Huyết tình
hắc đạo
Huyền Namida
TRUYENFULL.VN

Mục lục

Chương 1+1: Mở Đầu
Chương 1+2: Con Mồi Xuất Hiện
Chương 2: Tiếp Cận Mục Tiêu
Chương 3: Kẻ Đi Săn Bị Săn
Chương 4: Tỉnh Dậy Trong Hang Cọp
Chương 5: Chỉ Cần Hai Tiếng
Chương 6: Mục Đích Của Mạc Thuần Uy
Chương 7: We Are The Same
Chương 8: Diane Hiểu Thiện
Chương 9: Cứ Để Cô Ta Tiếp Tục
Chương 10: Phân Tích Tốc Độ Gõ Bàn Phím
Chương 11: Tuyệt Không Thể Xem Thường
Chương 12: Cởi Khăn Ra
Chương 13: Lần Ám Sát Thứ Hai Thất Bại
Chương 14: Trần Trụi Trước Mặt Mạc Thuần Uy
Chương 15: Bị Phá Ngang
Chương 16: Đàn Ông Là Thứ Giả Tạo Của Tạo Hóa
Chương 17: Mục Tiêu Của Hung Thủ
Chương 18: Hi Diane
Chương 19: Nhân Vật Thần Bí Ngân Kính
Chương 20: Người Phụ Nữ Mà Mạc Thuần Uy Tìm Kiếm
Chương 21: Người Nắm Giữ Thân Phận Của Cô
Chương 22: Tin Tưởng Ưu Vệ
Chương 23: Trúng Thuốc
Chương 24: Xuân Sắc (1)
Chương 25: Xuân Sắc (2)
Chương 26: Chẳng Lẽ Bắt Tôi Bế Cô Vào Phòng Tắm
Chương 27: Quyển Sổ Trong Ngăn Kéo Nhà Tắm
Chương 28: Cô Cho Rằng Anh Là Trẻ Con?
Chương 29: Nội Dung Trong Cuốn Sổ
Chương 30: Sự Thật Về Ưu Vệ
Chương 31: Anh Đã Để Ý Quá Nhiều Tới Một Người Phụ Nữ
Chương 32: Leo Trèo Như Khỉ
Chương 33: Vào Trong Sở Thanh Hội
Chương 34: Cuốn Sổ Có Mã Khóa
Chương 35: Đừng Trách Tôi Nhé!
Chương 36: Phục Hồi Trí Nhớ
Chương 37: Muốn Cho Hiểu Thiên Những Gì Tốt Nhất
Chương 38: Quá Khứ Của Ngân Kính
Chương 39: Nhập Vai Phản Diện
Chương 40: Lựa Chọn
Chương 41: Mị Hoặc (1)
Chương 42: Mị Hoặc (2)

Chương 43: Mị Hoặc (3)
Chương 44: Mị Hoặc (4)
Chương 45: Không Được Làm Cô Ấy Bị Thương
Chương 46: Chủ Nhân Muốn Gặp Cô
Chương 47: Gặp Ngân Kính
Chương 48: Cửu Sát
Chương 49: Cô Là Ai
Chương 50: Bỏ Cô Ta Ra
Chương 51: Sẽ Bảo Vệ Hiểu Thiên
Chương 52: Làm Kẻ Xấu
Chương 53: Gặp Lại (1)
Chương 54: Gặp Lại (2)
Chương 55: Gặp Lại (3)
Chương 56: Gặp Lại (4)
Chương 57: Kẻ Giết Lý Gia Là Cô Đấy
Chương 58: Tôi Xin Lỗi
Chương 59: Có Đáng Không?
Chương 60: Nuôi Chó
Chương 61: Tên Lưu Manh Đại Ngốc
Chương 62: Đêm Hoan Ái (1)
Chương 63: Đêm Hoan Ái (2)
Chương 64: Ngân Kính, Em Cũng Yêu Anh
Chương 65: Con Hạc Giấy Trong Ngăn Kéo
Chương 66: Chúng Ta Sinh Ra Không Phải Là Để Dành Cho Nhau
Chương 67: Trốn Thoát (1)
Chương 68: Trốn Thoát (2)
Chương 69: Dạ
Chương 70: Thuận Theo Tự Nhiên
Chương 71: Sang Italia
Chương 72: Lướt Qua
Chương 73: Chạm Ánh Mắt
Chương 74: Nhất Định Cứu Được
Chương 75: New York Times
Chương 76: Phải Giành Lại
Chương 77: Tới Anh Quốc
Chương 78: Em Đã Từng Thích Anh
Chương 79: Gặp Lại
Chương 80: Đại Kết Cục
Chương 81: Ngoại Truyện 1: Phỏng Vấn
Chương 82: Nt2: Ngân Kính Và Địch Mẫn Nhu

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 1+1: Mở Đầu

Tiếng thở dốc tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong căn phòng

Không khí tựa như nóng đến bỏng rát

Trên giường, hai người bọn họ vẫn triền quán vào nhau. Tấm lưng màu đồng của người đàn ông đều đặn đưa đẩy, rịn ra những giọt mồ hôi nồng đậm.

Trên thân thể trắng noãn của cô hiện lên những vùng ửng hồng và vết xanh tím.

Cô ôm lấy cổ anh, ép đầu anh vùi sâu vào ngực mình.

Anh ngẩng đầu, khoé miệng hiện lên ý cười, giọng nói trầm đục mang theo dục vọng, nói: "Em thật mê người."

Cô đưa ánh mắt tràn ngập sương mù, nhìn anh, ngón tay thon dài vẽ loạn lên lồng ngực của anh,kiêu ngạo nói: "Mạc Thuần Uy, anh đang dùng lời nói để cảm nhận sự quyến rũ của em đấy à?"

"Không. Là anh đang dùng sự vĩ đại của mình để cảm nhận sự chặt chẽ của em."

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 1+2: Con Mồi Xuất Hiện

Một cô bé mười tuổi với thân thể nhỏ nhắn đáng yêu, khuôn mặt như nàng búp bê, cặp mắt màu xanh lam to tròn xinh đẹp phản ánh dòng máu lai trong người, cô đưa cặp mắt trong veo đó nhìn cậu bé trước mặt.

Quần áo rách rưới, khắp dọc cơ thể ốm yếu gầy gò đều là bầm tím vết thương đang nằm soài trên mặt đất ẩm ướt.

Khuôn mặt cậu bé hốc hác như kẻ bị bỏ đói mấy năm, hít thở nặng nhọc, tưởng như chỉ nằm đó chờ chết. Duy nhất có mỗi đôi mắt màu đen sẫm, đôi mắt sắc sảo không giống như của một cậu bé ở độ tuổi này đang lười nhác liếc nhìn cô bé.

Cô bé mặc chiếc váy công chúa màu hồng phấn ngồi ngồi xổm xuống, đưa đôi bàn tay búp măng nhỏ nhắn giơ trước mặt cậu, đôi môi phấn nộn nở nụ cười rạng rỡ.

"Về nhà với tớ, tớ sẽ nuôi cậu."

Nói rồi cô kéo cậu dậy, quàng tay cậu qua cổ mình mà dìu đi.

Nhưng một cô bé mười tuổi thì vẫn còn là một đứa trẻ yếu ớt vụng về.

"Rầm" một cái, cả hai cùng ngã uỵch ra đất. Cô bé bị hòn đá sắc rạch vào bắp đùi nhỏ, thân thể non nớt khẽ run lên, làn da ở chân phải chảy ra một dòng dịch màu đỏ tươi, rỉ xuống.

Tuy vậy, cô không khóc.

Đôi mắt rơm rớm ánh lệ nhưng tuyệt không rơi một giọt nào.

Cố mím môi rồi đứng dậy đi tiếp. Thân thể cậu bé lại yếu ớt, chẳng còn sức để tự chống đỡ bản thân nên chỉ có thể nhìn dáng vẻ kiên cường, mím chặt môi để không khóc này của cô, sau đó trong lòng cậu nổi lên một cỗ cảm xúc.

Là biết ơn? Là ngưỡng mộ? Là tán dương?

Tất cả đều không phải. Đôi môi mấp máy định nói gì lại thôi.

Cô bé là nàng công chúa của Lý gia - Lý Hiểu Thiên. Là thiên thần trong lòng cậu, là vị cứu tinh của cậu, là người cho cậu mạng sống này, và là chủ nhân duy nhất của cậu. Mạc Thuần Uy nguyện trung thành tuyệt đối, hi sinh cả đời này để đi theo cô.

Nhưng sau một năm Mạc Thuần Uy được Lý Hiểu Thiênđưa về Lý gia. Tối đó, không một tiếng động, không có chút xung đột hay tranh chấp, một gia tộc lớn như Lý gia bị xoá sổ toàn bộ.

Gọn ghẽ, nhẹ nhàng và im lặng. Dường như Lý gia chưa từng tại.

Mùi máu tanh xộc vào mũi, những cái xác ngổn ngang, chất đống.

Mạc Thuần Uyhơn cô bốn tuổi, bây giờ đã mười bốn tuổi vừa đi mua kẹo mứt quế ở thành phố bên cạnh về cho cô. Vừa bước vào liền thấy cảnh này, hốt hoảng tìm mọi ngõ ngách trong biệt thự Lý gia. Nhưng ba ngày liền tìm kiếm đều không thấy cô bé kia, ngay cả xác cũng không thấy đâu.

Cô bé lúc nào cũng cười mang theo lúm đồng tiền bên má trái, cô bé lúc nào cũng ra vẻ chủ nhân ngồi chỉ tay năm ngón rồi cười khúc khích, cô bé lúc nào cũng mặc váy quá đầu gối để che đi vết sẹo nhỏ hình con bướm bên đùi phải.

Bây giờ không thấy đâu.

Mạc Thuần Uy như phát điên tìm đi tìm lại cái cô bé đó. Nhưng cô - Lý Hiểu Thiênđã biến mất một cách thần bí.

~~~~~

Mười ba năm sau

New York, Mỹ

Tại khách sạn hoàng gia đặt ở New York, hiện tại đang có một buổi dạ tiệc.

TRong khách sạn là những ánh sáng lung linh đến huyền ảo của những bóng đèn neon rực rỡ và những chùm pha lê xoay tròn sang trọng ưu nhã, khiến cho màn đem ở New York dường như càng thêm phần thêm phần xa hoa thần bí.

Trong phòng tiệc nguy nga, tất cả các nhân vật máu mặt ít nhiều liên quan tớigiớihắcđạo cùng nhau tụ tập tại đây. Đi theo những ông trùm tai to mặt lớn là các mỹ nhân xinh đẹp thanh nhã. Tiếng nhạc nhẹ nhàng êm dịu, tràn tới từng góc nhỏ của khách sạn tráng lệ.

Trên tầng hai, một cô gái nóng bỏng với chiếc váy bó sát màu đỏ như ly rượu trên tay dựa người vào sofa, đưa đôi mắt đen xanh nhìn xuống phòng tiệc xa hoa bên dưới.

Chất cồn nhẹ nhàng khuấy đảo vài vòng trước mặt rồi nhấp một ngụm, bàn tay thon dài trắng nõn theo vô thức xoay tròn chiếc ly, ngón tay giữa đeo chiếc nhẫn bạc được thiết kế tinh xảo với viên kim cương hình hoa hồng gắn lên, tôn nên vài phần quý phái khác người, ngón tay cái lại không ngoan ngoãn vẽ vài vòng tròn vô định trên thành thuỷ tinh.

Mái tóc đen được búi nhẹ đằng sau, rủ xuống một vài sợi mềm mại hơi che khuất khuôn mặt xinh đẹp. Bộ váy dạ tiệc màu đỏ rực như muốn đốt cháy người nhìn vào. Đôi mắt màu xanh lam sắc sảo khẽ động khi nhìn thấybóng dáng phía dưới.

Khoé miệng vô ý vẽ ra một độ cong đẹp mê hồn, lộ ra lúm đồng tiền bên má trái lại càng khiến cho kẻ khác thần hồn điên đảo.

Nhưng ít ai có thể ngờ, cô gái xinh đẹp như tiên nữ này lại là sát thủ số một thế giới với biệt danh "Vô sát".

Trên đời, có hai người phụ nữ mà không ai không biết tên, nhưng cũng là không một ai biết mặt, đó là nữ sát thủ Vô Sát và nữ chuyên gia tâm lý tội phạm Vô Ảnh.

Từ người già cho đến trẻ nhỏ, từ công nhân cho đến tổng thống, kể cả là người lên núi ở ẩn.

Không ai biết tên thật của hai người phụ nữ này, cũng không ai biết khuôn mặt thật của họ.

Với Vô Sát, nếu muốn biết mặt thì xin mời lặn lội xuống địa ngục một chuyến để hỏi những kẻ đã bị cô giết.

Còn đối với Vô Ảnh, nếu như Vô Sát được coi như là một huyền bí, thì Vô Ảnh lại được coi như một huyền thoại. Mà đã là huyền thoại... thì đó là điều mà người phàm không thể chạm tới được.

Vô Sát khẽ nhấp thêm một ngụm vang đỏ trong ly, cố gắng để bản thân không quá phấn khích khi nhìn thấy con mồi mà làm hỏng đại sự.

Người đàn ông kia ước chừng hai mươi bảy đến hai mươi tám tuổi. Tuy không nhìn rõ tướng mạo lắm nhưng bóng dáng cao lớn của hắn lộ rõ vẻ cao quý. Quanh người toả ra hàn khí khiến kẻ khác không dám xem thường.

Hắn ưỡn thẳng người bước đi, cao ngạo không thèm để ý đến bất kỳ ai, mọi người đều không hẹn mà đều tự động dịch ra hai bên dành đường cho hắn. Khoác trên ngườibộ âu phục màu đen vừa vặn khéo léo tôn lên từng đường cong thân thể., nhưng lại toát ra sự lạnh lùng tàn bạo.

Từ xa cô cũng có thể cảm nhận một áp lực từ hắn.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 2: Tiếp Cận Mục Tiêu

Khẽ nhấp một ngụm chất cồn đỏ, trên ngón tay thon dài chiếc nhẫn bằng kim loại màu đen xanh loé sáng.

Đôi môi đỏ mọng như cười như không mở ra.

“Ba...hai...một.”

Đèn điện trong khách sạn đồng loạt tắt. Xung quanh là một màu đen và những tiếng xì xào cùng lo sợ.

Nếu hỏi hắc đạo là một nơi như thế nào thì lúc này chính là câu trả lời.

"Đoàng Đoàng Đoàng!"

"Đoàng! Đoàng."

Tiếng súng, tiếng đạn bắn, tiếng đồ vỡ, tiếng la hét và cả tiếng chỉ đạo.

Vô Sát trong bóng đêm lột ra bộ váy dạ hội rực rỡ, nhanh chóng thay vào đó là bộ quần áo màu đen bó sát lấy thân hình nóng bỏng.

Cài lại khẩu súng ngắn vào thắt lưng, cô nhún nhẹ chân nhảy xuống lầu một, nhẹ nhàng như con mèo đang rình chuột trong bóng tối.

Có điều... là con chuột này khá lớn.

Khung cảnh trong khách sạn hỗn loạn một mảnh, mỹ nhân như nước nãy giờ ra vẻ thanh lịch nhã nhặn giờ đây cũng chẳng cần giữ hình tượng mà la hét, ôm lấy vật chắn mà che lấy bản thân, cố bảo toàn tính mạng.

Những ông trùm bà lớn lập tức rút ra súng phòng thân.

Đây là buổi tiệc hắc đạo tổ chức, trước giờ những bữa tiệc của hắc đạo có điều tối kỵ là không được đem theo súng và thuộc hạ.

Nhưng chính là lão đại của toàn giới trước thời gian tổ chức một ngày đã truyền báo lần dạ tiệc này được tự do mang vũ khí.

Lý do?

Trước khi làm nhiệm vụ lớn lao này, cô đã muốn biến nó thành vụ ám sát thế kỷ nên đã công khai gửi thư mật cho Mạc Thuần Uy, chỉ định tối nay sẽ đến lấy mạng hắn.

Vậy thì không ai không hiểu rằng, lần này sẽ có nguy hiểm rình rập. Bởi vậy sẵn cho mình một khẩu súng là vô cùng cần kíp.

Vô Sát tận dụng bóng đêm luồn lách qua bọn người kia một cách dễ dàng, dường như cả khách sạn này chỉ có mình cô.

Đi đến một căn phòng có cửa nạm vàng và điêu khắc tinh tế được đóng lại cẩn mật.

Vô sát mỉm cười, rút ra chiếc kẹp nhỏ cài trên tóc, bỏ vào khe hở của nắm đấm cửa.

"Cạch."

Cánh cửa mở ra.

Vô sát hé mở cánh cửa, vẫn là một mảng tối đen, nhẹ bước vào trong.

Con mồi lần này đang ở đây.

Chỉ cần cô giết được hắn, cô có thể biết quá khứ của mình, có có thể tìm ra bản thân là gì. Cô muốn biết thật sự bản thân mình là gì.

Mạc Thuần Uy - ông trùm cả hắc giới sẽ là con mồi cuối cùng của Vô Sát.

Từ hôm nay trở đi, Vô Sát sẽ không còn tồn tại, mà thay vào đó là một cô gái bình thường, một cô gái có cuộc sống giống như bao người khác - Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên?

Họ của cô là gì? Cô muốn biết.

Chỉ một chút nữa thôi, chỉ cần giết được Mạc Thuần Uy của thì tổ chức sẽ nói cho cô biết thân phận thật của mình.

Mò mẫm trong bóng tối, đồng tử dần làm quen với màu đen liền nhìn rõ xung quanh.

Cô...

Đang bị bao vây.

******

Hiểu Thiên đứng sững giữa vòng vây.

Và kẻ kia, người đàn ông tạo cho người khác áp bách cực lớn chỉ thông qua cái nhìn cũng là nhiệm vụ cuối cùng của cô kia, hắn ngồi nhàn nhã nhấm nháp ly trà, tựa hồ xung quanh không liên quan đến hắn, tựa hồ bá vương đang nghiền ngẫm con mồi trong tầm tay mà đối diện với cô.

Dù trong bóng đêm nhưng cô thấy rõ khuôn mặt hắn.

Hắn đang cười.

***

Hiểu Thiên có chút bất kinh, không ngờ bản thân lại nhanh chóng bị lộ như vậy.

Cô khẽ động bàn chân, tứ phía liền dơ lên những cây súng nhắm vào cô mà chĩa.

Haha. Thật hãnh diện quá đi. Được "sếp lớn" tiếp đãi như thế này.

Ngón tay xoay nhẹ chiếc nhẫn trên tay.

Phụt.

Tứ phía phát ra khói trắng mù mịt.

Đám người vây quanh cô cũng vì khói cay mà ho sặc sụa, đến khi đủ có thể mở mắt ra thì tâm điểm của vòng vây đã trốn thoát.

Hiểu Thiên thở dốc trong toilet.

Khốn kiếp.

Bọn chúng còn dùng tia bức xạ trong không khí. Làm cho cô phải vật lộn mới thoát ra, buồng phổi nóng như lửa cồn, Hiểu Thiên ho khan một tiếng nhanh chóng lôi ra một viên gạch bên tường, sau viên gạch là một lỗ hổng có chứa bộ váy dạ hội.

Hiểu Thiên đã phòng bị cho kế hoạch thất bại để vào thay đổi. Thay bộ quần áo màu đen bằng bộ váy hồng phấn, cổ hơi nới rộng ra lộ ra vộ ngực trắng sữa no tròn, bên ngực là bông hoa anh túc màu đỏ rực, chiếc váy không tay được thiết kế đơn giản với vòng đai lưng không hoạ tiết nhưng lại tôn lên vòng eo mảnh khảnh xinh đẹp.

Cô bước ra khỏi toilet, đúng như dự đoán, cúp điện hệ thống toàn thành phố cũng chỉ là tạm thời không thể cầm cự quá hai phút.

Có nam phục vụ đi qua, cô liền cầm lấy một ly rượu trắng trên khay sau đó uyển chuyển bước đi, tự tin đến nơi đại tiệc diễn ra.

Phòng tiệc vừa nãy náo loạn nay đã sáng trưng hoa lệ như chưa từng xảy ra sự việc gì. Những nhân vật tai to mặt lớn lại tiếp tục giương ra bộ mặt tươi cười nhưng trong bụng lại mang đầy tính toán mưu mô.

Ai ai cũng tao nhã quý phái, khí chất ngời ngời.

Hiểu Thiên từ khi biết tên của mình thì cô đã sống với những huấn luyện khắc nghiệt để trở thành sát thủ.

Ở đó, quyến rũ cùng thượng lưu là hai thứ mà cô cần phải học.

Nhìn thấy một người đàn ông tầm hai mươi bảy tuổi, âu trang chỉnh tề, dáng vóc chuẩn, khí chất không tồi. Vừa nhìn đã thấy ngay đây không phải là nhân vật tầm thường, hắn đang nói chuyện với một cô gái.

Hiểu Thiên nheo mắt nhìn.

Cơ miệng không thay đổi, ánh mắt không có điểm co giãn trong đồng tử, sắc mặt có tần số giao động thấp, từ cách đánh giá sơ bộ thì hai người bọn họ trông không có vẻ là tình nhân hay là cái mối quan hệ không rõ ràng khác.

Hiểu Thiên liền mỉm cười, từng bước đi tới.

Ly rượu trong tay cũng sóng sánh theo từng chuyển động, Hiểu Thiên đặt cánh tay trắng muốt lên bờ vai hắn, thả ra hơi thở nhẹ nhàng ra sau gáy hắn.

“Tiên sinh, liệu có thể cùng tôi một đêm không.”

Ít nhất cô phải dụ dỗ được hắn, bởi cô không phải là khách mời, vừa rồi lại có biến, tuyệt nhiên bọn họ sẽ không để yên. Nếu như có thể đi cùng một nhân vật lớn thì coi như có thể thoát.

Còn về nhiệm vụ thì sau khi ra khỏi sẽ tính tiếp, hôm nay coi như là thăm dò tinh lực địch.

Người đàn ông kia quay sang nhìn cô, bị cái thứ ánh mắt sắc bén tựa lưỡi dao lục soát toàn thân khiến Hiểu Thiên có chút giật mình.

“Nếu như tiểu thư đây muốn, tôi cũng không ngại tiếp đãi.”

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 3: Kẻ Đi Săn Bị Săn

Ánh đèn dưới bãi đậu xe ngầm, bóng của Hiểu Thiên đổ dài trên mặt đất.

Tiếng giày cao gót thanh thúy ngưng bặt trước một chiếc xe hơi sang trọng bóng loáng.

Đôi giày da phía sau lưng cô cũng ngưng theo, Hiểu Thiên khẽ mỉm cười, quay người lại.

Cô vừa quay người, lập tức vòng eo cô liền bị một sức mạnh to lớn khống chế.

Sức lực to lớn và mạnh mẽ siết chặt lấy eo nhỏ của cô, kéo mạnh vào trong lồng ngực hắn. Mũi cô không cẩn thận va phải vòm ngực cứng như thép của hắn có chút đau.

Hiểu Thiên hơi khịt khịt mũi kiềm chế cơn đau nhẹ đó, khẽ nhếch môi cười, liền đó chống một tay lên ngực hắn, đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia.

Nhưng khi khuôn mặt hắn sát lại gần, trong lòng cô bất giác dâng lên một cảm giác bất an không thể lý giải.

Hiểu Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông có diện mạo còn đẹp đến thế này. Từng đường nét sắc sảo như thể được khắc tạc tỉ mỉ. Đẹp đến bỗng nhiên lồng ngực cô có chút hít thở không thông.

Hiểu Thiên tự trấn an bản thân, cô không nên quá kích động.

Vòng tay hắn siết nhẹ hơn tại vùng eo nhỏ nhắn, ép thân thể cô áp sát hơn với hắn. Hiểu Thiên không còn cách nào khác là phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trong mắt cô hiện lên hình ảnh của người đàn ông trước mặt, rõ ràng từng chi tiết, rõ ràng đến mức cô phải tự mình than thầm rằng, người đàn ông này thật yêu nghiệt, hóa ra diện mạo con người còn có thể tinh tế đến mức này.

Mái tóc đen bóng, hàng lông mày rậm mười phần anh khí, sống mũi cao thẳng, đôi mắt ưng hẹp dài, con ngươi đen sẫm mà sâu thẳm, tựa hồ như không thấy đáy loé lên tia đùa bỡn.

Bạc môi mỏng như có như không để lộ nụ cười quỷ mị như thể hài lòng vì đã bắt được con mồi, toàn thân toát lên vẻ bá đạo ngông cuồng của kẻ đi săn.

Kẻ đi săn??

Đáng ra kẻ đi săn phải là cô mới đúng. Nhưng...

Cái cảm giác áp bách này là gì? Bao nhiêu năm sống trong cái thế giới toàn mùi máu tanh, đây là lần đầu tiên Hiểu Thiên cảm thấy có một áp bách lớn như vậy.

Tựa hồ...cảm giác này giống như...

Mạc Thuần Uy.

Trong lòng cô có chút căng thẳng.

"Vô Sát tiểu thư, tôi có thể làm gì để cô hài lòng đây?"

Tiếng nói rất êm tai, giống như dòng nước suối mùa thu, toát ra sự thoải mái khó tả.

Nhưng đối với Hiểu Thiên lại giống như quả bom vừa được kích hoạt trong phòng kín.

Hiểu Thiên tim đập 'thịch' một tiếng, hơi run lên, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cố gắng ổn định lại tâm tình, nhẹ nhàng cười, để lộ lúm đồng tiền mị hoặc bên má trái.

"Vị tiên sinh này, ở bên người ta mà lại nhắc tới tên người khác là người ta không vui đâu nha."

Hiểu Thiên cố ý kéo dài giọng mình, nghe qua có chút lười biếng, vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ loạn trên ngực hắn, vẻ mặt tươi cười lộ rõ nét kiều mị lại vô cùng dịu dàng.

Người đàn ông kia khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Vẻ đùa cợt trong ánh mắt hắn lại càng đậm.

Gương mặt đẹp trai tràn đầy vẻ lãnh khốc của hắn khẽ sát lại gần, hơi thở ám muội mang theo nguy hiểm thở ra bên tai cô.

"Mạc Thuần Uy tôi rất ghét kẻ kẻ nói dối, nhưng càng ghét kẻ giả vờ ngu ngơ."

Hắn là... Mạc Thuần Uy????

Soạt. Rắc.

Lập tức, cánh tay đang đưa đẩy trước ngực của cô liền bị hắn bẻ khoá ra phía sau. Hắn hành động nhanh đến mức một sát thủ lão luyện như cô cũng không thể nào bắt kịp dù chỉ là suy nghĩ.

'A' lên một tiếng, Hiểu Thiên xoay người muốn tránh đi lực áp đảo của hắn lại bị hắn kéo về, càng dùng lực mạnh hơn khiến cô không khỏi nhíu mày.

Một sát thủ, điều tối quan trọng là trên người luôn có có chữ 'sát'.

Hiểu Thiên xoè bàn tay xinh đẹp, những ám khí siêu nhỏ tựa như những sợi chỉ bạc liền phóng ra. Người đàn ông cũng thân thủ nhanh nhẹn, tay không bắt lấy sợi dây kia.

Hiểu Thiên có chút bất hoảng, đây là loại ám khí tối tân chuyên dụng cho sát thủ chuyên nghiệp, mắt thường không thể nào nhìn ra. Sao hắn ta có thể nắm bắt được chính xác đến như thế?

Cô khóe miệng xinh đẹp khẽ nhếch, giật mạnh sợi dây, lòng bàn tay hắn hằn rõ những vết thương dài mỏng. Nhưng bàn tay hắn vẫn là siết chặt lấy không buông những sợi dây đó ra, siết chặt, giật thật mạnh sợi dây về phía mình.

Hiểu Thiên liền không lường trước mà ngã về phía hắn, lòng bàn tay xinh đẹp cũng ngay lập tức hiện ra những vết thương do bị siêu ám khí kia cứa vào.

Trong lòng một mảnh kinh hoảng, mở lớn đôi mắt xanh lam xinh đẹp.

Sợi dây

Là có độc.

Kịch độc.

Mi mắt nặng trĩu, toàn thân nhanh chóng rơi vào vô lực ngã xuống. Trước mắt cô là hình ảnh mờ nhạt của người đàn ông kia đang cao ngạo đứng đó, ánh mắt đen thẫm sắc sảo tựa như chim ưng từ trên cao nhìn xuống con mồi trong tầm tay.

Nực cười.

Tự xưng là kẻ đi săn để rồi bị chính con mồi của mình săn.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 4: Tỉnh Dậy Trong Hang Cọp

Đau đầu quá.

Hiểu Thiên trong cơn mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân rã rời vô lực.

Trí nhớ còn sót lại báo cho cô biết rằng bản thân vừa bị chính độc của mình, lại là kịch độc, trên thế giới này chưa chế ra thuốc để mà chỉ có thuốc giải tạm thời, nhưng cũng chỉ cự được ba tiếng, tức cũng chỉ có thể sống thêm ba tiếng đồng hồ.

Vậy mà cô vẫn còn sống???

Cô liền đưa tay sờ lần.

Êm quá. Là giường đệm nằm cao cấp?

Hiểu Thiên một tay day day thái dương đang đau như búa bổ, một tay chống người ngồi dậy.

"Cô to gan thật."

Một giọng nói lạnh lùng bá đạo truyền đến tai cô. Cô khẽ nhíu đầu chân mày, hình như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu.

Cô cố hướng mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói, khi thấy rõ liền bất hoảng có chút giật mình mà lùi người.

Là hắn, Mạc Thuần Uy, là gương mặt hoàn hảo toát ra vẻ tà khí yêu mị, lại lạnh lùng thoải mái cùng ngông cuồng bá đạo.

Đưa mắt nhìn chung quanh một lượt.

Căn phòng có diện tích lớn, ở giữa phòng chỉ đặt duy nhất một bộ bàn làm việc và chiếc máy vi tính đặt trên đó.

Theo đánh giá, Hiểu Thiên đoán rằng đây là căn phòng bí mật.

Bỗng có tiếng cửa mở, theo đó là một dáng người bước vào.

Hiểu Thiên lại chuyển ánh mắt nhìn. Vừa bước vào là một người đàn ông, hắn đang nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm.

Hiểu Thiên hơi nhíu nhíu mày, sau đó đồng tử xanh lam khẽ động. Là hắn sao?

"Anh là Ưu Vệ?" Hiểu Thiên nhướng mày, đôi mắt xinh đẹp linh động nhìn hắn với bộ dạng tự nhiên như thể đây là nhà mình.

Người đàn ông vừa bước vào nghe thấy tiếng nói êm dịu như nước thì quay đầu lại.

Mâu đen có điểm cứng ngắc khi nhận ra có người lạ. Nhưng rất nhanh chóng, thay vào đó bằng sự cảnh giác. Ưu Vệ đưa mắt nhìn về phía Hiểu Thiên, giọng nói trầm thấp: "Sao cô biết tên tôi?"

Ưu Vệ là nhân vật máu mặt không ai không biết, cũng là cánh tay trái của Mạc Thuần Vũ, dù là vậy nhưng hắn rất ít khi lộ diện. Hay nói cách khác, rất ít người có thể được diện kiến khuôn mặt của hắn.

Vậy mà người phụ nữ này lại biết. Không tránh khỏi có nội gián. Hơn nữa còn là nội gián cấp cao. Bởi vì chỉ có những thành viên chủ chốt của Mạc gia mới thỉnh thoảng gặp được hắn.

Ưu Vệ nâng cằm, hai mắt nheo lại một đường nguy hiểm.

Hiểu Thiên dường như nhìn ra được hết mọi suy nghĩ của Ưu Vệ. Cô khẽ cong khoé môi, hàng mi cong dài chớp nhẹ một cái, sau đó

nói: "Ngón tay anh rất dài và thon, điều đó chứng tỏ anh không làm những công việc phải vận dụng tay chân quá nhiều. Làn da anh trắng đến tựa hồ như trong suốt, điều đó có nghĩa anh luôn ở trong phòng mới có làn da trơn mượt như vậy. Hơn nữa..."Hiểu Thiên nói đến đây, cố ý kéo dài chữ "nữa", sau đó cúi đầu cười, thả chân bước xuống giường.

Đôi chân trắng muốt như tuyết bước từng bước lại gần Ưu Vệ. Sau đó đứng trước mặt hắn, nở nụ cười thật tươi, lộ ra hàm răng trắng bóng như những viên ngọc nhỏ, nụ cười hiện lên lúm đồng tiền bên má: "Tôi biết chắc anh chính là Ưu Vệ, là chuyên gia máy tính hàng đầu thế giới!"

Cảm nhận được sự cảnh giác của Ưu Vệ khi toàn thân hắn phát ra điểm khẩn trương.

A! Chính là như vậy. Mỗi lần Hiểu Thiên cô bày ra bộ dạng thần bí của nữ chuyên gia tâm lý Vô Ảnh thì không một ai thoát khỏi sự ràng buộc của sự căng thẳng thần kinh.

Trên đời này có hai thứ mà cô thích nhất, đó chính là giết những tên nhơ nhuốc gây ô nhiễm xã hội, và thứ hai chính là điều khiển được tâm lý của kẻ khác.

"Vô Sát. Lá gan cô cũng thật lớn."

Một giọng nói trầm ổn mà kiên định vang lên. Ở trong căn phòng lớn lại vang vọng như phát ra từ địa ngục khiến Hiểu Thiên bất giác co rụt hai vai.

Tim đập thịch một tiếng.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, Hiểu Thiên cô không ngờ lại có ngày xuất hiện một kẻ có thể khiến cho cô có cảm giác thần kinh căng cứng như thế này, mà càng không ngờ đó là chỉ bằng một câu nói.

Hiểu Thiên nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, cô quay người lại, cố nén cái cảm giác nôn nao không tên đang xuất hiện trong lòng mà nhìn về phía phát ra giọng nói đó.

Nhưng khi bị ánh mắt khủng bố tựa như nghìn lưỡi dao ghim vào người nhìn chòng chọc, cô mơ hồ xác định mình khó có thể bình tĩnh.

Hiểu Thiên ngẩng đầu nhìn Mạc Thuần Uy, ánh mắt nhanh chóng lấy lại sự điềm nhiên dù trong lòng đang kêu gào rất khẩn trương.

"Haha...Mạc lão đại..." Cô còn chưa nói hết, cánh cửa phòng lại lần nữa mở ra. Đi vào là một chàng trai có vẻ tầm mười tám, mười chín tuổi. Ngoại hình không tồi, dáng người cao khoảng một mét bảy tám, khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng như trứng gà luộc. Đôi môi đỏ hồng, dáng mũi cao mang theo vẻ ngạo mạn, đôi mắt sắc sảo.

Vừa bước vào cửa, chàng thiếu niên đã vô cùng cao ngạo, bước thẳng đến trước mặt Mạc Thuần Uy mà không cần để ý đến bất cứ ai.

Cậu ta mặc một chiếc áo phông đen bó sát với hình đầu lâu trước ngực, tôn lên làn da trắng và thân hình có những đường cơ đầy đặn, trái ngược với khuôn mặt trẻ con của cậu ta.

Phối với áo phông là chiếc quần jean màu bạc được cắt xé lung tung và đôi giày NIKE được sản xuất đặc biệt với số lượng chỉ dừng lại ở hai con số.

Cậu ta đứng trước mặt Mạc Thuần Uy, vứt tập tài liệu lên bàn, hai tay chống xuống bàn sau đó ngồi lên mặt bàn: "Lão đại à, vụ này cần thêm một ít thời gian."

Giọng nói cậu thiếu niên này trầm, rất có từ tính, phảng phất hơi hướng của người đàn ông trưởng thành chứ không giống như một chàng trai mười tám tuổi.

Hiểu Thiên có chút hơi khó hiểu nghiêng đầu.

Rốt cuộc cậu ta là người như thế nào của Mạc Thuần Uy?

Theo cách nó chuyện thì hẳn phải là một nhân vật tầm cỡ. Nhưng là một cậu nhóc ư?

"Mà cô ta là ai?"

Đang nói chuyện, chàng trai vừa bước vào bỗng nhiên nhận ta có sự xuất hiện của một kẻ ngoài cuộc, hay ít nhất là cậu không quen.

"Cậu là... Vô Dĩnh Kỳ!" Hiểu Thiên nói ra có điểm không dám chắc. Nhưng trực giác nói rằng, xác suất đúng là rất lớn!

Ưu Vệ cau mày, người đàn bà này còn dám nhiều lời. Anh ta chưa kịp lên tiếng thì chàng thiếu niên kia đã đưa mắt nhìn cô, mở miệng nói: "Làm sao cô biết".

Hiểu Thiên nghe câu hỏi, cánh môi liền lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Quả nhiên! Cô đúng.

Hiểu Thiên nâng cằm, mắt đẹp khẽ liếc tới người đang ngồi sau bàn làm việc, cô thấy hắn cử chỉ lười biếng ngồi ở đó, cặp mắt lạnh lùng nổi lên ý cười nhìn cô, thân hình cao lớn hơi dựa ra đằng sau, đôi chân dài vắt chéo, tay trái gõ gõ lên mặt bàn, tay phải xoay tròn chiếc bút mực tinh tế.

Hắn trên khuôn mặt không có bất cứ biểu hiện nào nhưng quanh người lại toát ra vẻ uy hiếp rõ ràng, khoé miệng như ẩn như hiện nụ cười ngạo nghễ, nhưng ánh mắt lại đầy mùi thuốc súng mang hình viên đạn xuyên thẳng tới khiến Hiểu Thiên không khỏi một trận run rẩy.

Khóe miệng Hiểu Thiên giật giật, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Thực sự... hắn thực sự quá đáng sợ!

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 5: Chỉ Cần Hai Tiếng

Cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ Mạc Thuần Uy, Hiểu Thiên cố nén xảm giác run sợ xuống.

Nếu nói cô là sát thủ giỏi nhất thì thế giới thì đảm bảo hắn sẽ là vũ khí hạt nhân nguy hiểm nhất vũ trụ với bán kính nguy hiểm không dưới hai nghìn mét.

Lão đại ơi lão đại. Anh cũng thật không hổ danh cái mặc danh mà cả giới tôn sùng.

Ưu Vệ nhìn vẻ mặt đầy oanh liệt của Hiểu Thiên. Anh ta nhếch mép mỉm cười. Người đàn bà này cũng không phải là vô dụng khi còn giữ được bình tĩnh mà đứng trước Mạc lão đại như vậy. Khá bản lĩnh.

"Cô nói đi. Tôi muốn nghe." Chàng thiếu niên ngồi trên bàn, ánh mắt vẫn có điểm nghi hoặc nhìn về người phụ nữ lạ mặt là Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên lúc này mới bị dời lực chú ý khỏi Mạc Thuần Uy, hướng mắt tới chàng trai kia.

Cô ưỡn thẳng lưng, lấy lại sự kiêu ngạo vốn có, điềm đạm nói: "Cậu mang theo khăn tay, lại là màu trắng, cho thấy cậu thích sạch sẽ. Hơn nữa từ cơ thể cậu, tôi ngửi được mùi thuốc sát trùng. Vậy nên cậu chắc chắn là Vô Dĩnh Kỳ, mà người được mệnh danh là Hắc Y bên cạnh Mạc lão đại, chỉ có Vô Dĩnh Kỳ mà thôi."

Hiểu Thiên nói, âm thanh đều đều như đang trần thuật khiến ánh mắt chàng trai kia nổi lên tia hứng thú.

Cậu ta đứng lên, bước từng bước lại gần Hiểu Thiên, sau đó cúi mặt đối diện với cô, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam đầy mê hoặc của cô, nở nụ cười ngây ngô như đứa trẻ, nói: "Cô là ai?"

Giọng nói của cậu ta rất thoải mái, cộng với nụ cười trên môi như đang trêu đùa, nhưng con dao găm trên tay cậu ta và mũi dao đang chĩa vào bụng cô lại dường như lại không chứa lấy nửa điểm thân thiện.

Từ trước đến nay cậu luôn muốn đấu với một người duy nhất mà Vô Dĩnh Kỳ cậu đã mặc danh coi người đó là đối thủ dù chưa hề biết mặt.

Đó chính là Vô Ảnh!

Nhưng mà hôm nay... cô gái này thông minh, sắc sảo và nhạy bén đến mức khó tin.

Vô Dĩnh Kỳ cậu là lần đầu tiên có kẻ có thể khơi gợi sự hứng thú muốn giao tranh một trận ngoài Vô Ảnh.

Vừa là sát thủ lừng danh Vô Sát, lại vừa có thần kinh nhạy bén như vậy...

A! Dù biết cô ta rất nguy hiểm nhưng mà... thật khó khăn mới gặp được một đối thủ tầm cỡ như thế này.

Nghĩ tới đây, máu trong người Vô Dĩnh Kỳ lại dường như muốn nóng lên. Khoé môi kéo ra nụ cười đến là trẻ con: "Vậy cô đoán tôi bao nhiêu tuổi nào. Cô dám đoán đúng thì cái mạng của cô không còn đâu." Nói xong, hai mắt cậu ta híp lại, bạc môi mỏng giơ ra, lộ hàm răng trắng bóng.

Chỉ là con dao lại đưa tới gần vùng bụng của cô hơn, Hiểu Thiên dường như còn cảm nhận được điểm nhói từ mũi dao.

Cô vẫn đứng yên không động đậy, cánh môi xinh đẹp căng mọng vẽ ra nụ cười thật tươi.

Cô đang ở trong hang cọp, không có lý gì phản công lại, chả khác nào đưa thân mình đến trước miệng cọp rồi bảo "thịt tôi ngon lắm, ăn đi" cả.

Cô biết cậu ta đang có hứng thú với cô, trong đầu cô đang suy tính tuổi của cậu ta.

Hắc Y?

Kẻ có y thuật đứng đầu thế giới, được ví như thần tiên sống. Giỏi cả về đông tây y lẫn tâm lý.

Dù cô chưa diện kiến Hắc Y lần nào, nhưng ít nhiều cô cũng có nghe về tên tuổi của mình lẫn những người khác. Nghe nói về chuyên môn tâm lý học thì người được mọi người kính cẩn đưa lên đứng ở vị trí thứ hai sau Vô Ảnh chính là Hắc Y - Vô Dĩnh Kỳ.

Chỉ là cô không thể ngờ... Hắc Y lại còn quá trẻ đến thế này. Nếu xét về độ tuổi của làn da và tỷ lệ ngũ quan trên khuôn mặt, có khả năng cậu ta mới chỉ mười bảy đến mười tám tuổi.

"Tôi biết rồi nhé. Cô đang nghĩ tôi mười tám tuổi đúng không?" Vô Dĩnh Kỳ đứng thẳng người lên, sau đó nói: "Cô sợ chết đến thế à? Không dám đoán trúng tuổi của tôi? Tôi hai mươi bảy tuổi nhé!"

Cá... cái gì?

Hai mươi bảy?

"Vào vấn đề chính đi. Dĩnh Kỳ."

Không để Hiểu Thiên kịp ngạc nhiên xong thì một giọng nói âm trầm tựa hồ như từ dưới mấy ngàn lớp băng phát ra, lạnh đến có phần rộn rạo tê rần.

Hiểu Thiên liếc mắt, người đàn ông kia vẫn như một bức tượng ngồi ở đó, chỉ là toàn thân anh ta toát ra cỗ hàn khí bức người, khiến cho người đối diện bất giác nảy sinh cảm giác khiếp sợ.

Đúng là khí chất của lão đại hắc bang. Hiểu Thiên thầm than.

"A đúng rồi. Xin lỗi lão đại." Vô Dĩnh Kỳ nghe Mạc Thuần Uy nói thì quay người, bước nhanh về phía Mạc Thuần Uy, nở nụ cười ngây ngô cầm lên tập tài liệu trên bàn, sau đó nhìn Mạc Thuần Uy, nói: "Vụ lần này hơi căng. Lão đại à, tôi đâu phải có ba đầu sáu tay đâu mà giải quyết được hết cái đống tồn đọng kia, bây giờ lại còn vác thêm khối ung nhọt này nữa chứ, nên tôi cần thêm một ít thời gian."

Mạc Thuần Uy lạnh lùng liếc cậu ta một cái, nhàn nhạt nhả ra hai chữ: "Bao lâu?"

Vô Dĩnh Kỳ nghe vậy thì cười cười, ngón tay sờ sờ mũi, nói: "Hai ngày."

"Hai tiếng."

Dường như đồng thời với Vô Dĩnh Kỳ, một giọng nói thanh thuý cùng vang lên.

Ngay lập tức, sáu con mắt trong phòng cùng không hẹn mà hướng về phía Hiểu Thiên, ngọn nguồn của thứ âm thanh mềm mại, dễ nghe kia.

Hiểu Thiên chắp hai tay sau lưng, ưỡn thẳng lưng nhìn sâu vào mắt Mạc Thuần Uy nói: "Với tôi, chỉ cần hai tiếng đồng hồ."

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 6: Mục Đích Của Mạc Thuần Uy

"Với tôi...chỉ cần hai tiếng đồng hồ là đủ."

Hiểu Thiên giọng nói nhẹ nhàng, tựa như làn gió mùa xuân bay ngang qua, êm tai mà lại đọng lại sự ngọt ngào.

Cô nở nụ cười nhìn ba người trong phòng, sau đó bước lại gần Vô Dĩnh Kỳ: "Đừng nhìn tôi như vậy, cậu bé. Hai mươi bảy tuổi hay mười bảy tuổi, điều đó không quan trọng. Quan trọng là năng lực của bản thân đến đâu."

"Cô biết trong này là gì không mà dám nói có thể giải quyết trong vòng hai tiếng?" Vô Dĩnh Kỳ sau một khắc nghi hoặc thì vẻ mặt đanh lại, trở nên nghiêm túc nhìn xuống cô gái trước mặt. Cậu biết cô không nói dối. Bởi vì từ trong ánh mắt của cô toát ra sự tự tin và kiêu ngạo.

Từ đâu mà cô dám có loại tự tin đó chứ? Chết tiệt! Cậu tuyệt đối sẽ không bao giờ thua cô ta đâu. Bởi vì đối thủ duy nhất mà cậu có thể thua, đó là Vô Ảnh!

Hai tiếng? Tuy không dám chắc nhưng ngần đó thời gian cậu cũng có thể, chỉ là cậu còn quá nhiều việc cần phải giải quyết nên mới muốn thương lượng với lão đại một chút. Lại không ngờ xuất hiện người phụ nữ lớn mật này.

"Tập tài liệu này à? Tôi có thấy một vài con số về thời gian và diện tích, vị trí, tên tuổi và một vài hình ảnh. Tuy không biết đó cụ thể là gì nhưng tôi dám chắc đây là một vụ án giết người hàng loạt trên diện rộng. Dường như là ở ngay tại Mỹ đúng không? Tổ chức chính phủ muốn nhờ Mạc gia giúp đỡ, còn Mạc gia đồng ý giúp đỡ

là vì nguồn lợi ích mà chính phủ Mỹ đã hứa hẹn." Ngừng một lát, Hiểu Thiên nhìn thẳng vào mắt Vô Dĩnh Kỳ, hỏi: "Tôi nói không sai chứ?"

Hiểu Thiên nhướng mày một cái, nói rất chậm, nhưng âm thanh lại dịu dàng rành mạch, như thể bản thân cô nắm rất rõ tình hình vậy.

Dĩ nhiên, tất cả những gì cô nói đều là suy đoán, và suy đoán của cô, đều dựa vào tỷ lệ xác suất tuyệt đối.

"Làm sao cô dám chắc đây là giết người hàng loạt?"

Im lặng nãy giờ, Ưu Vệ đột nhiên lên tiếng, anh ta vẫn đứng ngay tại chỗ cũ, sự cảnh giác của anh ta đối với Hiểu Thiên vẫn còn.

Tuy điều cô ta nói không sai.

Lần này chính là chính phủ Mỹ đã dùng một loạt điều kiện để nhờ vả Mạc gia giải quyết giúp ba vụ án giết người.

Nhưng theo như tổng thể mà anh vừa xem qua tập tài liệu thì trong cả ba vụ án, thủ đoạn gây án đều có điểm không khớp. Hơn nữa...

Địa điểm xảy ra ba vụ án này cách nhau khá xa.

Ưu Vệ đã liếc mắt về phía Mạc Thuần Uy vài lần, nhưng đáp trả lại ánh mắt của Ưu Vệ lại là sự hờ hững trầm mặc vốn có của Mạc Thuần Uy.

Có gì đó không đúng. Hay nói cách khác là sai, vô cùng sai.

Nếu là bình thường, Mạc lão đại đã đứng dậy, sau đó không nói lời nào mà lạnh lùng để cô ta cho bọn họ xử lý. Nhưng lần này, Mạc lão đại chỉ âm trầm đưa mắt tới để dò xét cô ta.Dò xét?

Dò xét về điều gì?

Chẳng lẽ...

"Tôi dám chắc. Chỉ đơn giản là vậy!" Nghe câu hỏi của Ưu Vệ, Hiểu Thiên trả lời, sau đó nhún nhún vai nhìn Ưu Vệ mà cười.

Cô quay sang Mạc Thuần Uy, nghiêng đầu nói: "Mạc lão đại. Tôi chỉ nói vậy thôi. Còn việc đồng ý để tôi tham gia vào vụ này hay không, thì đó lại là quyết định của anh." Hiểu Thiên vừa nói, khoé môi rất tự nhiên lộ ra nét cười, lúm đồng tiền bên má trái lại ẩn hiện trước mắt Mạc Thuần Uy.

"Điều kiện." Mạc Thuần Uy mím mím bạc môi, chiếc bút trên tay vẫn xoay vòng tròn như trình tự vốn có của nó. Ngón tay thon dài của hắn vẫn gõ gõ nhịp thật đều lên mặt bàn.

Có điểm khiến Hiểu Thiên hoa mắt, hai mắt xinh đẹp với đồng tử xanh lam khẽ nheo lại.

Anh ta đang dùng biện pháp thôi miên cấp độ cao. Đây là kiểu thôi miên tuy không mới nhưng vì nó rất ít khi được sử dụng và có cảm giác rất tự nhiên nên sẽ không mấy ai để ý đến sự tồn tại của nó.

Chính loại âm thanh trầm trầm, và tiếng gõ tay đều, có nhịp điệu đó chính là thứ đưa tâm trí người đối diện trở nên thoải mái và dễ mất cảnh giác, và cả chiếc bút xoay tròn trên tay anh, nó khiến cho thị giác mất đi cảnh giác đối với những thứ kia, sau đó sẽ vô thức mà dần dần chìm vào thôi miên.

Nếu như cô không phải là người am hiểu về tâm lý, e rằng đã không thể giữ tỉnh táo từ lâu rồi.

Mạc Thuần Uy rốt cuộc là kẻ như thế nào? Đến cùng anh là kẻ như thế nào mà cô không thể nhìn ra được một chút dù là suy nghĩ?

Thật đáng sợ.

Trong cuộc đời Hiểu Thiên, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác như thế này.

Hiểu Thiên mím mím môi, cô không biết anh đang nghĩ gì và muốn như thế nào. Nhưng suy cho cùng, cô biết anh sẽ không giết mình, bởi nếu muốn, anh đã không để cô vào đây.

Hiểu Thiên ngẩng cao đầu, nhướng mày nhìn Mạc Thuần Uy, cao giọng nói: "Điều kiện rất đơn giản. Thả tôi ra."

Cô nói xong, trong phòng một hồi im lặng, sau đó Vô Dĩnh Kỳ có chút mỉm cười nói: "Tại sao chúng tôi phải thả cô trong khi chúng tôi cũng có thể tự mình giải quyết?"

Hiểu Thiên nhìn sang chàng trai có gắn mác 'hàng giả, hàng nhái mười chín tuổi' mỉm cười: "Nhưng khả năng của cậu không thể nhanh bằng tôi, trong khi đó, nếu như tôi không nhầm thì... vụ này rất quan trọng."

Tiếng ngón tay vẫn gõ đều đều, Mạc Thuần Uy vẫn giữ nguyên sự im lặng vốn có.

Anh đang có chút suy tính, suy tính về việc cô vẫn còn có thể giữ tỉnh táo.

Tốt. Cô ấy là người có thần kinh vững. Chứng tỏ cô ấy không thua kém những thân cận xung quanh anh.

Mạc Thuần Uy ngừng tay. Hai tay chắp lại trước mặt. Mâu đen khép lại một đường nhỏ, mang theo chút gì đó vừa xa cách lại vừa bí hiểm.

Anh nhìn sang Vô Dĩnh Kỳ, cậu ta bằng tuổi anh, nhưng tính tình rất trẻ con. Chỉ là những lúc cần nghiêm túc, thì cậu ta sẽ nghiêm túc đến kinh ngạc.

Ví dụ như bây giờ.

Mạc Thuần Uy khẽ cong môi. Tựa lưng vào chiếc ghế dựa phía sau. Bộ dạng rất thoải mái nhìn về phía trước.

Dường như anh không muốn nhúng tay vào 'việc riêng' của hai chuyên gia tâm lý trước mặt mà chỉ đóng vai làm khán giả, anh sẽ làm người đứng ngoài nhìn vào và đánh giá mà thôi.

Phải!

Là anh muốn điều tra rõ về năng lực của Vô Sát. Hẳn Vô Dĩnh Kỳ cũng hiểu điều này.

Nghĩ rồi, Mạc Thuần Uy nhắm mắt lại. Bỏ mặc bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

"Tôi với cô cùng xử lý vụ này, nếu ai xử lý được trước thì người đó thắng."

"Người thắng sẽ được gì?"

"Đưa ra một điều kiện cho người thua."

"Được. Tôi chấp nhận."

Bạc môi mỏng của Mạc Thuần Uy vẽ ra một đường cong.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 7: We Are The Same

Trong căn phòng rộng lớn

Hiểu Thiên đứng giữa căn phòng, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười dịu dàng đến mê hoặc.

Cô cầm tập tài liệu trên tay, đi đến trước mặt Mạc Thuần Uy vừa mở hai mắt ra sau khi cô nói ra hai chữ: "Xong rồi."

Thấy mâu đen sâu thẳm của Mạc Thuần Uy đang nhìn mình, Hiểu Thiên có điểm kiêu ngạo nhếch khoé môi, hai tay cô chống xuống mặt bàn, âm thanh bỗng chốc trở nên ngọt ngào đến phát ngấy, ngấy đến mức chính cô cũng cảm thấy buồn nôn: "Mạc lão đại à, có khả năng anh phải đền bù cho tôi nhiều hơn là đáp ứng một yêu cầu đấy."

Khuôn mặt Mạc Thuần Uy vẫn không biểu lộ ra bất cứ biểu hiện nào, anh chỉ âm trầm nhìn cô qua cặp mắt dài hẹp và sắc sảo như chim ưng, lạnh lùng và bí hiểm tựa như lưỡi dao.

Anh nhìn cô, gương mặt này...

Rốt cuộc...

Có điểm nào đó thật quen thuộc.

Là gì?

"Trước hết cứ xử lý được vụ này, tôi sẽ đảm bảo về yêu cầu của cô." Mạc Thuần Uy sắc mặt không có biến đổi, giọng nói trầm trầm

không mang theo chút kích động nào cho thấy anh đang vui mừng khi có thể được giải quyết nhanh như vậy cả.

Vô Dĩnh Kỳ nâng cằm nhìn vào thân ảnh mềm mại đang cúi xuống trước mặt Mạc Thuần Uy. Cổ áo vì cúi mà nới rộng ra, cô ta...

Không phải đang cố ý muốn câu dẫn Mạc lão đại để mong chờ thoát chết đấy chứ?

Nghĩ đến đây, cánh môi mỏng màu anh đào nhạt của Vô Dĩnh Kỳ khẽ nhếch lên một độ cong, sau đó lại nhanh chóng hạ xuống

Thôi được rồi. Là cậu công nhận, cậu tức khi cô ta đã lên tiếng nói ra hai chữ "xong rồi" trong khi cậu chỉ mới gần tìm ra. Nhìn đồng hồ, cô ta tìm ra trong một tiếng hai mươi hai phút. Chưa tới ba phần tư thời gian mà cô đã nêu ra trước đó.

Cậu hận

Cô dám nói là đã xong trước cậu.

Để xem, nếu như cô mà không thể làm sáng tỏ vụ này thì cậu sẽ cho cô sống không bằng chết. Đó là cái giá phải trả cho việc khiến cậu nãy giờ phải mất thời gian suy tính rốt cuộc cô là ai và là con người như thế nào.

Hừ... thời gian của cậu là vàng bạc. Không thể phí phạm vì những điều vặt vãnh đó được. Vậy nên...

Tốt nhất là cô hãy "xong rồi" như lời cô nói.

Mạc Thuần Uy nheo nheo hai mắt, ánh mắt hướng về phía trước. Chính là bộ ngực cô cũng đang như chào mời trước mắt anh.

Chỉ là đôi mắt sắc bén mà sâu thẳm của anh không liếc lấy một cái về phía địa phương no tròn trắng nõn trước mặt, mà chỉ đơn giản là nhìn thẳng vào mắt cô. Anh giơ cổ tay đang đeo đồng hồ,

nhìn một cái, từ tốn nói: "Tôi cho cô mười phút để trình bày suy nghĩ của mình."

"Được."

Hiểu Thiên cười ngọt ngào, sau đó nhanh chóng đứng thẳng người dậy. Cô lật tập hồ sơ trong tay, đặt xuống trên bàn của Mạc Thuần Uy, ngón tay thon dài như búp măng chỉ vào một địa điểm được khoanh tròn màu đỏ trên đó, nói: "Đây là nơi phát hiện ra nạn nhân đầu tiên..."

Cô đang nói, bên cạnh cũng lập tức xuất hiện thêm hai thân ảnh, đó là Ưu Vệ và Vô Dĩnh Kỳ. Bọn họ cũng cực kỳ tò mò về cô gái này, muốn xác nhận về năng lực của cô.

NHìn theo ngón tay trỏ của Hiểu Thiên, cả ba người đồng thời nhìn thấy nơi diễn ra vụ án thứ hai, đó là một thành phố nhỏ cách nơi diễn ra vụ án thứ nhất khá xa, tận hơn một trăm năm mươi kilomet. Đến vị vị trí là hiện trường của vụ án thứ ba, nơi này lại càng cách xa nơi thứ nhất hơn.

Nếu tính về khoảng cách, có vẻ như ba vụ án giết người này là không cùng một người gây án. Nhưng có điểm tương đồng giữa ba vụ án là trong bàn tay nạn nhân đều đang cầm lấy một tờ giấy. Trên đó đều viết một câu nói bâng quơ, biểu hiện cho chiến thắng của mình mà kẻ gây án muốn để lại: "We are the same".

Câu nói này, dường như là lời nhắn gửi đến từ kẻ giết người, hắn nói "chúng ta đều giống nhau". Điều đó nghĩa là gì? Chắc chắn 'chúng ta' ở đây không thể là nạn nhân được. Mà là...

"Đang chỉ chúng ta?" Ưu Vệ cau mày, mím mím môi.

Hiểu Thiên ngẩng đầu nhìn Ưu Vệ, mỉm cười nói: "Không sai." Ngừng một lát, cô đứng dậy, ưỡn thẳng lưng, nói tiếp: "Tên này biết chắc chính phủ Mỹ sẽ phải tìm tới chúng ta, à, là Mạc gia. Vậy nên hắn cố tình để lại lời nhắn này cho các anh."

Nhếch miệng một cái, Vô Dĩnh Kỳ đang trầm ngâm nãy giờ bỗng lên tiếng: "Này cô gái, cô nói vậy là để rũ bỏ trách nhiệm cho bọn tôi với kết luận, tên giết người này là kẻ thù của Mạc gia ư?"

Hiểu Thiên nhìn bộ dạng của Vô Dĩnh Kỳ đang nhàn nhã đặt mông lên mép bàn, ánh mắt như mỉa mai lại như thương hại nhìn cô thì khẽ nhún vai một cái: "Kẻ thù của Mạc gia là vô số kể, làm sao tôi dám trêu đùa kiểu đó được."

Vô Dĩnh Kỳ nghe thấy câu đó thì vênh mặt, gật gật đầu vẻ kiêu ngạo. người phụ nữ này cũng coi như là biết điều.

Hiểu Thiên không thèm quan tâm đến Vô Dĩnh Kỳ mà lại tiếp tục nói: "Như các anh thấy, cả ba vụ án này đều có điểm trùng khớp là 'lời nhắn' của tên sát nhân và cách thức giết người ở cả ba vụ án đều tàn bạo và dã man như nhau. Nạn nhân đều bị đánh đập đến mức thi thể toàn bộ đều tràn đầy vết thương. Theo như trong tài liệu thì những vết thương này đều xuất hiện sau khi nạn nhân chết đi. Hơn nữa..."

Nói đến đây, Hiểu Thiên nhếch miệng một cái, đôi mắt nai xinh đẹp với đồng tử màu xanh lam bỗng nhiên lóe lên một tia quang mang của kẻ chiến thắng: "Hơn nữa cả ba nạn nhân đều là nữ."

Mạc Thuần Uy nheo mắt. Nhìn người phụ nữ trước mặt.

Thật sự là quá quen thuộc. Nhưng anh lại không thể nhớ ra...

Rốt cuộc cô là ai.

Rốt cuộc... quen thuộc ở chỗ nào?

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 8: Diane Hiểu Thiên

Vô Dĩnh Kỳ nghe Hiểu Thiên nói vậy thì nhếch miệng một cái, ngón tay thon dài xoa xoa chiếc cằm nhọn tinh tế, giọng nói lộ ra điểm hoài nghi: "Là phụ nữ? Ý cô là..." đến đây, Vô Dĩnh Kỳ cố kéo dài âm thanh, sau đó nói tiếp: "Thủ phạm là kẻ biến thái, giết người vì ham muốn tình dục hay có thể là vì sự đố kỵ?"

Lắc đầu một cái, Hiểu Thiên nói: "Không phải. Anh nhìn đi, trong hồ sơ có nói là nạn nhân không hề bị cưỡng hiếp. Chỉ là bị bạo hành về thể xác thôi. Cho nên tôi dám chắc chắn một điều."

Hiểu Thiên ngừng một chút, nhìn thẳng vào mắt Vô Dĩnh kỳ, và đáp lại sự chờ đợi của cậu là một nụ cười: "Thủ phạm là đàn ông."

"Tại sao?" Mạc Thuần Uy nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Vụ án này, vốn dĩ anh đã giải quyết xong rồi, chỉ là anh muốn xem thật rõ năng lực của người phụ nữ trước mặt. Hơn nữa...

Anh muốn xác nhận một điều.

"Đúng vậy Vô Sát." Ưu Vệ nãy giờ khá chuyên tâm cũng lên tiếng, trong ánh mắt có điểm nghi hoặc: "Làm sao co dám khẳng định thủ phạm của cả vụ này đều là đàn ông, hơn nữa lại còn là một người? Cô không cảm thấy ba nét chữ này không giống nhau, hoàn toàn có thể là của ba người sao?"

Có lẽ nào... là cảm tính? Ưu Vệ thầm nghĩ, nhưng anh không nói ra lời.

"Anh nhìn đi." Vừa nói, Hiểu Thiên vừa đưa một tờ giấy vừa mới rút ra trong tập tài liệu trên tay đưa đến trước mặt Mạc Thuần Uy. Cô đưa ngón tay của mình chỉ lên tấm ảnh trên đó: "Trong cả ba vụ án đều có một tờ giấy mà hung thủ để lại. Đúng là dòng chữ "We are the same' này trong cả ba vụ án đều có nét không giống, nhưng nếu anh nhìn kĩ sẽ thấy cả dòng chữ đều rất đẹp, thẳng hàng và ngay lối, chứng tỏ hắn là một con người cẩn thận. Vậy nên nét chữ khác đi có vẻ như hắn chỉ là cố tình muốn đùa giỡn chúng ta thôi, bởi vì chữ W mà hắn viết ở cả ba tờ giấy đều giống nhau. Rất giống như bộ ngực của người phụ nữ."

Nói tới đây, Hiểu Thiên ngừng lại, trong mắt cô hiện tại đã còn sự kiêu ngạo hay trộn lẫn những cảm xúc vụn vặt, mà thay vào đó là sự nghiêm túc cùng sắc bén trong từng lời nói, khiến cho không khí trong căn phòng rộng lớn này có điểm trở nên căng thẳng, không khí cũng dần co lại khiến cho lồng ngực cũng có chút khẩn trương.

Vẻ mặt chuyên tâm, Hiểu Thiên nói: "Thủ phạm là một người sống dưới sự bao bọc của mẹ hoặc chị gái."

"Cô tên gì?"

Bất chợt, phá vỡ không gian đang tràn đầy căng thẳng, Mạc Thuần Uy không kiêng nể gì mà hỏi một câu không hề có điểm nào liên quan.

Hiểu Thiên nhíu mày: "Sao anh muốn biết tên tôi?" Nói xong, Hiểu Thiên nhún vai một cái, không chờ câu trả lời của anh mà nói luôn: "Tôi tên là... Hiểu Thiên. Diane Hiểu Thiên."

Diane Hiểu Thiên?

"Diane? Nữ thần sao? haha...." Vừa nghe Hiểu Thiên nói xong, Vô Dĩnh Kỳ cười cười vẻ châm biếm, sau đó gật gật đầu tỏ vẻ khen ngợi: "Không tồi. Tên rất đẹp. Nữ thần của cái chết."

Hiểu Thiên nhìn cậu, trong đồng tử màu xanh lam hiện lên một tia bất cần.

Nữ thần... đơn giản không hiểu sao cô lại chọn cái tên này khi mà tổ chức cho cô tự chọn một cái tên.

Từ khi cô có ý thức, thì đã được biết rằng tên mình là Hiểu Thiên. Sau đó bọn họ nói, lý lịch của từng thành viên trong tổ chức đều bị xóa sạch, vậy nên cô được chọn một cái tên thay thế. Còn về việc ai muốn biết về thân thế của mình, chỉ có một cách.

Đó là...

Cống hiến hết sức mình vì tổ chức và hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ được giao. Đến lúc thích hợp, người đứng đầu của tổ chức sẽ đưa mọi thông tin cho mình.

Vậy nên...

Cô đã nghĩ chỉ cần giết được Mạc Thuần Uy sẽ có thể trở về làm một cô gái bình thường. Chỉ là cô nghĩ đơn giản quá, bang Mạc Tiên của Mạc gia... không hề dễ động chút nào.

không cần nói đâu xa, chỉ cần nhìn qua ba nhân vật này của Mạc gia cũng đã phần nào có thể đoán ra được thế lực của bọn họ.

Hiểu Thiên nghĩ vậy khẽ nhếch môi, vậy nên kế hoạch của cô đã có chút gọi là chuyển hướng. Cô sẽ lợi dụng vụ án này, sau đó đưa ra yêu cầu tìm ra thân thế của cô. Cô tin Mạc Thuần Uy đã nói lời thì sẽ giữ lời. Còn về tổ chức của cô...

Cô đã đoán trước là bọn họ chưa muốn buông tha cho mình. Bởi vì cô còn quá nhiều công dụng để bọn họ lợi dụng. Bởi vậy cho nên...

Cô không tin một Mạc gia hùng mạnh như thế này lại không thể tìm ra được.

Hiểu Thiên mỉm cười, chỉ là không ai để ý tới một gương mặt đang trở nên trầm mặc lại của Mạc Thuần Uy khi nghe tới tên của Hiểu Thiên.

Hiểu.... Thiên....

Đôi mắt màu xanh lam...

Tên là Hiểu Thiên?

Hai bàn tay Mạc Thuần Uy khẽ co lại, siết chặt. Trong mắt mang theo quang mang vô định.

Có thể nào... chính là cô ấy không?

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 9: Cứ Để Cô Ta Tiếp Tục

Khuôn mặt Mạc Thuần Uy không có biểu hiện chút khác thường nào

Chỉ là cơ thể có chút cứng nhắc nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái trầm tĩnh vốn có.

Với chút bất thường ngắn ngủi đó thì khó có ai có thể nhận ra, nhưng là làm sao có thể qua được đôi mắt tinh tế của Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên khẽ nhếch miệng.

Tuy cô vẫn không thể nhìn ra suy nghĩ của Mạc Thuần Uy, nhưng qua sự bất thường vừa rồi, có hay không có thể khẳng định rằng anh đang cảm thấy thú vị trước khả năng định hình vụ án như cô?

Có hay không...

Cô sẽ có thể nhanh chóng tìm ra được thân phận thật của cô.

Hiểu Thiên quay qua nhìn Mạc Thuần Uy nói: "Không vòng vo nữa, tôi vào thẳng vấn đề luôn. Thủ phạm của cả ba vụ án là một, là nam. Có xu hướng phạm tội vì sở thích. Như các anh thấy, ở cả ba vụ án đều có điểm giống và không giống, điều đó chỉ nhằm đánh lạc hướng điều tra khiến cho cảnh sát phân vân về số lượng thủ phạm. Đây là một vụ án giết người có tổ chức điển hình. Đầu óc hắn rất thông minh và có tính cẩn thận, tỉ mỉ cao."

Lật một lượt hồ sơ trên tay, Hiểu Thiên đưa ánh mắt sắc bén liếc một cái trên đó, sau đó nói tiếp: "Mục đích của hung thủ chỉ là muốn được nổi tiếng. Hắn dù có thay đổi một chút trong hình thức và bày

biện hiện trường nhưng các giai đoạn gây án diễn ra theo đúng trình tự lặp lại, đó chỉ là hắn muốn được xác nhận rằng, kẻ gây án là do cùng một người."

Nói đến đây, Hiểu Thiên ngừng lại, nhìn vào Vô Dĩnh Kỳ mà bình ổn nói: "Anh có biết vì sao tôi lại đề cập đến chữ W mà hắn viết trong lời nhắn không?"

Vô Dĩnh Kỳ nhìn cô, môi mỏng màu anh đào hơi mím lại: "Cô nói hắn sống dưới sự bao bọc của mẹ hoặc chị gái..." dừng một lát, ánh mắt Vô Dĩnh Kỳ có chút sửng sốt, nhưng ngay lập tức nhìn thẳng vào mắt Hiểu Thiên mà nói: "Chẳng lẽ là hắn yêu mẹ hay chị gái hắn?!"

"Không sai!" Hiểu Thiên mỉm cười. Chàng trai này, khả năng tiếp thu khá tốt, rất nhanh nhạy: "Nhưng có thể là do người phụ nữ đó có người đàn ông khác, và hắn nghĩ đó là sự phản bội. Nhưng hắn lại không dám giết đi người phụ nữ mà mình yêu. Cho nên... hắn tìm những người phụ nữ có đặc điểm giống hoặc tương tự như cô gái đó để hành hạ, để thoả mãn cơn giận dữ của bản thân."

Vô Dĩnh Kỳ không nói gì, cắn cắn môi nhìn Ưu Vệ, anh ta cũng đáp trả ánh mắt của cậu bằng một cái nhún vai thay cho sự tán thưởng.

Cô gái này quả thật rất có bản lĩnh. Không những là Vô Sát có khả năng giết người trong nháy mắt, mà còn có khả năng khiến kẻ khác kinh ngạc đến thế này.

Không cần đến việc phải tận mắt chứng kiến hiện trường, không cần phải tự mình xem xét từng chi tiết, chỉ cần nhìn qua một tập hồ sơ không đầy đủ của cảnh sát đặc nhiệm Mỹ trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, mà lại có thể nói ra cả những sự việc liên quan đến vụ án tận tường đến mức tưởng chừng như cô là người đứng quan sát hung thủ giết người như thế này.

Thật sự...

Cô gái này thật sự là vũ khí nguy hiểm chết người!

Ngầm gật đầu một cái, sau đó Ưu Vệ nhìn Mạc Thuần Uy, nói: "Lão đại?" Nhưng còn chưa kịp nói gì, Ưu Vệ đã thấy Mạc Thuần Uy đang chăm chú nhìn về phía Hiểu Thiên.

Ánh mắt Ưu Vệ chứa ngờ vực. Tại sao... Anh cảm thấy lão đại hôm nay có chút bất thường?

Dù đối với thân tín, Mạc Thuần Uy rất nghiêm khắc nhưng cũng là rất có khí phách. Chỉ là... đối với phụ nữ. Anh rất ghét bị phụ nữ tiếp cận, anh luôn tỏ ra là một người tách biệt với tửu sắc. Nói đúng tra thì chỉ cần một cái quắc mắt sắc lạnh của anh cũng đã đủ khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải run rẩy mà sợ hãi tránh xa.

Nhưng hiện tại, Mạc Thuần Uy lại đang dùng thứ ánh mắt thăm dò như có như không còn hàm chứ cả kích động và không thể kiềm chế.

Ưu Vệ ho khẽ một tiếng: "Khụ... lão đại. Anh nói..."

"Cứ để cho cô ta tiếp tục." Ưu Vệ còn chưa nói xong, Mạc Thuần Uy đã lạnh lùng cắt ngang.

Hiểu Thiên nghe nói vậy thì trong lòng có điểm phấn kích. Cô thầm nghĩ rằng, bản thân mình đã gây được sự chú ý đến Mạc Thuần Uy. Điều cần làm bây giờ, đó chính là chờ đợi. Chờ đợi một thời điểm thích hợp để làm một vài việc thích hợp khác.

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào qua song cửa sổ khiến cho tấm rèm cửa màu xanh nhạt bay phất phơ, nhẹ nhàng mà phiêu dật, gió mang theo một ít mùi nắng nồng đậm của thời tiết cuối hạ.

Ánh dương màu đỏ cuối ngày, chiếu lên trên người Hiểu Thiên, khiến cho toàn thân cô tựa hồ như được bao bộ bởi một lớp ánh sáng xinh đẹp đến huyền bí.

Huyền bí tựa như chính bản thân cô.

"Được. Tôi sẽ nói tiếp." Hiểu Thiên nở nụ cười, lộ rõ lúm đồng tiền bên má trái.

1:34 22/2/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 10: Phân Tích Tốc Độ Gõ Bàn Phím

Hít sâu một hơi.

Giọng nói của Hiểu Thiên thanh thoát, nhẹ nhàng, tựa như cơn gió mùa thu nhẹ hay lướt qua, nhưng để lại dư âm lắng đọng trong tâm trí.

Nó lắng lại, in sâu vào đầu Mạc

Thuần Uy.Giọng nói này, chẳng phải cũng rất quen thuộc sao?

Không đúng! Không phải giọng nói. Là

là cách nói chuyện của cô.

Ngạo mạn, ngang bướng, cao cao tại thượng ra vẻ bề trên.

Mắt hẹp của Mạc Thuần Uy khẽ nheo lại.

Hiểu Thiên nói tiếp: "Tuy vị trí ba vụ án này cách xa nhau, nhưng là khoảng cách giữa các vụ liên tiếp lại giống nhau. Đây, các anh nhìn đi." Vừa nói, Hiểu Thiên vừa đưa bức ảnh của vụ án đầu tiên dơ ra trước mặt, nói: "Đây là vụ thứ nhất. ở một thànhphố nhỏ của phía đông New York. Cách New York ở bán kính tầm sáu mươi ba ki-lô-mét. Còn đây là vụ thứ hai, tuy cách xa vụ thứ nhất nhưng cũng là xa New York với bán kính tầm sáu mươi ba ki-lô mét. Và vụ thứ ba, cũng như thế. Có nghĩa là hung thủ lấy New York làm trung tâm. Từ đó có thể phán đoán, hắn

đang ở đâu đó tại New York."

Nghe Hiểu Thiên nói, không khítrong phòng càng như loãng ra.

Tất cả đều im lặng để nghe những phân tích từ cô.

Vô Dĩnh Kỳ gật gật đầu, hai tay khoanh trước ngực, bặm môi một cái, nói: "Vậy là coi như đã có thể khoanh vùng. Nhưng tôi cần đáp án gần hơn là chỉ như thế." Nói xong, anh ta nhướng mày nhìn cô.

Hiểu Thiên thấy ánh mắt tin tưởng của Vô Dĩnh Kỳ thì nở nụ cười sáng lạn, nhún vai một cái: "Tất nhiên. Với khoảng cách giữa các vụ án thì chúng ta đã biết được hiện trường vụ án không phải là ngẫu nhiên mà là được tính toán cẩn thận. Hung thủ vừa tìm ra địa điểm và chọn ra được đối tượng thích hợp, đầu óc hắn không đơn giản. Nhưng..." Nhếch môi một cái, nói tiếp: "Làm sao có thể đấu lại với tôi."

Hiểu Thiên nhấc chân, bước từng bước chậm chạp theo quán tính mà qua lại trong căn phòng, trong tay vẫn là tập tài liệu.

Trong phòng, không tồn tại một tạp âm nào, tất cả đường như chỉ đang duy nhất hướng về người phụ nữ xinh đẹp kia, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng nhưng lại vang lên trong phòng kín khiến nó trở nên vang vọng.

Cộp cộp...

Âm thanh tựa hồ như trực tiếp xộc vào màng nhĩ, truyền đến bộ não và lưu đọng tại đó.

Đang đi. Tiếng bước chân bỗng dưng ngưng bật, khiến tất cả ánh mắt để đôn về phía cô.

Hiểu Thiên búng tay một cái vào tập tài liệu, sau đó tươi cười, đi tới bản làm việc trước mặt Mạc Thuần Uy.

"Mạc lão đại. Tôi có thể phác hoạ chân dung của hung thủ rồi. Mạc Thuần Uy không kiêng nể gì, bỏ qua nụ cười của cô mà liếc

nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, mở miệng nói: "Tốt. Cô còn ba phút"

Lúc này Hiểu Thiên mới hạ xuống cánh môi, cô đương nhiên hiểu anh ta nói cho cô mười phút thì hẳn là cô không thể có tới mười phút một giây chứ đừng nói tới phút thứ mười một.Chính là cô đều đã tính toán hết rồi, có chăng ngốc để phải ôm cái tội danh 'chọc giận Mạc lão đại' đâu.

Thôi bỏ qua đi.

Hiểu Thiên khoát tay một cái, sau đó nhìn Vô Dĩnh Kỳ và Ưu Vệ đang đưa ánh mắt tò mò lẫn cảnh giác nhìn cô.

Hít sâu một hơi, có vẻ mặt nghiêm túc, trên khuôn mặt không còn sự háo chiến hay tự tin khi này nữa. Thay vào đó là sự nghiêm túc và lạnh lùng đến

khác biệt, tựa hồ như hai con người khác nhau vậy.

Chỉ là... khí chất toát ra từ cô vẫn là của cô. Cao ngạo, kiêu kỳ, sắc sảo.

"Từ những phân tích này giờ của tôi, tôi đã có thể phác họa chân dung của hung thủ." Nói đến đây, Hiểu Thiên xoay người một cái, ánh mắt kiên định nhìn cả ba người một lượt, sau đó nói: "Hắn là nam, tuổi từ hai mươi đến hai mươi hai, tóc cắt ngắn, ăn mặc gọn gàng, luôn luôn chính chu. Tính cách hơi

trầm và ít tiếp xúc với những người xung quanh. Hắn không có bố, sống một mình với chị gái hoặc mẹ. Sống tại NewYork. Còn nữa..." Hiếu Thiên chợt ngước mắt, chắc chắn nói: "Học lực của hắn rất tốt, luôn đạt nhiều thành tích cao trong học tập."

Phải!

Cô luôn cảm thấy thiếu gì đó.Chính là cái này. Hắn cẩn thận, thông minh và mưu trí như vậy.

Hắn là một người có năng lực không tồi, nên có thể kết luận.

Học lực của hắn rất tốt.

Hắn đi học là vì muốn người mà hắn yêu được vui, hắn cố gắng đạt nhiều thành tích là để người

mà hắn yêu được vui.

Hắn lại sụp đổ bởi vì phát hiện ra người đó đã có người khác để yêu thương mà không phải là

mình. Nên hắn cố chấp, căm hận và muốn trút giận. Nhưng vẫn còn một điểm khiến cô không hiểu. Đó là tại sao hắn lại nhắm đến Mạc Thuần Uy?

Tại sao lại là Mạc gia?

Có khi nào người phụ nữ mà hắn yêu có liên quan gì tới Mạc gia hay không?

Ưu Vệ cầm chiếc lap top trên bản của Mạc Thuần Uy, mở ra. Những ngón tay thon dài, trắng trẻo lướt trên bàn phím.

Ưu Vệ nổi tiếng trên toàn thế giới, không chỉ vì anh là người của Mạc gia, mà còn hơn thế nữa.Anh là chuyên gia máy tính số một thế giới, là người lập ra một bang phái hùng mạnh ở trên mạng, tên là Ảo. Ảo đảm nhận những vụ hack chuyên nghiệp. Tập hợp những thành viên là hacker ưu tú trên toàn thế giới. Ưu Vệ cũng nằm trong số mười hacker giỏi nhất thế giới.

Chỉ khác chín người còn lại một chút, đó là anh đứng top một. Là Hacker giỏi nhất!

Điển hình cho sự nổi tiếng này đó là cách đây mười lăm năm,tức là lúc đó Ưu Vệ mới chỉ mười một tuổi. Anh đã nổi giận với một tập đoàn lớn ở Úc. Bởi người lãnh đạo của tập đoàn đó chơi bẩn, dám

đánh lén Mạc Tiên. Bang Mạc Tiên của Mạc gia lúc đó còn đang non nớt chứ không phải hùng mạnh như bây giờ, nên bị bắt nạt là chuyện không thể làm gì khác.

Mạc Thuần Uy lúc đó cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Chờ cơ hội báo thù.

Nhưng mà Ưu Vệ thì không như vậy. Mạc Thuần Uy là ân nhân đã cứu vớt lấy kẻ sắp chết là anh, anh không thể đứng nhìn ân nhân của mình phải chịu áp

bức.

Thân là người giữ liên lạc cho toàn bang Mạc Tiên, anh đã một mình một ngựa đi ra ngoài một quán net, thay đổi địa chỉ IP, tạo một nick name là Kicker và chỉ trong vòng mười hai phút. Toàn bộ tập đoàn kia bị cướp sạch dữ liệu, các vụ làm ăn đen bị đưa tới các cơ quan nhà nước có liên quan.

Chỉ trong vòng mười hai phútkhông ngắn nhưng cũng chẳng phải là dài đó, Kicker trở thành đề tải bàn tán sôi nổi trên hầu hết các quốc gia trên thế giới. Từ đó cho tới giờ, vẫn chưa một ai có thể đảm lên tiếng chống đối lại Ưu Vệ.

Anh quá giỏi, quá ưu Việt.

Không phải sao?

Một đứa bé mười một tuổi, trong mười hai phút phá hỏng toàn bộ hệ thông tường lửa và xâm nhập vào trong nội bộ một tập đoàn lớn với những hàng rào bảo mật an ninh gần như là tuyệt đối?

Cho dù là hiện giờ, một hacker lão luyện cũng khó có thể làm được điều đó.

Hiểu Thiên nheo hai mắt đẹp, đồng tử xanh lam khẽ co lại nhìn Ưu Vệ đang lướt tay trên bàn phím.

Tiếng bàn phim nối tiếp nhau như một bản hòa tấu. Anh đang xâm nhập các tư liệu của NewYork về hung thủ với các manh mối mà cô đã phác họa.

Ngón tay anh rất nhanh...nhưng mà....

Hiểu Thiên vươn tay cướp lấy chiếc máy tính trên tay của Ưu Vệ.

Ưu Vệ đang đánh, vẫn chưa kịp định hình nên ngón tay gõ cạch một tiếng lên trên mặt bàn.

Gạch cạch cạch cạch cạch...

Sau đó là một dàn âm thanh nối nhau, không thể nghe ra rõ ràng tiếng bàn phím.

Bàn tay xinh đẹp vừa lướt nhưmúa ở trên bàn phím, Hiểu Thiên vừa nói: "Tôi chỉ còn chưa đầy hai phút để tìm ra hung thủ trong thời gian mà Mạc lão đại đã đưa ra. Tốc độ gõ phím của anh rơi vào khoảng một trăm bảy mươi hai từ trên một phút, một trăm bảy mươi hai nhân với năm là tám trăm sáu mươi character trên một phút. Từ đó, suy ra anh có thể đập được mười bốn phẩy ba mươi ba phím trên một giây. Nếu tính ra thì anh quá là cao thủ gõ bàn

phím. Nhưng tốc độ gõ phím của tôi nhanh hơn anh khoảng không phẩy không nghìn không trăm linh hai giây, tương đương với tôi sẽ tiết kiệm được không phẩy một trăm mười bốn giây trong một phút. Vậy nên, việc tìm ra tung tích của hắn, cứ giao cho tôi. Các anh chỉ cần bắt hắn càng nhanh càng tốt là được rồi."

Vô Dĩnh Kỳ sau một giây trố mắt kinh ngạc thì nhíu mày lại, hơi liếc mắt sang Ưu Vệ, khóe miệng có chút co giật.

Ánh mắt của Ưu Vệ và Vô Dĩnh Kỳ chạm nhau. Nhất thời cả hai không biết nên nói gì, đành trao đổi qua ánh mắt một ngụ ý chung: Cô ta... rốt cuộc là thứ gì vậy?

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 11: Tuyệt Không Thể Xem Thường

Tiếng gõ bàn phím liền nhau không nghe thấy một giãn cách âm thanh nào.

Trong căn phòng kín của Mạc gia, bốn con người với khí chất hơn người, ba người đàn ông và một người phụ nữ. Ai nấy nhìn qua đều là kẻ không tầm thường, không dễ đảng có thể đụng vào.

Không gian yên tĩnh, yên tĩnh đến mức thính giác hiện tại có thể nhạy bén tới mức một chiếc kim rơi xuống cũng nghe ra được tiếng động.

Cạch một tiếng.

Ngón tay thon dài của Hiếu Thiên nhân lên phím Enter, sau đó cô ngừng lại. Hai mắt vẫn chuyên chú nhìn vào màn hình máy tính.Hành động ngừng lại này của cô khiến cho cả ba người đàn ông trong phòng đều không tự chủ được mà đồng loạt hướng ánh mắt về phía người phụ nữ duy

nhất trong căn phòng.

Nhưng là hình ảnh duy nhất mà bọn họ nhận được đó là cái nhíu mày của Hiểu Thiên.

Nhíu mày?

Là không tìm ra được? Hay là tìm ra quá nhanh đây?Là khinh thường? Hay là sự tự tin kiêu ngạo?

"Không tìm thấy."

Hiểu Thiên nói một câu, lập tức cả sáu con mắt còn lại đều nhíu mày. Sau đó không nhanh không chậm, Vô Dĩnh Kỳ nhếch khoé miệng. Anh muốn nhảy lên mà hét lớn.

Đấy! Biết ngay mà. Cô ta chỉ là đang ra vẻ thôi. Làm sao có thể...

"Cho tôi thêm hai mươi giây." Đang vui mừng, thì Hiểu Thiên nói một câu cắt ngang khiến nụ cười của Vô Dĩnh Kỳ cứng lại, sau đó khép môi.

Gì chứ?

Hai mươi giây?

Gần hai phút tìm còn không ra thì hai mươi giây đó cô định cứu vớt cái gì?

Nhưng là...

Nụ cười chiến thắng trên cánh môi của cô là sao? Nụ cười ngạo nghễ đầy thách thức của kẻ nắm

quyền.Ưu Vệ không nói gì nhìn Mạc Thuần Uy, chỉ thấy về mặt anh không thay đổi. Chỉ là trong đôi mâu đen thẫm nổi lên một tia thú vị cũng yêu chiều.

Cạch cạch cạch...

Một lần nữa tiếng bàn phím lại vang lên, tràn đầy rồi lan toả khắp không gian.

Toàn bộ căn phòng lại chìm vào trong tiếng bàn phím.

Hai mắt xanh lam của Hiểu Thiên chỉ nhìn thẳng về phía màn hình laptop trước mặt, mười ngón tay lướt trên bàn phím, khoé môi cong nhẹ, sau đó nói: "Tôi đã nghĩ là tại sao lại không tìm ra được đối tượng trùng khớp đối với những miêu tả và suy đoán của mình. Tôi còn không dám tin là mình có thể sai, nhưng vừa rồi sau khi xâm

nhập hệ thống dữ liệu của cục an ninh NewYork thì lại hoàn toàn không tìm ra được hắn."

Nhếch nhẹ khóe môi, Hiểu Thiên nói tiếp: "Tôi không tìm được dấu vân tay. Không có ảnh hồ sơ chân dung, cũng không có luôn cả một kẻ tầm hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, thông minh học rộng hay tỉ mi và sống với mẹ hoặc chị gái hết. Lý do là bởi vì tôi chỉ chuyên tâm rằng hung thủ chắc chắn là một kẻ có độ tuổi hơn hai mươi, mà quên mất một điều. Tội phạm thì không phân biệt tuổi tác."

Phải. Cô đã quên mất điều tối quan trọng này.

Sát thủ đã hai tay nhuốm đầy máu người từ lúc mới bắt đầu có ý thức thì tội phạm cũng đâu

thể nhất thiết cứ phải là những kẻ có thể lực và kinh tế.

Cô đã nghĩ rằng, hung thủ lần này ắt phải tự chủ được nguồn lực kinh tế thì mới có khả năng đi đến tận những nơi cách xa chỗ mình sống như thế để gây án, còn cả thể lực để giết người.

Nhấn phím Enter

Cạch một tiếng.

"Ra rồi. Hung thủ đến chín mươi chín phẩy chín phần trăm là người này."

Vừa nói, Hiểu Thiên vừa xoay màn hình laptop cho cả ba người là Ưu Vệ, Vô Dĩnh Kỳ và Mạc Thuần Uy cùng xem.

Trong đó là một tấm ảnh thẻ trên sơ yếu lý lịch. Tên là Hoành Tú Kha. Đầu tóc cắt ngắn, da dẻ trắng trẻo, mặc một chiếc áo sơ mi trắng thẳng tắp không có lấy một nếp gấp, khuôn mặt cương nghị, rất tuấn tú, chỉ là khuôn mặt này còn mang theo chút non nớt của chàng trai trẻ chưa trưởng thành hết.

Cậu ta tầm mười lăm, mười sáu tuổi, dường như là con lai. Bởi mắt cậu ta màu xanh rêu, còn

mái tóc thì đen nhánh.

Lúc này, Hiểu Thiên mới chợt nhíu mày, hơi mím nhẹ môi

Mắt xanh... tóc đen...

Đúng là cô cũng biết mình là con lai, nhưng là... rốt cuộc thân phận của cô, đến bao giờ cô mới

được biết đây?

"Một đứa trẻ còn chưa kịp lớn mà cô nói có thể ra tay tàn bạo như thế ở mấy vụ án liên tiếp nhau sao?" Ưu Vệ lên tiếng.

Chàng trai này rất kiệm lời. Hiểu Thiên khẽ liếc Ưu Vệ một cái, có chút đánh giá, sau đó nhướng mày nói: "Giết người, không nhất thiết phải là người trưởng thành. Chỉ cần một thứ duy nhất, đó là cái này." Vừa nói, Hiểu Thiên vừa dùng ngón tay trỏ chỉ vào đầu của mình. Ý muốn nói, chỉ cần có một bộ óc tốt thì không việc gì là không thể.

Nói xong, Hiểu Thiên đứng dậy, quay mặt hướng về phía Mạc Thuần Uy mỉm cười nói: "Mạc lão đại à. Lần này tôi lập đại công rồi đấy, anh có thể ân xá cho tôi được tắm rửa một chút không?"

Mạc Thuần Uy vẫn ngồi đó, sắc mặt không lộ ra chút sắc thái biểu cảm gì cho thấy là anh

đang vui vì đã tìm ra hung thủ?

Lẽ nào anh ta không tin vào cô sao?

Hiểu Thiên có điểm nghi hoặc, nhưng là không nói ra miệng.

Chỉ nghe thấy Mạc Thuần Uy nói một câu: "Cô cứ tự nhiên, phòng của cô ở cuối dãy bên trái." Sau đó cô liền không khách sáo

mà nói "cảm ơn" rồi bước về phía cửa. Cánh cửa đóng lại, khép lại không gian kỳ dị của căn phòng.

Ở trong phòng, sau khi Hiểu Thiên rời khỏi, Vô Dĩnh Kỳ nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe xong, anh nhíu nhíu mày: "Được rồi, tôi biết rồi."Cúp điện thoại, Vô Dĩnh Kỳ nhìn Mạc Thuần Uy, huýt sáo một cái, sau đó nở nụ cười: "Lão đại à. Quả không hổ danh là Lão đại của Vô Dĩnh Kỳ này. Bộ trưởng của cục an ninh bộ quốc phòng Mỹ của nói đã bắt được hung thủ, tên hắn đúng là Hoành Tú Kha. Bọn họ còn nói, cảm ơn đến Mạc lão đại vì sự giúp đỡ. À còn có..."

"Anh nói nhiều thế này từ bao giờ vậy, Dĩnh Kỳ?" Mạc Thuần Uy âm trầm nói, cắt ngang lời thoại đang dở dang của Vô Dĩnh Kỳ.

Trước khi Vô Dĩnh Kỳ đưa tập hồ sơ này tới thì mọi thông tin đều đã được Cục an ninh bộ quốc phòng Mỹ gửi qua máy tính cho anh, sau hai phút nhìn lướt qua những tư liệu trong đó, anh đã tìm ra được hung thủ và gửi báo lại.

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Lão đại à. Đây là lần đầu tiên tôi thấy có một người có tốc độ gõ bàn phím nhanh lợi hại hơn cả Ưu Vệ như vậy. Lại còn cực kỳ chính xác nữa. Người phụ nữ này... tuyệt không thể xem thường."

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 12: Cởi Khăn Ra

Mạc Thuần Uy không nói gì, chỉ khẽ liếc mắt sang Vô Dĩnh Kỳ một cái.

Sau đó lại nhắm mắt, hàng mi dài rậm khép lại, vẻ mặt lãnh mặc, tấm lưng rộng lớn dựa ra chiếc ghế phía sau. Hai chân thon dài mạnh mẽ bắt chéo, hai tay đan vào nhau.

Không gian trong phòng bỗng chốc lâm vào trầm tư.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn Ưu Vệ, sau đó hất cằm một cái, rồi lắc nhẹ đầu.

Ưu Vệ dường như hiểu ý, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, nói: “Thuần Uy, tôi nói chuyện này.”

Mạc Thuần Uy vẫn nhắm mắt, không nói gì.

Ưu Vệ lấy sự im lặng đó của Mạc Thuần Uy mặc định cho đó là sự đồng ý, bởi nếu không muốn nghe, thì Mạc Thuần Uy sẽ không nói gì mà một cước đá anh bay ra khỏi phòng rồi.

“Cậu giữ Vô Sát ở lại có phải là vì...” ngừng một lát, Ưu Vệ nói tiếp: “Cậu nghi ngờ cô ta chính là người mà cậu đang tìm kiếm không?”

Thật ra chuyện này Ưu Vệ cũng đã lờ mờ đoán được mục đích của Mạc Thuần Uy. Hẳn là Mạc Thuần Uy có điểm nghi ngờ thân thế của Vô Sát nên mới giữ cô ta lại Mạc gia, nếu không Vô Sát đã bị Mạc Thuần Uy giết không thương tiếc từ lúc bắt được cô ta rồi.

Tính cách của Mạc Thuần Uy, Ưu Vệ anh còn hiểu hơn cả chính bản thân mình.

Thấy Mạc Thuần Uy vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng. Chỉ là toàn thân anh thả lỏng, ngón tay anh không tự chủ mà khẽ siết lại.

Nhìn biểu hiện này của Mạc Thuần Uy, cả Ưu Vệ lẫn Vô Dĩnh Kỳ đều đã có đáp án trong lòng. Sau đó cả hai không hẹn mà cùng bước ra phía cửa. Bỏ lại một mình Mạc Thuần Uy vẫn ngồi đó, lấy sự im lặng và cô độc làm bạn.

****

Trong căn phòng rộng lớn

Được thiết kế đơn giản chỉ với một chiếc giường lớn, đầu giường đặt một bàn làm việc nhỏ và chiếc đèn ngủ.

Trên trần nhà là những chuỗi đèn neon lớn, toả ra ánh sáng lung linh.

Cửa sổ sát đất rộng lớn được làm bằng chất liệu kính cách âm loại tân tiến nhất. Kết hợp với đó là những mảnh rèm cửa sổ màu xanh dương mềm mại.

Một vài cơn gió kéo những tấm rèm nhẹ nhàng bay phất phơ. Mang theo một ít mùi hương của băn đêm cuối thu vào trong phòng.

Bên ngoài cửa sổ là một mảnh lung linh được thắp sáng bởi những ánh đèn.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cho biết có người đang tắm.

Qua cánh cửa phòng tắm đầy hơi nước, người ta có thể lờ mờ nhìn thấy được một bóng dáng xinh đẹp đang tưới mình dưới vòi nước.

Dòng nước đang chảy trên người Hiểu Thiên. Cô ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại, để cho dòng nước dội thẳng vào mặt mình.

Mái tóc dài đen nhánh vì bị ướt nước mà dính chặt vào cổ, và mặt, và da thịt trắng nõn của Hiểu Thiên.

Tắt vòi nước.

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Hiểu Thiên đưa lên vuốt nhẹ trên khuôn mặt. Quấn quanh người một chiếc khăn tắm màu trắng bằng chất liệu vải mềm cao cấp, Hiểu Thiên đứng trước gương, nhìn mình ở trong đó.

Đôi mắt màu xanh dương hơi sẫm nhẹ nhàng phản chiếu chính mình ở trong đó. Làn da tựa hồ tuyết trắng, mượt mà như men sứ, mái tóc đen nhánh, lông mày thanh mảnh, cùng sống mũi cao và cánh môi màu anh đào.

Rốt cuộc...

Màu mắt này của cô là được thừa hưởng từ ai?

Thở dài một cái, Hiểu Thiên bước ra khỏi phòng tắm, trên tay cô cầm theo một chiếc khăn để lau kho tóc.

Nhưng là chiếc khăn còn chưa đưa lên tóc để lau thì động tác của cô đã chợt ngừng lại. Ánh mắt cô chăm chú hướng về một phía. Đó là trên chiếc giường của mình.

Hiểu Thiên không nói gì, hơi hơi nhíu mày, sau đó đứng thẳng người, bước tới gần giường, dáng vẻ vô cùng thản nhiên, tự tại: “Mạc lão đại, đêm hôm khuya khoắt thế này mà anh còn chưa ngủ, lại đích thân tới thăm tôi như vậy. Tôi thật lấy làm vinh dự.”

Từng chữ từng chữ Hiểu Thiên nói ra đều vô cùng nhấn mạnh, nhất là bốn chữ "đêm hôm khuya khoắt".

Mạc Thuần Uy nghe qua làm sao có thể không hiểu, nhưng là anh đang muốn xác nhận một chuyện. Anh muốn xác nhận, người phụ nữ này, rốt cuộc có phải là cô ấy hay không?

“Tôi đến chỉ vì muốn xác nhận một chuyện.” Mạc Thuần Uy giữ nguyên sự lạnh lùng, ánh mắt sắc sảo như lưỡi dao chiếu thẳng vào người Hiểu Thiên, khiến cho thân thể cô không tự chủ được mà khẽ run lên một cái.

Tự tận sâu ở đâu đó, cô có xuất hiện một dự cảm không tốt.

Hiểu Thiên cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, cất giọng cảnh giác: “Xác nhận? Anh muốn xác nhận chuyện gì mà cần có sự hợp tác của tôi vậy? Mạc lão đại?”

Giọng nói của Hiểu Thiên thanh thoát, nhẹ nhàng tựa hồ như làn gió bên ngoài cửa sổ, lọt và tai của Mạc Thuần Uy lại tăng thêm sự ngọt dịu, như miếng nước suối mát, vừa trong lành lại vừa làm cho người nghe cảm thấy dễ chịu. Uống vào một ngụm, lại muốn uống thêm một ngụm nữa.

Mạc Thuần Uy đưa ánh mắt nhìn vào Hiểu Thiên, những giọt nước trong suốt như vô tình hữu ý lăn xuống trên làn da trắng nõn của Hiểu Thiên.

Giọt nước nhẹ lăn từ trên khuôn má trắng noãn ửng lên một mảnh hồng nhạt vì vừa tắm nước nóng, xuống cằm, lại rơi xuống xương quai xanh tinh tế, sau đó lăn xuống nơi cao trước ngực cô và dừng lại, đọng ở trên bề mặt khăn tắm, khẽ lay động theo nhịp đập của lồng ngực cô rồi thấm vào vải.

Cảm giác được một luồng ánh mắt nóng bỏng đang chuyên tâm trên người mình, làm cho tim Hiểu Thiên đập thịch một cái. Trên mặt cô vẫn giữ nguyên sự bình thản, nhưng là ngón tay cô đã siết chặt vào nhau từ lúc nào, đến chính cô cũng không rõ.

“Cởi khăn ra.” Mạc Thuần Uy không nhanh không chậm nói, trong giọng nói không mang theo bất cứ sự thương lượng nào. Mà nó hoàn toàn là mệnh lệnh, là một mệnh lệnh không cho phép phản kháng.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 13: Lần Ám Sát Thứ Hai Thất Bại

“Cởi khăn ra.” Mạc Thuần Uy lãnh giọng, trong giọng nói tràn ngập sự áp bách cùng mệnh lệnh.

Hiểu Thiên nghe vậy, có chút không hiểu vì sao tay mình lại run lên. Có thể là vì lãnh khí toát ra từ người anh. Cũng có thể là vì...

Đơn giản chỉ là vì sự cuồng ngạo tựa hồ như kẻ nắm quyền toàn năng của Mạc Thuần Uy.

Hiểu Thiên cố nén sự sợ hãi, lấy lại bình tĩnh. Phải! cô cần phải bình tĩnh.

Cô là Diane Hiểu Thiên của tổ chức mật, là Vô Sát ai cũng phải sợ, là Vô Ảnh ai cũng phải sùng bái. Vậy thì cớ làm sao cô lại phải sợ một Mạc Thuần Uy chỉ vì một câu nói của anh ta chứ?

Hiểu Thiên ngẩng cao đầu, thẳng lưng nhìn vào Mạc Thuần Uy, cao giọng nói: “Mạc lão đại. Anh cũng thật là chính nhân quân tử, vào phòng con gái nhà người ta, rồi lại ngang nhiên bảo người ta cởi đồ. Liệu có phải hay không...” Hiểu Thiên dừng lại, ánh mắt có điểm một vài tia chế giễu bắn về phía Mạc Thuần Uy đang chễm chệ ngồi trên giường “của mình”: “Anh lâu quá không được giải tỏa, nên đang đói bụng ăn quàng?”

Mạc Thuần Uy vẫn ngồi trên mép giường, khí chất lãnh mặc mà nguy hiểm, khóe môi anh khẽ nhếch lên: “Tôi không có ý kiến nếu cô tự nhận mình là thứ mà có thể đói bụng ăn quàng.”

Vừa nói, Mạc Thuần Uy vừa đứng dậy, bước chân chậm mà vững vàng bước về phía Hiểu Thiên. Chiếc quần âu đen vừa được

đo may tỉ mỉ, ôm lấy hai chân mạnh mẽ, qua chiếc quần âu kia ta cũng có thể dễ dàng nhận ra được cơ bắp dày dặn đang cuồn cuộn. Đôi giày da đen bóng loáng được đóng riêng cho Mạc Thuần Uy, trên thế giới chỉ không có lấy đôi giày thứ hai, mỗi một bước chân anh di chuyển, là trong căn phòng lại vang lên tiếng giày, làm cho không khí tăng lên thập phần quỷ mị.

Trên môi anh vẫn nở nụ cười vừa băng lãnh, lại mang theo vài phần giếu cợt, tựa hồ như kẻ đi săn nhắm được con mồi ưng ý. Suy nghĩ này khiến cho hai chân của Hiểu Thiên không tự giác mà bước lùi về phía sau một bước.

“Anh...” Hiểu Thiên nhìn thấy Mạc Thuần Uy bước về phía mình thì nước ực một ngụm nước bọt, sau đó trấn tĩnh, nói tiếp: “Anh đừng qua đây.”

Người đàn ông này thật sự rất đáng sợ. Hiểu Thiên không hiểu lý do tại sao bản thân cô lại đột nhiên trở nên sợ hãi một người đến như vậy. Chỉ là từ tận sâu trong tiềm thức, có một cái gì đó thôi thúc cô hãy tránh xa anh ra, thật sự... có cái gì đó đang ngày càng lớn lên trong cô.

Bàn tay của Hiểu Thiên vô thức nắm lấy một góc khăn tắm trên mép ngực cao ngạo nghễ. Dường như là sợ nó rơi ra vậy. Hành động này của cô vô tình lại khiến Mạc Thuần Uy cảm thấy rất có hứng thú, muốn tiếp tục cô đùa giỡn cô thêm một lúc.

Thật giống...

Mỗi lần Mạc Thuần Uy anh trừng mắt ép cô ấy làm một việc gì đó, thì cô ấy lại bướng bỉnh, suy nghĩ ra đủ thứ có thể xảy ra. Sau đó lại bày ra đủ trò để trốn tránh việc đó.

Mạc Thuần Uy nhướng mày một cái, sau đó dừng chân trước mặt Hiểu Thiên. Sau lưng Hiểu Thiên đã là bức tường nên không thể lùi về phía sau thêm được nữa.

Một tay Mạc Thuần Uy chống trên đầu Hiểu Thiên, một tay đưa tới nắm lấy cằm của cô. Nâng lên: “Đừng qua? Cô ra lệnh cho tôi sao?” Ngừng một lát, Mạc Thuần Uy lại tiếp tục nói: “Trên đời này, chưa có kẻ nào dám ra lệnh cho Mạc Thuần Uy này. Cô... là kẻ đầu tiên đấy.”

Sau đó, Mạc Thuần Uy cúi người, ghé sát tai Hiểu Thiên, bạc môi mỏng khẽ hé mở: “Cô nói xem, bây giờ... tôi nên xử lý cô thế nào?”

Vừa dứt lời, bàn tay đang nắm lấy cằm Hiểu Thiên nhanh như chớp đưa xuống dưới phần bụng của Hiểu Thiên, bắt lấy cổ tay cô.

Hai mắt Hiểu Thiên trừng lớn nhìn thẳng vào Mạc Thuần Uy.

Không thể nào...

Hắn có thể nhanh đến như vậy. Tốc độ ra tay của cô luôn luôn đạ vô cùng nhanh, đến mức cả máy đo tốc độ của tổ chức còn không đo nổi, cô trước giờ cũng vô cùng tự hào về bản thân. Nhất là tốc độ giết người.

Cô có thể giết một người chỉ trong tích tắc, nhanh đến mức người đó dù đã bị giết nhưng tim vẫn còn đập, miệng vẫn còn đang nói, và trong một khảnh khắc, đến bản thân kẻ bị giết vẫn còn chưa nhận ra là đã bị sát hại.

Vậy thì tại sao?

Hiểu Thiên khó tin đưa mắt nhìn xuống bên dưới, ở trước bụng cô, bàn tay to lớn của Mạc Thuần Uy đang nắm chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn tinh tế của Hiểu Thiên.

Anh nắm lấy tay cô, như đang cầm một thứ gì đó rất dễ dàng. Trong khi thật sự là, cô đang dùng hết sức mình để chống cự lại.

Anh ta...

Thật sự không còn là con người nữa rồi.

Mạc Thuần Uy cầm lấy tay Hiểu Thiên, nhẹ nhàng đưa lên trước mặt, trong kẽ tay của cô có một chiếc kim châm rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì chắc chắn sẽ không nhận ra.

Đây là loại kim châm có độc tố gây hại trực tiếp lên máu, nó làm gián đoạn sự lưu thông của máu đến tim, sau đó sẽ làm co thắt động mạnh và cơ hoành, gây ra cảm giác nghẹt thở nhưng lại không thể chết.

Người trúng phải độc này sẽ chịu cơn đau dày vò, đến mức sống không bằng chết.

Đương nhiên, người chế ra loại độc này chính là chị em tốt của cô, Huyền Dao, tên đầy đủ trong tổ chức là Namida Huyền Dao.

(Na: Hắc hắc... ai có ý kiến gì về cái tên không? *cười*)

Huyền Dao là người có kỹ năng về y học đứng đầu của tổ chức. Ít hơn Hiểu Thiên hai tuổi và là chị em tốt của cô, có thể nói còn tốt hơn cả ruột thịt.

Hay đúng hơn...

Là Hiểu Thiên cô chưa từng biết đến hai chữ “ruột thịt” có cảm giác như thế nào.

Nhưng đây là loại độc mà chỉ duy nhất Vô Sát có, bởi Huyền Dao chỉ chế tạo nó vì Vô Sát, vậy nên đây là loại độc mà trên thế giới không hề có thuốc giải ngoài cô. Bởi vì Huyền Dao khi chế tạo ra độc dược thì luôn chế kèm cả thuốc giải đưa cho cô.

Cho nên...

Cô đã định nhân cơ hội này để ép Mạc Thuần Uy tìm hiểu ra thân phận của mình. Sau đó sẽ quy ẩn, đi tới một nơi không ai biết tới,

sống một cuốc sống an nhàn, qua ngày.

Đó là ước mơ của cô. Cũng là ước mơ của Huyền Dao.

Nhưng dường như ước mơ đó quá xa vời rồi. Đây là lần thứ hai ám sát bị thất bại, lại còn là cùng một đối tượng. Chuyện này quả thật chưa từng có trong trí nhớ của Hiểu Thiên.

Hơn nữa bị Mạc Thuần Uy tóm được như thế này...

Hẳn là cô sẽ không có đường sống lần thứ hai!

Đang mông lung suy nghĩ, thì bên tai Hiểu Thiên vang lên một giọng nói trầm thấp khiến cô giật mình, trái tim đang trú ngự nơi lồng ngực cũng có điểm nảy lên bất thường.

“Cô gái. Áo tôi không bị rách.”

Hả?

Hiểu Thiên mở to mắt nhìn Mạc Thuần Uy trước mặt.

Đây là cũng là lần duy nhất cô phải mở miệng khen một người tới hai lần, nhưng khuôn mặt anh ta quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức cô không nhịn được phải than thầm rằng, tại sao trên đời lại có thể sinh ra một loại hoàn mỹ đến tinh tế như vậy?

Khoan đã...

Sau một giây chưa kịp thích ứng thì lúc này Hiểu Thiên mới như chợt bừng tỉnh.

Anh ta nói... áo không bị rách?

Liệu cô có thể hiểu rằng đây là anh đang muốn tha mạng cho mình không?

Hiểu Thiên nhanh chóng lất lại tinh thần, vội cười: “A...haha... đúng vậy. Là nãy tôi nhìn nhầm, cứ tưởng áo của Mạc lão đại bị rách. Hóa ra là tôi hoa mắt rồi. Thật xấu hổ quá.”

Hiểu Thiên vừa nói, vừa thở dài một cái, bộ dạng ra chiều rất khó xử, vừa muốn xin lỗi lại vừa ngại không biết nên nói thế nào.

Mạc Thuần Uy khẽ nhếch lên khóe miệng: “Vậy bây giờ cần làm gì để xin lỗi không? Hiểu Thiên tiểu thư?”

Mạc Thuần Uy là lần đầu tiên thốt ra miệng bốn chữ “Hiểu Thiên tiểu thư”, nhưng lại cảm thấy vô cùng thuận miệng. Thuận miệng đến mức sau khi nói xong, anh mới chợt nhận ra mình vừa nói gì.

Anh vội mím môi, không nói gì thêm. Nhưng trong đáy mắt lại vô tình nổi lên một tia phức tạp.

“Tất nhiên rồi. Mạc lão đại muốn tôi xin lỗi như thế nào tôi đều không chối từ.” Hiểu Thiên mỉm cười, bên má trái lại ẩn hiện lúm đồng tiền xinh đẹp, vành mắt cong lên hình trăng khuyết, quanh người tỏa ra một loại khí chất thanh thuần tựa hồ thần tiên thoát tục. Xinh đẹp nhẹ nhàng đến nao lòng.

Mạc Thuần Uy tự trấn an bản thân, không cần nóng vội. Không cần phải nóng vội. Chỉ một chút nữa thôi. Chỉ một chút nữa là anh có thể xác nhận cô có phải là cô ấy hay không.

Ngày xưa bác sĩ đã nói, vết sẹo của cô ấy sẽ rất khó có khả năng sẽ khôi phục. Mặc dù Lý gia đã dùng đủ mọi cách, mời tất cả các chuyên gia gia liễu giỏi nhất trên thế giới về để chữa trị cho đứa con gái duy nhất của Lý gia là Lý Hiểu Thiên... nhưng thật sự... vết sẹo hình con bướm trên đùi cô ấy hoàn toàn không thể mờ đi.

Vậy nên anh chỉ cần xác nhận điều đó thì có thể khẳng định, cô có đúng hay không chính là Lý Hiểu Thiên mà anh đang tìm kiếm bấy lâu.

Mạc Thuần Uy ưỡn thẳng lưng, ánh mắt trong bỗng chốc trở nên lạnh băng, anh nghiêm giọng nói: “Cởi ra.”

Na: 1k9 chữ cho chương này. Na thiệt phi phàm *lau mồ hôi*

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 14: Trần Trụi Trước Mặt Mạc Thuần Uy

Hiểu Thiên khẽ mỉm cười, cánh môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Ngón tay đang nắm lấy mép khăn tắm khẽ siết nhẹ, làn da thay đổi lúc trắng lúc xanh, cô do dự một lúc, mở miệng hỏi: "Tôi có thể hỏi anh một câu không?"

Mạc Thuần Uy đang nhìn chăm chú về phía cô, anh không nói gì, chỉ mím nhẹ môi thay cho câu trả lời.

Hiểu Thiên gượng gạo nở nụ cười: "Tại sao anh muốn tôi?"

Muốn tôi?

Ý của cô là gì không phải Mạc Thuần Uy không hiểu.

Mạc Thuần Uy khẽ bật cười thành tiếng: "Cô nghĩ cô đủ khả năng để tôi muốn?" vừa nói, Mạc Thuần Uy vừa nhấn mạnh từ "muốn" rất rõ rang, anh nhướng mày nhìn Hiểu Thiên bằng vẻ mặt cực kỳ nực cười. Tựa hồ như bản thân vừa được nghe một câu chuyện cười vậy.

Hiểu Thiên nghe thấy anh nói vậy, thì tinh thần có điểm thả lỏng. Mạc Thuần Uy không phải "muốn" cô, điều này chứng tỏ anh ta chỉ đang muốn kiểm chứng cái gì đó trên người cô mà thôi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trên người cô có điểm nào để kiểm chứng? Có hay không anh ta đang nghi ngờ cô sẽ cài vũ khí gì đó trên người?

Suy nghĩ này của Hiểu Thiên làm cô cảm thấy mình thật buồn cười. Làm gì có chuyện một Mạc Thuần Uy uy chấn như anh lại có thể sợ cô mang theo cái gì được. Nếu như cần thiết, anh chỉ cần bắt nhốt cô và cho người lục soát là được rồi.

"Vậy... tôi sẽ cởi ra."

Hiểu Thiên nói, trong giọng nói mang theo điểm run rẩy cùng mất tự nhiên. Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên cô trần trụi trước mặt một người khác giới. Lại còn là một người đàn ông có quyền năng vô hạn như Mạc Thuần Uy, càng làm cho cô thêm vài phần khó xử.

Ngón tay Hiểu Thiên chạm lấy góc khan đang được thắt lại ở trước ngực.

Ánh mắt Mạc Thuần Uy như lửa, một mực nhìn vào động tác tay của cô, sau đó lại di chuyển, nhìn chằm chằm vào bắp đùi của cô.

Chiếc khăn vẫn chưa được cởi ra.

Lồng ngực Mạc Thuần Uy có chút nóng vội, anh khẽ siết lấy bàn tay mình, muốn tư trấn tĩnh bản thân.

Hiểu Thiên cảm nhận được một luồng ánh mắt nóng rực đang nhìn mình chăm chú, không những vậy, mà luồng ánh mắt kia còn đang nhìn vào nơi gioa điểm giữa hai chân cô. Khiến cho nơi nào đó giữa hai chân cô có điểm nóng ran, làn da vì ngại ngùng mà nổi lên mốt chút đỏ ửng.

Không khí trong căn phòng bỗng chốc tăng cao, nóng cháy đến mức từng cọng lông tơ trên người hai người đều cảm nhận được.

Ban đêm, quả là khoảng thời gian mà làm cho người ta có thể lạc vào những suy diễn của bản thân, lạc vào thế giới nội tâm của chính mình.

Làn gió từ bên ngoài cửa sổ to lớn sát đất đưa theo một ít hương đêm bay vào phòng, Gió đêm mang trong mình mùi hương của tiết trời nhàn nhạt, một ít dư vị của cái nóng đầu hè và hương hoa cỏ hòa lẫn vào nhau, qua kẽ cửa sổ bay vào phòng, nhẹ nhàng mơn trớn trên làn da trắng nõn của Hiểu Thiên.

Làn da của cô vì vừa tắm xong mà còn có chút mát mẻ, một ít mùi sữa tắm và mùi thơm của da thịt thiếu nữ. Nó nương theo làn gió kia mà lan tỏa ra khắp mọi ngóc ngách trong phòng.

Dòng thời gian như chậm lại, chậm rãi theo từng cử chỉ của ngón tay Hiểu Thiên.

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Hiểu Thiên cởi bỏ nút thắt của chiếc khăn tắm, cô cảm nhận được lồng ngực mình đang đập mạnh từng nhịp theo từng cử động của ngón tay.

Thình... thịch....

Cô không hiểu vì sao bản thân mình lại kích động đến như vậy...

Nhưng cảm giác này là sao?

Tựa hồ như lo sợ, lại tựa hồ như mong chờ.

Mong chờ?

Là cô đang mong chờ? Mong chờ điều gì?

Hiểu Thiên không biết, chỉ là tận sâu trong cô có một khoảng không gian nhỏ nào đó đang cổ vũ cô hãy cởi ra.

Trên làn da trắng như tuyết của Hiểu Thiên nhàn nhạt phảng phất một chút sắc hồng, vì được ánh đèn neon chiếu lên mà phản chiếu ra một quang đạo sang bóng xinh đẹp như ngọc trai.

Nhìn ngón tay đang nắm chặt lấy góc khăn tắm kia của Hiểu Thiên, hô hấp của Mạc Thuần Uy có chút dồn dập. Âm thanh thở ra

bằng mũi nhiễm một màu khàn đục, ồ ồ thở ra. Càng làm cho không gian của căn phòng thêm thập phần ái muội và nóng bức.

Mắt hẹp dài của Mạc Thuần Uy khẽ nheo lại khi thấy động tác tay của Hiểu Thiên dừng lại, quanh người anh liền lập tức tỏa ra hàn khí lạnh lẽo: "Cởi!"

Chỉ một câu nói, đưa Hiểu Thiên về với thực tại.

Cô nhắm hai mắt, cố hít một hơi thật sâu.

Soạt một tiếng, chiếc khăn rơi xuống đất.

Toàn thân Hiểu Thiên trần trụi dưới ánh mắt nóng rực như lửa của Mạc Thuần Uy. Anh nhìn chằm chằm vào nơi giao điểm giữa hai chân cô, khiến cho hr không tự giác mà khép nhẹ hai chân vào.

Mạc Thuần Uy nhíu mày. Hàng lông mày anh khí cau lại, cánh môi run run nhìn vào bắp đùi trắng noãn như men sứ của Hiểu Thiên.

Nơi đó...

Nơi bắp đùi thon dài kia đang cọ vào nhau, nhìn lên một chút có thể thấy rõ nơi tư mật của phụ nữ như đang e thẹn mà khép lại.

Nhưng là....

Mạc Thuần Uy nhấc chân, bước một bước tiến lên phía trước.

Khí chất trên người anh khiến cho Hiểu Thiên bất giác cảm thấy không an toàn. Cô lùi về phía sau một bước. Chỉ là phía sau lưng cô đã là bước tường, không thể lùi thêm một phân nào nữa.

Hiểu Thiên đứng dựa lưng vào tường, hai tay chống lên tường, trong ánh mắt hiện lên sợ hãi.

Cô không cảm nhận được sự nguy hiểm của anh hiện tại, nhưng là bản năng, bản năng nói rằng cô phải tránh xa anh ra. Nhưng khí chất của anh quá áp đảo, áp đảo làm cho một Vô Sát như cô cũng không biết hiện tại nên làm sao để có thể tránh xa anh.

Mạc Thuần Uy bước tới trước mặt Hiểu Thiên. Khuôn mặt tuấn mỹ của anh chỉ cách gương mặt cô trong gang tấc, anh nhìn sâu vào con ngươi xanh lam đặc biệt của cô. Hiểu Thiên mấp máy môi, cô chỉ đơn giản là muốn hỏi "anh định làm gì", có điều mấy chữ đó vừa đi đến cuống họng liền mắc ngang ở đó không thể thốt ra ngoài.

Mạc Thuần Uy nói gì, chỉ nhẹ mím môi, đưa đôi mắt sắc lạnh di chuyển trên người Hiểu Thiên. Ánh mắt chầm chậm di chuyển từ gương mặt khả ái, đến cánh môi căng mọng, xuống chiếc cổ thon dài trắng nõn, lại đến xương quai xanh tinh tế. Sau đó cúi người xuống, ánh mắt lướt qua đôi ngực ngạo nghễ đang run lên như mời gọi, làn da Hiểu Thiên vì căng thẳng mà một mảnh ửng đỏ hiện lên. Anh ngồi xổm xuống, đưa đôi mắt dài hẹp nhìn thẳng vào nơi tư mật kia, khiến cho Hiểu Thiên một trận hít thở không thông.

Cô há miệng, hít vào một hơi, sau đó lại thở ra. Hai tay cô cố bấu víu lấy bức tường phía sau lưng mình.

Mạc Thuần Uy dơ tay ra, chạm tới bắp đùi của cô, sau đó cô gắng tách hai chân đang cố khép lại của Hiểu Thiên ra. Vì Hiểu Thiên có chút chống cự mà bàn tay anh không cố ý trượt lên phía trên, mu bàn tay mạnh mẽ chạm phải cánh hoa mềm mại đang run rẩy của phụ nữ.

Hiểu Thiên bất ngờ bị chạm phải nơi tư mật, miệng cô ngâm nga một tiếng: "Ân..."

Na: Ồ ồ... thịt kìa... Các sắc đoán xem, hôm nay Mạc ca có ăn được Thiên tỷ không? Hắc hắc

10:33 30/3/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 15: Bị Phá Ngang

Trong màn đêm

Tiếng ngâm nga của người phụ nữ như tiếng gió xuân nhẹ nhàng lọt vào tai Mạc Thuần Uy, khiến cho toàn thân anh cũng trở nên căng thẳng.

Bàn tay anh nhanh chóng rụt về, trốn tránh sự tiếp xúc giữa mình với nơi đó của một người phụ nữ, tay anh đưa tới da thịt trắng nõn trên bắp đùi mà nắn miết.

Đôi mắt anh như có ngọn lửa trong đó, đang muốn bùng cháy, lại không biết nên bùng cháy như thế nào, đành phải nghiên chặt răng mà dung sức bóp mạnh lấy đùi cô.

Hiểu Thiên vì không ngờ anh sẽ dùng sức mạnh như vậy nên chưa kịp chuẩn bị tâm lý, vùng bắp đùi ẩn ẩn đau, cô cắn môi, khẽ kêu lên thành tiếng.

Tiếng kêu nhỏ nhẹ như tiếng mèo con, vừa đáng yêu, lại vừa làm cho người ta không chịu được mà muốn cường bạo một phen.

Đáy mắt sắc bén của Mạc Thuần Uy vẫn chăm chú nhìn

Mà Hiểu Thiên thì lại xấu hổ không thôi.

Rốt cuộc là anh ta đang định làm cái gì?

Cô kẹp chặt hai chân mảnh khảnh của mình lại, có ý định hướng về phía chiếc khăn mà nhặt lên, mục đích là muốn tránh khỏi Mạc Thuần Uy càng xa càng tốt, Nhưng là...

Bàn tay đang giữ lấy bắp đùi của Mạc Thuần Uy vẫn không buông ra, không những thế, lực đạo trên tay hắn lại còn mạnh bạo hơn.

"Mạc lão đại, một phút mười hai giây, khoảng thời gian đó chắc đủ để anh xác nhận rồi chứ?" Hiểu Thiên mỉm cười, cố gắng nén cơn đau ở vùng đùi đang lan truyền khắp toàn thân kia mà lên tiếng.

Mạc Thuần Uy nghe thấy giọng nói êm tai từ phía trên truyền xuống thì cơ thể bắt đầu thả lỏng. Kết quả này không phải anh chưa có nghĩ tới, dù khả năng rất nhỏ.

Nhưng hóa ra anh đã nhầm.

Khả năng nhỏ này không ngờ lại là sự thật.

Mạc Thuần Uy khôi phục lại anh mắt lạnh lùng, khuôn mặt nhanh chóng lộ ra vẻ trầm lãnh thường ngày.

Đáy mắt Mạc Thuần Uy hiện lên sự kiên định cùng với một cỗ khí lạnh chạy dọc khắp người. Mạc Thuần Uy nới lỏng lực đạo trên tay, sau đó đứng dậy, đối diện với Hiểu Thiên, anh cúi người xuống, cách gương mặt thanh tú của Hiểu Thiên chỉ vừa đủ một milimet tính từ khoảng cách của hai chóp mũi.

Anh cao ngạo nói ra một câu: "Cô thật sự chẳng thể làm tôi nổi hứng"

Sau khi nói xong liền xoay người, hướng về phía cửa mà đi thẳng.

Nhưng khi tay anh vừa chạm đến nắm đấm cửa thì một giọng nói thanh thúy vang lên, phá tan đi bầu không khí ban đêm an tĩnh bằng hai chữ: "Đứng lại!"

Và đúng như mệnh lệnh kia, hai chân của Mạc Thuần Uy đã ngừng chuyển dộng, bàn tay đang cầm lấy nắm đấm cửa cũng

buông lỏng, sau đó hạ xuống.

Anh vừa xoay người lại, định hỏi "cô lại muốn gì". Nhưng mà lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng đã bị một đôi môi chặn lấy.

Cánh môi nhỏ nhắn, mềm mại của Hiểu Thiên đặt lên bạc môi mỏng của anh. Trong khi anh còn đang chưa hiểu sự tình tình thì lưỡi cô đã đưa ra, luồn vào trong miệng của Mạc Thuần Uy, ở trong khoang miệng của anh mà khuấy đảo, rồi càn quét.

Gì chứ? Dám bảo cô không thể làm anh ta nổi hứng? nói thẳng ra chẳng phải là chê cô không đủ xinh đẹp quyến rũ sao?

Một Hiểu Thiên cao ngạo được mệnh danh là tuyệt đại mỹ nữ của FBI, của cả tổ chức lẫn hắc y đạo như cô làm sao có thể chịu nổi đả kích đó được?

Hay lắm, anh dám chê tôi thì tôi sẽ cho anh biết, thế nào là sắc đẹp không thể cưỡng lại.

"Ân...ưm..." Hiểu Thiên từ chủ động nhanh chóng biến thành bị động, miệng của cô liền bị một bạc môi khác khống chế.

Môi của hai người giao quấn, triền miên.

Mạc Thuần Uy đưa một tay ôm lấy bờ eo thon gọn của Hiểu Thiên, một bàn tay khác nắm lấy cằm cô, siết nhẹ, giữ vững cằm để chắc chắn cho nụ hôn cuồng nhiệt mà anh đang và sẽ trao cho cô.

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên anh hôn một người phụ nữ. Không những thế, đây còn là lần đầu tiên anh thân mật với phụ nữ.

Vậy nên...

Một kẻ cao ngao như anh sẽ không thể để cô coi thường mà "chỉ bảo" mình được.

Mạc Thuần Uy xoay người cô lại, ngay lập tức đi tới gần cánh cửa rồi nhanh chóng ép lưng cô dựa vào đó.

Cánh môi vẫn dây dưa chưa chịu dứt. Anh xâm chiếm lấy mọi hơi thở của cô, bá đạo chạy loạn trong từng ngõ ngách trong khoang miệng thơm tho của cô, khiến cho cô không thể hít thở nổi mà chỉ có thể ậm ừ trong cổ họng.

Những phản ứng ngây ngô này của Hiểu Thiên làm cho tâm tình của Mạc Thuần Uy rất thoải mái, không hiểu tại sao lại nổi lên cảm giác đó, nhưng thật sự là anh cảm thấy rất phấn khích.

Bởi vì anh biết, cô là lần đầu hôn môi.

Vậy nên...

Chắc chắn cô còn trong sạch.

Trong đầu Mạc Thuần Uy bỗng chốc lại quay trở về quỹ đạo ban đầu. Anh như lấy lại tinh thần, tự hỏi bản thân vừa nghĩ cái gì? Sao lại vui mừng vì chuyện không đâu đó?

Rõ ràng... Rõ ràng cô là...

Nghĩ đến đây, Mạc Thuần Uy lại gồng mình, bàn tay đang ôm lấy eo nhỏ của Hiểu Thiên siết chặt lại, ép lưng cô dán chặt hơn với tấm kính dày của cánh cửa khiến cho lưng Hiểu Thiên truyền đến một trận tê buốt, nhanh chóng thẩm thấu đến từng thớ thịt, Hiểu Thiên khẽ nhíu mày.

Hiểu Thiên không ngờ, mình đang muốn "tận tình" với anh thì lại bị anh "chỉ bảo" ngược lại, hơn nữa lại vô cùng nồng nhiệt. Khiến cho toàn thân Hiểu Thiên tràn lan một cỗ nóng cháy, da thịt trắng nhẵn bóng hiện lên những vệt đỏ hồng ái muội.

Cảm nhận bàn tay đang đặt trên eo mình của anh không an phận, từ từ lướt ra phía trước, nhẹ xoa nắn ở vùng bụng phẳng

phiu, rồi lại từ từ vẽ vài vòng tròn lên rốn cô. Da dẻ cô vì trơn mượt nhẵn nhụi mà vô cùng nhạy cảm, từ nơi nào có ngón tay anh tiếp xúc, da thịt ở nơi đó liền gần như lập tức trở nên bóng như lửa đốt, vô cùng ngứa ngáy đến khó chịu.

Vậ mà bàn tay anh lại không ngoan ngoãn, từ bụng cô đi xuống bên dưới, bỏ qua vùng bụng dưới, đi thẳng tới nơi tư mật đang không mảnh giáp mà lồ lộ ra.

Trong đầu anh rõ ràng bảo là không được, hãy dừng lại, mày không được "muốn" cô ấy ngay tại đây. Nhưng mà bàn tay anh lại không nghe lời, cứ thế mà luồn giữa hai chân cô, chạm vào cánh hoa mềm mại và mẫn cảm của cô, sau đó nhẹ nhàng mà miết lấy, sờ qua lại một hồi, Cảm nhận được cánh hoa đã rỉ ra một chút mật dịch, lúc này đôi môi anh mới buông tha cho cô.

Mạc Thuần Uy nhếch khóe môi, tà mị ghé sát tai cô nói một câu: "Cơ thể cô thật mẫn cảm."

Nói xong, ngón tay của Mạc Thuần Uy như có như không vô tình dung lực nhấn mạnh vào viên ngọc nhạy cảm nhất ở giữa hai chân của người phụ nữ, khiến cho Hiểu Thiên nhất thời xông lên khoái cảm xa lạ mà nóng cháy, cô lạc vào khoái cảm kia mà ngửa đầu thở dốc, rên rỉ một tiếng: "Á..."

Đúng lúc này, một tiếng điện thoại vang lên, cắt ngang thứ không khí tràn đầy ái muội đang bao phủ lấy từng mảng khí oxy trong căn phòng.

Dù không muốn, và đã cố tình bỏ qua cái thứ âm thanh chết tiệt đó, nhưng nó như đang cố tình trêu tức anh và không có ý định sẽ dừng lại, nó dườn như đang muốn thử thách tính kiên nhẫn của anh, Mạc Thuần Uy nghiến răng, gầm nhẹ một tiếng, phun ra hai chữ: "Chết tiệt." sau đó cầm điện thoại trong túi quần ra, nhấn phím nghe.

Bên kia liền lập tức truyền tới một âm thanh trầm ấm mà lại thanh trong, tựa như nước hồ mùa thu đang nhiễm ráng đỏ vì ánh dương

cuối ngày: "Alo, lão đại."

Mạc Thuần Uy nhíu mày, là giọng của Vô Dĩnh Kỳ?

Có chuyện gì mà giờ này anh ta còn gọi điện thoại cho anh chứ? Chắc chắn không phải việc tầm thường.

"Có chuyện gì?" Mạc Thuần Uy lãnh mặc hỏi.

"Tên Hoành Tú kha mà cục an ninh quốc phòng Mỹ vừa bắt đã chết ở trong ngục, bên cạnh còn có tờ giấy viết chữ:We are the same."

......

Câu chuyện nhỏ thứ 1 (cái này giống như là ngoại truyện thôi)

Năm năm sau, khi Hiểu Thiên đang mặc chiếc áo ngủ mỏng tanh và đứng trước mặt Mạc Thuần Uy, mà Mạc Thuần Uy thì không thể "động tay chân" với vợ vì Lý Hiểu Thiên đang mang thai.

Lúc này...

Có một việc khiến cho Mạc Thuần Uy cảm thấy cực kỳ hối hận

Đó là tại sao lúc đó anh lại dám nói cô không thể làm anh nổi hứng? Hay nói đúng hơn, hận nhất vẫn là chính mình.

Anh hận tại sao lúc đó lại ngu ngốc không ăn sạch sành sanh cô, ăn đến cô không còn một vụn xương đi để bù đắp cho những lúc bầu bí mà không được động chạm như hiện tại.

Mạc Thuần Uy tức mình, nhưng nghĩ lại, thực ra lúc đó là bởi vì cuộc điện thoại bất ngờ của Vô Dĩnh Kỳ phá hỏng đại sự của mình.

Bây giờ, đôi mắt Mạc Thuần Uy như được đốt cháy bởi một ngọn lửa hừng hực. Anh nghiến chặt răng, cầm điện thoại lên bấm một dãy số. Sau hai tiếng tút thì liền có người nhấc máy, giọng điệu có

vẻ lười biếng, nói: "Oápppp... alo, lão đại. Đêm hôm thế này còn không cho người khác ngủ mà..."

"Vô Dĩnh Kỳ, tôi muốn anh sang Ấn Độ để giải quyết một hạng mục quan trọng." Mạc Thuần Uy lạnh lung, ánh mắt phát ra tia lửa điện.

"Ờ đượ... Khoan đã!" Ai đó giật mình thông não: "Lão đại, anh biết tôi đang nghỉ tuần trăng mật với "kế hoạch nhỏ" ở Paris mà, làm sao lại muốn tống tôi sang Ấn Độ. Này.... Này..."

Tút... tút... tút...

Vô Dĩnh Kỳ bực tức nhìn chiếc điện thoại trên tay, sau đó ném mạnh vào góc tường hét lớn: "Mạc Thuần Uy, cậu bị thần kinh à?

Ai đó nằm bên cạnh Hiểu Thiên, hắt xì liên tục.

16:46 3/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 16: Đàn Ông Là Thứ Giả Tạo Của Tạo Hóa

Trong căn phòng lớn

Bốn con người lại tụ hội. Hiểu Thiên sau khi nghe Mạc Thuần Uy nói về việc Hoành Tú Kha đã chết trong tù, lại còn cầm trên tay mảnh giấy với bốn chữ: We are the same.

Cô đã mặc vội một chiếc áo ngủ mà chạy ra đây để xem xét.

Trên tay Hiểu Thiên là chiếc laptop đời mới, bên cạnh cô là ba người đàn ông tuấn mỹ đầy quyền năng của Mạc gia. Một trong tứ đại gia tộc nắm toàn bộ quyền và huyết mạch kinh tế trên thế giới.

Mạc Thuần Uy đứng sau lưng Hiểu Thiên, còn Vô Dĩnh Kỳ và Ưu Vệ thì đứng hai bên, điều duy nhất mà họ đều đang làm là cùng đưa mắt nhìn về phía màn hình laptop đang hiện lên chi chít những chữ số và một vài hình ảnh.

Trong đó cò một tấm hình là một chàng trai trẻ, đang nằm trên sàn, trong lòng bàn tay đang nắm một tờ giấy, nếu phóng to ra sẽ thấy rõ được trên tờ giấy có viết chữ, đó là: we are the same.

Không khí trong căn phòng vô cùng im lặng, im lặng đến mức từng tiếng thở, hay tiếng tim đập đều có thể nghe rõ mồn một.

Ngón tay của Hiểu Thiên lại lần nữa gõ lên bàn phím.

"Dừng lại." Ưu Vệ lên tiếng, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào màn hình laptop.

Theo câu nói vừa dứt của anh, là ngón tay của Hiểu Thiên cũng ngưng lại. Mâu mắt màu xanh lam khẽ nheo lại.

Gì đây?

"Ưu Vệ? Ý của anh là...." Hiểu Thiên ngập ngừng không nói hết câu, nhưng mà cũng đủ để Ưu Vệ hiểu cô đang muốn nói gì?

Ưu Vệ đáp trả ánh mắt của cô bằng một cái nhìn trầm lãnh, sau đó nhẹ gật đầu một cái, nói: "Theo như những gì mà chúng ta nhận được từ cục an ninh quốc phòng Mỹ đã gửi tới, thì chắc chắn tên Hoành Tú Kha này không có khả năng tự tử. Vậy nên đây chắc chắn là một vụ giết người."

"Nhưng lý do và hung thủ? Đó mới là mấu chốt." Nãy giờ đứng im lặng phía sau lưng Hiểu Thiên, Mạc Thuần Uy cũng đã lên tiếng. Anh đứng đó, cao ngạo đưa đôi mắt ưng dài hẹp nhìn về tấm ảnh và những tư liệu trong máy tính, sau đó bỏ hai tay vào túi quần, rồi bước về phía cửa sổ kính sát đất, thâm thúy nhìn quang cảnh thành phố vào buổi tối, được thắp sáng bởi những ngọn đèn nhỏ đầy màu sắc.

Màn đêm.

Là một sự hòa quyện không thể lý giải của hai khái niệm luôn đi song song với nhau, đó là quyến rũ và bí ẩn.

Trong lòng anh cũng đang suy nghĩ, suy nghĩ đến một chuyện không thể lý giải, đó là tại sao cô lại giống cô ấy đến như thế, nhưng lại không phải là cô ấy.

Rõ ràng, anh đã nghĩ, sau khi cô cởi ra chiếc khăn tắm kia, anh sẽ vui mừng đến ra sao, sẽ ôm lấy cô, liệu có quá vui mà sẽ bắt cô ở cạnh mình mà kể ra hết thời gian qua cô đã ở đâu và làm gì? Đã phải chịu cực khổ như thế nào?

Nhưng mà...

Tại sao lại không có?

Tại sao trên chân cô lại không hề có lấy một vết sẹo nhỏ nào?

Mạc Thuần Uy đã tự lừa mình rằng, là lớn lên, sẹo nó mờ đi. NHưng kể cả khi anh cúi người xuống để nhìn cho rõ thì cũng không có.

Làn da kia của cô vẫn là một mảnh mượt mà, bắp đùi thon dài xinh đẹp kia không phải là của cô ấy.

Mày đậm khẽ nhíu lại, nắm tay trong túi quần siết nhẹ, rồi lại buông lỏng ra. Đến cùng, anh lại phải tìm cô ấy bao lâu nữa đây?

"Đây là vụ giết người trong phòng kín." Mạc Thuần Uy lãnh đạm nói, thanh âm trầm trầm nhưng tác động rất rõ lên từng người đang có mặt ở trong phòng

Nghe Mạc Thuần Uy nói vậy, Hiểu Thiên còn chưa xác định được rõ, liền lên tiếng phản bác: "Anh dựa và đâu mà cho rằng đây là vụ giết người? Anh nên nhớ, cảnh mật của cục an ninh quốc phòng Mỹ vô cùng chặt chẽ, không có lấy một kẽ hở. Nếu muốn đột nhập vào đó thì cũng đã là một vấn đề không nhỏ rồi. Nếu như có ai có thể làm điều như anh vừa nói, thì hẳn kẻ đó không chỉ là một sát thủ, mà về chỉ số thông minh cũng thuộc hàng vô song."

"Dựa vào..." Mạc Thuần Uy xoay người, bạc môi hé mở, mâu đen sắc lạnh liếc qua cô: "Tôi là Mạc Thuần Uy."

Im lặng...

Im lặng.....

"Phụt...hahaha... Mạc.. haha... Mạc lão đại. Anh thật biết đùa." Hiểu Thiên bật cười, sau đó nét mặt lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ nghiêm túc, đáy mắt hiện lên một tia nực cười, nói: "Nhưng đây không phải là trò đùa."

"Tôi không biết đùa." Mạc Thuần Uy nói.

Phía sau câu nói của anh là hai cái đầu gật đến muốn gãy cổ của Vô Dĩnh Kỳ và Ưu Vệ. Nếu ai nói Mạc lão đại biết đùa thì thà nói bốn thiếu gia của Tứ đại gia tộc chém giết lẫn nhau còn dễ tin hơn.

Mà việc bốn người là Mạc Thuần Uy, Trịnh Liệt, Ninh Kiến Thần và Trần Bạch Nghiên mà chém giết lẫn nhau? Chắc trong mơ cũng không có chuyện đó xảy ra chứ nói gì tới thực tại.

"Vậy lão đại, anh nói vậy thì chắc đã có suy đoán của riêng mình rồi đúng không? Có thể nói ra cho chúng tôi cùng biết không?" Vô Dĩnh Kỳ cắn cắn môi dưới, cánh môi màu anh đào nhạt càng làm nổi bật làn da trắng nõn, cộng với khuôn mặt tựa hồ búng ra sữa của mình, tổng thể đều không thể nhìn ra được Vô Dĩnh Kỳ là một người đàn ông sắp ba mươi tuổi cả.

Đàn ông đúng là thứ giả tạo của tạo hóa.

Rùng mình một cái, Hiểu Thiên lắc nhẹ đầu, nói: "Tôi cũng muốn nghe." Nói xong, cô nhướng nhẹ hàng lông mày thanh tú, cánh môi cong lên, hai tay khoanh trước ngực. Một bộ dạng rất thoải mái, rất giống với ai đó khiến Vô Dĩnh Kỳ giật giật khóe miệng.

Đây...

Chẳng phải là dáng vẻ của Mạc Thuần Uy sao? Cô từ khi nào đã học được cái thói ngông nghênh tự đắc giống Mạc lão đại rồi vậy?

"Hung thủ... là cô đấy, Diane Hiểu Thiên."

16:46 6/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 17: Mục Tiêu Của Hung Thủ

Sau câu nói của Mạc Thuần Uy, cả căn phòng lại dường như chìm vào yên tĩnh.

Hiểu Thiên hai tay vẫn khoanh trước ngực, chỉ là môi cô mím lại, đáy mắt chuyển động.

Toàn thân máu như ngừng lưu thông, đại não chưa kịp nhận lấy thông tin. Sau một khắc, mới như chợt bừng tỉnh. Đôi đồng tử màu xanh lam khẽ co lại, cô nhẹ nhếch môi cười nhạt một tiếng: "Mạc lão đại, anh thật sự rất có khiếu hài hước. Anh nói tôi là hung thủ, trong khi tôi từ khi bị bắt về Mạc gia thì chưa từng rời khỏi Mạc gia nửa bước."

Vừa nói, cô vừa nhướng mày một cái, ánh mắt sắc như lưỡi dao hướng về phía Mạc Thuần Uy đang đứng ở phía cửa sổ sát đất.

Đùa gì chứ? Nếu nói cô là hung thủ? Há chẳng phải cô sẽ phải chịu đủ thứ tội sao? Hơn nữa quá phi lý khi nói cô là hung thủ, Mạc Thuần Uy hóa ra cũng chẳng phải là kẻ cao siêu thần thánh gì, uổng công cô đã có chút sùng bái đến sợ hãi anh ta đến như vậy.

Chẳng qua sự phồn thịnh hiện thời của Mạc gia cũng chỉ là nhờ vào những tay chân thân tín mà thành.

Dù là nghĩ vậy, nhưng trong thâm tâm Hiểu Thiên vẫn có điểm run sợ.

Thật ra...

Cô đang sợ...

Nghe Hiểu Thiên nói như vậy, Vô Dĩnh Kỳ cũng gật đầu hùa theo: "Vô Sát nói không sai. Lão đại, cô ấy ở với chúng ta từ lúc bị bắt về đến giờ, căn bản là cô ấy không có khả năng vượt qua được lớp bảo vệ nghiêm ngặt của căn biết thự này, chứ đừng nói tới việc tìm tới tận cục an ninh quốc phòng Mỹ để giết người."

Ngừng một lát, Vô Dĩnh Kỳ nheo nheo mắt nghĩ, sau đó lại nói tiếp: "Chẳng lẽ khoảng thời gian cô ấy đi tắm, đã trốn ra ngoài sao?"

Vừa nói xong, Vô Dĩnh Kỳ liền hướng Mạc Thuần Uy mà nhìn anh, ngón tay cũng không tự chủ mà chỉ về phía Hiểu Thiên đang ngồi trên ghế.

Hai người nào đó bỗng nhiên vẻ mặt chuyển đen, ngón tay đông cứng lại. Cơ mặt có chút khó hoạt động. NHưng rất nhanh, lại trở về vẻ bình thường.

Đôi con ngươi xanh lam không hẹn mà cùng lúc nhìn về đôi đồng tử màu đen sẫm ở phía cửa sổ, sau đó trong thoáng chốc, gò má nổi lên một điểm ửng hồng, và né tránh ánh mắt của đối phương trong một địa điểm không xác định nào đó.

Mạc Thuần Uy khẽ ho khan một tiếng, sau đó nhìn theo hướng tay của Vô Dĩnh Kỳ, anh nheo mắt, sau đó khóe miệng khẽ cong lên: "Tôi có nói người giết Hoành Tú Kha là cô ấy sao?"

Im lặng...

Một giây...

Hai giây...

Ba giây..

"Aaaaa..... Trời sập rồi." Bỗng dưng Vô Dĩnh Kỳ sau ba giây bất động thì nhảy dựng lên, hét lớn. Sau đó anh chạy tới cầm lấy tay của Ưu Vệ, đặt bàn tay thon dài của Ưu Vệ lên má mình, vẻ mặt

kích động nói: "Ưu Vệ, cậu đánh tôi đi. Cậu tát tôi một cái đi. Nhanh lên."

Chátttt....

Một cái tát trời giáng rơi xuống bên má trái của Vô Dĩnh Kỳ.

Khuôn mặt Vô Dĩnh Kỳ nghiêng hẳn sang một bên, sau một khắc mới nhận ra là cái cổ mình vừa bị trẹo sang một bên thì lập tức lại nhảy dựng lên lần hai, chỉ thẳng vào mặt Ưu Vệ mà hét: "Á.. tên khốn. Sao đánh đau thế hả. Khuôn mặt kiếm tiền của tôi."

Nói xong, Vô Dĩnh Kỳ chạy tới, kéo ngăn tủ ra, cầm lấy cái gương soi mặt mình trong đó, vừa soi vừa lầm bầm: " Mẹ kiếp. Mặt ông mà có mệnh hệ gì thì ông sẽ kiếm tên Ưu Vệ thối nhà ngươi tính sổ.""

(Na: mùi đam mỹ đâu đây. *ngửi ngửi*)

Ưu Vệ dường như rất kiềm chế nãy giờ, không nhịn được cái tính nói nhiều của Vô Dĩnh Kỳ nữa liền nhăn trán, mở miệng nói: "Chính anh bảo tôi tát anh còn gì."

"Nhưng cũng không cần phải mạnh tay vậy." Vô Dĩnh Kỳ quắc mắt nhìn Ưu Vệ, sau đó lại nhìn vào mình trong gương, xoa xoa cái má vừa bị ăn tát: "Tôi chỉ là lần đầu tiên thấy lão đại cười, lại còn cười rất yêu nghiệt."

Nói đến đây, anh ta vứt luôn cái gương đang cầm trên tay, chạy lại khoắc một tay lên vai Ưu Vệ, nháy mắt một cái: "Cậu nói xem, phải ngày tận thế sắp tới không? Hay là..."

Chữ "là" được kéo dài ra, đáy mắt nổi lên tia hứng thú, tiếp tục nói: "Có phải hay không, ai đó đã làm tảng băng ngàn năm nhà tôi động lòng?"

Vừa nói, Vô Dĩnh Kỳ vừa như có như không liếc mắt về phía người phụ nữ duy nhất đang ngồi trên ghế, nhưng là có vẻ như

nàng ấy không có khả năng đùa giỡn cùng anh.

Trên người phát ra tia lãnh mặc cùng nghiêm túc, vẻ mặt chuyên chú nhìn vào Mạc Thuần Uy: "Anh không nói tôi? Vậy..." khi nãy ai đã nói tôi chính là hung thủ vậy?

Dĩ nhiên, vế sau được Hiểu Thiên nuốt vào bụng không nói ra.

"Đúng vậy, tôi không nói cô. Cái tôi nói..." Mạc Thuần Uy nâng chân, bước chân chậm rãi, tiếng giày nện lên nền nhà lát đá hoa cương sáng bóng vang vọng lên trong căn phòng rộng lớn.

Cộp... Cộp...

Tiếng giày càng ngày càng gần Hiểu Thiên, đang hướng cô mà tới.

Tiếng giày mang theo sự áp bách, khiến cho Hiểu Thiên hít thở không thông.

Hơi thở lạnh lẽo phát ra từ trên người anh phảng phất bay tới trước mũi Hiểu Thiên.

Bước chân không nhanh không chậm, giọng nói cũng từ tốn: "Là mục tiêu của hung thủ."

Bước chân dừng lại trước mặt Hiểu Thiên, mũi giày da bóng loáng, cao cấp ngưng lại, anh hơi cúi người xuống, ngón tay nắm lấy chiếc cằm thanh tú của Hiểu Thiên, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình: "Hắn nhắm vào cô đấy. Diane Hiểu Thiên."

22:07 11/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 18: Hi Diane

Gió

Mang theo hương hoa oải hương từ bên ngoài khuôn viên, len lỏi qua kẽ cửa sổ bay vào phòng.

Ánh dương tịch mịch, qua lớp cửa kính chiếu lên một dáng người.

Trên người, hắn mặc một bộ tây trang màu đen, hắn đứng ngược hướng với ánh dương nhàn nhạt màu ráng vàng.

Bộ tây trang tinh tế ôm trọn thân hình cao lớn mà hoàn mỹ. Dưới làn tóc màu đen thẫm đang bay bay là một đôi mắt phượng dài hẹp đầy vẻ nguy hiểm.

Tay hắn cầm một ly thuỷ tinh trong suốt, trong ly là một thứ chất lỏng màu đỏ đậm.

Mùi rượu vang nhàn nhạt lan toả trong không khí. Hắn nâng ly, đưa ly thuỷ tình kề sát môi. Nhấp một ngụm. Chất lỏng nóng cháy của cồn khiến cho yết hầu của hắn bỏng rát.

Tấm lưng to lớn của hắn vì đứng trái ngược với hướng mặt trời mà mang một màu đen thần bí, khuôn mặt hắn nhìn nghiêng, có điểm góc cạnh sắc sảo.

Bạc môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên, hắn thở một hơi nhẹ nhàng lên tấm cửa sổ kính, hơi nước liền bám lên tấm kính, hắn đưa ngón tay lên, vẽ lên vài nét trên đó.

Hơi nước theo nét tay của hắn, tan ra, biên thành những nét chữ trong suốt bằng nước.

Trên đó, hiện lên hai chữ: Hi, Diane!

****

"Nói vậy..." Hiểu Thiên vẫn đang còn sửng sốt trước lập luận vô cùng suất sắc cùng logic của Mạc Thuần Uy.

Cô mấp máy môi mấy lần, cuối cùng vẫn không thể thốt lên được một chữ nào.

Căn phòng lạnh lẽo lại lâm vào trầm tư.

Chỉ có Ưu Vệ là vẫn giữ bình tĩnh sau một loạt lập luận của Mạc Thuần Uy, anh chậm rãi nói: "Lời nhắn của hắn qua vụ giết người này là "Hi Diane", kết hợp với dòng chữ "we are the same" kia, ta có thể có hai phương hướng. Một là hắn quen biết với Vô Sát, và có khuynh hướng muốn trả thù cô ấy. Hai là hắn đang muốn thông qua Vô Sát để thăm dò Mạc gia. Dù thế nào thì giữ cô ấy ở trong Mạc gia, cũng đều không phải là ý hay."

"Không đúng." Ưu Vệ vừa dứt lời, Vô Dĩnh Kỳ liền lập tức nói chen vào: "Tôi đồng ý là hắn có quen biết với Hiểu Thiên. Nhưng cả hai phương hướng mà anh vừa nói đều không hợp lý."

"Không hợp lý?" Ưu Vệ nghiêng đầu, nhắc lại câu nói kia, tựa như hỏi Vô Dĩnh Kỳ, cũng tựa như tự hỏi chính mình: "Vậy cậu nói xem, thế nào mới gọi là hợp lý?"

"Thứ nhất." Vô Dĩnh Kỳ giơ ra một ngón tay, biểu thị cho điều thứ nhất mà anh chuẩn bị nói: "Nếu như hắn muốn trả thù Hiểu Thiên thì với khả năng và tài trí có thể điều khiển được cả một tên có năng lực đầu óc như Hoành Tú Kha, thì hắn đã có thể tự mình đối đầu hoặc tìm một Hoành Tú Kha thứ hai, chứ chẳng dại gì mà để cô ấy

ở trong Mạc gia. Điều đó chẳng khác nào làm tăng thêm phần trăm khả năng thất bại cả."

Ngừng một lát, khóe mắt Vô Dĩnh Kỳ liếc một lượt từ Hiểu Thiên đang ngồi trên ghế, Mạc Thuần Uy đang đứng dựa lưng vào tấm cửa, hai mắt nhắm chặt, hai tay bỏ túi quần với vẻ mặt lười biếng, sau đó lướt mắt qua Ưu Vệ đang đứng cạnh anh, chăm chú vào từng suy luận của anh. Vô Dĩnh Kỳ giơ ngón tay thứ hai, nói tiếp: "Thứ hai, nếu muốn thăm dò Mạc gia, hắn không cần phải thông qua một cô gái để thêm phiền phức làm gì. Hẳn là còn có một nguyên nhân khác."

Nói xong, Vô Dĩnh Kỳ liếc mắt về phía Mạc Thuần Uy một cái, nhìn thấy Mạc Thuần Uy vẫn dựa lưng vào tấm cửa phía sau, anh vẫn giữ im lặng như vậy. Nhưng Vô Dĩnh Kỳ biết, trong đầu anh hiện tại đang vô cùng tập trung, tập trung để xử lý và phân tích đầy đủ các dữ liệu liên quan để tìm ra thứ cần tìm.

Hiểu Thiên nhìn thấy ánh mắt của Vô Dĩnh Kỳ hướng về phía Mạc Thuần Uy thì cảm thấy hơi khó hiểu nhíu mày.

Hi Diane.

Theo như những gì mà Mạc Thuần Uy phân tích khi nãy, kẻ đứng sau chuyện này đang nhắm tới cô.

Và lời nhắn được viết bằng mực vô hình, sau khi ướt nước thì thay vì "we are the same" kia, nó lại hiện ra chữ "Hi Diane".

Cũng là Mạc gia có quan hệ rộng và mật thiết nên mới có khả năng kiểm chứng bằng cách dùng sức ép để buộc phải làm ướt mảnh giấy. Chứ nếu không phải là Mạc Thuần Uy lên tiếng, thì bộ an ninh quốc phòng Mỹ sẽ không bao giờ đồng ý cho việc làm ướt mảnh giấy kia, bởi điều đó chẳng khác nào phá hủy chứng cứ. Cho dù là FBI hay là bất kỳ tổ chức nào cũng sẽ không thể nhận được sự đồng ý.

Có điều...

Tên đó... mục đích của hắn khi nhắm vào cô...

Là vì cái gì?

23: 01 13/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 19: Nhân Vật Thần Bí Ngân Kính

Ở trong một căn phòng tràn đầy màu đen u tối

Trên ô cửa kính vừa hiện lên hai chữ "Hi, Diane" bằng hơi nước, trong khoảnh khắc, hai chữ kia lại mờ đi. Như ẩn như hiện trên mặt kính, in hằn lên trên tấm kính trong suốt.

Trên mặt kính được làm bằng chất liệu chống tia bức xạ và cách âm cực kỳ tốt, phản chiếu một gương mặt đẹp hoàn mỹ, tựa hồ như tượng điêu khắc của Ai Cập cổ đại được vẽ nên.

Cặp mắt hắn hẹp dài, khẽ nheo lại.

Khóe miệng như cười như không hơi cong lên, lại nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong tay. Chất lỏng sóng sánh tựa như màu đỏ của máu, nhưng lại tràn đầy mùi hương nồng đậm của cồn và nho hòa quyện với nhau, khiến cho hắn nhịn không được mà hít sâu một hơi.

Máu...

Là một thứ..

Vừa đáng sợ, nhưng cũng đầy quyến rũ.

Cũng như cô vậy.

Diane Hiểu Thiên...

Là một người phụ nữ xinh đẹp và nguy hiểm...

Nhưng cũng vô cùng quyến rũ!

Hắn ngửa cổ, dốc cạn chiếc ly thủy tinh trong tay. Uống cạn giọt cồn cuối cùng còn sót lại ở trong đó. Sau đó xoay người lại.

Khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ liền hiện ra, khí bách cùng áp lực tỏa ra trên người hắn vô cùng mãnh liệt, khiến cho người đàn ông đang đứng ở trước bàn làm việc không tự chủ mà run lên sợ hãi.

Ông ta khoảng ngoài bốn mươi tuổi, quần áo tây trang có phần nhăn nhúm lại. Đôi môi khô nẻ mấp máy, đáy mắt tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt, âm thanh run rẩy: "Ngân thiếu, tôi..."

Choang...

Tiếng thủy tinh rơi xuống sàn nhà giòn tan, cắt ngang câu nói dở dang của người đàn ông kia.

Hắn nhẹ nhàng buông bàn tay đang ở trên không trung xuống, đưa đôi mắt sắc như lưỡi dao nhìn về phía người đàn ông, sau đó đi tới chiếc ghế khuất trong bóng tối sau chiếc bàn bàn làm việc mà nở nụ cười thân thiện, chỉ là hắn cười nhưng cơ mặt lại không hề co giãn, chỉ đơn giản là nhếch môi mà thôi.

Lãnh khí sắc bén tựa sát khí, khiến cho người đàn ông kia run rẩy, miệng không thể thốt nên một lời nào, chỉ còn có thể đứng yên tại chỗ mà há miệng, lại như kẻ câm không biết nên nói gì, đành đứng một chỗ như vậy, khóe mắt nóng lên.

Người đàn ông trẻ tuổi trước mặt kia chính là Ngân Kính, hắn là một kẻ nổi tiếng máu lạnh. Giết người như cỏ rác.

Hắn giết người không vì thù oán hay luật lệ. Mà là vì sở thích.

Hắn khi nào cảm thấy muốn giết người, thì kẻ nào xấu số xuất hiện đúng lúc đó sẽ phải chết.

Ngân Kính nhìn chiếc ly thủy tinh tan thành những mảnh vụn dưới sàn nhà. Hắn cau mày, chặc lưỡi nói: "Aiz da... chiếc ly này tôi quý lắm đấy. Lão Mẫn, ông nói bây giờ tôi phải làm sao để có lại nó bây giờ."

Ngân Kính nói xong, môi mỏng vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, hai mắt hắn cũng lạnh lẽo mà cười, dưới mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt của hắn biến thành hai đường khép kín.

Biểu hiện này của Ngân Kính, làm cho người đàn ông được gọi là lão Mẫn kia vô thức run rẩy đến vô lực, liền ngã khụy xuống sàn nhà, hai tay chống dưới sàn, mồ hôi trên trán túa ra, ướt đẫm.

Lão Mẫn cười gượng, cố trấn an bản thân mà loạng choạng đứng lên, bàn tay lau đi mồ hôi trên trán: "Ha... haha... Ngân thiếu... tôi..."

"Nếu như ông không biết cách để làm cho chiếc ly này lành lặn, vậy thì tôi chả cần ông làm gì nữa. Người đâu..."

"Ngân thiếu!" Lão Mẫn hét lớn, bản năng sinh tồn báo hiệu cho ông ta biết là ông ta đang đứng trên bờ vực của cái chết, dù chỉ là một phần trăm khả năng có thể sống, ông ta cũng không thể bỏ lỡ: "T...tôi có thể... "

"Có thể? Có thể cái gì?" Ngân Kính nhướng mày, hai tay đan vào nhau, lưng dựa vào thành ghế phía sau mà hỏi lão Mẫn, giọng nói của hắn rất từ tốn, nhưng lại khiến cho lão Mẫn mồ hôi chảy ra càng nhiều.

"Tôi có thể... làm cho chiếc ly của ngài lành lại..."

"Ây da ây da, lão Mẫn, ông là già rồi nên lú lẫn đúng không?" Ngân Kính không nhanh không chậm nói, sau đó lại làm ra bộ mặt tiếc nuối nhìn lão Mẫn: "Tôi vừa định bảo ông hãy về an hưởng tuổi già. Nhưng có vẻ như ông không muốn. Vậy thì... Vũ."

Sau một câu nói kia, một thiếu niên trạc hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi từ đâu liền bước ra.

Người thiếu niên cúi gập người trước Ngân Kính, bộ dáng cung kính nói: "Vâng, chủ nhân cho gọi."

Ngân Kính không nói gì, chỉ ngả đầu về phía sau, hai mắt nhắm chặt: "Xử lý sạch sẽ vào."

"Vâng."

Vừa nói xong, lão Mẫn chỉ vừa mới thấy Vũ đứng thẳng người lên, mắt ông ta còn chưa kịp nhận biết được thêm gì thì đã thấy mình ngã xuống. đại não ù lên như cối xoay gió, toàn thân cứng ngắc lại không thể cử động được.

Lão Mẫn há miệng ra, nhưng hoàn toàn không thể thốt ra một âm thanh nào.

sau một khắc, liền nằm soài xuống nền nhà, hai mắt vẫn mở lớn, giống như là chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Lần sau đem đi chỗ khác, đừng làm bẩn mắt tôi." Ngân Kính từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, Vũ liền cúi người, như một cái máy lặp lại một từ duy nhất: "Vâng."

Hai mắt Ngân Kính mở ra, nhìn lên trần nhà, khóe miệng cong lên vẻ thú vị cùng ranh mãnh: "Cậu nói thử xem, Mạc Thuần Uy và Diane Hiểu Thiên, bây giờ đang làm gì?"

23:41 14/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 20: Người Phụ Nữ Mà Mạc Thuần Uy Tìm Kiếm

"Cậu thử nói xem, Mạc Thuần Uy với Diane Hiểu Thiên, bây giờ đang làm gì?"

Ngân Kính nở nụ cười, hàm răng trắng bóng như những viên ngọc lộ ra, càng tạo nên cảnh sắc tuyệt mỹ đến hư ảo.

Phải.

Hắn quả thực đẹp đến hư ảo. Đẹp đến mức khiến cho tất cả phụ nữ trên thế giới này khi gặp hắn lần đầu tiên đều phải phát cuồng lên vì hắn.

Nhưng...

Ngân Kính cau mày, liệu lần này hắn có quá dễ dãi không nhỉ?

Cái lời nhắn mà hắn muốn nhắn tới Diane Hiểu Thiên qua tờ giấy kia, thật sự là vì hắn sợ bọn họ không thể tìm ra nên mới nghĩ ra cách viết bằng mực vô hình.

Nhưng có vẻ như...

Nó quá dễ dàng rồi.

Mà cũng không sao. Dễ một chút, thì hắn sớm lộ diện hơn một chút.

(Na: Chuẩn chuẩn, vì dễ nên anh mới được xuất hiện từ chương 19 đấy. *cười*)

****

"Nhưng cho dù là hắn nhắm vào Hiểu Thiên thì liệu có phải lời nhắn này quá dễ dàng rồi không?" Vô Dĩnh Kỳ xoa xoa cằm suy nghĩ, sau đó nói tiếp: "Tuy gây sức ép với bộ cục an ninh là khá khó khăn, nhưng mà chỉ viết bằng mực vô hình thôi, có phải hay không, hắn ta đang coi thường chúng ta?"

Trầm ngâm một chút sau câu nói của Vô Dĩnh Kỳ, ánh mắt của Mạc Thuần Uy cũng lâm vào suy tư, nhưng trong chốc lát Mạc Thuần Uy đứng thẳng lưng, không nói gì mà bước nhanh về phía cửa.

Đôi chân thon dài sải bước, không hề liếc mắt tới một ai trong phòng.

Lúc anh cầm lấy nắm đấm cửa, Vô Dĩnh Kỳ còn nói với ra: "Lão đại, đi đâu đấy? Không phải là..."

"E hèm..." đang nói bỗng một tiếng ho khan nhắc nhở Vô Dĩnh Kỳ hẫy im lặng. Lúc này anh mơi sực nhớ, liền ngậm miệng, bước chân đang dừng lại của Mạc Thuần Uy cũng vì vậy mà bước ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, Vô Dĩnh Kỳ liền mắt đối mắt với Ưu Vệ, anh nhún vai một cái: "Vệ. cậu nói xem, liệu có phải..."

"Ừm!" không đợi anh nói xong, Ưu Vệ đã gật đầu. Sau đó, không gian lại lâm vào im lặng.

Aizzz...

Đã mười mấy năm nay, đêm nào Mạc Thuần Uy uy chấn bốn phương trong hắc đạo cũng ở trong phòng, tìm mọi cách và dùng hết khả năng có thể để tìm kiếm một cô gái. Nhưng là chưa từng có lấy một tin tức nào về cô gái đó.

Nhìn hai người đàn ông ưu tú kia cùng nhau thở dài một cái thì Hiểu Thiên có chút khó hiểu, trước giờ cô rất không có hứng thú với việc đời tư của người khác, bởi vì chỉ cần nhìn qua thì cô cũng đã đoán được tám phần người đó là loại người gì và tính cách như thế nào rồi.

Chỉ là đối với Mạc Thuần Uy, cho dù cô đã cố gắng tập trung mọi giác quan để xem anh là con người như thế nào, nhưng câu trả lời cho sự cố gắng của cô vẫn là con số không. Anh vẫn là một bí ẩn không thể đoán ra được dù chỉ một chút.

Vậy nên, đối với đời tư của Mạc Thuần Uy, Hiểu Thiên cô thật sự rất có hứng thú.

Hiểu Thiên ngả người ra phía sau, cánh tay vẫn khoanh ở trước ngực, vẻ mặt lạnh tanh nhìn Vô Dĩnh Kỳ: "Cậu nói về người phụ nữ đó sao?"

Hiểu Thiên cô chọn Vô Dĩnh Kỳ làm người để hỏi mà không phải là Ưu Vệ, đơn giản bởi vì Vô Dĩnh Kỳ là người giỏi về mặt tâm lý, người càng hiểu về nó sẽ càng cảnh giác, mà càng cảnh giác lại càng dễ sa vào bẫy.

Điểm mạnh của một người, lại chính là điểm yếu nhất của người đó.

Vô Dĩnh Kỳ nheo mắt nhìn Hiểu Thiên, cánh môi cong lên: "Đâu có người phụ nữ nào. Cô có vẻ thích đi tìm hiểu đời tư của người khác nhỉ?""

Vô Dĩnh Kỳ là đang chọc ngoáy, vì anh biết cô đang muốn moi thông tin từ anh nên anh đang đánh vào tâm lý, khiến cho cô cảm thấy bất lực mà từ bỏ.

Chỉ là anh không ngờ, Hiểu Thiên không giống như những người mà trước giờ anh đã từng gặp.

Nếu như Hiểu Thiên không thể nhìn ra được Mạc Thuần Uy, thì Vô Dĩnh Kỳ anh lại không thể nhìn ra được cô. Thật trớ trêu.

"Mạc lão đại thường bỏ tay vào túi quần, thích màu xanh lam, có vẻ như anh ta đang tìm kiếm một người phụ nữ, có tên là.." chữ là mà cô nói được kéo ra rất dài rất dài. Kéo theo ánh mắt chòng chọc của hai người đàn ông trong phòng, cả hai người kia đều nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

A... nhìn biểu hiện này của họ, cô đã rút ra được vài kết luận.

Một là, đúng là Mạc Thuần Uy đang tìm kiếm một người phụ nữ nào đó. Hai nữa, chẳng ai trong hai người họ biết tên của người phụ nữ đó.

Hiểu Thiên đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc dài, muốn bước ra khỏi phòng. Liền bị Vô Dĩnh Kỳ cùng Ưu Vệ đồng thời hét lên: "Diane Hiểu Thiên."

Hiểu Thiên dừng chân, quay người lại, ánh mắt xinh đẹp chớp nhẹ nhìn bọn họ, ngây thơ hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Khụ... người phụ nữ đó...tên gì?" Ưu Vệ ho khan một tiếng, né tránh ánh mắt của cô mà hỏi.

Sao cô cứ có cảm giác, anh chàng Ưu Vệ này có vẻ quan tâm Mạc Thuần Uy quá mức vậy nhỉ?

Chậc lưỡi cho qua, dù sao cô cũng không quan tâm về Ưu Vệ cho lắm, nên vẫn cứ không nên can thiệp nhiều thì hơn.

"Người phụ nữ nào?" Hiểu Thiên nheo mắt mông lung, sau đó "a" lên một tiếng như nhớ ra. Cô đứng thẳng người, ưỡn cao tấm lưng thon gọn, khoanh hai tay trước ngực: "Phải có điều kiện trao đổi chứ."

"Nói đi, điều kiện của cô là gì." Ưu Vệ lên tiếng.

"Nói về người phụ nữ đó, bằng những gì mà anh biết."

Im lặng một chút, Ưu Vệ từ tốn nói: "Về người phụ nữ đó chúng tôi cũng không có nhiều thông tin, chỉ biết rằng... người phụ nữ đó có một vết sẹo bên chân phải. Là vết sẹo hình con bướm."

00:47 18/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 21: Người Nắm Giữ Thân Phận Của Cô

Chân phải?

Vết sẹo hình con bướm?

Hiểu Thiên sau một giây ngỡ ngàng thì cắn nhẹ môi dưới?

Liệu có phải hay không khi nãy anh ta muốn kiểm tra cô là muốn xác nhận vết sẹo đó?

Nằm trên chiếc giường lớn, Hiểu Thiên đặt một tay lên trán, mở hai mắt nhìn lên trần nhà.

Trong đầu cô cứ vởn vơ những lời nói mà Vô Dĩnh Kỳ và Ưu Vệ vừa nói khi nãy.

"Thông tin về người phụ nữ mà Mạc Thuần Uy đang tìm kiếm, chúng tôi cũng không có nhiều. Chỉ biết được một thông tin duy nhất, đó là trên đùi phải của cô ta có một vết sẹo hình con bướm."

"Thêm một thông tin nữa, cô gái đó có đôi mắt màu xanh. Bởi vậy nên màu sắc yêu thích của Mạc lão đại chính là màu xanh lam."

Vết sẹo? Mắt xanh?

Cô cũng từng....

Cốc cốc cốc...

Bỗng một tiếng gõ cửa vang lên phá tan suy nghĩ rối ren trong lòng Hiểu Thiên.

Cô hướng ánh mắt về phía cửa, có chút khó hiểu mà cau mày.

Muộn thế này, ai còn tới phòng cô mà gõ cửa chứ?

Hiểu Thiên bước xuống giường, đôi chân trần bước tới cánh cửa, ngón tay chạm tới nắm đấm cửa bằng kim loại.

Tại sao trong lòng cô bỗng nhiên nổi lên càm giác bất an?

Có thể là do cô suy nghĩ nhiều. Nhắm mắt một cái, Hiểu Thiên mở cửa ra.

Người đứng trước cánh cửa lại càng khiến cho cô cảm thấy khó hiểu hơn.

Cánh môi cô mấp máy, thanh âm nghi hoặc, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Ưu Vệ?"

****

Căn phòng lớn nhưng chỉ có hai người là Hiểu Thiên và Ưu Vệ cũng không làm cho căn phòng nhỏ lại chút nào. Ngược lại càng làm cho không gian trở nên cô đọng cùng lạnh lẽo hơn.

Ưu Vệ không nói gì, chỉ là đi tới gần bộ bàn ghế sofa sau đó ngồi xuống. Dáng vẻ cao ngạo tựa như đây chính là phòng của anh ta chứ không phải là phòng của Hiểu Thiên cô vậy.

NHưng Hiểu Thiên cũng không chấp nhặt mấy chuyện đó, bởi rằng, cô cũng là đang ở nhờ nhà người ta.

Hiểu Thiên cũng đi tới, ngồi xuống đối diện với Ưu Vệ. NHưng mà cô còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe giọng của Ưu Vệ cất lên: "Trước giờ tôi chưa từng ngồi chung ghế với kẻ không cùng đẳng cấp."

Động tác ngồi xuống của Hiểu Thiên chợt khựng lại, sau đó cô ngồi xuống, nở nụ cười ngọt ngào, bàn tay vừa cấm lấy tách trà

nóng rót ra chén sứ, vừa nói: "Ồ, hóa ra anh cũng hiểu tôi ở đẳng cấp cao hơn anh cơ à."

"Cô.." Ưu Vệ không nói được gì, liền ngậm miệng lại. Anh cầm lấy chén trà bằng sứ cao cấp trên tay Hiểu Thiên đang đưa tới trước mặt, đưa lên miệng, hít một hơi mùi hương của trà Ô Long thượng hạng, anh trầm giọng nói: "Cô có muốn biết thân phận của mình?"

Ưu Vệ nói rất từ tốn, nhưng trong giọng điệu lại mang hàm súc và cực kỳ dọa người.

Phải. Thật sự rất dọa người.

Một câu nói của anh ta như thể một sao quả tạ đang oanh tạc trong đầu cô. KHiến cho đầu óc cô trống rỗng. Ngón tay đang cầm lấy tách trà cũng ru nhẹ rồi buông ra.

Hiểu Thiên cười gượng: "ha...haha... tôi thật không hiểu anh đang nói gì."

"Cô thật không hiểu hay đang giả vờ không hiểu?" Vẻ mặt của Ưu Vệ vẫn như cũ, không hề có một sắc thái biểu cảm nào.

Nhưng là điều đó khiến cho Hiểu Thiên cảm thấy dường như đây không phải là Ưu Vệ mà cô biết.

Dù chỉ mới gặp Ưu Vệ và Vô Dĩnh Kỳ được hai lần, nhưng mà ngoài Vô Dĩnh Kỳ là một người mang vẻ ngoài của một chàng thiếu niên nhưng tính cách và tư duy lại vô cùng sâu sát, thì còn có một Ưu Vệ ít nói nhưng vô cùng cẩn thận.

Chỉ là.. Ưu Vệ của hiện tại vô cùng xa lạ. Lạnh lùng cùng xa cách. Tựa hồ như đây là một con người hoàn toàn khác.

Nhưng đôi mắt đó, dáng người đó. mái tóc đó, và cả giọng nói này nữa. Tất cả đều không thể là giả. Với kinh nghiệm của một chuyên gia tâm lý tội phạm cấp cao và một sát thủ chuyên nghiệp thì

Hiểu Thiên khẳng định, người đang ngồi trước mặt cô không phải ai khác chính là Ưu Vệ.

Hiểu Thiên hồi phục lại trạng thái bình tĩnh vốn có, sau đó thoải mái dựa lưng vào thành ghế sofa phía sau. Khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt màu xanh lam nhìn sang Ưu Vệ, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, toàn thân tỏa ra uy khí: "Không hiểu tại sao anh lại biết mục đích của tôi, nhưng tôi không cần anh xen vào làm vật ngáng đường."

Ưu Vệ nhếch mép một cái, đặt ly trà xuống dĩa, tiếng đồ sứ va chạm vào nhau tạo nên âm thanh leng keng vang vọng.

"Tôi có cách giúp cô nhanh chóng tìm ra."

"Tôi đã nói là tôi không cần..."

"Tôi còn biết Mạc Thuần Uy chính là người nắm giữ thân phận của cô."

Cái gì?

Câu nói của Ưu Vệ lập tức khiến cho Hiểu Thiên im lại trong kinh ngjac.

Mạc Thuần Uy? Nắm giữ thân phận của cô?

Chẳng lẽ anh chính là kẻ đứng đầu tổ chức của cô? Không thể nào.

23:56 20/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 22: Tin Tưởng Ưu Vệ

"Hẳn là cô đang nghĩ Mạc Thuần Uy là người đứng sau tổ chức của cô?" Ưu Vệ nhẹ nhàng bật cười: "Không phải vậy đâu."

Tất nhiên tôi biết không phải. Hiểu Thiên tự nói thầm với bản thân.

"Tôi đến đây, chỉ muốn nói cho cô biết một bí mật." Giọng nói của Ưu Vệ từ tốn, làm cho không gian càng trở nên thập phần bí hiểm và nghiêm trọng.

Bí mật?

Hiểu Thiên nhíu mày.

Sao cô có cảm giác người này không phải là Ưu Vệ? Cố nén cảm giác tò mò đang dâng lên.

Cô là Vô Ảnh. Cô có thể tìm hiểu hắn qua lần nói chuyện này. Không cần vội vàng, cô sẽ làm mọi thứ sáng tỏ.

Còn nếu hắn thật sự là Ưu Vệ, thì có hai khả năng.

Một, hắn là kẻ có tâm thần bất định. Hai, hắn là nội gián trong Mạc gia.

Dù là một hay hai thì cũng đều không có lợi cho cô. Bởi những kẻ có tâm thần bất định đều là những kẻ vô cùng đáng sợ và nguy hiểm, còn nếu hắn là nội gián, thì tất nhiên, với hiểu biết quá rõ về cô như thế này, cô nhất định sẽ bị hắn lợi dụng để giấu đi thân phận thật của mình.

Bây giờ Mạc Thuần Uy vẫn chỉ biết cô là Vô Sát, là một sát thủ chuyên nghiệp. Điều này đã làm cho hắn cảnh giác cô, và trông chừng cô rồi. Riêng việc đó đã có thể gây ra không ít khó khăn trong việc giết anh hoặc lợi dụng anh để tìm ra nguồn gốc của cô.

Nếu như Mạc Thuần Uy còn phát hiện ra thân phận là chuyên gia tâm lý bí mật của FBI thì hẳn là anh sẽ giam lỏng cô để tra khảo đến chết.

Ai cũng biết, bên ngoài thì Mạc gia và FBI hợp tác rất vui vẻ với lợi cả đôi bên.

Nhưng là ở bên trong, Mạc gia là thế lực hắc bang nắm toàn quyền. Mạc Thuần Uy nói gió nghiêng về phía đông, thì không ai dám nói hôm nay bên tây có gió thổi.

Bởi vậy, Mạc gia tựa hồ như cái gai trong mắt của những tổ chức mật như FBI, CIA hay tất cả các cục an ninh trên toàn thế giới.

Chỉ là bọn họ chưa có đủ khả năng để phá huỷ Mạc gia.

Bọn họ chỉ có thể bắt giữ và càn quét Mạc gia bằng những đợt sóng ngầm mặc danh.

Và dù là mặc danh, tức là đã che giấu đi thân phận của tổ chức càn quét Mạc gia, nhưng với một Mạc gia hùng mạnh đứng đầu hắc đạo và có tiếng nói trong bạch đạo thì để điều tra ra kẻ đứng sau là điều không quá khó.

Và đương nhiên, FBI đứng đầu trong việc bắt giữ người của Mạc Tiên, phá huỷ mối làm ăn của Mạc Tiên, gây tổn hại đến Mạc Tiên là vô số.

Vậy nên, với một mật viên cấp cao của FBI, Mạc gia hẳn sẽ không bỏ qua.

Nghĩ tới đây, Hiểu Thiên liền lấy lại bình tĩnh thường ngày. Cô nở nụ cười nhìn vào Ưu Vệ, nhướng mày, chậm rãi nói: "Nếu anh đã có lòng muốn nói, tôi cũng có lòng ngồi nghe. Mời."

"Cô tin hay không thì tuỳ, nhưng mà tôi không có ý xấu muốn hại cô đâu. Tôi chỉ là..." Ưu Vệ nhìn cô, đáy mắt nổi lên một tia quang mang: "Muốn cô nhanh chóng đạt được mục đích mà rời khỏi nơi này. Đừng ở đây cản đường tôi."

****

Hiểu Thiên đứng trước cửa phòng đóng kín.

Cánh cửa gỗ chắc chắn được chạm khắc tinh tế với những hoa văn cứng cáp mà không thô sơ.

Hiểu Thiên đưa bàn tay lên nắm đấm cửa. Cô trước giờ đều là người thâu tóm tâm lý người khác. Nhưng lần đầu tiên cô bị kẻ khác điều chế tâm lý của mình, không hiểu lý do gì mà hiện tại cô lại đang đứng ở trước cửa phòng của Mạc Thuần Uy theo lời chỉ dẫn của hắn.

Cô bị ngốc rồi sao?

Chẳng lẽ là cô muốn biết thân phận của mình đến ngốc rồi?

Không phải!

Là cô không ngốc mới tới đây, là cô đặt niềm tin vào lời khuyên của hắn nên mới tới đây.

Cô... tin hắn sao?

Bỗng chốc... Hiểu Thiên cảm thấy rùng mình.

Người tên Ưu Vệ này, quả thực đáng sợ.

Nhưng dù gì thì cô cũng nên thử một lần. Cứ coi như... cô một lần bất chấp vì bản thân.

Cạch một tiếng.

Đúng như Ưu Vệ nói, cánh cửa phòng Mạc Thuần Uy không khoá.

Hiểu Thiên đẩy cửa, bước chân nhẹ nhàng đưa vào lãnh thổ mang tên Mạc Thuần Uy.

Một mùi hương nhàn nhạt liền xông vào mũi cô, mùi thơm của hoa lưu ly thanh thuần mà xinh đẹp. Hiểu Thiên cắn cắn môi dưới, ngón tay thon dài siết chặt vào lòng bàn tay.

Trong lòng cô...

...không hiểu sao nổi lên một trận cuồng phong không rõ tên!

21:32 24/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 23: Trúng Thuốc

Hiểu Thiên hít sâu một hơi

thứ mùi thơm nhàn nhạt kia vẫn thoang thoảng xộc vào mũi, không hề tan ra mà dường như lại càng ngày càng trở nên nồng đậm bất thường.

Có khi nào...

Hiểu Thiên cắn cánh môi căng mọng. Sau đó ưỡn thẳng lưng bước vào bên trong.

Căn phòng vô cùng rộng. Nhưng lại không hề có lấy một vật trang trí nào, chỉ đơn giản là những vật dụng cần thiết cho một căn phòng như bàn làm việc, giá sách, giường, và một vài vật dụng khác.

Sự trống vắng này cộng với ánh đèn vàng nhạt lại càng làm cho không gian càng trở nên lạnh lẽo cùng âm u dày đặc.

Hiểu Thiên bước vào đến tận sâu trong phòng ngủ, cảm thấy thật kỳ lạ.

Cô vào đây mà không hề vấp phải một sự khó khăn nào. Lại vẫn chưa thấy một ai xuất hiện.

Là Mạc Thuần Uy có việc bận nên ra ngoài? Hay là cô bị Ưu Vệ kia lừa?

Không ngờ một Hiểu Thiên lại bị lừa dễ dàng như vậy.

Cô khẽ nhếch môi, vừa định quay người lại thì cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay bủn rủn tựa hồ như vô lực.

Hiểu Thiên chao đảo, đôi chân dường như bị rút đi sức lực mà mất thăng bằng, cả người nghiêng ngả, muốn ngã. Hiểu Thiên chống một tay lên bức tường, một tay vỗ vỗ lên đầu mình.

Không ổn rồi, chắc chắn trong mùi hương kia có thứ gì đó. Cô phải lập tức quay về phòng. Nếu không... Nếu không...

Bịch...

Cả người cô ngã xuống, mặc dù đầu óc vẫn còn vô cùng tỉnh táo. Qua đôi mắt mờ đục cô nhìn thấy được một bóng dáng mờ ảo đang đứng trên cao nhìn xuống cô với ánh mắt rực cháy như lửa. Thân hình cao lớn vì vừa bước ra từ phòng tắm nên chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm quanh hông, lộ ra thân hình cơ bắp dày dặn và làn da màu đồng khỏe khắn.

Là Mạc Thuần Uy!

Ngay lúc này, có bốn chữ duy nhất hiện lên trong đầu cô. Đó là "lần này chết chắc".

****

Cánh mi cong dài khẽ động đậy

Toàn thân nóng bừng đến muốn chín hết cả người khiến cho Hiểu Thiên cựa quậy thân thể.

Cô bứt rứt, ngón tay đưa lên cổ váy ngủ mà nới rộng ra để có thể đỡ đi cảm giác nóng cháy đang lan toàn toàn thân này. Nhưng là khi ngón tay mềm mại kia chạm vào da thịt nơi lộ ra ở cổ áo thì lại càng khiến cho cả người cô trở nên nóng bừng.

Hiểu Thiên nhăn nhó đôi lông mày thanh tú, cô đập tay, lại không cẩn thận va phải vào một khối gì đó mềm mềm.

Dường như là da thịt, cô cố mở ra đôi đồng tử màu xanh lam, nhưng mà cố thế nào cũng chỉ có thể hé ra một nửa đôi mắt. Qua đôi mắt mờ đục kia, cô có thể nhìn thấy một bóng dáng to lớn đang đè trên người mình.

Hoa mắt rồi.

Tại sao cô lại nhìn thấy Mạc Thuần Uy chứ?

Mà nếu là Mạc Thuần Uy thôi thì không nói làm gì. Đằng này trông anh như con thú hoang đói khát con mồi, ánh mắt như thể muốn cắn nát cô thành từng mảnh vụn, như vậy.

Ây da... ây da... không ổn rồi. Cơ mặt ở phía dưới lớp biểu bì rung động mạnh, dao chấn thần kinh bất thường, các cơ bắp đều phải gồng lên hết sức.

Hắn là đang chịu áp lực gì vậy?

"Ưmmm..." Hiểu Thiên muốn mở miệng nói, lại thành phát ra âm thanh ngâm nga ám muội.

Cả người nóng ran. Mỗi một tấc da thớ thịt trên người đều đang gào thét nóng.

Nếu như nói toàn thân cô đều nóng gắt, thì nơi hạ bộ giữa hai chân lại nóng đến tột độ. Không những nóng, mà còn có cảm giác ngứa ngáy đến khó chịu.

"Ưm...A...Ngứa.. a...nóng quá..." Hiểu Thiên không làm chủ được bản thân, tự cầm lấy cổ váy ngủ của mình mà cởi ra, lồ lộ một mảnh xuân sắc với bộ ngực tuyết trắng no tròn.

Bỗng một bàn tay thô to bắt lấy bộ ngực kia, bàn tay kia mang theo hơi nước và cảm giác mát lạnh khiến cho da thịt cô có vẻ nhưu được thỏa mãn, lại dường như muốn nhiều hơn.

Hiểu Thiên ưỡn cao ngực, để da thịt có thể tiếp xúc nhiều hơn với bàn tay ma quái kia. Trong miệng không ngừng ngâm nga những thanh âm đầy ám muội.

Trong khoảng khắc Hiểu Thiên cảm nhận thấy một dòng nóng ấm chảy dọc theo bụng xuống âm đ*o, và nhanh chóng Hiểu Thiên có cảm giác ẩm ướt đến trống vắng.

Ham muốn.. cô muốn...

Nóng.... nóng quá...

Cô vươn hai cánh tay thon nhỏ ra ôm lấy cổ của người đàn ông trước mặt.

Mạc Thuần Uy là cũng đang vô cùng đấu tranh. Anh không hiểu sao lại nổi lên cảm giác muốn chiếm hữu người phụ nữ này.

Toàn thân anh nóng bừng, hạ bộ dường như căng trướng.

Anh chưa từng có thứ cảm giác này.

Anh là đang cố hết sức để ngăn cản bản thân không đi quá xa, anh còn có cô ấy.

Nếu Mạc Thuần Uy anh làm vậy, thì khi tìm thấy cô ấy, anh sẽ không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng là đầu óc anh ù ù, không rõ phương hướng. Lý trí cũng dần dần mất đi.

Bàn tay anh đang càng ngày càng tham lam muốn cởi sạch quần áo trên người của người phụ nữ dưới thân, càng ngày càng mơn trớn mạnh bạo trên da thịt non mềm, trắng mượt kia.

Thân thể phía trên đang cởi trần, lộ ra cơ bắp săn chắc, da thịt đều đang đỏ ửng lên.

Chết tiệt!

Anh trúng phải thuốc rồi. Nhưng là... thuốc ở đâu ra?

Chẳng lẽ...

... là người phụ nữ này?

22:55 25/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 24: Xuân Sắc (1)

Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu, ngay lập tức liền bị Mạc Thuần Uy bác bỏ.

người phụ nữ này là một người vô cùng thông minh, hẳn là không thể nào mà bỗng nhiên lại tự mình đi bỏ thuốc anh trong chính lãnh địa của anh.

Thế thì là ai...

Hự... Toàn thân đang càng trở nên nóng rực. Hạ bộ có chút cương đến đau nhức khiến cho Mạc Thuần Uy cau chặt hai hàng lông mày lại thành hình chữ xuyên.

(Na: trong tiếng Trung, chữ xuyên(川) có ba gạch thẳng, giống như lúc hai đầu lông mày nhíu lại.)

Chết tiệt! Chết tiệt!

Nóng quá.

Nóng như muốn thiêu trụi cả cơ thể anh. Đầu óc cùng đang dần mất đi ý thức. TRong suy nghĩ của anh hiện giờ chỉ toàn một việc duy nhất đó là: người phụ nữ này!

Anh muốn. Anh muốn đi sâu. chôn vùi bản thân ở bên trong cơ thể mềm mại này.

Bàn tay của Mạc Thuần Uy xoa nắn lấy một bên ngực no tròn, cúi đầu xuống gặm cắn lấy đôi môi căng mọng của Hiểu Thiên.

Chiếc lưỡi của hắn như rắn, bò trườn mọi ngóc nghách trong khoang miệng của cô. Hiểu Thiên cũng vì bị nhiễm ham muốn của thuốc mà cực kỳ phối hợp, chiếc lưỡi đinh hương nhỏ nhắn của cô ngây ngô quấn lấy lưỡi anh. Mạc Thuần Uy cũng cắn mút lấy từng vị ngọt trong miệng cô.

Nhiệt hỏa càng lúc càng tăng cao.

Cơ thể hai người càng ngày càng triền quấn lấy nhau. tấm ngực trần chắc khỏe của Mạc Thuần Uy hạ thấp, cùng với bộ ngực trắng nõn của Hiểu Thiên cọ xát. Sức ép của anh làm cho hai hòn bồng đảo to lớn hùng vĩ kia bị đè xuống đến biến dạng.

Sự va chạm da thịt khiến cho hai người như muốn phát điên. Một khoái cảm xa lạ xâm chiếm, cứ dần xâm chiếm lấy từng mảnh lý trí. Đến lúc này, lý trí hoàn toàn biến mất dù chỉ là một mảnh vụn.

Cảm nhận thân thể bên dưới xinh đẹp như vậy, cảm giác mềm mại như vậy, dù là không trúng thuốc thì đến mức này bảo nhịn cũng là nhịn không được.

Nụ hôn của Mạc Thuần Uy càng ngày càng triền miên, bắt lấy đầu lưỡi của cô vừa mút vừa liếm, bàn tay trước ngực như vô cùng thân thuộc với thân thể bạc ngọc này mà rất nhanh chóng tìm được tới điểm nhạy cảm nhất trên người cô mà xoa nắn.

" Ưm Ưm... Không cần..a...." Hiểu Thiên từ trong cơn mê loạn nói ra những từ ngữ mà đến chính cô cũng không tưởng tượng được.

Mạc Thuần Uy vẫn không nói gì, chỉ là tiếng thở dốc ồ ồ của anh cho thấy, anh đang rất kiềm chế khi đang nhiễm dục vọng vo cùng lớn.

Tay còn lại của Mạc Thuần Uy kéo làn váy ngủ của Hiểu Thiên lên cao quá bụng, ngón tay vân vê nơi riêng tư của cô, sau một vài lần xoa nhẹ thì ngón tay anh liền cảm nhận được ẩm ướt.

Lúc này, ý cười trên miệng của Mạc Thuần Uy liền hiện ra, thanh âm khàn trầm, tràn đầy dục vọng: "Không cần? Ướt thế này mà không cần thật sao?"

Không nhớ đã từng nghe ở đâu, nhưng chút tia sáng ít ỏi còn sót lại trong đầu Mạc Thuần Uy hiện tại lúc này chính là một câu nói: Bản chất của đàn ông khi lột bỏ bộ quần áo, chính là bản năng động dục của loài dã thú.

Mạc Thuần Uy mím chặt môi. Ánh mắt như thú hoang đói mồi.

Câu nói này...

...quả thật không sai.

Bàn tay của Mạc Thuần Uy nhanh chosnh kéo chiếc quần tam giác ở giữa hai chân Hiểu Thiên xuống tận mắt cá chân, ngón tay lại đưa lên cánh hoa xinh đẹp đang ướt đẫm, nhè nhạ xoa nắn.

Chạm phải viên ngọc ở giữa đóa hoa, ngón tay của anh không chút lưu tình mà dùng lực nhấn mạnh một cái. Ngay lập tức, một dòng điện lưu chạy thẳng lên đầu não, khiến cho Hiểu Thiên cong người lên.

Cái miệng xinh đẹp muốn hét lớn nhưng lại đang bận phải chướng ngại vật là lưỡi của Mạc Thuần Uy mà chỉ có thể phát ra tiếng ậm ừ.

Trong phòng, tràn ngập cảnh xuân.

Ánh đèn màu vàng nhạt lại càng làm cho không gian trong phòng thêm thập phần mỹ dục.

Đôi môi của Mạc Thuần Uy càng tham lam, mơn trớn từ cổ cô, đi xuống một bên ngực đang trống vắng.

Phía dưới, bàn tay đã ngưng động. Mà thay vào đó, bàn tay kia lại nhanh chóng lột đi chiếc khăn tắm trên người mình.

Phất tay một cái. Chiếc khăn tắm rơi xuống sàn nhà. Và nơi cứng rắn vĩ đại của Mạc Thuần Uy ngay lập tức hiện ra.

Anh hạ eo xuống, gậy th*t liền chọc tới cửa huyệt đạo. Nhục huyệt ẩm ướt chạm nhẹ lấy quy đầu to lớn, tựa hồ như cự tuyệt, lại tựa hồ như đang mời gọi.

Quy đầu rung nhè nhẹ, động tới cửa huyệt nhạy cảm, làm cho Hiểu Thiên nóng bừng, cả người nhiệt hỏa như muốn thiêu đốt cô.

Đôi ngực mềm mại bị cơ ngực rắn chắc của Mạc Thuần Uy ép xuống, cảm giác mát lạnh từ người Mạc Thuần Uy truyền tới khiến Hiểu Thiên càng tham lam muốn nhiều hơn.

Cô ưỡn cao ngực, tự mình cọ xát với ngực của Mạc Thuần Uy.

Nhụy hoa mẫn cảm ở đầu nụ truyền tới cảm giác tê dại. Đầu óc cô tê dại. Thân thể cô tê dại.

Muốn.

Cơ thể cô đang kêu gào.

Nơi nào đó đang khô nóng đến muốn nhanh chóng nhét thứ gì đó vào người. Một thứ gì đó. Càng lớn, thật lớn.

00:22 27/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 25: Xuân Sắc (2)

Nóng...

Nóng đến bức người.

Hiểu Thiên ưỡn cao thân thể đang gần như là trần truồng lên cao, mục đích là muốn được cọ xát và tiếp xúc nhiều hơn với cơ thể mát lạnh của Mạc Thuần Uy.

Ở dưới hạ thân, côn th*t như có như không vẫn ở trước cửa huyệt mà không chịu đi vào. Là muốn trêu đùa cô? Hay là anh muốn bức cô đến phát điên?

Hiểu Thiên của hiện tại không suy nghĩ được nhiều như thế. Lý trí của cô bị chất kích thích kia thiêu rụi hoàn toàn.

Cô hiện tại chỉ muốn có cái gì đó được vùi sâu trong cơ thể của mình. Tại nơi kia khô nóng quá mức. Khô khốc đến mức cô tưởng chừng như có thể ngâm mình dưới một dòng sông mà hút cạn nước trong đó.

Bị bộ ngực sữa kia cọ xát không ngừng, hoa huy*t non mềm cũng uốn éo trêu đùa quy đầu của anh. Mạc Thuần Uy cắn răng. Anh là không được.

Không được như thế.

Chút lý trí ít ỏi còn sót lại trong đầu. Làm ơn, làm ơn hãy dừng anh lại.

Anh không thể. Nhưng...

Cơ thể khó chịu. Khó chịu quá.

Nóng quá.

Bên ngoài cánh cửa phòng chưa được đóng lại. Một bóng dáng màu đen đang đứng dựa lưng vào tường.

Vì đứng đối nghịch với ánh đèn nên toàn thân người này được bao phủ một màu đen.

Chỉ là ánh mắt sắc bén khi liếc vào xuân sắc bên trong phòng thì đáy mắt hiện lên một tia thú vị cùng nguy hiểm.

Tiếp theo đó là khóe môi cong lên một độ cong lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp.

Cánh cửa được đóng lại.

****

Bàn tay của Mạc Thuần Uy lại đưa tới trước hoa huy*t của cô, vuốt nhẹ từ nơi gần nhất ở vùng tam giác, sau đó vuốt lên vùng bụng phẳng phiu.

Cảm nhận được làn da mềm mại và mê hoặc ở bên dưới làm cho Mạc Thuần Uy càng tham luyến thân thể cô. Lực tay càng tăng, bộ ngực cô càng biến dạng.

Mềm quá.

Thật lớn.

Nó làm cho tâm trí của Mạc Thuần Uy hiện giờ trở nên có phần điên loạn. Muốn, càng muốn hơn nữa.

Phân thân phía dưới vẫn trêu đùa ở trước cửa huyệt khiến cho dịch mật bên trong nhụy hoa chảy ra càng nhiều. Ướt đẫm.

Quy đầu to lớn cùng với sự cứng rắn đầy rẫy gân xanh nổi cồm lên cảm nhận từng đợt khoái cảm từ sự va chạm mang lại.

Hai chân của Hiểu Thiên vì muốn kẹp chặt lấy phân thân kia, không muốn anh cứ trượt qua trượt lại khiến cho bản thân cô khổ sở như vậy nên đã khép lại. côn th*t to lớn liền bị kẹp chặt ở giữa giao điểm là hai chân và vùng nhạy cảm ướt đẫm.

Cái kẹp chân này càng ép chặt quy đầu vào viên trân châu nơi hoa đạo, một cảm giác cực khoái trước giờ chưa từng có liền xông thẳng lên đại não của Hiểu Thiên.

"A...ưm...."

Hai gò má của Hiểu Thiên đỏ ửng lên. Toàn thân cũng nổi lên những vệt đỏ hồng khiêu gợi mà dâm mỹ. Kích thích thị giác.

Mạc Thuần Uy đang ngậm lấy một bên ngực không chịu nổi cảnh này liền dùng răng, day nhẹ nụ hoa trên đó.

Cơ thể mẫn cảm của Hiểu Thiên lập tức nổi lên phản ứng khiến cô hét lên một tiếng: "Á...."

Mạc Thuần Uy vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ là tiếng thở dốc, ánh mắt đục ngầu mang theo dục vọng muốn nói rằng, anh vẫn đang rất kiềm chế để không bộc lộ thú tính.

Mạc Thuần Uy đang vô cùng phẫn loạn.

Trong đầu anh hiện tại đang có hai tiếng nói cùng lúc phát ra.

Tiếng nói thứ nhất bảo anh phải dừng lại, dừng lại vì anh vẫn còn cô ấy, anh đã hứa những gì chẳng lẽ đã quên hết? không được làm cô ấy buồn, không được. Vậy nên nhân lúc còn chưa muộn, hãy dừng lại ngay.

Tiếng nói còn lại lại nói rất hùng hồn, Mạc Thuần Uy, một người đàn ông gần ba mươi tuổi, chưa từng động qua phụ nữ. Chưa từng gần gũi với phụ nữ? Anh nghĩ đó là giữ lời hứa với cô ấy sao? Chẳng lẽ đến tận bây giờ anh vẫn nghĩ rằng cô ấy vẫn còn sống sau bao nhiêu sự cố gắng tìm kiếm sao? Đừng tự lừa dối bản thân. Nào, cứ thử một lần.

Tiếng nói thứ nhất lại lập tức lên tiếng, Mạc Thuần Uy, anh nghĩ là cô ấy đã chết rồi hay sao? Hãy nghĩ nếu gặp lại thì cô ấy sẽ như thế nào? Mau dừng lại.

Tiếng nói thứ hai lại đáp trả, cô ấy sẽ hiểu thôi. Cô ấy sẽ tha thứ vì đây là một vụ tai nạn. Hãy nhìn đi, thân thể bên dưới xinh đẹp đến như thế? Chẳng phải rất quen thuộc sao? Cứ coi như là vì thuốc mà anh nhìn ra thành cô ấy nên mới làm vậy.

Không được làm...

Không sao.

Không được...

Không sao.

Không...

Không sao.

Cuối cùng, chút lý trí đã tan biến mất hẳn.

Hai mắt Mạc Thuần Uy giờ này tràn ngập tơ máu mà mờ đục.

Lưỡi anh liếm láp lấy bộ ngực của Hiểu Thiên, ngậm chặt lấy nhụy hoa, mút thật mạnh.

"Aaa..." Hiểu Thiên cắn chặt răng, ưỡn cao ngực.

Thoải mái quá. Muốn... nóng...

côn th*t dày đặc gân xanh của Mạc Thuần Uy rút ra khỏi vùng bao vây của hai chân Hiểu Thiên, sau đó còn chưa rút hết quy đầu ra thì lại động eo một cái, đâm vào giữa vùng bao vây.

Khoái cảm xa lạ mà tê dại truyền khắp toàn thân, Mạc Thuần Uy chịu không nổi gầm nhẹ một tiếng.

Ngay lúc này... anh muốn đi sâu vào bên trong cô.

THở dốc thật mạnh. Bàn tay của Mạc Thuần Uy đưa xuống, nắm lấy đầu gối của Hiểu Thiên mà tách hai chân ra. Lòng bàn tay cảm nhận làn da nóng bỏng mượt mà, liền tham luyến vuốt ve.

Bàn tay anh vuốt dọc một đường từ đầu gối, vuốt dọc lên trên, lên trên thêm một chút, càng gần với vùng giao điểm của Hiểu Thiên. Vuốt qua vùng bắp đùi.

Bất chợt, tay anh dừng lại.

22:44 28/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 26: Chẳng Lẽ Bắt Tôi Bế Cô Vào Phòng Tắm

Bàn tay Mạc Thuần Uy chợt dừng lại.

Thân thể phía dưới vẫn vặn vẹo không ngừng.

Cánh tay mềm tựa không xướng vẫn ông chặt lấy cổ anh.

Nhưng là động tác của Mạc Thuần Uy hiện tại đã ngừng hoàn toàn

Bàn tay của anh vẫn đang giữ nguyên nơi bắp đùi trơn bóng của Hiểu Thiên.

TRong đầu anh hiện lên vô vàn hình ảnh. Khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt màu xanh lam to tròn cùng đôi má bầu bĩnh đáng yêu, cái miệng luôn cười và mái tóc đen nhánh cùng với...

Vết sẹo hình con bướm bên đùi phải.

Vừa nghĩ tới đây, còn chưa kịp định hình gì tiếp theo thì lực cánh tay của Hiểu Thiên liền tăng, ép chặt khuôn mặt của Mạc Thuần Uy up vào bộ ngực cao ngất của mình.

"Ưm... nóng... ưm..." Mạc Thuần Uy vẫn yên lặng, nằm im giữa thung lũng đồi núi kia.

Chỉ là toàn thân anh đã hết nóng.

"A...khó chịu quá... ngứa quá...ưm... Thuần Uy..."

Thuần? Uy?

THuần Uy?

Hai mắt đang nhắm nghiền của Mạc Thuần Uy bỗng chốc mở lớn. Lưng anh cứng ngắc lại, không một cửa động.

Thuần Uy? Cô ấy...

Lý Hiểu Thiên luôn gọi anh bằng cái tên này.

Quen thuộc quá.

Bàn tay anh đang đặt trên đùi rút về. Siết chặt thành nắm đấm.

Phải. Cô ấy...

Cô ấy đang chờ anh. Vị thần của anh đang chờ anh. Sinh mạng của anh đang chờ anh.

Mạc Thuần Uy anh không thể làm chuyện có lỗi với cô ấy.

Người phụ nữ này... không phải là cô ấy.

Nâng cao người lên, hai cánh tay chống xuống giường.

Mạc Thuần Uy bỏ mặc người phụ nữ đang quằn quại vì nhiễm thuốc ở trên giường.

Anh đứng dậy, bước xuống khỏi giường. Nhặt khăn tắm đang soãi dưới đất lên. Một mạch, Mạc Thuần Uy đi vào phòng tắm cùng với vẻ mặt nghiêm nghị mà băng lãnh.

(Na: Thật ra là cũng định cho Mạc ca ăn thịt chị nhà rồi. Nhưng là ở chương trước có bạn cmt rằng, chưa gì đã cho anh thịt chị thì có phải là sớm quá hay không? Sau một giây suy nghĩ vô cùng cặn kẽ thì Na đã thay đổi ý định.hơ hơ)

****

Trong đêm tối

Tiếng nước chảy hòa cùng tiếng rên rỉ của phụ nữ càng làm cho màu đen của màn đêm trở nên huyền bí và mỹ lệ hơn.

Trong phòng tắm, Mạc Thuần Uy đang dội mình dưới làn nước của vòi hoa sen.

những dòng nước cứ thi nhau chảy trên người Mạc Thuần Uy. Thân hình hoàn mỹ, cơ bắp dày dặn, cứ thế từng giọt từng giọt cứ lăn trên người anh.

Bàn tay to lớn của Mạc Thuần Uy vuốt đi nước trên mặt, nhưng dòng nước đang xối xả dội xuống vẫn tiếp tục chảy, tiếp tục xối trên người anh.

Độ lạnh của nước cộng hưởng với nhiệt độ xuống thấp vào ban đêm của New York khiến cho thân nhiệt của Mạc Thuần Uy trở nên dịu nguội bớt đi.

Dòng nước lạnh cứ thế làm đầu óc Mạc Thuần Uy tỉnh táo hẳn. Một tay anh chống lên tường, đấm mạnh vào tường một cái.

Chết tiệt.

Mạc Thuần Uy, mày là tên xấu xa. Suýt chút nữa... suýt chút nữa đã không giữ được lời hứa với cô ấy rồi.

*****

Nắng xuyên vào bên trong phòng

Mang theo một vài cánh hoa bồ công anh màu trắng nhẹ nhàng nương theo làn gió bay vào bên trong.

Một cánh hoa đậu trên mi mắt của một cô gái đang nằm trên giường.

Cánh môi của cô gái đang cong lên, có vẻ là cô đang mơ về một giấc mơ đẹp. Nhưng dường như cánh hoa kia đã chạm tới giấc mơ xinh đẹp của cô, cô run rẩy hai hàng mi mắt, sau đó một đôi lam mâu mở ra.

Đôi mắt màu xanh lam long lanh mà sâu thẳm. Xinh đẹp mà bí ẩn.

Bí ẩn...

Bật dậy. Hai mắt Hiểu Thiên mở lớn.

Đây không phải là phòng cô. Đây là phòng của

...Mạc Thuần Uy?

Hai tay Hiểu Thiên nắm chặt lấy mép chăn, che trước ngực.

Ngón tay cô tự chạm vào bầu ngực mềm mại như bông tơ của mình?

Sao cô lại trống trơn thế này? Quần áo trên người cô sao bỗng dưng đi đâu hết rồi?

Nói Hiểu Thiên là một chuyên gia tâm lý? Hay nói cô là một sát thủ? Điều đó chả chứng minh được gì. Điều chứng mình chính là, cô coi trọng lần đầu tiên của mình, mặc dù cô được lớn lên và được giáo dục bằng nền văn hóa phương tây từ nhỏ.

Có thể là vì cô luôn nhìn vào màu tóc của mình, và tự nhận định mình là con lai của người Á Đông.

Cô từ nhỏ đã rất thích hai nền văn hóa Á Đông rất đặc trưng. Đó là Việt Nam và Trung Hoa. Tuy là hai nước riêng biệt và đôc lập nhưng văn hóa truyền thống của hai đất nước này lại có những điểm tương đồng.

Không đúng. KHông phải tương đồng mà phải nói là giống nhau.

Tựa hồ như nếu Việt Nam có trang phục truyền thống là áo dài, thì Trung Quốc lại là sườn xám. Kiểu cách của hai trang phục này là tương đồng, có vẻ như là dựa trên nhau.

Hừm...

Lạc đề rồi.

Vấn đề nan giải hiện tại của Hiểu Thiên cô không phải là trang phục truyền thống mà là....

Tại sao cô lại trần như nhộng ở trong phòng của Mạc Thuần Uy như thế nào?

Không những thế, toàn thân cô nhức mỏi, ga giường thì nhắn nhúm, và điều quan trọng hơn... cô cảm giác bên dưới mình không đúng. Nơi hạ bộ của cô có gì đó không ổn.

Khô rát. Ẩm ướt. Mùi dâm mỹ!

Chiết tiệt. Đừng nói rằng....

"Cô đang làm gì mà ngẩn người ra vậy?" Bỗng một giọng nói từ đằng sau khiên Hiểu Thiên giật mình nhìn lại.

Mạc Thuần Uy đang bước ra từ phòng tắm, quấn quanh hông chiếc khăn tắm, để lộ cơ ngực và đôi chân cơ bắp.

Nuốt ực một tiếng nước bọt. Không phải chứ? Sao anh lại tắm? Tại sao anh ta lại tắm vào sáng sớm chứ?

NHận thấy ánh mắt ngơ ngác kèm theo hoảng sợ của Hiểu Thiên, Mạc Thuần Uy nhíu mày, dừng động tác lau tóc lại: "Chẳng lẽ cô bắt tôi bế cô vào phòng tắm?"

03:18 30/4/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 27: Quyển Sổ Trong Ngăn Kéo Nhà Tắm

Giọng nói của Mạc Thuần Uy âm trầm phát ra từ phía sau khiến cho Hiểu Thiên càng hoảng hốt, cả người trở nên căng thẳng.

Hiểu Thiên cô... đang... tim đang đập thình thịch.

Không ổn rồi. Không ổn rồi.

Cô làm sao có thể mất bình tĩnh như thế nào được. Thật mất mặt quá.

NHận thấy được ánh mắt của Mạc Thuần Uy vẫn đang cau lại và nhìn vào mình thì Hiểu Thiên đứng bật dậy, mang theo cái chăn quấn quanh người rồi bước nhanh vào nhà tắm.

Sau khi đóng cửa nhà tắm lại, Hiểu Thiên dựa lưng vào tấm cửa kính đang đầy hơi nước. Chiếc chăn mỏng đang che chắn trước người cô trơn tuột khỏi tay, rơi xuống nền nhà tắm. Nước trên sàn nhanh chóng thấm ướt cả một vùng chăn mềm mại.

Hiểu Thiên men theo độ trơn của cánh cửa mà trượt người đi xuống, sau đó ngồi xuống nền nhà tắm đang đầy rẫy nước.

Cô ngồi bó gối, hai tay ôm lấy đầu gối, ánh mắt màu xanh lam nhìn vào một khoảng không vô định.

Thôi rồi.

Hai mươi ba năm gìn giữ, hai mươi ba năm trong sạch của cô. Bị tên xấu xa Mạc Thuần Uy kia hủy hoại rồi.

Móng tay Hiểu Thiên cắm sâu vào lòng bàn tay, đáy mắt như phát ra tia lửa điện. Được lắm, đã đến nước này thì đành vậy.

Mím chặt môi, gật mạnh đầu một cái biểu thị cho lòng quyết tâm. Hiểu Thiên đứng dậy đi tới bồn tắm.

******

Trong chiếc bồn tắm rất rộng, nếu nhìn từ xa sẽ có cảm giác như một chiếc giường trắng tinh cao cấp, nhưng khi tới gần mới thấy, "tấm ga trải giường" trắng tinh đó chính là nước hòa trộn với một loại sữa tắm đặc biệt được sáng chế dành riêng cho Mạc Thuần Uy.

Đưa ngón tay thon dài chạm vào bề mặt nước, những gợn sóng khẽ động, từ một tâm vòng tròn nhỏ lan rộng ra thành vô vàn những vòng tròn khác lớn hơn rồi va vào thành bồn tắm.

Sự va chạm khiến cho mùi hương của sữa tắm càng trở nên nồng đậm hơn.

Thơm quá, mùi hoa linh lan xinh đẹp mà thuần khiết, nhẹ nhàng mà lan tỏa. Mùi này... thơm hơn cả sữa tắm của cô đang dùng. Tuy đều cùng là mùi của hoa linh lan nhưng loại sữa tắm này lại dịu nhẹ hơn nhưng dường như cũng là nồng đậm hơn. Thật

Tuyệt quá. Ai có thể tinh chiết ra loại sữa tắm tuyệt vời này vậy?

Cô và Huyền Dao đã từng hợp tác tìm ra phương pháp giữ nguyên mùi tự nhiên của hoa linh lan mà chiết tinh ra sữa tắm của cô hiện thời. Chỉ là nó vẫn thua xa loại sữa tắm này.

Nhắm nhẹ mắt, hít sâu vào một hơi. Hiểu Thiên miệng mỉm cười bước chân vào bên trong bồn tắm.

Làn da non mềm tiếp xúc với độ ấm của làn nước khiến cho toàn thân Hiểu Thiên nổi lên một cảm giác thoái mái khó tả.

A... sau khi ngâm hoàn toàn thân mình ở trong bồn, Hiểu Thiên dựa lưng vào thành bồn tắm, giơ tay ra nghịch nước. Ánh mắt lộ ra nét trẻ con.

Từ khi có ý thức, cô đã rất thích tắm bồn và nghịch nước. Sữa tắm luôn phải là mùi hương của hoa linh lan.

Sau khi nghịch nước chán chê, Hiểu Thiên lúc này mới đưa mắt nhìn quanh căn phòng để đánh giá.

Trần nhà cao, đèn chùm hoa lệ đặt ở giữa trần nhà, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Diện tích phòng tắm vô cùng rộng, ở phía bức tường đối diện là một chiếc TV với màn hình rất lớn. Nhìn qua có thể đoán đây là loại điện tử tân tiến. Nhưng mà không có điều khiển, hẳn là chiếc TV này sẽ hoạt động dựa theo cảm biến điện từ.

Và nhìn qua dường như chiếc TV này không hề có lấy một nút bấm hay điều khiển nào, nhưng với đôi mắt này, Hiểu Thiên vừa nhìn lướt qua đã cảm thấy có gì đó khác thườngở phía bên dưới góc trái.

Nếu cô đoán không nhầm thì nếu sờ vào đó, sẽ có một cảm ứng điện từ hiện ra, đó chắc chắn là một thứ gì đó... chứa đựng bí mật.

Bên cạnh bồn tắm là một chiếc bồn rửa được làm từ đá hoa cương onixo mà xanh biển nhạt. Chiếc bồn rửa này có hai ngăn kéo. Hiểu Thiên thử mở ra một ngăn kéo, không có gì. Mở ra ngăn kéo thứ hai, có một quyển sổ nhỏ được khóa bằng mật mã.

NHìn có vẻ như đã khá cũ.

Lòng hiếu kỳ trong cô bỗng nổi lên. Lấy kinh nghiệm là một sát thủ, Hiểu Thiên cần phải có các giác quan vô cùng nhạy bén. Đó là thính giác, thị giác, xúc giác, khứu giác và vị giác.

Là một sát thủ, những yếu tố về giác quan đều phải vượt trội hơn người bình thường ít nhất là sáu mươi lăm lần. NHưng đối với một Vô Sát, thì nó tất nhiên phải hơn hẳn.

Cô rất tự tin về điều đó, nên cô không hề nghi ngờ về việc là cô sẽ đọc được quyển sổ này, chỉ là thính giác vẫn rất chuyên chú về hành động của người đàn ông ở bên ngoài.

Vẫn không thấy có động tĩnh gì ngoài tiếng thở đều, và rất ổn định. Tiếng thở cũng ở cùng một tần độ âm thanh, có nghĩa là Mạc Thuần Uy thật sự không di chuyển.

Ok. Chỉ cần cẩn thận chú ý một chút thì sẽ không bị anh ta phát hiện.

Mạc Thuần Uy? Sổ có mã khóa?

Có khi nào cô sẽ nắm được điểm yếu của anh, hay ít nhất là một chút thông tin về người phụ nữ kia, như thế thì cô có thể đường đường chính chính khiến anh phải tìm hiểu về thân phận của mình.

Ngón tay thon dài rời khỏi mép đá hoa cương lạnh lẽo, chậm chậm đưa tới gần quyển sổ ở trong ngăn kéo kia.

Tốt rồi.

Đã chạm tới mục tiêu.

Giờ chỉ cần...

"Cô đang làm cái gì vậy?"

02:03 2/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 28: Cô Cho Rằng Anh Là Trẻ Con?

"Cô đang làm cái gì vậy?"

Bỗng nhiên giọng nói của Mạc Thuần Uy vang lên từ phía sau khiến cho Hiểu Thiên giật mình mở lớn hai mắt.

Cô dường như còn không tin vào chính tai mình mà lập tức quay đầu lại.

Không thể nào. Không thể nào.

Đang đùa đúng không?

Làm sao... làm sao anh ta có thể đi vào đây? Làm sao cô lại không hề cảm nhận được bất cứ một khác thường nào từ anh ta?

Mạc Thuần Uy. Giờ thì cô đã hiểu. Tại sao mọi người trong hắc đạo lại tôn sùng anh đến vậy.

Thật sự... là một con người vượt xa cả khả năng của loài người mất rồi.

***

Trong căn phòng đang tràn ngập mùi hương hoa linh lan

Hiểu Thiên quàng trên mình chiếc khăn tắm màu trắng ôm lấy bộ ngực tròn trịa, cô ngồi ở trên mép giường vẻ mặt rất ung dung nhìn Mạc Thuần Uy.

Mạc Thuần Uy vẫn thế, vẻ mặt điềm nhiên không ai có thể đoán ra bất cứ gì. Trên cơ thể săn chắc cùng cơ bắp đầy đặn đó, anh đang chỉ quấn quanh chiếc hông thon rắn chắc một chiếc khăn tắm.

Mạc Thuần Uy đang đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực.

TRong tay anh đang cầm cuốn sổ cũ có mã khóa kia.

Không gian trong phòng yên lặng. Làm cho Hiểu Thiên cảm thấy bức bối. Cô phá vỡ không gian này bằng một cái nhướng mày và nói: "Này Mạc lão đại, tôi chỉ là tò mò một chút thôi. Dù gì cũng chưa xem bên trong. Anh đừng có giở trò hờn dỗi như vậy chứ."

Chà chà... nhìn vẻ mặt này của Mạc Thuần Uy thì hẳn là trong cuốn sổ kia có bí mật rất quan trọng. Rất quan trọng đối với Mạc Thuần Uy.

Trong đầu Hiểu Thiên bây giờ liền nảy sinh ra một ý nghĩ, xẹt ngang qua đầu.

Cô...

... nhất định phải lấy được cuốn sổ kia.

Bằng mọi giá!

"Hờn dỗi?" Mạc Thuần Uy nhắc lại câu nói của Hiểu Thiên vừa rồi, sau đó cau nhẹ đôi lồng mày rậm.

Cô ta cho rằng, anh là trẻ con sao mà dùng từ này với anh?

Nghĩ vậy, Mạc Thuần Uy nhếch lên khóe miệng. Nở nụ cười, nhìn Hiểu Thiên đang ngồi trên giường với ánh mắt xẹt qua tia quyết tâm: "Nếu cô có khả năng giết được tôi, lúc đó cô mới đủ khả năng để lấy được quyển sổ này."

Nói xong, Mạc Thuần Uy đi lại phía tủ quần áo. Ngón tay không nhanh không chậm mà chạm tới mép khăn tắm đang vắt ngang hông.

Ý tứ của hành động này rất rõ ràng. Mời cô ra khỏi phòng.

Hay cụ thể hơn, là đang xem thường cô. Xem thường năng lực của cô. Mạc Thuần Uy đang muốn làm rõ khoảng cách giữa hai, rằng dù anh không hề phòng bị, dù cô có đánh lén anh từ phía sau thì cô cũng không thể nào giết được anh để đạt được mục đích của mình.

Giận.

Cô thật sự giận. NHưng là giận bản thân mình kém cỏi. Anh ta nói đúng, cô không thể giết được anh ta ngay lúc này.

NHưng sau này, thì đó lại là một ẩn số. Mà cuộc sống, thì luôn tuân theo quy luật của ẩn số.

Đóng cửa phòng lại. Hiểu Thiên không do dự mà đi thẳng về phòng mình. Trong đầu lại không ngừng nghĩ tới cách để lấy cuốn sổ kia, và hơn hết, cô đang cố tìm ra nguyên nhân để Ưu Vệ kêu cô tới phòng của Mạc Thuần Uy và cả mục đích hắn khiến cho cả hai người trúng thuốc là gì?

Hắn được gì từ việc này?

Nếu như Ưu Vệ là nội gián, thì gây ra việc này chẳng phải sẽ càng khó cho hắn hoạt động hơn sao?

KHả năng Ưu Vệ là nội gián có vẻ dường như không khả thi. Loại!

Nếu như là do...

Nghĩ tới đây, hai mắt Hiểu Thiên chợt sáng lên. Búng ngón tay một cái. Hiểu rồi.

Có thể là do đã tìm được nguyên nhân, bước chân của Hiểu Thiên càng nhanh hơn. Tâm trạng vui vẻ tựa như một đứa bé bị lạc tìm được mẹ.

Cô phải chứng minh xem, phán đoán của cô có đúng hay không?

****

"Sao rồi."

Một giọng nói âm trầm mà thanh thoát phát ra. Là âm điệu ấm và tràn đầy nam tính.

Trong góc tối, một nửa khuôn mặt của hắn bị ánh sáng chiếu vào lộ ra những đường nét góc cạnh tuyệt mỹ.

Trên người hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro, ôm sát lấy thân hình to lớn của mình.

Môi hắn khẽ mở, cắn nhẹ cánh môi dưới, trong ánh mắt hiện lên tia khát khao của thú hoang.

Hắn dựa lưng vào thành ghế phía sau, hai chân gác lên bàn làm việc, hai mắt từ từ khép lại. Lộ rõ hàng lông mi rậm. Ngón tay của hắn xoay tròn chiếc nhẫn bạc trên ngón tay giữa khẽ phát ra một tia sáng, chiếc nhẫn bạc được thiết kế tinh xảo với viên kim cương hình con rồng gắn lên, càng tôn lên vài phần bức bách khác người.

Hít vào một hơi, lại thở ra với vẻ mặt đầy thỏa mãn: "Vũ, cậu nói xem, Vô Sát đáng yêu của chúng ta bây giờ như thế nào rồi? Aiz nha aiz nha.... Tôi tò mò quá."

Âm thanh trong giọng nói rất từ tốn, dường như là đang bàn về một việc bình thường, tựa hồ là hắn đang nói rằng "tối qua tôi ăn

cơm với rau" vậy.

NHưng là chàng thiếu niên tên Vũ kia biết, một khi Ngân Kính càng tỏ ra bình thản, thì sự việc càng nghiêm trọng.

Và nhất là...

Một khi Ngân Kính mặc quần áo tối màu, thì đó là lúc hắn đang rất phấn khích.

01:35 5/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 29: Nội Dung Trong Cuốn Sổ

Một khi Ngân Kính mặc quần áo càng tối màu, thì đó là lúc hắn càng phấn khích.

Mà lúc này đây, trên người hắn đang mặc chính là chiếc áo sơ mi xám tro. Là lần thứ hai màu xám tro cực kỳ hiếm hoi mới thấy hắn khoác lên người.

Lần thứ nhất, đó là mười năm trước, hôm đó hắn vừa được mang tới tổ chức, trên người hắn cũng khoác chiếc áo có màu này. Chỉ là size nhỏ hơn.

Còn bây giờ hắn đã là một người đàn ông, cũng là lần thứ hai hắn mặc màu này, size áo lớn hơn một chút.

Nhưng là khí chất áp đảo, vẻ anh tuấn yêu nghiệt này, chỉ có một mình Ngân Kính mới có thể sở hữu một cách thuần thục như vậy.

Nhất là...

Sát khí bức người này!

"Tôi rất ít khi tức giận. Vũ. Cậu biết không?" Ngân Kính vẫn ngả đầu ra phía sau ghế, hai mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ có cánh môi mỏng là hoạt động, phát ra âm thanh trầm trầm, không đoán ra nổi ý tứ trong đó.

Người tên Vũ nghe Ngân Kính nói vậy, chỉ cúi đầu tỏ vẻ kính trọng mà không nói ra bất cứ lời nào. Vì hắn biết, lúc này, cứ nên để Ngân Kính tự chìm đắm vào trong phấn kích của bản thân là tốt nhất.

"Nhưng lần này tôi tức giận rồi. A... phải làm sao bây giờ?" Ngân Kính nói xong, đôi hắc mâu chầm chậm mở ra, đôi mắt đen sẫm như chưa đựng cả vũ trụ ở trong đó, tiếp tục nói: "Có lẽ... đã đến lúc tôi nên lộ diện rồi."

Lúc này, ánh sáng của mặt trời từ phía bên ngoài ửng lên thêm một tầng, thứ ánh sáng chói lọi hắt vào bên trong căn phòng tối tăm, chiếu lên khuôn mặt của Ngân Kính. Chỉ là ánh sáng quá mức chói loá, làm cho người đối diện không thể nhìn rõ được cả khuôn mặt của hắn mà chỉ kịp nhìn thấy được bạc môi mỏng hé mở, lộ ra hàm răng trắng đều, thẳng tắp.

Nụ cười, lộ ra sự phấn khích, nhưng cũng chứa đựng cả sự thương tâm.

****

Ngồi trước chiếc bàn làm việc lớn hình vòng cung màu đen.

Gió từ khe cửa sổ sát đất chưa được đóng kín đua nhau lùa vào trong phòng khiến cho những tấm rèm cửa màu xanh lam nhè nhẹ bay phất phơ, lan tỏa khắp không gian một mùi hương nhàn nhạt của khí trời.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có duy nhất một chiếc bàn làm việc, đây là căn phòng bí mật của Mạc Thuần Uy.

Anh ngồi trên ghế, ngả lưng về phía sau, hai mắt khép hờ nhìn về cuốn sổ trên mặt bàn.

là cuốn sổ nhỉ có mã khóa.

Lâu lắm rồi anh không lấy ra xem. Anh sợ những gì ở trong này sẽ làm anh phát điên khi chưa tìm thấy được Lý Hiểu Thiên.

Mạc Thuần Uy đưa bàn tay phải ra, lúc vừa chạm tới cuốn sổ thì ngón tay của anh lại do dự co lại. Sau đó lại vươn ngón tay ra, cầm

lấy cuốn sổ.

Mã khóa của cuốn sổ này có bốn chữ số, bốn số đó là 1206.

Ngày mười hai tháng sáu, ngày sinh nhật của Lý Hiểu Thiên.

Cạch một tiếng.

Mã khóa của cuốn sổ liền được mở ra. Lật trang đầu tiên.

Đáy mắt Mạc Thuần Uy càng trở nên sâu xa, mâu đen khẽ động nhìn vào một tấm ảnh trong đó.

Đó là tấm ảnh kỷ niệm vào ngày đầu tiên anh được Lý Hiểu Thiên đưa về Lý gia. Cơ thể anh lúc đó chỉ là một tên nhóc gầy yếu, nằm trên giường, đưa đôi mắt ngang bướng nhìn về phía ống kính của máy ảnh trên tay cô.

Lúc chụp xong, Lý Hiểu Thiên đã cầm lấy bức ảnh chạy ngay tới bên cạnh anh, nở nụ cười hồn nhiên.

Lật sang một trang khác, ở đây, là tấm ảnh trong lần sinh nhật lần thứ chín của cô. Cô bắt anh cùng cầm dao cắt bánh sinh nhật cùng với mình.

Cứ thế đến cuối quyển sổ, tất cả đều là kỉ niệm. Cuối cuốn sổ còn có một dòng chữ với nét chữ ngây ngô: "Hiểu Thiên thích Thuần Uy."

Gấp lại.

Mạc Thuần Uy đặt quyển sổ xuống bàn. Tất cả đều chỉ như mới hôm qua, vậy mà quảnh mặt lại, đều đã hóa thành hư vô.

Những kí ức này, đến bao giờ mới mới lại có?

Lý Hiểu Thiên. Rốt cuộc em đang ở đâu?

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, Mạc Thuần Uy cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ lên tiếng nói: "Vào đi."

Cánh cửa mở ra, người bước vào là Ưu Vệ.

Ưu Vệ vẫn như thế, chỉ im lặng, không hay nhiều lời. Anh tiện tay đóng cửa lại rồi đi lại gần bàn làm việc.

"Anh gọi tôi sao?" Ưu Vệ lên tiếng.

Mạc Thuần Uy không nói gì, chỉ nhìn người đàn ông trước mặt, đáy mắt xa xăm, như có như không còn mang theo tia hoài nghi, nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái trầm tĩnh ban đầu.

"Tôi hỏi anh, Ưu Vệ. Chuyện tối qua là sao?"

Phải. Là chuyện mà cô gái cũng có tên là Hiểu Thiên kia vào phòng anh, lại còn cả việc cả anh và Hiểu Thiên đều bị trúng phải thuốc kích dục.

Loại thuốc kia mùi hương rất nhạt, dường như là không thể khiến cho người khác để tâm tới được nên rất dễ bị hạ thuốc. Mạc Thuần Uy chưa từng nghe tới loại này.

Vậy nên đây chỉ có thể là sản phẩm độc quyền chưa tuôn ra thị trường, mà những thứ chưa tuôn ra thị trường, nguồn gốc chỉ có thể là từ Mạc gia.

"Chuyện tối qua? Anh đang nói gì vậy?" Ưu Vệ nhíu mày, vẻ mặt mê mang khó hiểu hỏi lại Mạc Thuần Uy.

"Đừng giả ngây ngô. Tôi hỏi..." Đang nói giữa chừng, Mạc Thuần Uy bỗng nhiên dừng lại, hai môi mím nhẹ nhìn Ưu Vệ. Anh thở dài một cái, nói: "Không có gì. Là tôi có chút nhầm lẫn."

Nói xong, Mạc Thuần Uy phất tay một cái, ý bảo Ưu Vệ hãy ra khỏi phòng.

"Tối qua đã có chuyện gì? Nói cho tôi đi, làm ơn."

Ưu Vệ ưỡn thẳng lưng, ánh mắt kiên định nhìn Mạc Thuần Uy. Toàn thân tỏa ra khí chất cương quyết.

Mạc Thuần Uy không nói gì, chỉ nhìn anh, sau đó nhẹ cúi đầu: "Có chút chuyện, chỉ là không liên quan tới anh. Về phòng đi."

Một giây...

Hai giây...

Căn phòng tĩnh lặng.

Không ai nói với ai câu gì.

Cuối cùng, Ưu Vệ chịu thua, nói: "Được rồi. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi." Nói rồi Ưu Vệ quay người bước ra khỏi căn phòng. NHìn cánh cửa trước mặt được đóng kín lại, khóe mắt Ưu Vệ khẽ liếc sang bên trái, nơi góc rẽ hành lang dường như vừa có một bóng dáng chạy qua.

Lẽ nào..

Nghĩ xong, liền miệng Ưu Vệ nhếch lên một độ cong rồi quay người hướng về phía cầu thang để đi xuống lầu dưới.

Bỏ lại nói góc rẽ cầu thang một Hiểu Thiên đang đặt tay lên ngực trái, giảm thiểu tối đa cho tần suất tim đập quá nhanh sẽ bị phát hiện.

Diane Hiểu Thiên, con mèo nhỏ này thật đáng để lợi dụng.

21:44 8/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 30: Sự Thật Về Ưu Vệ

Cảm nhận thấy bước chân của Ưu Vệ đang dần càng lúc càng xa.

Hiểu Thiên lúc này mới âm thầm thở hắt ra một hơi.

Cô chắc hẳn Ưu Vệ đã biết cô trốn phía sau góc hành lang.

Nhìn vào biểu hiện của hắn, Hiểu Thiên dám chắc điều đó, nhưng là cô không hiểu hắn vẫn giả vờ như không biết gì như vậy là có mục đích gì?

Có lẽ nào...

Ưu Vệ muốn cô đi theo hắn?

Nghĩ vậy Hiểu Thiên liếc xuống lầu dưới một cái. Mục đích cô tới đây chỉ là cuốn sổ kia, nhưng không ngờ lại gặp được cuộc trò chuyện kia giữa Mạc Thuần Uy và Ưu Vệ.

Vẫn là khuôn mặt đó, vẫn là Ưu Vệ với giọng nói trầm ấm, vậy nhưng lại có cảm giác không giống như ngày đầu cô gặp.

Có điểm gì đó rất khác.

Nhưng có thể xác định được một điều, Ưu Vệ không thể là tay trong được. Bởi một kẻ khôn ngoan như Mạc Thuần Uy chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến nỗi đặt bên mình một quả bom nặng cân như vậy.

Chỉ là...

... cô đang có quá nhiều hoài nghi. Và chưa hoài nghi nào được giải đáp.

Trước giờ cô luôn tự cho rằng bản thân mình thực sự giỏi trong việc nhìn thấu suy nghĩ và tâm lý của người khác. Vậy mà... dường như càng ngày cô càng trở nên nghi ngờ có phải hay không là ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng sự thật không phải vậy, cô biết không phải vậy bởi vì tất cả những gì cô có được cho tới bây giờ, đều phải trải qua hàng trăm ngàn nguy hiểm và vật lộn.

Thế nên những gì cô đang trải qua, chỉ có thể nói lên một điều duy nhất, đó là Mạc gia quá nguy hiểm. Không chỉ riêng Mạc Thuần Uy, mà cả những thân cận bên cạnh anh ta đều vô cùng đáng gờm.

Bây giờ cô đã hiểu, tại sao Mạc gia có thể hô phong hoán vũ trong hắc đạo mà FBI và các tổ chức chính phủ lẫn tổ chức mật đều không thể làm gì nổi.

Lúc nghĩ tới đây, thì bước chân của Hiểu Thiên cũng đã dừng lại khi nghe thấy giọng nói đang hoảng loạn của Ưu Vệ.

"Anh điên rồi, sao lại làm như vậy? Tại sao anh lại... sao anh lại làm chuyện đó?..."

Chuyện đó? Anh?

Có ai khác đang nói chuyện với Ưu Vệ sao?

"Cậu mới điên. Cậu biết cô ta đang ở ngoài..."

"Tôi mặc kệ." Ưu Vệ hét lên. Anh biết chứ, anh biết Diane Hiểu Thiên đang đứng bên ngoài nghe nên anh mới cố tình nói lớn cho cô ấy biết chứ.

Hôm nay Ưu Vệ anh phải nói hết, anh nhịn đủ rồi, anh đứng nhìn cũng đủ rồi.

Anh không muốn... không muốn...

Chát.

Má Ưu Vệ lệch sang một bên. Bỗng một bàn tay vươn tới, nhẹ nhàng chạm vào bên má vừa bị đánh.

"Tôi là muốn tốt cho cậu, Ưu Vệ. Cậu yêu Mạc Thuần Uy. Anh ta biết điều đó, nhưng anh ta vẫn làm như ngu ngơ không biết gì. Ưu Vệ à, chỉ cần Mạc Thuần Uy có được người phụ nữ của mình thì cậu sẽ từ bỏ. Chẳng phải cậu đã nói thế sao? Tôi để cho Mạc Thuần Uy và Diane Hiểu Thiên làm vậy là để cậu buông tay mà không nghĩ tới bản thân hoen một chút thôi. "

Ưu Vệ vẫn đang ngơ ngác, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêng sang một bên vẫn chưa trở về trạng tháiban đầu.

Hai mắt Ưu Vệ ướt lên, nóng ấm.

Anh cắn môi dưới: "Tôi nói là sẽ từ bỏ. Phải. Nhưng là nếu anh ấy tìm được Lý Hiểu Thiên, chứ không phải là Diane Hiểu Thiên."

Hai tay Ưu Vệ vò rối mái tóc của mình.

Đúng! Là Lý Hiểu Thiên. Anh không cho phép ai ngoài người phụ nữ đó được chạm vào Mạc Thuần Uy.

Ở bên ngoài nhìn vào qua khe cửa nhỏ hẹp, Hiểu Thiên khó hiểu chau nhẹ mi tâm.

Ưu Vệ...

Đang làm gì vậy?

Sao lại nói chuyện một mình?

Trong phòng, Hiểu Thiên chỉ thấy Ưu Vệ đang ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy đầu, vò rối đi mái tóc đen nhánh của mình.

Với cả...

Lý Hiểu Thiên?!

Cái tên này... quen quá. Lý Hiểu Thiên sao?

Thôi vậy, trước hết cứ quay về phòng, sau đó sẽ lập trình lại các mối liên kết từ những thông tin mà cô có, nhất định sẽ có câu trả lời.

****

Hiểu Thiên nằm trên chiếc giường lớn màu trắng, úp mặt vào chiếc gối mềm mại.

Lý Hiểu Thiên?

Chẳng lẽ là tên của người phụ nữ mà Mạc Thuần Uy đang tìm kiếm sao?

Vậy là trùng tên với Hiểu Thiên cô rồi. Cô đã hiểu tại sao cô lại không bị Mạc lão đại giết từ lần ám sát đầu tiên rồi.

Hoá ra là do cô và người phụ nữ đó có khá nhiều điểm tương đồng. Một là mắt có màu xanh lam, hai nữa, đều có tên là Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên sao?

Hiểu Thiên...

Từ lúc cô có ý thức, thì bản thân cô cũng không biết mình là ai và lý do nào mà mình lại ở tổ chức. Đó là vì tất cả mọi thành viên trước khi được gia nhập vào tổ chức đều bị tẩy não hoàn toàn.

Thật sự là cô đã từng tự mình thôi miên để thử tìm hiểu về thân phận thật. Nghĩ tới lần đó, Hiểu Thiên bất giác rùng mình.

Cô hơi co lại đôi vai trần trong chiếc áo ngủ hai dây mỏng manh.

Lần đó là sau hai năm cô gia nhập vào tổ chức. Cô đã suýt phát điên.

Thật đáng sợ.

Cô chỉ muốn thoát khỏi những cơn ác mộng cứ hằng đêm dày vò cô. Những cơn ác mộng với các mảnh vụ kí ức không rõ ràng cứ lần lượt xâm chiếm và dồn nén thần kinh cô tới cực hạn.

Trong những cơn ác mộng đó cô thấy máu, cô thấy tiếng la hét, cô nằm trên vũng máu, ngực cô đau nhói, tâm can vỡ vụn. Cô cố lết đi trong sợ hãi, cô mong có người tới cứu.

Cô lấy hết sức lực để kêu tên một người.

Lần nào cũng vậy.

Chỉ một người...

Cô hét lớn với nỗi sợ hãi và làn nước mắt.

Tên ai? Là tên ai? Đúng rồi, nhìn khẩu hình miệng.

Thuần? Cái gì Thuần?

Cái gì...

Một con dao sáng loáng bỗng nhiên hiện ra. Không! Cô không muốn chết.

Có ai không?!

ÁAAaaaaaaaa.....

Bật dậy. Hiểu Thiên lò mò đưa những ngón tay thon dài tìm kiếm chiếc đèn ngủ trên bàn đầu giường.

Tách một tiếng, căn phòng sáng lên màu vàng nhạt, ánh sáng từ chiếc đèn ngủ.

Lại là giấc mơ đó.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần trời mưa cô đều mơ về giấc mơ đó.

Là cái gì mới được? Nếu đã không cho cô nhớ lại, thì hà tất cứ bắt cô phải ôm theo nỗi sợ hãi và đau khổ đó?

Lê đôi chân trần trắng như ngọc bước trên nền thảm màu đỏ sẫm với những hoa văn tinh tế. Hiểu Thiên đi tới bên cửa sổ, vươn tay chạm tới tấm rèm cửa đang bay theo gió.

Mưa đang dội lên tấm cửa kính trong suốt. Tiếng mưa rơi khiến người ta lạnh lẽo một vùng trong tâm can và hồi tưởng lại những gì không nên nhớ.

Qua khe cửa, gió cũng rít gào.

Gió cũng đang sợ những giọt mưa.

*** 16:46 9/5/2017***

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 31: Anh Đã Để Ý Quá Nhiều Tới Một Người Phụ Nữ

Bên ngoài

Mưa vẫn rơi nặng hạt

Mưa mang theo mùi ẩm ướt và bi thương. Nhàn nhạt, còn có mùi của nước mắt và quá khứ.

Mạc Thuần Uy ngồi trên ghế sofa, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nơi những hạt mưa đang thi nhau rơi xuống, đập mạnh vào tấm cửa kính trong suốt.

Hôm đó, ngày đó của mười ba năm trước, cũng là một ngày mưa như thế này nhỉ?

Mưa rả rích. Cô ấy bị sốt cao dẫn đến hôn mê. Trong lúc mê man, những ngón tay nhỏ bé cứ nắm chặt lấy tay của Mạc Thuần Uy không chịu buông. Miệng lẩm bẩm nói muốn ăn kẹo mứt quế.

Kẹo mứt quế, chính là thứ đầu tiên mà Mạc Thuần Uy đã tặng cho cô. Từ đó, một trong hai sở thích ít ỏi của tiểu thư nhà họ Lý đó chính là kẹo Mứt quế.

Và sở thích thứ hai, đó chính là Mạc Thuần Uy.

Nắm tay anh siết chặt lại. Kẹo mứt quế gì chứ?!

Nếu như hôm đó anh không đi mua thì anh đã có thể dẫn cô trốn thoát, dù không thể cứu được nhiều người nhưng chỉ cần là cô không xảy ra chuyện gì thì những thứ khác đều không đáng quan tâm.

Cô đã cho anh sinh mạng và cuộc sống này. Anh lại chưa thể làm được gì cho cô.

Anh...

...nhất định sẽ tìm cho bằng được Lý Hiểu Thiên.

Mạc Thuần Uy bước tới bên cửa sổ, vươn tay vén tấm mành mỏng manh sang một bên. Đưa đôi mắt ưng nhìn ra bên ngoài.

Mưa...

Lại là mưa.

Bỗng căn phòng bên tay trái của Mạc Thuần Uy đột nhiên cũng sáng đèn, sau đó, một khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ hiện ra qua ô cửa sổ kính.

Trong tận sâu nơi đáy mắt của người phụ nữ đó, mang theo một nỗi buồn cùng sự sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên Mạc Thuần Uy nhìn thấy một Diane Hiểu Thiên tỏ ra sợ hãi như vậy. Là có chuyện gì đã xảy ra sao?

Có thể Mạc Thuần Uy không để ý, hay ít nhất, chính anh cũng không biết.

Anh đã để ý quá nhiều tới một người phụ nữ.

****

Sáng sớm

Mùi hương thanh khiết của khí trời hòa trộn với mùi ẩm ướt của những giọt mưa tối qua, khiến cho không gian càng trở nên ảm đạm.

Cửa sổ tối qua được mở ra vẫn chưa đóng lại, khiến cho gió thổi vào từng luồng khí lạnh đến run cả người lại. Hiểu Thiên nằm trên

giường, co ro lại đôi vai trần trong chiếc áo ngủ hai dây. Hai mắt khẽ nhíu lại, dường như là đang khó ngủ.

Một cánh hoa bồ công anh nhẹ nhàng nương theo làn gió bay vào trong phòng, lượn vòng quanh một hồi lại đậu trên hàng mi cong dài của Hiểu Thiên.

Mi mắt cô khẽ động, sau đó mở ra một đôi mâu lam sắc sảo động lòng người.

Chỉ là sắc mặt cô có chút nhợt nhạt, làm cho người đối diện nhìn thấy lại không khỏi cảm thấy xót thương.

Hừm... tất nhiên là vẫn có ngoại lệ.

Ví dụ như lúc này...

Hiểu Thiên vừa mở mắt ra, lập tức có một chiếc gối bay thẳng vào mặt.

Aizz da... mới sáng sớm mà đã đập vào mặt người ta như vậy, thật thô lỗ mà.

Hiểu Thiên cầm lấy chiếc gối trên mặt mình xuống, nghiêng đầu nhìn cái người vừa ném mình là ai.

Ưu Vệ?

NHìn thấy Ưu Vệ, trong đầu Hiểu Thiên lại không ngừng nhớ tới cảnh tượng đã xảy ra tối qua trong phòng anh ta.

Lúc đó, hẳn anh ta đã biết tới sự có mặt của cô.

Để nhớ lại Ưu Vệ đã nói những gì nào?

"Tôi mặc kệ."

"Tôi nói là sẽ từ bỏ. Phải! Nhưng đó là nếu anh ấy tìm được Lý Hiểu Thiên chứ không phải Diane Hiểu Thiên."

Hừmmm.....

Sau khi suy nghĩ và phân tích, tối qua cô đã rút ra được kết luận:

Một, Ưu Vệ là người mắc chứng đa nhân cách.

Đa nhân cách được xem là một loại bệnh, nó là căn bệnh của óc tưởng tượng con người, nên nó hoàn toàn không có thật. Nói đa nhân cách, nói đúng hơn thì nó là bệnh hoang tưởng.

Thường là do trong quá khứ đã gặp phải một tổn thương tâm lý quá lớn và không thể thoát ra khỏi nó, vì vậy, người ta luôn thích tự bảo vệ bản thân bằng cách tạo lập ra một tính cách mới, và luôn tự nhận ra được sự hiện diện của tính cách thứ hai.

Nói đúng ra, tính cách thật sự chính là tính cách thứ nhất, luôn có vẻ yếu đuối và hiền lành hơn, còn tính cách được tạo ra là tính cách thứ hai, nó mang trên mình nghĩa vụ phải bảo vệ cho tính cách thứ nhất và có thể làm ra những việc mà tính cách thứ nhất không bao giờ dám làm.

Kết luận thứ hai, tính cách thứ nhất của Ưu Vệ có tình cảm với Mạc Thuần Uy, nhưng anh ta vốn dĩ không dám bày tỏ, chỉ âm thầm bảo vệ cho Mạc Thuần Uy. Vậy nên tính cách thứ hai luôn muốn Ưu Vệ thật được hạnh phúc, nên mới xúi bậy cô tới phòng của Mạc Thuần Uy hôm đó.

Aaa.... thật không ngờ, cô lại bị dắt mũi bởi tên Ưu Vệ thứ hai kia.

"Mau dậy, đi tới Sở Thanh Hội."

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng giọng nói của Ưu Vệ lọt vào tai.

Sở Thanh Hội?! Đó chẳng phải là nơi họp mặt của thế giới ngầm Mỹ sao?

Mà khoan, giọng điệu này...

"Anh là...Ưu Vệ?" Hiểu Thiên ôm gối ngồi trên giường, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Ưu Vệ hỏi.

Ưu Vệ nghe vậy thì cau mày, cằm hơi nâng lên, mắt nheo lại nhìn Hiểu Thiên.

Tối qua cô ta đã nghe thấy hết cuộc đối thoại giữa anh và Ưu Xuyên. Chắc chắn cô ta đã biết anh thích Mạc Thuần Uy và biết cả việc Ưu Xuyên đã vì mình mà như vậy.

Hừ..dù là có chút không được tự nhiên, nhưng là do anh tự gây nên, cũng không thể trách cô ta sao lại dùng thứ ánh mắt đó nhìn mình.

Trong khi đó, Hiểu Thiên chỉ là muốn xác nhận, người đứng trước mặt cô có phải là Ưu Vệ hay không? Hay lại là Ưu Vệ thứ hai?

"Là tôi thì sao? Cô nghĩ Ưu Xuyên sẽ đến gặp một kẻ như cô?"

Ồ, tính cách thứ hai có tên là Ưu Xuyên sao? Có nghĩa rằng, Ưu Vệ bị tổn thương về mặt tình cảm gia đình?

Nhưng không sao. Giọng điệu này thì chính xác là Ưu Vệ rồi.

Bởi nếu là Ưu Xuyên thì ắt hẳn sẽ dùng những lời nói dụ dỗ người ta trầm mê và tin tưởng tuyệt đối chứ không phải là hạch sách với tính trẻ con như thế này.

Hiểu Thiên nhìn Ưu Vệ cười, lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ bên má trái, càng làm cô thêm bội phần xinh đẹp: "Anh định cứ ở trong phòng tôi thế này sao?"

Trong lúc Ưu Vệ vẫn ngây ngốc chưa hiểu gì thì Hiểu Thiên lại nói tiếp.

"Tôi cần phải thay quần áo để đi tới Sở Thanh Hội."

Sắc mặt Ưu Vệ nghệt ra, sau đó tối sầm lại, đóng cửa.

****

Sau mười phút trang điểm và năm phút thay quần áo

Hiểu Thiên bước ra khỏi phòng với bộ váy liền thân không có tay áo màu đỏ với chất liệu vải mềm mại, chân váy thuôn mềm, có chút bồng bềnh sóng nhẹ, khẽ đưng đưa theo từng nhịp chân. Chiếc váy kết hợp với thắt lưng màu đen càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh, lộ ra đôi vai trần tuyệt đẹp.

Mái tóc đen nhánh được buông dài, từng sợi từng sợi mềm mại bay nhẹ theo làn gió, tựa hồ như thiên tiên ngoại nhân.

Cô vừa bước ra, không gian liền như ngưng lại.

Trước mắt cô chỉ có hai người là Vô Dĩnh Kỳ và Ưu Vệ đang đứng chờ ngoài cửa. NHưng hiện tại, cả hai đều đang im lặng nhìn cô.

Sau đó Vô Dĩnh Kỳ ho khan một tiếng rồi chầm chậm bước tới gần Hiểu Thiên, một tay bỏ trong túi quần, một tay đặt lên vai Hiểu Thiên, ra vẻ trịnh trọng nói: "Hiểu Thiên, từ lần đầu gặp em, tôi đã đem lòng yêu em rồi." Nói tới đây, Vô Dĩnh Kỳ ngừng lại một chút, đưa đôi mắt đào hoa nhìn thẳng vào Hiểu Thiên, quỳ một chân xuống đất: "Hiểu Thiên à, em đồng ý..."

"Cậu biết không Vô Dĩnh Kỳ, Khiên Thục Linh đang bị dày vò từng ngày bởi hắn đấy. Có vẻ như cậu đã chán cái kế hoạch nhỏ đó rồi nhỉ?"

Mạc Thuần Uy không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện làm cho Vô Dĩnh Kỳ giật thót tim, vội vàng chỉnh tề lại hành vi không trong sáng của mình. Tay vuốt vuốt mái tóc, huênh hoang ngẩng cao đầu, nói: "A... haha... Mạc lão đại. Tôi đùa thôi. Tôi là đang luyện tập để sắp tới sẽ tỏ tình với kế hoạch nhỏ mà. Haha..."

Nhìn bộ dạng như bị bắt gặp khi ăn vụng này của Vô Dĩnh Kỳ, Mạc Thuần Uy chỉ liếc một cái, sau đó không nói gì mà đi thẳng về phía cửa chính.

Vừa đi, vừa không quên tốt bụng nhắc nhở: "Cho cô nửa phút để khôi phục lại tinh thần và bước vào trong xe, nếu không đừng trách tôi."

Lúc này, Hiểu Thiên vẫn đang đứng đó nhíu mày. Cô đang rất bình thường, có gì đâu mà khôi phục.

Hơn nữa, nguyên do gì mà cô cảm thấy anh đang tức giận chứ?

****17:45 10/5/2017****

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 32: Leo Trèo Như Khỉ

Hiểu Thiên chạy theo chân của Mạc Thuần Uy, vừa lúc cô ngồi vào trong xe thì cũng là lúc xe nổ máy cho chạy.

Mạc Thuần Uy đưa tay nhìn đồng hồ, không lạnh không nóng nói: "Vừa đúng nửa phút." Nói xong, dường như còn sợ không đủ, còn gật đầu bổ sung thêm hai chữ: "Rất tốt."

Hả? Hiểu Thiên mở lớn hai mắt nhìn Mạc Thuần Uy. Anh ta không phải là mắc bệnh khiết phích đấy chứ? Người mắc bệnh khiết phích thường rất chú trọng thời gian.

Aiz... mà cũng đúng. Làm lão đại của cả một hắc đạo hùng mạnh như vậy, ắt hẳn phải rất khắt khe về thời gian rồi.

Xe...

Chầm chậm chạy qua khỏi cánh cổng lớn của Mạc gia, Hiểu Thiên nhìn lên trời, bầu trời hôm nay trong xanh lạ thường.

Sau cơn mưa, đúng là bầu trời được gột rửa đến sạch sẽ, không còn tồn tại cả một gợn mây.

Nhưng là...

...Đau đầu quá.

Hiểu Thiên nhíu mày, đưa ngón tay lên xoa bố nhẹ hai thái dương. Hẳn là tối qua không đóng cửa sổ đã làm cô bị cảm rồi.

Đang cảm thấy đầu óc có chút mông lung thì một tập tài liệu được vứt lên trên đùi cô.

Hiểu Thiên khó hiểu nhìn tập tài liệu, lướt qua một lượt dòng chữ trên đó. Sau đó cô cầm lên, lật giơt từng trang.

Những thông tin và con số trong từng trang tài liệu cứ lần lượt lọt vào mắt và nhanh chóng khắc sâu vào trong đầu não cô.

"Mạc lão đại à, lẽ nào anh kêu tôi phải tìm ra kẻ đang có âm mưu làm phản sao?" Không phải chứ? Sao Mạc Thuần Uy lại có thể nghĩ ra được cái kế hoạch vĩ đại đến chết tiệt như thế này?

Cô tuy đã vào sinh ra tử hàng trăm ngàn lần, cũng chẳng sợ cái chết là gì. Nhưng mà tình thế hiện tại, cô và anh đang là hai phe đối lập, cô chỉ là bị bắt giữ do bất cẩn của chính mình, nhưng điều đó không có nghĩa rằng cô sẽ làm thuộc cấp của anh.

"Nếu cô tìm ra, tôi sẽ chấp nhận điều kiện của cô."

Lời nói của Mạc Thuần Uy vang tới, khiến cho tay Hiểu Thiên khựng lại một khắc.

Sau một khắc, Hiểu Thiên đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trên khuôn mặt không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ là ánh mắt, đáy mắt cô đang chất chứa vô số thứ xúc cảm không tên.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ đơn giản là để che đi thứ xúc cảm không tên kỳ lạ kia.

"Được. Tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh."

Một lúc sau đó, cô mới nghe thấy giọng nói của Mạc Thuần Uy phát ra: "Trông cậy vào cô."

****

Chiếc xe màu đen sang trọng bóng loáng lướt nhanh trên đường cao tốc

Tiếng gió rít qua bên tai mang theo không khí mát lạnh của tiết trời vừa trải qua một cơn mưa

Mùi hương dịu ngọt của bầu trời đầu hạ thoang thoảng mùi thơm của hoa oải hương bay tới làm khuấy động khứu giác.

Hít vào một hơi...

Trong lòng Hiểu Thiên có cảm giác không tốt cho hôm nay.

Kéttt!!!

Tiếng xe ô tô phanh gấp lại, khiến cho đầu óc Hiểu Thiên trở về với hiện tại.

Chiếc xe dừng lại trước cổng một toà nhà cao ốc lớn, nhìn qua có thể thấy được an ninh được bài trí vô cùng cẩn mật.

Trái có một luồng bảo vệ, phải có một tốp khoảng mười người. Trên có một camera trước và một camera sau.

Cánh cửa xoay tròn ba cánh bằng thuỷ tinh trong suốt được phủ một lớp cảm ứng có thể nhận diện người đi vào và người đi ra.

Lúc Mạc Thuần Uy, Vô Dĩnh Kỳ và cả Ưu Vệ đi vào, đều nghe một tiếng "ting" và cửa xoay vào bên trong. Nhưng đến lượt Hiểu Thiên, ba người đàn ông đang đi đều không nghe thấy tiếng "ting" liền dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Catnh tượng duy nhất mà cả ba người đều đang chứng kiến là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen nhánh và khuôn mặt khả ái tới từng đường nét, đang dùng hai tay bám tường. Chân dù đang đi giày cao gót nhưng vẫn không giảm đi sự nhanh nhẹn.

Tay cô vừa bám lấy một lỗ hổng trên tường, ngay sau đó thay thế cho tay chính là bàn chân. Rồi lại bấm lấy một vật bám khác. Tất cả những hành động đó đều không chiếm lấy tới không phẩy không trăm mười hai giây. Một sự nhanh nhẹn đến khó tin.

Chưa tới mười hai giây, Hiểu Thiên đã nhảy được lên trên mộy lỗ hổng vừa đủ cho một coe thể nhỏ nhắn lọt qua. Một tay cô nhanh chóng đẩy camera hướng về phía khác, tạo ra góc chết cho lỗ hổng, rồi nhanh chóng luồn người qua, nhảy từ trên xuống, đáp đất một cách nhẹ nhàng bằng đôi giày cao gót mười ba phân.

Mười hai giây bốn mươi bảy.

Hoàn hảo.

Hiểu Thiên nhìn cánh cửa xoay tròn đó mỉm cười một cái, hai tay phủi phủi vào nhau.

Mạc lão đại muốn làm khó cô bằng cánh cửa có điện cảm ứng kia ư? Cô chưa kém cỏi tới mức không vượt qua được chút thử thách kia đâu. Con đường để trở thành...

"Sao cô không đi bằng cửa chính?" Bỗng một giọng nói truyền tới khiến Hiểu Thiên giật mình.

Cô nhìn lại người vừa phát ra âm thanh kia, mở lớn hai mắt.

Hả? Sao cơ?

Thấy ánh mắt đang nói lên suy nghĩ "vẫn chưa hiểu gì" của chủ nhân nó, Ưu Vệ đập tay lên trán một cái với vẻ mặt "bó tay".

"Chúng tôi đã xác nhận để nhận diện cô rồi, nên cô có thể tự nhiên đi vào mà không cần leo trèo như khỉ vậy đâu."

Kh... khỉ?

Cô đang vận dụng kĩ năng mà bị kêu là khỉ sao?

"Mà dù sao thì cũng vào rồi. Nhanh chân lên, còn một phút hai mươi tám giây."

Nói xong, Ưu Vệ liền xoay người đi theo Mạc Thuần Uy và cả Vô Dĩnh Kỳ. Hiểu Thiên nhún vai một cái rồi cũng đi theo chân ba người họ.

Ai mà biết trong đầu Mạc Thuần Uy anh ta đang nghĩ gì chứ. Ít ra lúc trong xe phải nói ra, chứ sao tôi biết được. Còn tưởng đây là thử thách mà các người muốn xem xét thực lực của tôi cơ đấy. Đúng là phí công. Xùy...

Ở phía trước, bước chân dài mạnh mẽ giẫm lên nền đá hoa cương tạo nên âm vang áp đảo bức người.

Vô Dĩnh Kỳ nheo nheo mắt nhìn sang người đang đi bên cạnh mình, khó hiểu nhíu mày. Mạc lão đại không nói việc này với Diane Hiểu Thiên sao?

Nhướng mày một cái, Vô Dĩnh Kỳ cũng không quan tâm lắm tới mấy chuyện rắc rối. Anh chỉ cần xử lý xong vụ này là có thể chạy về bên kế hoạch nhỏ của mình rồi.

Chỉ là không ai để ý, khóe miệng Mạc Thuần Uy đang khẽ nhếch lên.

19:25 11/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 33: Vào Trong Sở Thanh Hội

Trong căn phòng rộng lớn

Giữa phòng được đặt một chiếc bàn tròn lớn với đầy kín người ngồi xung quanh

Người ngồi ở phía trên cùng, dĩ nhiên là chỗ ngồi còn trống duy nhất, đó chính là ghế của lão đại hắc bang, tuyệt nhiên không ai dám động chạm tới.

Cạch một tiếng!

Cánh cửa được đẩy ra.

Toàn bộ ánh mắt của những người bên trong đồng loạt hướng về phía cửa vừa được hé mở.

Một chiếc giày da bóng loáng lộ ra, tiếp theo đó là tiếng bước chân vững chãi vang vọng cả căn phòng.

Cộp cộp cộp...

Từng bước chân sải dài, Mạc Thuần Uy bước tới chiếc ghế còn trống duy nhất, khuôn mặt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, dường như trong mắt anh không để ý tới một ai.

Từ lúc bước vào cho tới lúc Mạc Thuần Uy ngồi xuống ghế đều không hề xảy ra một tiếng động nhỏ nào.

Mạc Thuần Uy ngồi xuống, ánh mắt lạnh băng quét qua một lượt những người đang ngồi trong phòng. Ánh mắt của anh vừa nhìn

trúng ai, toàn thân người đó đều cứng đờ, mồ hôi đều không tự chủ được mà rịn ra trên trán.

Điều đó cũng không có gì là lạ, khi mà cuộc họp gấp của hắc đạo ở Mỹ được tổ chức trong thời gian này. Hẳn là vì một nguyên nhân nào đó đã khiến cho Mạc lão đại đưa ra quyết định này.

Hiện tại, sau khi đã quét mắt đủ mọi người trong phòng. Mạc Thuần Uy mới thong thả ngồi dựa lưng vào ghế, một tay chống đầu, một tay đặt lên bàn, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn theo thói quen.

Từng tiếng gõ nhỏ nhẹ phát ra theo nhịp điệu, vừa từ tốn lại vừa du dương, rất dễ đưa tâm trí con người vào một khoảng không của sự lơ đễnh.

Nhưng những con người đang ngồi tại nơi đây, làm sao có thể non nớt đến mức như vậy. Bọn họ đều đã là cáo, bọn họ chỉ là đang chăm chú nhìn xem, biểu hiện của Mạc Thuần Uy hiện tại là gì và nội dung của cuộc họp lần này mà thôi.

Số người hiện tại trong phòng là sáu mươi hai người. Điều đó tương đương với việc, có ít nhất sáu mươi hai bang phái lớn nhỏ đang tập trung tại đây. Mỗi người ở đây đều là một người lãnh đạo đứng đầu trong bang phái của họ, mang theo ít nhất không dưới một trăm người theo tới New York này. Tuy không ai đưa người của mình vào trong Sở Thanh Hội, nhưng điều đó không có nghĩa là bên ngoài, tức là xung quanh Sở Thanh Hội không có người của họ.

Trong lúc trên đường đi tới đây, anh đã quan sát rất kỹ, hai bên ở tứ phía, đâu đâu cũng có những top người đang tụ tập với nhau hoặc là chỉ đơn giản đang đứng mua đồ hay uống cafe trong một quán nhỏ gần Sở Thanh Hội.

Sơ lược thì con số có thể lên tới cả vạn người.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn Mạc Thuần Uy đang ngồi trên ghế. Ở đây, chỉ có Mạc Thuần Uy là được đưa theo thuộc hạ của mình vào bên trong.

Nhưng để không ai chú ý thì chỉ có anh và Ưu Vệ đi vào, còn Hiểu Thiên được Mạc Thuần Uy kêu đi tới phòng mật vụ ở tầng năm để thăm dò.

Trong số sáu mươi tám người ở đây, chưa xác định được con số cụ thể của những kẻ muốn làm loạn giới hắc đạo Mỹ. Và cũng chưa thể biết được là ai đã giật giây. Bởi với lực lượng của chính bọn họ, sẽ không dám có quyết định mạo hiểm như vậy, chắc chắn là phải có ai đó có thế lực rất lớn chống đỡ và làm kẻ xúi giục.

Những kẻ có mặt ở đây, chắc chắn không phải là kẻ ngu ngơ đến mức sẽ bị dụ dỗ dễ dàng như vậy. Có vẻ như kẻ giấu mặt kia đã đưa ra điều kiện không tồi và còn hơn thế nữa.

Hiện tại, điều có thể làm bây giờ là đánh vào tâm lý của bọn họ, và hơn hết...

...Nhờ cậy hết vào Diane Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên, trông cậy hết vào cô lần này.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn sang Ưu Vệ, hai người nhìn nhau, dường như trao đổi ý kiến qua ánh mắt, cùng nhau gật nhẹ đầu một cái.

*****

Trên hành lang rộng lớn bằng gạch sứ cao cấp được lau chùi bóng loáng đến mức có thể soi gương xuống đó

Trên hành lang, người người tấp nập đi tới lui, trong đó có một cô gái xinh đẹp với mái tóc thả dài cũng bộ váy đỏ đến hớp hồn người nhìn vào

NHững bước đi uyển chuyển tựa hồ như nữ thần, mang theo mùi hương cơ thể nhàn nhạt tỏa ra trong không khí, kéo theo ánh mắt của vô số người.

Những tiếng trầm trồ, những lời bàn tán đều hướng về cô gái đó. Người đó không ai khác chính là Hiểu Thiên.

Cô tự tin bước đi với đôi giày cao gót màu đỏ bằng da sang trọng, nụ cười trên môi kè theo lúm đồng tiền mê hoặc.

"Xin lỗi, tôi có thể vào bên trong được không ạ?"

Người bảo vệ nhìn người phụ nữ trước mặt một cái, sau đó khẽ nhíu mày nhưng trong ánh mắt không thể che giấu đi sự hưng phấn trước một người đẹp: "Cô.. Cô muốn vào trong làm gì? Bên trong..."

"Vậy... tôi có thể vào nhà vệ sinh cùng anh được không? Hả?" Hiểu Thiên bày ra ánh mắt như nước, cả người mềm mại đứng trước mặt tên kia, bàn tay mảnh mai đặt lên ngực hắn, cắn nhẹ cánh môi xinh đẹp mà nói.

Tên bảo vệ kia tim đập thình thịch, thiếu điều chưa chảy nước miếng. NHưng vẫn là không kiềm được sự sung sướng mà cong môi lên, cười với bộ dạng ma quái: "Được, được. Chúng ta cùng vào."

Vừa bước vào nhà vệ sinh nữ.

Bộp một tiếng.

Cánh tay đưa ra giữa không trong còn chưa chạm tới người Hiểu Thiên đã bị một cước đá ngang bụng, hắn còn chưa kịp nhận ra là bản thân vừa bị đánh, trên miệng vẫn còn lưu lại một nụ cười mà ngã xuống.

Hiểu Thiên cởi hết quần áo trên người hắn, sau đó bịt mắt hắn lại bằng caravat, rồi nhanh chóng thay quần áo của tên kia vào.

Sau khi thay xong, tên nằm dưới sàn vẫn chưa tỉnh lại, Hiểu Thiên tháo caravat đang bịt mắt hắn ra, đeo vào cổ mình, sau đó mở cửa đi ra. Trước khi đi ra, còn quay lại, dùng chân đá lên mặt hắn

một cái rồi phun ra hai chữ: "Kinh tởm." Nói xong liền đi ra khỏi toilet.

Vì cô đã chọn thân hình của một người tương tự với chiều cao của mình là khoảng vào một mét bảy mươi lăm, mà tên kia cũng tầm một mét bảy tám đến một mét bảy mươi chín nên cũng khá vừa với thân hình của cô.

Cô bước đi, trong bộ đồng phục bảo vệ này có hai cây súng ngắn tầm xa, nhưng lại không có ống giảm thanh. Nếu có chuyện gì, mà cô lại buộc phải dùng súng, hẳn sẽ đánh động đến nhiều người.

Chỉ là trên người cô cũng chỉ có một vài dụng cụ có thể dùng. Nhưng có một thứ cô luôn mang theo, cũng coi như là an toàn. Cũng là không cần thiết phải dùng tới súng.

Nhưng dù sao cũng nên cẩn thận.

ing!!!!

Tiếng chuông thang máy báo hiệu đã tới tầng năm của tòa nhà Sở Hội Thanh. Hiểu Thiên bước ra, đi tới căn phòng cuối dãy bên trái.

Trong lúc cô tới đây đều không có lấy một ai ngăn cản hay ít nhất cũng không gặp một ai. Kinh nghiệm của bản thân báo cho cô biết, có điểm bất ổn.

Nhưng là...

"Nếu như cô hoàn thành được nhiệm vụ này, tôi sẽ chấp nhận mọi điều kiện của cô."

Đúng vậy. Chỉ cần đi vào, sao chép lại dữ liệu mật rồi đưa cho Mạc Thuần Uy. Chỉ cần chưa tới một phút, chẳng lẽ cô lại không có khả năng đó?

Nực cười.

Một chút nữa thôi. Cô có thể biết được mình là ai, có thể có được cuộc sống của một người phụ nữ bình dị như bao người khác rồi.

****

Ở trong một căn phòng khác

Một thân hình đang ở ngồi trên ghế

Hai chân được bao bọc bởi chiếc quần âu được thiết kế tinh xảo đang tùy ý bắt chéo nhau. Ánh mắt sắc sảo và vẻ mặt lười biếng, nhìn chằm chằm vào hai màn hình trước mặt.

Màn hình bên trái với hình ảnh là một căn phòng với không khí uy nghiêm và kẻ ngồi đầu bàn toát ra khí chất tôn quý âm hiểm. Màn hình bên phải là hình ảnh một người mặc quần áo bảo vệ đang đứng trước căn phòng cuối dãy, người đó đang đưa tay ra để chuẩn bị mở cửa.

Trên tay hắn cầm một ly thủy tinh trong suốt đang chứa một ít chất lỏng màu đỏ thoảng ra mùi cồn nồng đậm.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên ma quái.

A... Đến rồi.

Đã đến lúc hắn xuất đầu lộ diện rồi.

19:21 14/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 34: Cuốn Sổ Có Mã Khóa

Ngân Kính nâng ly rượu trên tay lên, nhấp một ngụm.

Hai mắt hắn vẫn chăm chú nhìn lên hai màn hình trước mặt.

Toàn thân hắn toả ra khí chất yêu mị lãnh băng, cuốn người ta vào trong mị khí của hắn.

Môi mỏng như có như không hơi cong lên. Đáy mắt cũng nổi lên một tia hứng thú cùng tà ác.

Màn hình bên phải, người mặc đồng phục bảo vệ đang đưa tay ra, trong tay có một vật nhỏ gì đó, nhét vào ổ khoá.

Mày mò một lúc, cánh cửa liền được mở ra. Người kia cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó lại cẩn thận đóng cửa lại.

Màn hình lập tức chuyển sang camera bên trong phòng. Không gian tối đen được bật sáng. Bộ đồng phục bảo vệ quen thuộc lại lọt vào màn hình.

Sau khi kiểm tra tia hồng ngoại cùng các thứ bẫy khác một lượt xong, người kia đi tới gần chiếc bàn lớn phía trong góc phòng.

Trên mặt bàn có đặt một chiếc laptop và có rất nhiều ngăn kéo.

Nhưng điều đáng nói ở đây, là người mặc bộ quần áo bảo vệ vừa đứng trước chiếc bàn kia, cả người liền sững lại.

Aiz da... chưa ai nói cho em biết sao Hiểu Thiên? Em mặc quần áo của đàn ông vào, lại càng làm cho thân hình em trông càng

quyến rũ hơn thôi. Sao em có thể nghĩ, bộ quần áo kém cỏi kia có thể giấu nổi những đường cong đằng sau nó chứ?

Chỉ cần nhìn một cái, biết ngay là phụ nữ đấy.

Ngân Kính mỉm cười, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn vào thân hình đang đứng sững trong màn hình. Dường như là đang rất ngạc nhiên cũng dường như là đang kinh sợ.

Khóe mắt Ngân Kính lộ ra nét cười. Bàn tay cầm ly rượu nâng lên, đưa tới trước màn hình, như thể đang mời rượu người trong đó. Tiếng ly thủy tinh chạm vào màn hình khẽ vang lên một tiếng "keng".

Sau đó, Ngân Kính đưa ly rượu tới trước mặt mình, uống cạn một hơi. Uống xong, hắn nhìn vào Hiểu Thiên trong màn hình vẫn đang đứng đó, hơi nhướng mày một cái, rồi đặt ly rượu xuống bàn.

******

Hiểu Thiên đứng trước chiếc bàn ở cuối góc

Hai mắt cô mở lớn, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại với nhau nhìn trên mặt bàn. Trên đó đặt một cuốn sổ nhỏ có mã khóa.

Cuốn sổ này...

Rất quen mắt.

Nó giống hệt với cuốn sổ của Mạc Thuần Uy ở trong phòng tắm lần trước.

Nhưng nếu là cuốn sổ của Mạc Thuần Uy, thì tại sao nó lại ở đây? Và hơn hết..

Phía trên cuốn sổ này còn có một dòng chữ. Một dòng chữ cũng rất quen mắt.

"Hi, Diane!"

Hiểu Thiên đắn đo một lúc, sau liền vươn tay, chạm tới cuốn sổ kia. Đây là cái gì?

Tại sao nó lại ở đây? Rốt cuộc thì người đặt cuốn sổ này có thể là ai được? Là ai mà biết được cô sẽ tới chỗ này? là ai mà mới có thể lấy được đồ vật của Mạc Thuần Uy một cách dễ dàng như vậy?

Chắc chắn không phải Mạc Thuần Uy. Bởi nếu là anh, thì sẽ không cần phiền phức như thế này.

Hi, Diane? Là ai được? Ai mà có thể biết được cô đang làm việc dưới trướng của Mạc Thuần Uy? Chẳng lẽ là người của FBI? Hay là người của tổ chức?

Cho dù là như vậy, thì cô cũng dường như là không hề lộ mặt ra ngoài, vậy nên ngoài những người của Mạc gia ra, thì số người biết được mặt cô chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay của một bàn tay.

Nếu vậy... chẳng lẽ là lãnh đạo cấp cao?

Và... là lãnh đạo của FBI hay tổ chức?

Đến cùng... là có mục đích gì?

...

Có vô vàn câu hỏi đang xoay quanh trong đầu Hiểu Thiên. Nhưng điều duy nhất hiện tại đang tồn tại vô cùng to lớn và mãnh liệt trong đầu cô, chỉ có duy nhất một thứ.

Đó là tấm ảnh trong cuốn sổ.

Tấm ảnh này... cô bé này... khuôn mặt này... chẳng phải chính là cô sao?

Chính là cô lúc nhỏ? Chính là cô của mười ba năm về trước, lúc mới được đưa tới tổ chức.

Nhưng tại sao?

Tại sao cô lại có mặt trong những tấm ảnh lạ lẫm này? Không những thế... Trong này còn có một người đàn ông, một người phụ nữ, và còn cả... một cậu bé.

Cậu bé này... Khuôn mặt lãnh đạm và cả khí chất uy người này... chẳng phải là của Mạc Thuần Uy sao?

Mạc Thuần Uy.

Mạc Thuần Uy...

Mạc Thuần Uy...?!

Anh từng là người sống trong quá khứ của cô. Trong quá khứ cô cần tìm... có anh sao?

"Thông tin về người phụ nữ mà Mạc Thuần Uy đang tìm kiếm, chúng tôi cũng không có nhiều. Chỉ biết được một thông tin duy nhất, đó là trên đùi phải của cô ta có một vết sẹo hình con bướm."

"Thêm một thông tin nữa, cô gái đó có đôi mắt màu xanh. Bởi vậy nên màu sắc yêu thích của Mạc lão đại chính là màu xanh lam."

Mắt màu xanh lam?

Vết sẹo con bướm trên đùi phải? Vậy hôm đó lúc Mạc Thuần Uy vào phòng cô, nói muốn cô cởi khăn tắm ra để xác nhận một việc, đó là vết sẹo kia?

Nhưng là cô chưa từng có ký ức về vết sẹo nào ở trên người mình. Nhất lại là trên đùi phải.

Chẳng lẽ....

Đầu óc Hiểu Thiên quay về một khắc mông lung....

Lúc cô mở mắt ra, tỉnh dậy ở một nơi tối tăm trên chiếc giường lớn êm ái. Cả người cô tràn đầy vết thương đang được chữa trị. Người làm ở nơi đó nói, là cô vừa được đưa về từ một đống đổ nát. Cô là người duy nhất còn sống sót.

Trên người cô đầy rẫy những vết băng bó, trong đó có cả hai chân và cả đùi bên phải.

Chẳng lẽ là kỹ thuật xóa sẹo để triệt tiêu mọi dấu vết của quá khứ?

Ngón tay Hiểu Thiên càng run rẩy mãnh liệt.

"Tôi nói là sẽ từ bỏ. Phải. Nhưng là nếu anh ấy tìm được Lý Hiểu Thiên, chứ không phải là Diane Hiểu Thiên."

Trong đầu của cô lại văng vẳng câu nói độc thoại của Ưu Vệ hôm trước.

Hiểu Thiên... Lý Hiểu Thiên...

Chẳng lẽ lại có thể trùng hợp đến như vậy sao?

Trên thế giới hơn bảy tỷ người này, để có được sự trùng hợp đó... Xác suất là vô cùng nhỏ. Nó còn nhỏ hơn cả việc rằng, mai là ngày tận thế.

Bởi nếu muốn, con người có thể hủy hoại Trái Đất đến vô tận, đừng nói đến ngày mai, mà ngay hôm nay, chỉ với một tác động của một thế lực lớn tựa hồ như Mạc gia cũng có thể làm điều đó.

Nhưng còn về việc cô và Lý Hiểu Thiên. Còn cả những tấm ảnh này nữa. Điều này... Dĩ nhiên không thể là trùng hợp.

Vậy thì... tại sao cô lại không hề nhớ một chút gì mặc dù đã có bằng chứng và cả vật chứng rõ ràng tường tận đến như thế này?

Hiểu Thiên ngồi thụp xuống, một tay ôm lấy đầu, một tay đưa lên ngực trái.

Đau đầu quá, cũng tức ngực quá...

Làm sao đây? Khó chịu quá.

*****

Căn phòng rộng nhưng sự hạn chế về thanh âm là vô cùng rõ rệt

Điều đó được kiểm chứng qua việc cơn gió nhè nhẹ thổi vào từ khe cửa, lan tỏa và lang thang khắp mọi ngõ ngách, cuốn ngang một tờ giấy mỏng trên tập tài liệu trên bàn. Tờ giấy khẽ lay động trong gió, sau đó trôi mình theo gió, rơi xuống, âm thanh tờ giấy chạm đất được thu vào màng nhĩ rõ mồn một.

Mạc Thuần Uy vẫn đang ngồi rất bình thản ở trên ghế. Nhưng ngón tay gõ trên bàn bỗng nhiên thu lại đột ngột.

Điều này khiến cho cả Ưu Vệ lẫn Vô Dĩnh Kỳ đều rất ngạc nhiên.

Hành động này của lão đại luôn là biểu thị cho kết quả,là lúc mà Mạc Thuần Uy anh đã nắm rõ mọi chuyện.

Nhưng là chưa có sự liên lạc của Hiểu Thiên, và nãy giờ ngồi trong này cũng chỉ mới có chưa đầy hai phút. Không thể có chuyện là lão đại đã có thể phân tích được mọi chuyện trong khi mà chưa một ai nói gì hay bày tỏ biểu tình gì như thế này.

Có điều, cả hai người phía sau đều không biết rằng, vừa rồi anh đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an khác thường. Việc thu hồi lại ngón tay đang gõ nhịp trên mặt bàn kia đơn giản chỉ là một phản xạ vô không điều kiện mà thôi.

Mạc Thuần Uy ngồi thẳng người lại, hai tay đan vào nhau, đặt lên bàn.

Đôi lông mày anh khí nhíu lại vô thức.

Lạ quá, tại sao lồng ngực anh lại đập mạnh thế này? Rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra?

7:31 17/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 35: Đừng Trách Tôi Nhé!

Thình thịch...

Thình...Thịch...

Trống ngực Mạc Thuần Uy không hiểu sao bỗng nhiên đập mạnh đến khó chịu.

Những ngón tay của anh đan chặt lại vào nhau. Sắc mặt cũng có điểm trở nên thất sắc khó coi.

Là có chuyện gì đây?

Mạc Thuần Uy cố trấn tĩnh bản thân, không để lộ ra bất cứ một biểu hiện cảm xúc khác thường nào trước mặt những người ở đây. Anh đảo mắt qua một lượt sáu mươi tám gương mặt đang vô cùng căng thẳng nhưng lại tỏ ra bình tĩnh. Ánh mắt anh dừng lại trên một người.

Người đàn ông này dù đã ngoài bốn mươi nhưng nhìn vẫn rất có khí chất. Nhất là khuôn mặt của ông ta, rất giống, vô cùng giống. Tựa hồ như là anh em trai với nhau vậy.

Người mà anh đang muốn nói đến chính là Trịnh Liệt, một trong bốn thiếu gia của tứ đại gia tộc làm mưa làm gió khắp toàn thế giới. Còn người đang ngồi trước mắt Mạc Thuần Uy anh đây, không ai khác, chính là Lâm Trạch, cha ruột của Trịnh Liệt.

Nếu nói về vai vế, anh và Trịnh Liệt là bằng hữu còn tốt hơn cả anh em ruột thịt, vậy nên hẳn là anh phải tỏ ra tôn kính với cha ruột

của huynh đệ tốt của mình. Nhưng là, càng nhìn khuôn mặt của ông ta, anh lại càng có thái độ bài xích nghiêm trọng.

Chỉ vì ông ta, mà Trịnh Liệt đã phải chịu biết bao nhiêu cực khổ, gia đình lâm vào cảnh túng quẫn. Chỉ vì người cha này, mà mẹ ruột của Trịnh Liệt đã phải tự tử, để lại vết thương lòng không thể phai trong lòng Trịnh Liệt. Chỉ vì ông ta, mà người cha nuôi yêu thương Trịnh Liệt như con ruột mang tên Trịnh Minh Ca đã phải hộc máu mà chết vì phá sản chỉ trong một đêm.

Khóe mắt Mạc Thuần Uy khẽ khép hờ. Ông ta cũng là một trùm của một tổ chức hắc bang nhỏ, các chi nhánh phân bố khá rộng rãi và có cả ở New York.

Đó là lý do mà Lâm Trạch có mặt trong buổi họp khẩn này.

Lâm Trạch thấy ánh mắt Mạc Thuần Uy nhìn chằm chằm vào mình thì cũng không tỏ thái độ gì khác thường, không những thế còn rất thản nhiên mỉm cười với anh.

Mạc Thuần Uy không để tâm, chỉ liếc qua một cái, sau đó ưỡn thẳng lưng, nói bằng giọng điệu trầm ổn nhất: "Tôi triệu tập cuộc họp khẩn ngày hôm nay là có hai nguyên do. Thứ nhất, là hắc đạo gần đây nổi lên một vài vụ bạo động ảnh hưởng xấu tới hắc đạo Mỹ. Thứ hai..." Nói đến đây, Mạc Thuần Uy ngừng một lát, ánh mắt sắc bén nhìn tại một nơi vô định, lãnh khí toát ra khiến cho cả căn phòng lập tức tràn ngập trong khí lạnh. Sau đó, anh nói tiếp: "Kẻ gây nên những vụ bạo động kia, đang ở đây."

Lời nói vừa dứt, những người trong phòng liền đưa mắt nhìn nhau. Vẻ mặt của mỗi người đều xuất hiện một biểu hiện khác thường. Dường như là ngạc nhiên, cũng dường như là đã đoán trước được.

Chỉ là, bây giờ bọn họ đang căng não ra để vừa phòng bị lại vừa đề phòng và cả chuẩn bị tâm lý để công kích.

Vô hình chung, không khí đang dần trở nên nghiêm trọng hơn khi câu nói tiếp theo của Mạc Thuần Uy được phát ra: "Và tôi đã biết người đó là ai."

Ngay lập tức,tiếng xì xầm bàn tán, lẫn tiếng thở mạnh đều không hề xuất hiện. Tất cả đều im lặng đến mức không thể bắt nổi lấy một tần số âm thanh, dù là nhỏ nhất.

Mọi người đều hướng mắt về Mạc Thuần Uy, dù không ai bảo ai, nhưng tâm trạng hiện tại của tất cả, đều có thể nói là giống nhau.

Không ai đủ bình tĩnh để lên tiếng hỏi Mạc Thuần Uy về người đó.

Chỉ đơn giản là chờ đợi. Chờ đợi cái tên được xuất ra từ miệng của Mạc Thuần Uy.

Trong số đó có hai phe, một là thoát nạn, phe chờ đợi còn lại chính là, trả thù.

Mấy vụ bạo loạn gần đây trong hắc giới ảnh hưởng vô cùng to lớn đến những bang phái có liên quan. Gây ra nhiều tổn thất cả kinh tế lẫn lực lượng.

Lần này, nếu thật sự bắt được kẻ đằng sau lộ diện, thì chắc chắn hắn sẽ không thể yên thân với những kẻ có máu mặt tại đây.

Mạc Thuần Uy vẫn trầm mặc như thế, chỉ hơi cúi đầu một chút, khóe mắt hiện ra ý cười. Anh đứng dậy, tiếng giày da trơn nhẵn bước đi. Cộp Cộp Cộp...

Tiếng bước chân vang vọng, càng khiến cho không khí thêm căng cứng như dây cung đang được kéo. Bầu không khí tựa hồ như có thể nổ tung bất cứ lúc nào khiến cho việc hít thở của con người ta cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Ưu Vệ nhìn Vô Dĩnh Kỳ, khẽ nhíu mày. Vô Dĩnh Kỳ không nói gì, chỉ nhướng mày, gật đầu một cái. Biểu thị cho câu nói: Đúng là Mạc lão đại đã tìm ra kẻ giật giây. Chính là hắn.

Tiếng giày dừng lại. Mạc Thuần Uy đứng sau lưng Lâm Trạch, hai tay anh chống lên thành ghế phía sau, bạc môi mỏng khẽ nhếch lên: "Bác trai, cho phép tôi gọi Lâm tổng một tiếng như vậy để bày tỏ sự kính trọng với tư cách là cha của Trịnh Liệt. Nhưng lần này thì bác đi hơi quá đà rồi."

Nói xong, Mạc Thuần Uy liền đứng thẳng người, đi một mạch về phía cửa mà không cần quay đầu nhìn lại lấy một cái.

Lúc anh bước ra đến cửa, cũng là lúc Lâm Trạch giật mình nhận ra ý tứ trong câu nói của Mạc Thuần Uy là gì. Chỉ là ông không thể thanh mình, không thể nói thêm bất cứ điều gì, bởi vì bóng dáng của anh đã khuất hẳn.

Ngay sau đó, Lâm Trạch cảm nhận được một loạt luồng ánh mắt đang chĩa về phía mình. Ông hít sâu một hơi, sau đó thở ra. bình thản nhìn tất cả mọi người trong phòng, cười như không có chuyện gì xảy ra: "Chậc, Mạc lão đại dạo này đùa không vui gì hết, còn chưa nói gì đã đi mất rồi. Lam tổng, lão Trung, tôi nhớ ra hôm nay có việc phải làm, tôi xin phép..." Vừa nói, Lâm Trạch vừa rất tao nhã đứng lên sửa cổ áo vest, muốn xoay người ra hướng cửa mà đi tới.

NHưng lập tức nhận ra, phía sau ông đã có một tốp người to lớn, mặc vest đen toàn thân đang đứng đó. Chỉ cần nhìn qua cũng đã đủ biết tình hình hiện tại là như thế nào. Bọn họ là đang muốn chỉnh ông.

Lâm Trạch cười, khóe mắt đào hoa cũng theo đó mà cong lên, tuy đuôi mắt có hiện lên một vài nếp chân chim nhưng sự tuấn mỹ trên người ông vẫn không hề thua kém trước kia, thậm chí bây giờ còn thêm vào cả sự chính chắn của người đàn ông trưởng thành.

"Các cậu vào đây chỉ làm chật không gian thôi, đi ra ngoài với tôi đi." Vừa nói, Lâm Trạch vừa bước đi.

Bỗng một giọng nói trầm thấp nhưng rất thanh thoát vang lên: "Lâm tổng, xin dừng bước."

Lâm Trạch dừng lại, hơi quay đầu nhìn về phía giọng nói trầm ấm đàn ông kia. Đó là một chàng trai trẻ. Vô cùng điển trai và có khí chất thanh tao khác thường.

Người đó mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean màu bạc, hai tay bỏ túi quần. NHìn qua có vẻ là một chàng thiếu niên tầm mười chín, hai mươi tuổi. Nhưng kinh nghiệm của bản thân nói cho Lâm Trạch biết, xét về biểu hiện và khí chất trên người cậu ta, ít nhất cậu ta cũng đã hai mươi lăm đến hai mươi sáu tuổi.

Một chàng trai trẻ đầy nguy hiểm, là thân cận của Mạc Thuần Uy, muốn gì ở ông?

"Chàng trai, cậu gọi tôi sao?" Dù vô cùng thắc mắc nhưng trên khuôn mặt của Lâm Trạch vẫn nở nụ cười thân thiện.

Ông phải nhanh chóng rời khỏi đây, hắc đạo Mỹ có quy tắc không được gây ra nội chiến tại Sở Thanh Hội. Nếu ông còn chần chừ, kết quả sẽ khôn lường.

Vô Dĩnh Kỳ bước tới trước mặt Lâm Trạch, dừng lại. Anh dơ tay ra, nở nụ cười thanh thuần như một đứa trẻ: "Tôi là Vô Dĩnh Kỳ, chào chồng quá cố của vợ tôi."

Bàn tay Lâm Trạch vừa đưa ra, nghe câu nói của Vô Dĩnh Kỳ liền co ngón tay rút về, siết thành nắm tay.

Chồng quá cố... của vợ tôi?

Còn chưa đợi để Lâm Trạch định hình được ý nghĩa trong câu nói đó, Vô Dĩnh Kỳ đã hạ tay xuống, bước ngang qua người Lâm Trạch.

Lúc đi ngang qua, miệng anh có nói một câu mà ngay cả kẻ đã trải trong giới nhiều năm như Lâm Trạch cũng phải đứng bất động.

Câu nói đó chỉ vừa đủ cho hai người nghe: "Ông không qua khỏi hôm nay đâu, tôi đã sắp xếp hết rồi. Trả giá đi, tên khốn nạn."

Rõ ràng... lúc tới đây Mạc gia chỉ là triệu tập gấp mà chưa thể xác định được ai. Phán đoán vừa rồi của Mạc Thuần Uy cũng chỉ là dựa vào sắc thái khuôn mặt và sự nắm bắt tâm lý tuyệt đối. Hẳn là vẫn chưa thể có bằng chứng xác thực. Vậy nên Lâm Trạch ông mới muốn mau chóng rời khỏi đây, bởi vì nếu chưa có chứng cứ rõ ràng, cũng sẽ không ai có thể quang minh chính đại mà hại ông.

Cùng lắm sau khi rời khỏi đây, ông sẽ mai danh ẩn tích.

Đó là dự tính nhanh nhất được đề ra ngay sau khi Mạc Thuần Uy bắt đầu bước về phía ông.

Vậy thì tại sao...

... tại sao người tên Vô Dĩnh Kỳ này lại có thể chuẩn bị mọi thứ nhanh như vậy, trong khi ông không hề thấy Vô Dĩnh Kỳ có hành động gì khác ngoài việc đứng sau lưng Mạc Thuần Uy?

Rốt cuộc...

Nắm tay ông siết chặt lại, viền mắt đỏ bừng...

...Tại sao lại muốn triệt đường sống của ông?

****

Trên nền hành lang

Mạc Thuần Uy đang bước đi, âm thanh của bước chân có vẻ như đang rất vội vã

Dù Hiểu Thiên chưa có liên lạc, trong tài liệu mật mà anh kêu cô đi lấy về, hẳn sẽ có đầy đủ tất cả những gì để chứng minh lời nói của anh là đúng.

Nhưng là anh không thể chờ nổi cho tới lúc đó, trong khi mà cả trái tim lẫn trí óc đều đang cảm thấy khó chịu đến tột cùng như thế này. Mạc Thuần Uy anh trước giờ làm việc đều rất có quy củ, mọi thứ đều phải thật hoàn hảo thì anh mới đưa ra quyết định.

Nhưng là lần này lại không như thế. Có cái gì đó trong anh cứ thôi thúc, một cảm giác không tên cứ chen lấn, rồi bành trướng khắp toàn thân.

NHưng là cái gì mới được?

Điều đó thì đến anh cũng không rõ.

Nhưng anh biết. Điều anh cần làm bây giờ không phải là phí thời gian ở đây, mà là đi tìm người phụ nữ kia. Đây không phải là lý trí, cũng không phải là trái tim. Mà nó, chỉ là phản xạ vô điều kiện.

Trong đầu anh, thân thể anh, mỗi tế bào đều đang kêu gào hãy đi kiếm người phụ nữ có tên là Hiểu Thiên kia.

"ing" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Mạc Thuần Uy liền bước vào, sau đó nhấn tầng năm.

***

Trong căn phòng tối

Ngân Kính nhìn cánh cửa thang máy bên màn hình bên trái vừa đóng, Con ngươi linh động của Ngân Kính lại chuyển sang màn hình bên phải, nơi mà Hiểu Thiên đang ngồi ôm đầu, dáng vẻ vô cùng khổ sở.

Hai chân đang bắt chéo nhau thả xuống, vươn tay vuốt nhẹ lên dáng người đang ngồi trên mặt đất trong màn hình, ánh mắt sắc bén hiện ra tia thâm trầm.

Diane Hiểu Thiên. Đừng trách tôi nhé!

Sau đó hắn đứng dậy, sửa lại cổ áo, dáng vẻ tao nhã bước ra khỏi phòng.

16:11 20/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 36: Phục Hồi Trí Nhớ

Cơn tức ngực cứ ngày càng tăng khiến cho việc hít thở trong buồng phổi cũng trở nên khó khăn

Hiểu Thiên ôm lấy ngực, khó chịu lấy hơi để thở

Cơn đau đầu bất chợt cũng ập đến khiến cho trí óc của cô trở nên có điểm mơ màng

Mọi vật trước mắt dường như trở nên mơ hồ không rõ.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Nghi vấn đầu tiên mà Hiểu Thiên đặt ra đó chính là có chăng cô vừa trúng phải độc? Nhưng cô không cảm nhận được sự thay đổi nào trong cơ thể ngoài việc đau đầu và tức ngực.

Phải! Không những đau.

Mà là đau đến tận tê tâm liệt phế. Đau đến tưởng chừng như có hàng ngàn con dao nhỏ đang cùng nhau hướng tới tâm não của cô mà mổ xẻ từng chút từng chút một.

Để trở thành Vô Sát, cô đã từng trải qua những cơn đau đến tận cùng của thể xác. Nhưng là... hiện tại vẫn là đau gần như là chạm tới giới hạn của cô rồi.

Xoẹt...

Bỗng một thứ gì đó vụt qua đầu cô.

Hiểu Thiên cắn chặt răng để không thét lên vì đau.

Xoẹt...

Lại một hình ảnh lướt qua trí óc cô.

Nhưng cô không thể nhìn rõ được đó là gì.

"Huhu...Thuần... Thuần... huhu..."

Cái gì vậy? Cái gì vừa xuất hiện trong đầu cô?!

Rầm...Đùng... Đoàng....

Tiếng sấm ư?

"Á...xin đừng giết... hự..."

"Hiểu Thiên... chạy đi..."

"Á..."

Tóc... tách... tóc... tách...

Tiếng mưa? Mưa...

Aaaa.... Đau đầu quá. Não cô như muốn nổ tung, muốn phân ra thành mảnh vụn. Hiểu Thiên dùng hai tay ôm chặt lấy đầu. Mười ngón tay trắng xanh siết chặt. Chiếc mũ bảo vệ trên đầu cô bị nắm lại thành một nắm nhăn nhúm. Sau đó rơi xuống!

Rốt cuộc đây là loại độc gì mà khiến cho con người xuất hiện những ảo giác thống khổ như thế này?

"Hu... huhu... Thuần... c... cứu... "

Cạch... cạch... cạch...

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, dừng lại trước tầm mắt của cô.

Toàn thân hắn mặc quần áo màu đen, bịt kín mặt, chỉ còn lại đôi mắt. Đôi mắt này quen quá.

Keng...

Hai con dao trong tay hắn va chạm vào nhau tạo nên âm thanh giòn tan trong đêm mưa.

Hai tay hắn dơ cao lên không trung... một tia chớp trên bầu trời xẹt qua, phản chiếu lên thanh dao nhỏ một thứ ánh sáng của sự chết chóc.

Không ổn rồi, cổ họng cô không thể phát ra âm thanh nữa. Làm sao đây...

Mặn quá... nước mắt tràn cả vào miệng... mặn chát...

Trong lòngcô vẫn không cam tâm... cô đang chờđợi ai...

Con dao hạ xuống, lực tay vô cùng chuẩn, hướng thẳng về phía cô.

"Không! THUẦN UYYYYYY.....cứuuuuuuu..."

****

Ting...

Tiếng cửa thang máy mở ra

Mạc Thuần Uy nhanh chóng bước ra ngoài. Vẻ mặt anh dường như không được tốt.

Đôi mắt sắc lạnh không chưa lấy một tia ôn nhu.

Đôi chân dài được bao lại trong chiếc quần âu đen được thiết kế riêng ôm lấy từng đường cơ bắp mạnh mẽ. Anh sải bước trên nền đá hoa cương

Đến khúc rẽ cuối hành lang. Một đôi giày da bóng loáng bước ra, đứng chắn trước mặt của Mạc Thuần Uy.

Mạc Thuần Uy dừng chân lại. Khuôn mặt cương nghị ngước lên nhìn người dám chắn đường của anh.

Một gương mặt tuấn mỹ tỏa ra khí chất yêu nghiệt lập tức hiện ra trước mắt anh. Đó là một người đàn ông khoảng hai mươi lăm tuổi. Toàn thân hắn tỏa ra uy khí vô cùng mãnh liệt.

Mạc Thuần Uy nhíu mày, anh chưa từng gặp người này. Anh dám chắc là chưa từng gặp hắn là bởi vì, mặc dù trước giờ anh chưa từng quan tâm tới bất kỳ ai, nhưng với trí nhớ của mình, anh sẽ không bao giờ quên dù cho chỉ mới gặp qua một lần.

Người đàn ông kia hai tay bỏ túi quần, cặp mắt sắc bén của hắn khẽ lướt qua trên người anh một cái, dường như là đang đánh giá.

Mạc Thuần Uy cũng là có qua có lại, liếc mắt đánh giá hắn một lượt. Sau đó không nói gì mà tránh sang một bên, lướt qua người hắn, đi thẳng.

Nhưng vừa đi được vài bước, một giọng nói trầm thấp liền vang lên sau lưng: "Mạc Thuần Uy."

Bước chân của anh dừng lại. Dường như là đang chờ đợi câu nói tiếp theo của người đàn ông kia.

Người đàn ông kia cũng không quay người lại, vẫn đứng ngược hướng với Mạc Thuần Uy, hai người đứng đưa lưng về phía nhau, người đàn ông kia không nhanh không chậm nói: "Tôi là Ngân Kính." Nói xong, thân hình hắn cũng khuất dạng sau góc rẽ của hàng lang.

Mạc Thuần Uy khẽ cau mày.

Ngân Kính? Chưa từng nghe qua.

Nghĩ xong, anh lại dơ chân, hướng về phía căn phòng cuối tầng năm.

****

Tiếng bước chân ngày càng xa. Hiểu Thiên đang vận dụng tối đa cả cơ thể lẫn não bộ cho cuộc đối thoại vừa rồi.

Người đàn ông vừa tới căn phòng này, hắn nói tên là Ngân Kính.

Rốt cuộc có chuyện gì thế này?

Hiểu Thiên sờ sờ vào cổ họng. Cô vừa uống một loại thuốc viên mà Ngân Kính vừa đưa cho. Sau khi uống vào, cơn đau đầu đã có phần dịu đi. Hắn nói, đó là thuốc do Namida Huyền Dao, Dược Y của tổ chức chế tạo.

Ngân Kính sao?

Hắn nói chị em tốt của cô, Namida Huyền Dao đã bị bắt nhốt vì tội đồng lõa để cô trốn thoát.

Trốn thoát? Huyền Dao không liên quan gì tới chuyện này.

Hiểu Thiên nhìn tập ảnh rơi vãi trên sàn nhà. Người trong ảnh không ai khác chính là Huyền Dao. Cô ấy ít hơn Hiểu Thiên hai tuổi, chỉ mới hai mươi mốt tuổi, vẫn còn là cô gái đang trong độ tuổi nở rộ của con gái.

Tại sao...

Tại sao lại tàn nhẫn như thế này?

Trong tất cả các tấm ảnh, đều là hình ảnh của một cô gái xinh đẹp đang bị tra tấn đến tàn nhẫn. Máu me bê bết khắp người. Ánh mắt vô hồn, trắng dã như kẻ đã chết.

Hiểu Thiên run rẩy cánh tay, đưa lên bịt chặt lấy miệng mình.

Huyền Dao, chị xin lỗi. Tại chị. Tại chị không hoàn thành trách nhiệm, tại chị để Mạc gia bắt giữ nên mới khiến cho em rơi vào hoàn cảnh này.

NHưng mà...

NHưng mà....

Tiếng nói trong đầu lại lần nữa ẩn hiện:

"Hu..huhu... Thuần Uy... cứu... Hiểu Thiên sợ quá... huhu... sợ quá...."

"Mẹ... Không... mẹ ơi...huhu...."

"Đừng... Bố ơi... Hiểu Thiên xin lỗi... Hiểu Thiên sẽ nghe lời, đừng giết cha của Hiểu Thiên."

Phập....

Đùng.... Đoàng....

...

"Đừng... đừng mà... hu... đừng giết Hiểu Thiên.... Huhu... Thuần Uy.... Không! Cứuuuuuu...."

Thuần Uy? Mạc Thuần Uy?

Hiểu Thiên?

Đáy mắt Hiểu Thiên khẽ chuyển động, con ngươi ánh lên một tia bi thương. Cơn tức ngực lại lần nữa xông thẳng tới. Cô đưa tay lên, những ngón tay trắng xanh, tựa hồ như không có lấy một giọt máu đang đưa lên lồng ngực, siết chặt lấy nơi đó.

Đau quá.

Lý gia. Lý Hiểu Thiên.

Hiện tại cô không có tâm trạng cho việc tìm hiểu rằng tại sao bỗng dưng mình lại nhớ ra mọi việc. Cô không hiểu tại sao quá khứ lại bỗng chốc đổ về trong trí óc của cô như thác nước.

Cô chỉ biết là...

Tâm can cô hiện tại như đang bị xé vụn.

Làm sao có thể không đau.

Cha cô vì che cho cô mà bị chém hai nhát dao ngay tim.

Mẹ cô vì muốn đẩy cô chạy trốn mà đứng chặn lại nơi cửa để rồi nhận lấy sự giày xéo của sự tàn bạo, và nhận lấy ba viên đạn. Đến cuối còn chưa chịu buông bỏ mà nắm lấy chân của người mặc đồ đen kia để cô có thêm thời gian chạy trốn.

Cô không thể quên được ánh mắt lúc đó, ánh mắt bi thương mà còn nổi lên tia thống khổ. Người kia còn nhẫn tâm đến mức dơ chân, đạp thẳng vào mặt mẹ cô. Máu trào ra khóe miệng, từ khóe mắt một dòng chất lỏng màu đỏ đặc quánh cũng tuôn ra.

Đau quá... Đau quá...

Hiểu Thiên trên nền đất, ôm lấy hai đầu gối. Nước mắt không tự chủ lăn dài.

Mẹ cô... cha cô... Lý gia... đã chết trong thảm hại như thế. Cô nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mọi người.

Cộp Cộp Cộp...

Tiếng bước chân tới gần.

Cạch một tiếng, cánh cửa được mở ra.

Bước chân lại tới gần cô hơn. Sau đó ngồi xuống, cầm quyển sổ có mã khóa bên cạnh Hiểu Thiên lên. Lật giở từng trang trong đó.

"Chậc chậc... Diane. Không ngờ cô lại tìm ra được thân phận của mình sớm như vậy." Là giọng của một người phụ nữ, thanh âm nhẹ nhàng vang lên lan tỏa khắp căn phòng.

Hiểu Thiên không có bất cứ biểu hiện gì, cô vẫn bất động như thế. Bởi cô biết, chủ nhân của giọng nói kia là ai.

"Tôi ghen tỵ với cô đấy Diane. Tôi cũng muốn biết quá khứ của mình lắm, nhưng mà chủ nhân chưa cho phép. Vậy nên...."Chữ nên của cô ta kéo dài ra, ngữ điệu ngọt ngào nhìn vào Hiểu Thiên mà nở nụ cười: "Tôi vẫn phải tuân lệnh của chủ nhân lần này."

Vừa nói xong, cô ta liền xòe bàn tay ra, sau đó nhanh chóng vươn tay muốn đâm những chiếc kim châm đã có tẩm độc vào người của Hiểu Thiên. Chỉ là những chiếc kim kia còn chưa kịp chạm vào người cô thì đã bị cô xoay người lại, vật ngã cô ta xuống đất.

Hiểu Thiên khống chế lấy cổ tay cô ta, đặt lên đỉnh đầu.

Đôi bích ngọc xinh đẹp có nhuốm một ít sóng nước long lanh, nhưng lại chứa đựng sự kiên cường đến cứng rắn.

Hiểu Thiên gầm nhẹ giọng nói thanh thuần: "Địch Mẫn Nhu. Cô muốn chết nhanh chóng hay là chết từ từ?"

Cô gái có tên là Địch Mẫn Nhu kia nằm trên nền đất, kiều mị nở nụ cười: "Tất nhiên, tôi muốn sống. Chỉ là... Cô có biết trên đùi phải

của tôi có cái gì không?"

Đùi phải?

Hiểu Thiên nhíu đôi lông mày thanh mảnh lại, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc. Một tay giữ chặt lấy Địch Mẫn Nhu, tay còn lại xốc chân váy của cô ta lên.

Chiếc váy vừa được xốc lên, cánh cửa lại lần nữa được mở ra.

Cộp...

Tiếng giày da ngưng bặt.

Hiểu Thiên ngước mắt nhìn lên, hướng về phía cánh cửa. Nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc với khí thế bức người.

Mạc Thuần Uy.

Hai mắt Hiểu Thiên lay động, trái tim khẽ run rẩy một nhịp. Cánh môi anh đào của cô mấp máy, vừa định nói chuyện, lại lập tức nhận được một cái xốc áo rồi bị vứt đi như một thứ bỏ đi. Đầu Hiểu Thiên bị đụng phải góc bàn.

Đau. Máu từ nơi tiếp xúc với góc bàn chảy ra, ẩm ướt cả một vùng tóc.

Choáng váng một lúc, Hiểu Thiên cắn chặt răng để không kêu lên. Lúc thị giác được phục hồi là lúc cô nhìn thấy, Mạc Thuần Uy đang đỡ Địch Mẫn Nhu ngồi dậy. Tay anh đang kéo xuống chân váy cho cô ta, nơi đùi bên phải của cô ta, có một vết sẹo.

Vết sẹo hình con bướm.

16:24 23/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 37: Muốn Cho Hiểu Thiên Những Gì Tốt Nhất

(Na: Chỉ ngược có vài chương thôi, các tỷ muội đừng có trụy tim nhé. Vài chương thôi... chỉ vài chương thôi...)

****

Vết sẹo hình con bướm? Hình thù của vết sẹo quen mắt này..

Chẳng phải chính là vết sẹo ngày xưa trên chân của cô sao? Nhưng bây giờ trên chân cô không còn, mà lại ở trên chân của Địch Mẫn Nhu.

Chẳng lẽ...

"Mạc Thuần Uy, tránh xa cô ta ra. Cô ta không phải..."

"Câm miệng."

Lời nói của Hiểu Thiên còn chưa dứt liền bị Mạc Thuần Uy cắt hét lớn cắt ngang.

Mạc Thuần Uy vẫn ngồi đó, đưa lưng về phía cô, nhưng khí thế áp bách khiến cho cô có điểm trở nên khó thở.

Mạc Thuần Uy lớn tiếng với cô. Trong kí ức của cô, cho dù là trước kia, hay là từ khi gặp lại anh ở Mạc gia sau mười ba năm bị chia cách này, anh đều chưa từng lớn tiếng với cô.

Vậy mà bây giờ anh lại vì một người phụ nữ không rõ lai lịch kia mà dám quát cô?

Hiểu Thiên run rẩy siết chặt nắm tay. Hơn nữa...

Hơn nữa....

Người phụ nữ này là đang giả mạo cô.

Hiểu Thiên đứng thẳng người lên. Ưỡn thẳng lưng. Cắn nhẹ cánh môi, nói: "Mạc Thuần Uy, mười ba năm trước..."

"A...huhu... Sợ quá." cô gái tên Địch Mẫn Nhu kia bỗng dưng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ôm chặt lấy cánh tay của Mạc Thuần Uy, nép đầu vào lồng ngực anh.

Mạc Thuần Uy không biểu lộ ra biểu cảm nào trên khuôn mặt, chỉ là bàn tay anh nhẹ nhàng đưa lên vuốt tóc Địch Mẫn Nhu: "Ngoan. Không sợ."

Nói xong, anh vỗ vỗ tấm lưng mảnh mai đang run lên nhè nhẹ của cô ta. Hai mắt anh liếc xuống phía dưới đất, nơi bên cạnh chỗ của Địch Mẫn Nhu có một cuốn sổ nhỏ đang được mở ra. Bên trong đều là những hình ảnh và dòng chữ quen thuộc. Quen thuộc đến mức dù có nhắm mắt anh cũng có thể nhìn thấy rõ từng cái dấu chấm phẩy, hay từng cái lá, từng hạt cát trong mỗi tấm ảnh.

Cuốn sổ này...

...Người phụ nữ này thật sự chính là cô ấy sao?

Thật sự chính là... Lý Hiểu Thiên mà anh tìm kiếm bao nhiêu lâu nay?

Khuôn mặt Địch Mẫn Nhu dù đang nép trong lồng ngực Mạc Thuần Uy, nhưng ánh mắt lại ngước lên nhìn Hiểu Thiên. Khóe môi nở nụ cười chế nhạo. Tựa hồ như muốn nói: Dù bây giờ Diane Hiểu Thiên cô có nói gì đi chăng nữa. Mạc Thuần Uy cũng sẽ chỉ tin tưởng và bảo vệ "Lý Hiểu Thiên" có vết sẹo là cô ta thôi.

Đọc được lời này từ ánh mắt của cô ta, Hiểu Thiên liền có cảm giác như xung quanh tối sầm lại. Mọi vật đều trở thành vô hình, dường như bản thân cô đang rơi vào vòng vây của bóng tối vô tận.

Phải.

Nếu như tổ chức đã quyết định sẽ cho người giả mạo cô, tiếp cận Mạc Thuần Uy thì chắc chắn cô ta đã được chuẩn bị hết từng chi tiết nhỏ rồi. Kể cả là tư liệu về quá khứ của cô.

Và hơn hết...

... Cái quan trọng nhất đó chính là. Cô ta có vết sẹo, còn cô thì không.

Mạc Thuần Uy đỡ Địch Mẫn Nhu đứng dậy. Sau đó quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Hiểu Thiên: "Có thể cô không biết cô ấy là ai nên vừa rồi chỉ là tự vệ. Nhưng đừng để xảy ra chuyện này lần thứ hai."

Nói xong, Mạc Thuần Uy nâng cằm, thanh âm trầm thấp, nói: "Ưu Vệ, Vô Dĩnh Kỳ. Phiền hai người."

Vừa dứt lời, hai thân ảnh từ bên ngoài cánh cửa liền bước vào. Mạc Thuần Uy thì không nói gì, liền bước ra ngoài, mang theo cả Địch Mẫn Nhu.

Trong căn phòng chỉ còn lại ba người. Ưu Vệ không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, sau đó cũng xoay người đi ra phía cửa, để lại một câu: "phần còn lại nhờ cậu vậy. Dĩnh Kỳ."

"Okey." Vô Dĩnh Kỳ nhìn anh ta, nháy mắt một cái, khóe miệng nở nụ cười thật tươi.

Dù gì cũng vừa xả hận được cho kế hoạch nhỏ, Vô Dĩnh Kỳ anh hiện tại đang vô cùng vui vẻ. Nên rất sẵn lòng tham gia tất cả mọi việc. Kể cả là giết người phóng hỏa anh cũng sẽ không ngần ngại.

Sau khi Ưu Vệ đi khuất, Vô Dĩnh Kỳ mới tắt đi nụ cười trên miệng.

Anh bỏ hai tay vào túi quần, bước tới chiếc bàn cuối góc. Anh ngồi lên mép bàn, hơi cúi mặt xuống: "Hiểu Thiên.... à không. Diane Hiểu Thiên à. Tôi rất tiếc khi phải nói ra điều này nhưng..."

"Không sao. Tôi hiểu."

Vô Dĩnh Kỳ ngước mắt lên: "Cô sẽ bị đưa vào nhà lao mật của Mạc gia đấy."

"Tôi biết." Hiểu Thiên vẫn như cũ, không có bất kỳ một biểu hiện khác thường nào, chỉ đứng nguyên tại chỗ, nắm tay vẫn siết chặt.

Cô biết. Tất nhiên cô biết là nếu bây giờ cô đi theo Vô Dĩnh Kỳ về Mạc gia thì cô sẽ thế nào.

"Cô có thể rời khỏi đây. Tôi sẽ coi như không biết gì."

Nhưng là không thể, cô không thể chạy trốn.

"Cô biết đấy, Mạc lão đại rất coi trọng người phụ nữ có tên là Lý Hiểu Thiên kia..."

"Nếu tôi nói tôi mới chính là..."

Vô Dĩnh Kỳ đang nói thì bị cắt ngang, liền ngưng lại để nghe Hiểu Thiên nói. Nhưng cô chỉ nói được đến đấy, sau đó lại im bặt.

Nếu như cô nói với Vô Dĩnh Kỳ rằng cô chính là Lý Hiểu Thiên. Chắc chắn Vô Dĩnh Kỳ sẽ không tin, hắn sẽ cho rằng cô đã dùng phương thức tâm lý để đọc được quá khứ của "Lý Hiểu Thiên" rồi bây giờ muốn giả mạo.

Nếu vậy... Cô chẳng thà cứ về Mạc gia như vậy. Sau đó cô sẽ âm thầm bảo vệ Mạc Thuần Uy.

Tổ chức phái Địch Mẫn Nhu tới Mạc gia, chắc chắn là để giết anh. Là để hoàn thành nhiệm vụ mà Vô Sát đang dang dở.

Là bọn họ sợ cô ở bên cạnh Mạc Thuần Uy quá lâu, sẽ nhớ lại quá khứ nên muốn nhanh chóng hoàn thành sao?

Cô sẽ không thể để bọn họ được như ý.

Mạc Thuần Uy, là người thân cuối cùng mà cô có trên thế giới này.

Cô nhất định sẽ không để bọn họ đạt được mục đích.

****

Ở trong căn phòng tối

Mùi hương rượu nồng àn lại thoảng khắp căn phòng

Gió mang theo mùi của nắng

Ngân Kính đứng trước cửa sổ sát đất rộng lớn, hai tay chắp phía sau lưng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Mái tóc đen nhánh bị làn gió thổi đến rối tung, nhưng vẻ đẹp ngạo nghễ, xen lẫn một tia bi thương và cả sự lạnh lùng vốn có, tất cả kết hợp lại với nhau ở trên người Ngân Kính lại tạo nên một sức hấp dẫn đến kỳ lạ.

"Vũ, cậu nói xem. Có phải tôi rất tàn nhẫn?"

Người thiếu niên tên Vũ kia đứng ở trong góc phòng, chỉ cúi đầu mà không nói gì.

"Cô ấy sẽ không trách tôi, đúng chứ?" Ngân Kính lại lần nữa độc thoại. Hắn nhắm hai mắt, ngước khuôn mặt tuấn mỹ lên trời. Như để thả hồn, cũng như là để tìm lấy sự bình lặng trong tâm.

"Sẽ không. Mọi điều mà chủ nhân làm đều là vì muốn tốt cho Hiểu Thiên tiểu thư."

Nghe câu nói này từ Vũ, khóe miệng Ngân Kính liền cong lên.

Phải. Là vì muốn cho cô ấy những gì tốt nhất mà thôi.

20:16 24/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 38: Quá Khứ Của Ngân Kính

Ngân Kính nhắm hai mắt

Hàng lông mi rậm khẽ run rẩy

Tình yêu thật khó hiểu. Nó làm cho hắn từ một tên bất cần đời, muốn phá hoại tất cả, muốn tàn phá mọi thứ trở thành một kẻ muốn bảo vệ ai đó.

Nhớ năm đó...

"Yaaaaaa.... Phập!"

Âm thanh đâm vào da thịt vang lên. Mùi tanh nồng của máu, mùi mặn chát củamồ hôi, và mùi thảm khốc của sựchết chóc.

Một cậu bétầm mười hai tuổiđang cầm thanh kiếm trong tay. Khuôn mặt non nớt của cậu nhiễm một màu đỏ tanh tưởi.

Đôi mắt trẻ con mang đầy sát khí và thù hận.

Cậu nhìn con bốn con chó sói phía trước mặt, xung quanh cậu đều được bao vây bởi một cái lồng sắt to lớn, nhưng để ra khỏi đó là điều không thể.

Rải rác ở trên mặt đất là một vài cái xác của những con sói xấu số đang bê bết máu và không thể động đậy.

Hét lên một tiếng, thân hình cậu bé liền nhanh như chớp phóng về phía trước. Những con sói được huấn luyện đặc biệt cũng lao về phía cậu.

Trong tâm can cậu chỉ có một câu nói duy nhất. Đó là "phải thắng".

Có thắng thì mới được ăn. Chỉ có ăn thì cậu mới có thể sinh tồn. Sinh tồn để bảo vệ mạng sống, sinh tồn để báo thù, sinh tồn...

... để tìm kiếm tình thương từ người cha giấu mặt.

Phập... Phập... Phập....

Ba con chó sói to lớn hung dữ ngay lập tức ngã lăn ra đất.

Cậu bé hơi lảo đảo, sau đó vẫn đứng vững bằng hai chân, nhưng cơ thể nhỏ bé đã bắt đầu thấm mệt, thở dốc. Máu bắn lên người làm cho cậu càng trở nên hoang dã. Đôi mắt hằn lên tia máu tựa hồ như thú hoang.

Cậu cầm chuôi kiếm bằng hai tay, đôi mắt chăm chú nhìn vào mục tiêu. Sát khi toát ra khắp toàn thân tựa như dã thú đang bắt mồi.

Con chó sói còn lại còn sống sót dường như cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, nó hơi rụt cổ lại, chân bước lùi về sau một bước. Nhưng bản tính của thú hoang không cho phép nó rụt cổ trước con người, nó rú lên một tiếng rồi phi thẳng lên phía trước. Trong khi còn chưa kịp nhận ra mình đã bị đâm một nhát vào ngay tim thì nó đã ngã xuống.

Đôi mắt chó soi vẫn mở lớn, tựa như đang nhìn chằm chằm vào người cậu bé trước mặt. Không phải mang theo sự thù hận, mà là hiện lên tia nể phục và cam tâm.

Là bởi vì nó nhận ra sự chênh lệch sức mạnh, là bởi vì bản năng sinh tồn hoang dã đã khiến nó đoán trước được kết quả này.

Cậu bé nhìn con chó sói đang thoi thóp dần. Ngồi phịch xuống đất, tay cậu chống phía sau, ngửa mặt lên trời mà thở gấp.

Tiếng bước chân xuất hiện phía sau lưng cậu: "Ngân Kính thiếu gia. Chủ nhân cho gọi người."

***

"Gọi tôi có việc gì?" Cậu bé tên Ngân Kính đứng trước chiếc bàn làm việc hình tròn sau tấm mành mỏng. Có một thân hình phía sau tama mành đó, nhưng cậu không thể thấy mặt, chỉ catm nhận được hơi thở của người đó. Người đó chính là kẻ lập nên tổ chức sát thủ này, cũng chính là cha ruột của cậu.

Nhưng là từ khi được sinh ra, cậu chưa từng được nhìn thấy mặt của cha mình. Đó là luật để bảo vệ người đứng đầu tổ chức khỏi những cuộc ám sát.

"Ta có một việc giao cho con." Giọng nói khàn trầm phát ra, đủ biết ông ta là một người đàn ông đã có tuổi.

"Việc gì?"

"Triệt tiêu Lý gia."

******

Ngân Kính run rẩy hàng mi dày, hai tay chắp sau lưng khẽ siết chặt.

"Chủ nhân, Namida Huyền Dao xin diện kiến." Thiếu niên tên Vũ đánh tan khoảng không gian bức bối trong hồi tưởng của Ngân Kính.

"Ừm."

Vừa nói xong, cánh cửa phòng đã được mở ra. Đi vào là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen nhánh, khuôn mặt thuần khiết đậm đà vẻ Á Châu.

Cô gái kia đi tới gần chiếc bàn, ngồi lên mép bàn, thân hình gợi cảm được bao bọc bởi bộ váy dài xẻ dọc từ trên hông đi xuống, lộ ra đôi chân thon dài nõn nà.

Cô vươn tay, cầm lấy một tấm ảnh ở trên bàn.

"Ngân Kính chủ nhân, mấy tấm ảnh này không thể lừa nổi chị ấy đâu." Giọng nói ngọt ngào của Huyền Dao vang lên, khóe miệng cô dường như cũng có tia cười nhạt.

Làm sao có thể lừa nổi được Hiểu Thiên chứ, chị ấy dù gì cũng là Vô Sát lừng lẫy của tổ chức, và đồng thời cũng là Vô Ảnh của FBI. Dù thật sự là những tấm hình này được chỉnh sửa thật sự công phu, nhưng để nhìn ra nó là giả thì cũng không phải là quá khó.

Chỉ là... Với một người chị gái yêu thương cô như Hiểu Thiên thì chắc chắn là dù có là Vô Sát hay Vô Ảnh cũng sẽ bị shock tâm lý rất lớn.

Nhưng đó chỉ là vì chị ấy mà thôi.

"Cô ấy tin." Ngân Kính nói.

Huyền Dao nghe vậy thì gật đầu một cái. Quả nhiên, chị Hiểu Thiên của cô thật sự bị shock nên không còn nhìn rõ thực hư được rồi.

"Nhưng tôi vẫn có điều không hiểu." Huyền Dao nói, ánh mắt hướng về phía Ngân Kính, như dò xét, cũng là như một câu hỏi ngầm.

"Cô cứ nói."

"Tại sao anh yêu chị Thiên như vậy, lại có thể hai tay dâng chị ấy cho Mạc Thuần Uy? Rõ ràng anh có thể để chị ấy ở bên cạnh. Không những là một cách, mà là có vô số cách." Đây là điều mà Huyền Dao vẫn không hiểu.

Người chị gái tên Hiểu Thiên của cô không hề biết rằng có một người luôn âm thầm quan sát và bảo vệ chị ấy.

"Cái gì cũng có nguyên do của nó." Ngân Kính vẫn thản nhiên, giữ vẻ mặt lãnh khốc, tựa như biệt lập với mọi thứ xung quanh.

Huyền Dao cảm nhận được một sự cô đơn, và hơn thế nữa, đó là sự bi thương toát ra từ trên người Ngân Kính.

"Được rồi. Tôi không hỏi nữa." Huyền Dao nhún vai chịu thua. Cô biết, dù có hỏi cũng sẽ không có câu trả lời thỏa mãn: "Nhưng anh đưa Địch Mẫn Nhu vào Mạc gia, rốt cuộc là để làm gì?"

Ngân Kính quay đầu lại, nhìn về Huyền Dao, khuôn mặt hắn ngược hướng với ánh sáng bên ngoài, nhuộm một màu đen huyền bí mà mị hoặc.

Cánh môi mỏng hé mở, chầm chậm nói: "Để cho Hiểu Thiên những gì tốt nhất mà tôi có thể."

17:56 25/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 39: Nhập Vai Phản Diện

Những gì tốt nhất?

NHững thứ đó hắn cũng có thể mang lại cho chị ấy mà?

Huyền Dao khó hiểu, nhưng cô biết, Ngân Kính là thật sự muốn Hiểu Thiên có được những gì tốt nhất như lời hắn nói. Cô tuy không giỏi về tâm lý như Hiểu Thiên, nhưng cô có thể nhìn ra được, sự chân thành tận sâu tâm can mà Ngân Kính dành cho Hiểu Thiên toát ra từ trên người hắn.

Huyền Dao đứng dậy, nhún vai một cái, thấp giọng nói: "Anh đúng là hết thuốc chữa rồi."

Ngân Kính cúi đầu, khẽ cười một tiếng như để xác nhận câu nói kia của Huyền Dao, cũng như để tự giễu bản thân.

Hắn đúng là hết thuốc chữa rồi.

******

Hiểu Thiên đi theo sau Vô Dĩnh Kỳ vào trong Mạc gia, lúc đi ngang qua phòng cửa Mạc Thuần Uy, cửa còn chưa đóng kín, cô có nhìn vào thấy Mạc Thuần Uy đang ngồi bên cạnh cửa sổ, hút thuốc.

Anh phun khói, khói thuốc nhàn nhạt tỏa ra, tản mác trong không khí, làm mờ ảo đi khuôn mặt tuyệt mỹ của anh.

Điếu thuốc trên tay cháy dần, tàn thuốc rơi rụng xuống đất. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dường như đang chất chứa nhiều điều.

Chỉ là cô không thể biết, bên trong đó đang chất chứa những gì.

Đầu đột nhiên choáng váng. Hiểu Thiên nhíu chặt hai chân mày với nhau, cố gắng đứng vững.

Vết thương trên đầu có vẻ như khá nặng. Cộng với việc cô bị cảm lạnh, khá phiền phức rồi đây.

"Đi thôi." Hiểu Thiên nói với Vô Dĩnh Kỳ, cô lắc nhẹ đầu một cái, xoay đầu bước về phía phòng mình.

Vừa xoay người lại, lập tức đụng phải một thân ảnh khác.

"Ai da..." giọng nói ngọt ngào vang lên, không cần nhìn cô cũng biết chủ nhân của giọng nói đó là ai: "Đau quá. Huhu..."

Địch Mẫn Nhu mếu máo nhìn Hiểu Thiên: "Cô cố ý đúng không?"

Hiểu Thiên chỉ đứng đó không nói gì.

"Cô rõ ràng là cố ý." Địch Mẫn Nhu nói xong liền chạy vụt đi, vừa đi vừa quẹt nước mắt. Bộ dạng vô cùng yếu đuối.

Hiểu Thiên vừa cảm thấy khó hiểu vừa cảm thấy nực cười.

Diễn cũng không cần diễn sâu như vậy chứ? Ở đây đâu có Mạc Thuần Uy mà phải trưng cái bộ mặt ủy khuất đó ra.

Địch Mẫn Nhu luôn luôn coi cô là đối thủ của mình.

Nói đến nhan sắc, Địch Mẫn Nhu không thua kém cô. Nói về địa vị và tài năng, Địch Mẫn Nhu chỉ đứng sau cô trong tổ chức sát thủ. Nói về xuất thân, cô ta cũng là con lai, cũng mang trên mình đôi mắt xanh biếc và mái tóc đen nhánh.

Vậy nhưng, tất cả mọi thứ cô ta đều thua cô, đều đứng dưới cô một bậc. Đó là điều mà cô ta không cam tâm. Càng ngày, cô ta càng coi cô là cái gai trong mắt, xem cô là đối thủ cần loại bỏ.

Hiểu Thiên nhếch khóe môi.

Thật ra mà nói, cô nhìn ra, Địch Mẫn Nhu là đang ngưỡng mộ cô. Mặc dù cô không biết vì sao cô ta lại ngưỡng mộ cô, nhưng ánh mắt cô ta không thể giấu được sự hâm mộ đó.

Cô ta làm tất cả dường như chỉ là để cho cô thấy, cô ta hơn hẳn cô. Cũng là muốn cô khẳng định cô ta.

"Cô đã làm gì cô ấy?"

Một giọng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Hiểu Thiên. Cô giật mình nhìn về phía sau, Mạc Thuần Uy đã đứng ở sau lưng cô từ bao giờ rồi.

Nói vậy có nghĩa...

Vừa rồi Địch Mẫn Nhu không phải diễn trò cho vui, mà là vì cô ta đã thấy Mạc Thuần Uy tiến về phía này.

Chậc...

"Tôi chẳng làm gì cả. Chỉ là đụng phải cô ta thôi."

Hiểu Thiên vừa nói xong, hai má cô liền bị một bàn tay to lớn bóp mạnh, khiến cho miệng cô không thể khép lại.

Tay Mạc Thuần Uy dùng lực lớn làm cho má cô đau đến mức muốn rách ra.

Hai mắt Hiểu Thiên không tự chủ được mà lưu động một dòng chất lỏng.

"Từ nay mỗi lần Hiểu Thiên khóc, tôi sẽ khiến cho cô phải chảy gấp đôi số nước mắt của cô ấy." Vừa nói, Mạc Thuần Uy vừa nghiến chặt răng, gầm giọng với Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên đau tới mức cơ hàm đều muốn gãy nát. Dòng nước trong mắt cô vẫn lưu động không ngừng, chỉ muốn chực trào ra.

Em mới là Hiểu Thiên. Là em, là Lý Hiểu Thiên mà anh tìm kiếm.

Lúc này cô đang muốn hét thật to như thế để thỏa đi nỗi lòng, cho dù anh không tin cũng được, cho dù bị coi là giả mạo muốn tiếp cận anh cũng được. Nhưng là miệng cô đang bị bóp chặt đến méo mó, không thể cử động dù chỉ một chút.

"Từ nay về sau, tên của cô sẽ là Mạc Thiên, là thuộc hạ của tôi. Tôi không cho phép cô dùng tên giống với cô ấy." Mạc Thuần Uy khép hờ hai mắt, giọng điệu trầm thấp nói.

Mạc Thuần Uy buông tay ra, hai má Hiểu Thiên đỏ bừng, vết ngón tay đỏ chói trên gò má trắng nõn càng trở làm cho người nhìn vào thêm nhức mắt.

Hiểu Thiên há miệng ra, vì đau mà vẫn không thể thốt ra nổi lời nào.

Mạc Thuần Uy không thèm liếc mắt lấy một cái, đóng sầm cửa lại.

Đứng bên ngoài cửa, Hiểu Thiên run tay, cắn chặt môi dưới. Hốc mắt cô lúc này đã đỏ hồng lên, một chất lỏng nóng ấm chảy ra, lăn dài trên má.

Vô Dĩnh Kỳ đứng một bên nãy giờ, anh thật ra định giải thích, nhưng là nhìn thấy thái độ của Mạc Thuần Uy, anh biết Mạc Thuần Uy đã có suy tính gì đó.

Đành vậy. Lão đại đã nhận vai phản diện thì anh cũng sẽ chịu trách nhiệm nhập vai ác một lần vậy.

Vô Dĩnh Kỳ nhìn người phụ nữ trước mặt, dáng vẻ kiên cường khiến cho người ta đau lòng này...

Bất giác anh thở dài một cái.

19:32 26/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 40: Lựa Chọn

Mùi hương nồng của nắng

Mùi thơm nhàn nhạt của cỏ cây

Mùi máu

Hoà quyện vào nhau.

Hiểu Thiên ngồi trước tấm gương lớn, Cô đang tự xem xét vết thương trên đầu. Máu dính vào tóc, khô lại khiến cho tóc kết dính lại với nhau.

Đau!

Vô Dĩnh Kỳ nói để anh ta xử lý vết thương cho cô, nhưng cô đã từ chối.

Hiện tại, cô muốn được một mình. Một mình an an tĩnh tĩnh mà xem xét lại mọi thứ.

Dường như cô đang quá kích động nên không thể suy nghĩ được như là Vô Ảnh nữa rồi.

Hiểu Thiên bước vào nhà tắm. Cởi quần áo trên người xuống.

Bộ quần áo bảo vệ trên người cô từ lúc ở Sở Thanh Hội theo đà rơi xuống đất, để lộ ra thân hình nõn nà với những đường cong xinh đẹp.

Hiểu Thiên nhìn mình trong tấm gương lớn trong nhà tắm. Đôi mắt với đồng tử màu xanh lam, làn da trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh được thả xuống có một vùng bết dính trên đỉnh đầu.

Cô bước lại gần chiếc gương, vươn tay vuốt ve khuôn mặt mình trong đó. Thuần Uy của cô rất thích bẹo má cô, luôn cười ấm áp với cô, luôn xoa đầu cô, luôn làm vẻ mặt tức giận nhưng lại không thể nói gì với cái tính bướng bỉnh của cô mỗi kho cô nghịch ngợm...

Thuần Uy cũng thích cô. Anh đã tìm kiếm cô bấy nhiêu lâu, đã chỉ đợi duy nhất một mình cô...

Thuần Uy... Anh yên tâm. Em cũng sẽ đợi anh. Đợi anh đến lúc anh nhận ra em.

Hiểu Thiên mở vòi nước, nước từ trên cao đổ xuống ướt tóc cô. Nước thấm vào vết thương, đau đến tận gan, buốt tới tận óc.

Nhưng cô thấy nó vẫn chưa là gì, vẫn chưa là gì so với nỗi đau của cô.

Nước từ trên người cô chảy xuống nền nhà, mang theo một màu đỏ sẫm chảy loang lổ trên mặt sàn.

Những hình ảnh trong đầu cô lại lần lượt hiện lên. Bố cô, mẹ cô, những cái xác ngổn ngang, máu theo mưa chảy thành sông trong biệt thự nhà họ Lý. Tim cô nhói lên một cái.

Khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười khả ái, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng đi theo cô gọi "chị Hiểu Thiên". Và cả hình ảnh đang bị tra tấn dã man trong mật ngục của tổ chức. Hiểu Thiên nhíu chặt mày, cắn nhẹ cánh môi.

Là ai đã giết cả nhà nhà cô? Là ai lại có thâm cừu đại hận đối với Lý gia đến như vậy?

Là ai đã ra lệnh làm như vậy với Huyền Dao? Là ai mà lại dám đưa tính mạng của Huyền Dao ra để đe dọa cô?

Lẽ nào là...

Trong đầu cô vụt lên hai chữ: Chủ nhân.

Đúng vậy. Chắc chắn là hắn ta muốn trừng phạt cô nhưng lại em sợ thế lực của Mạc gia nên dùng Huyền Dao để làm tấm bình phong, để giận cá chém thớt, và để...

Không đúng!

Nếu như muốn đe dọa cô thì hơn hết hắn nên gửi cô những bức ảnh mà chứng tỏ Huyền Dao vẫn còn tự tại hay ít nhất cũng chỉ là bị giam lỏng thôi mới đúng chứ. Tại sao lại sai người tên Ngân Kính kia đưa những tấm ảnh mà Huyền Dao đang đứng trên ranh giới của sự sống và cái chết kia cho cô? Nếu như vậy...

Nghĩ đến đây, hai mắt của Hiểu Thiên bỗng nhiên mở lớn.

Hắn cử Địch Mẫn Nhu tới đây để giết Mạc Thuần Uy, và tra tấn Huyền Dao tới mức sống không được chết cũng không xong. Chẳng lẽ là muốn bắt cô phải chọn lựa Mạc Thuần Uy hoặc Huyền Dao hay sao?

Hiểu Thiên đứng thẳng lưng, nước chảy từ trên đỉnh đầu xuống, lăn lên má cô, từng dòng từng dòng chảy xuống theo từng đường cong trên thân thể.

Cô...

...đúng là phải chọn lựa rồi.

****

"Chủ nhân à, anh làm vậy chẳng phải là muốn ép chị ấy sao?" Huyền Dao bước tới gần cửa sổ, nơi mà Ngân Kính đang đứng.

"Ép?" Ngân Kính như có như không nhắc lại từ mà Huyền Dao vừa nói, ngừng một lát, nói tiếp: "Đó là tôi đang muốn cô ấy xác định tình cảm của mình. Không phải ép."

Ngân Kính vẫn nhìn ra phía cửa. Nét mặt không chút thay đổi.

Huyền Dao nhìn sang, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào khuôn mặt Ngân Kính, hiện ra từng đường nét anh khí trên mặt hắn, đẹp tựa như một vị thần Apolo. Đẹp tới mức khiến cho con người ta quên cả việc hít thở. Nhưng mà...

...Khuôn mặt ấy mang theo quá nhiều ưu tư. Khiến cho người nhìn vào cũng trở nên mềm yếu theo hắn.

"Cô có buồn nếu như cô ấy không coi trọng mối quan hệ chị em giữa với cô bằng Mạc Thuần Uy không?"

"Tôi không." Huyền Dao cũng quay mặt ra bên ngoài, nhìn về một nơi vô định nào đó, khóe miệng khẽ cong lên: "Ngược lại, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu chị ấy xác nhận được tình cảm của mình."

Chỉ mong Mạc Thuần Uy không quá ngu ngốc, chỉ mong chị ấy đừng quá hi sinh bản thân. Chỉ mong hai người bọn họ sẽ tìm được tình cảm thật của nhau mà không phải là cảm giác thân thuộc hay chỉ đơn giản là mắc nợ lẫn nhau.

Huyền Dao lại liếc mắt sang Ngân Kính đang đứng nhìn lên bầu trời

Đáy mắt cô nổi lên một tia cảm kích cùng sùng bái.

***

Hiểu Thiên bước ra khỏi phòng tắm

Trên người quấn một chiếc khăn tắm duy nhất

Cô dùng khăn lau nhẹ nhàng mái tóc, tránh cho việc đụng phải vết thương.

Tâm trí cô vẫn đang suy tính về việc lựa chọn.

Bàn tay đang lau tóc của cô dừng lại.

Cũng được. Quyết định như vậy là tốt nhất.

20:52 27/5/2017

Na: thông báo khẩn, chương sau chuẩn bị khăn giấy. Lý do: *nhếch miệng*

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 41: Mị Hoặc (1)

Hiểu Thiên dừng động tác lau tóc lại

Cô cởi chiếc khăn tắm đang quấn quanh người, sau đó đi tới chiếc tủ quần áo của mình.

Mở cửa tủ, lấy ra một bộ váy ngủ trong đó, mặc vào.

Chiếc váy ngủ với chất liệu mỏng tanh, mềm mại. Khi được khoác lên người Hiểu Thiên lại thêm thập phần quyến rũ mị hoặc.

Cô vấn nhẹ tóc lên cao. Mái tóc đen nhánh vẫn còn hơi ẩm ướt.

Tự ngắm mình trong gương một lúc, Hiểu Thiên lại lôi đồ trang điểm ra. Tỉ mỉ trang điểm trên khuôn mặt vốn đã vô cùng động lòng người.

Cô xinh đẹp với mái tóc đen được vấn gọn, có một vài sợi buông thả xuống.

Mắt ngọc trong suốt, long lanh như hai viên đá quý. Làn da trắng mượt như men sứ, cánh môi màu anh đào được tô thêm một chút màu đỏ trong lòng môi càng khiến cho khuôn mặt cô trở nên vô cùng thanh tú mà lại mềm yếu, thanh nhã.

Được rồi.

Quyết định là do cô đưa ra. Cô đã chọn nó, thì phải đi tới cùng.

Hiểu Thiên mỉm cười một cái với cô gái trong gương, nụ cười có phần chua chát.

Sẽ không hối hận!

***

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa vừa dứt, cánh cửa liền được mở ra

Xuất hiện sau cánh cửa chính là Vô Dĩnh Kỳ. Anh ta đang mặc một bộ quần áo ngủ theo kiểu cách Yukata của Nhật Bản. Để hở bộ ngực trần rắn chắc rộng lớn, trông vô cùng gợi cảm.

"Ôi, là mỹ nhân Hiểu Thiên... à à không đúng. Là Mạc Thiên mỹ nhân đây mà. Đêm hôm khuya khoắt thế này..." Vô Dĩnh Kỳ cố ý kéo dài bốn chữ "đêm hôm khuya khoắt" và dùng ánh mắt xấu xa nhất để liếc nhìn cô từ trên xuống dưới: "Lại ăn mặc khiêu gợi thế này..."

Vô Dĩnh Kỳ cắn cắn môi, nhếch khoé miệng, hơi nghiêng đầu dựa vai vào tường, ngón tay đưa lên miệng làm động tác lau khóe miệng: "Phải hay không là đang tìm tôi để..."

Bụp...

"Á... Mạc Thiên. Cô bị điên à? Tôi đùa... khoan... khoan đã! Tôi chỉ đang đùa thôi... Á á...."

Sau gần mười phút kêu la khóc thét, Hiểu Thiên đã dừng tay. Nhưng thay vào đó là khuôn mặt bầm tím và động tác cúi gập người, hai tay ôm lấy tiểu đệ đệ của Vô Dĩnh Kỳ.

Vô Dĩnh Kỳ nhăn mũi, trừng mắt nhìn Hiểu Thiên như muốn nói: đồ độc ác, con cháu tôi mà có mệnh hệ gì thì cô sẽ sống không yên thân đâu.

Nhìn bộ dạng này của anh ta, Hiểu Thiên bật cười, cảm thấy anh chàng này dù lớn tuổi nhưng tính tình không khác gì trẻ con. Rất đáng yêu!

Có điều ở đây là Mạc gia, cô không cho phép ai đùa mình như vậy trước mặt anh.

Lỡ như... lỡ như anh hiểu lầm...

Lỡ như sao?

Hiểu Thiên cúi mặt, nhẹ nhếch khoé miệng. Hoá ra... cái cô có bây giờ chỉ là hai chữ "lỡ như" kia.

"Này... Này... có nghe tôi nói gì không? Này!!!" Giọng nói của Vô Dĩnh Kỳ vang lớn bên tai khiến Hiểu Thiên giật mình quay về thực tại.

"À ừ... tôi tới tìm anh là có việc cần nhờ." Hiểu Thiên nhìn xung quanh, không có ai, nhưng cẩn thận vẫn hơn: "Chúng ta vào trong nói chuyện."

Nói xong, Hiểu Thiên liền nhấc chân muốn bước vào, nhưng thân hình Vô Dĩnh Kỳ lại đứng chắn trước mặt cô.

Hiểu Thiên khó hiểu nhíu mày nhìn anh.

"Khụ... phòng tôi không thể để người khác tuỳ tiện vào bên trong được." Vừa nói, hai vành tai anh vừa đỏ hồng lên, cảnh tượng này khiến trong lòng Hiểu Thiên có điểm hoài nghi.

"Đừng nói là... anh giấu mấy thứ nhạy cảm mà trẻ con không nên biết nhé."

"Khụ... khụ..." Vô Dĩnh Kỳ ho sặc sụa.

"Hay là anh đang xem GV*?" Hiểu Thiên không chịu thua hỏi thêm.

(*GV: là ngôn ngữ thông dụng trong đam mỹ, viết tắt của "Gay Video".)

"Há... Khụ... Khụ Khụ Khụ..." Lần này Vô Dĩnh Kỳ ho đến mức cả mặt đỏ gay, trong mắt cũng hằn lên tia máu.

Hiểu Thiên cố nén cười nhìn Vô Dĩnh Kỳ đang vật lộn với cơn ho. Cô khoanh hai tay trước ngực: "Thôi được rồi. Thật ra tôi chỉ muốn nhờ anh một chuyện. Nói ở đây cũng không sao. Phiền anh nói với Mạc lão đại lát nữa tới phòng tôi."

Nói xong, Hiểu Thiên còn làm ra vẻ bí ẩn nháy mắt với Vô Dĩnh Kỳ một cái: "Dù anh có đang giấu nam tình nhân trong phòng thì cũng không sao đâu. Tôi ủng hộ mà."

Nói xong, cô đi thẳng về phía phòng mình mà không nhìn lại.

Vô Dĩnh Kỳ cuối cùng cũng thoát khỏi cơn ho, liền đứng thẳng người, chỉ tay lên trời mà hét: "Diane Hiểu Thiên, dám nói ông xem GV, còn giấu tình nhân gay, tôi thề sẽ khiến cô chết không toàn thây. Ai mà lấy cô thì kẻ đó sẽ là người xui xẻo nhất thế giới này. Ra đường bị xe đâm chết, ăn cơm bị nghẹn chết, đi bơi thì sặc nước mà chết..."

BỘP!!!

"Á Đau!" Vô Dĩnh Kỳ ôm đầu hét lớn. Anh nhìn xuống thủ phạm trực tiếp gây nên cơn địa chấn trên đầu mình.

Đó là một quyển sách, quyển sách có độ dày bằng hai đốt ngón tay, lại là bìa cứng. Sau khi hoảng hốt nhìn thấy thủ phạm thì Vô Dĩnh Kỳ lại nhanh chóng nhìn về thủ phạm gián tiếp đang nhàn nhã ngồi trong phòng anh mà đọc sách, Mạc Thuần Uy.

"Mạc lão đại, anh muốn giết người hả?" Vô Dĩnh Kỳ xoa xoa cái đầu, đóng cửa bước vào bên trong.

"Lỡ tay." Mạc Thuần Uy nói bâng quơ một câu, ánh mắt vẫn chăm chú vào thứ trên tay.

"Có chó nó mới tin vừa rồi là lỡ tay." Đau thấy tổ tông luôn rồi.

Mạc Thuần Uy nhìn Vô Dĩnh Kỳ một cái, hai mắt nheo lại nguy hiểm: "Cậu có tin không?"

Cái... Cái này....

"Tô...Tôi tin." trên trán Vô Dĩnh Kỳ chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, cười gượng: "Lời của lão đại tất nhiên là tôi tin rồi. Ha... haha..."

(Na: Dĩnh Kỳ ca, anh thật không có tiền đồ mà. *thở dài*)

Mạc Thuần Uy gật gật đầu, hai hàng lông mày lúc này mới giãn ra: "Tốt."

Vô Dĩnh Kỳ đi tới, đứng sau lưng Mạc Thuần Uy, thở dài một cái rồi trầm giọng nói: "Lão đại à, tôi đã nói rồi. Đừng dùng tai để nghe, đừng dùng mắt để nhìn. Những thứ nghe được chưa chắc đã là đúng, những gì thấy được chưa hẳn là sự thật."

Thấy Mạc Thuần Uy vẫn ngồi yên lặng, Vô Dĩnh Kỳ nhún nhún vai, một tay bỏ túi áo, một tay còn lại đặt lên vai Mạc Thuần Uy: "Tôi không dám chắc điều gì nhưng mà, lão đại, tôi biết anh đã có suy tính của riêng mình rồi. Cho nên..."

"Cút."

"Hả?"" Vô Dĩnh Kỳ điếng người khi Mạc Thuần Uy bỗng dưng lên tiếng.

Mạc Thuần Uy ngước mắt nhìn lên: "Tránh xa tôi ra,trước khi có người nghĩ tôi là nam tình nhân của cậu."

Một giây... hai giây...

Mặt Vô Dĩnh Kỳ đen thui, sau đó lại chuyển sang trắng, rồi xanh.

Được lắm. Ai cũng hùa nhau ức hiếp anh hết. Vô Dĩnh Kỳ âm thầm thề rằng, nếu còn nói chuyện với Diane Hiểu Thiên và Mạc Thuần Uy nữa thì sẽ không mang họ Vô.

"Mạc Thiên vừa rồi tìm cậu có chuyện gì?"

"Cô ấy nhờ tôi chuyển lời cho lão đại, muốn lão đại qua phòng cô ấy một chuyến." Vô Dĩnh Kỳ trả lời rất nhanh. Nhưng sau một khắc thì cả người liền lập tức như đông cứng lại.

Xong rồi, xong rồi. Anh sẽ rút lại lời thề vừa rồi.

Thật đấy! Vô Dĩnh Kỳ tôi vẫn mang họ Vô.

***

Đứng trước phòng của Hiểu Thiên

Cánh cửa đang được đóng chặt

Cốc Cốc Cốc...

"Vào đi."

Vặn nắm đấm cửa, cánh cửa liền mở ra. Mạc Thuần Uy bước vào bên trong.

Vừa đặt chân vào bên trong, có cái gì đó khác lạ liền nảy sinh. NHưng là anh không biết khác lạ ở chỗ nào. Anh vẫn tiến thêm vào.

"Cô muốn gặp tôi có chuyện gì?" Giọng nói của Mạc Thuần Uy lạnh lùng, tràn đầy từ tính.

"Anh đếm từ một đến ba đi."

Mạc Thuần Uy ca mày không hiểu. Nhưng khi nghe giọng nói dễ chịu của Hiểu Thiên thì bất giác trong người anh lại cảm thấy dễ

chịu lan tỏa. Không tự chủ được mà mở miệng ra đếm: "Một... Hai... Ba..."

Số ba vừa đọc xong, toàn thân anh liền bất động. Mạc Thuần Uy đứng sững giữa phòng. Lúc này Hiểu Thiên mới lộ diện bước ra. Đi tới trước mặt Mạc Thuần Uy.

Thân hình cô tha thướt, mềm mại như cánh bướm trong gió. Cô tiến lên thêm một bước, ngước mắt nhìn lên, khuôn mặt của Mạc Thuần Uy dường như ở ngay trước mắt cô, mà lại dường như ở một nơi nào đó rất xa xăm.

Hiểu Thiên đưa tay lên vuốt ve từng đường nét trên mặt anh, rồi đến cổ, đến bờ vai rộng lớn, đến ngực, nơi mà trái tim đang đập mạnh.

Cô đưa má mình ghé sát ngực anh, giọng nói ma mị lại dễ nghe kia tiếp tục: "Mạc Thuần Uy, từ bây giờ anh chỉ nghe thấy giọng nói của một mình em. Em chính là Lý Hiểu Thiên. Chính là người mà anh đã tìm kiếm mười ba năm nay. Được chứ?"

"Được." Mạc Thuần Uy nói, tựa hồ như một cái máy, chỉ có miệng cử động còn toàn thân vẫn đứng yên như cũ.

"Vậy tốt." Hiểu Thiên mỉm cười, nụ cười mang theo sự cô độc và xen lẫn một chút hạnh phúc: "Em đếm một tới ba, anh sẽ trở lại bình thường. Một, hai, ba."

"Hiểu Thiên? Sao em lại ở đây?" Mạc Thuần Uy nhìn Hiểu Thiên, vẻ mặt có điểm khó hiểu.

"Đây là phòng em mà." Cô đã chọn điều này. Cô sẽ không hối hận.

Thuần Uy, chỉ một lần này thôi. Em cũng không mong muốn gì hơn. Bởi vì em không muốn mất đi bất cứ ai. Dù là anh, hay Huyền Dao.

Mạc Thuần Uy vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng bỗng một mùi hương bay tới, mùi hương thoang thoảng như mùi của cơ thể thiếu nữ.

Hiểu Thiên nhìn Mạc Thuần Uy, cầm tay anh. Chiếc áo ngủ mỏng và rộng bay nhè nhẹ theo cơn gió từ bên ngoài lùa vào, phô bày ra từng đường cong quyến rũ. Mùi thơm này... đúng là mùi của Hiểu Thiên.

Hiểu Thiên cắn nhẹ cánh môi, nhìn Mạc Thuần Uy.

Không được.Cô ấy là Hiểu Thiên, mày không được...

Không...

Mạc Thuần Uy như con thú hoang đói mồi, bỗng chốc ôm chầm lấy Hiểu Thiên, nhanh chóng đặt môi anh xuống đôi môi mềm mại của cô mà ngấu nghiến. Lưỡi anh linh hoạt lùa vào bên trong miệng cô, trơn tuột bắt lấy cái lưỡi đinh hương đang chạy loạn.

Anh hôn cô điên cuồng, hôn đến mức Hiểu Thiên thiếu đi không khí mà thở dốc. Cô không thể thốt ra nổi lời nào ngoài những âm thanh ưm a trong cổ họng.

Hơi thở của Mạc Thuần Uy cũng bắt đầu trở nên gấp gáp. Anh thở dốc, một tay đỡ sau gáy cô, một tay siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Cho tới tận khi Hiểu Thiên dường như bị hút hết oxi, thì Mạc Thuần Uy mới buông môi cô ra. Anh hôn lên trán, lên mắt, lên má. Hơi thở nóng hổi, ghé sát bên tai Hiểu Thiên: "Hiểu Thiên, anh tìm em đến phát điên. Anh nhớ em đến phát điên luôn rồi."

Na: ôi, chương này chưa cần khăn giấy. Đã cố gắng viết dài vậy rồi mà vẫn chưa cần khăn giấy. huhu... thôi để chương sau vậy *cười*.

20:4828/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 42: Mị Hoặc (2)

Nghe những lời này từ miệng Mạc Thuần Uy thốt ra, trong lòng Hiểu Thiên vô cùng hạnh phúc.

Mặc dù anh đang bị cô thôi miên, anh đang không nhận ra cô thật sự. Nhưng là chẳng phải những lời vừa rồi chính là tận đáy lòng anh sao?

Chẳng phải nó chính là dành cho cô hay sao?

Hiểu Thiên mỉm cười, nhón chân lên, chạm môi mình vào môi anh.

Hai môi chạm nhau, đầu lưỡi của anh lại lập tức luồn vào trong miệng cô. Đầu lưỡi thô dày đoạt lấy từng đợt hương dịch. Bên tai tràn lan những âm thanh kiều mị, mềm yếu, lại càng khiến cho bản tính chinh phục của đàn ông trỗi dậy cao hơn.

Mạc Thuần Uy ôm lấy Hiểu Thiên, miệng vẫn dây dưa trên miệng cô nhưng chân lại đưa cô đi tới mép giường. Bàn tay không an phận sờ soạng lung tung khắp dọc cơ thể cô.

Bỗng tay anh dừng lại.

Hiểu Thiên hơi nghi ngờ, khó hiểu nhìn Mạc Thuần Uy. Vẻ mặt của Mạc Thuần Uy bối rối, anh nhìn Hiểu Thiên: "Hiểu Thiên, anh... anh có được không?"

Hiểu Thiên hơi ngơ ngác một chút, sau đó mỉm cười, gật nhẹ đầu một cái.

Anh là đang muốn tốt cho cô. Anh sợ làm tổn thương cô nên dừng lại để hỏi ý kiến cô.

Được sự cho phép của Hiểu Thiên, Mạc Thuần Uy như hổ đói vồ mồi. Anh ngấu nghiến hôn cô, bàn tay đưa lên thắt lưng cởi ra một cái. CHiếc áo ngủ mỏng của Hiểu Thiên lập tức bị buông ra, lồ lộ hai đồi núi to lớn hùng vĩ trước ngực.

Mạc Thuần Uy đưa tay lên, bàn tay to lớn bao phủ lấy một bên ngực, dùng sức mà nhào nặn, bộ ngực đầy đặn run run theo từng nhịp xoa bóp, tiêu nhũ được ngón tay anh mân mê, tràn lên khoái cảm trước giờ chưa từng có.

Hiểu Thiên ngâm nga những âm thanh mị hoặc trong cổ họng, hai mas đỏ bừng lên,, cô cảm giác được nhũ nhục của mình đang mềm nhũn thay đổi hình dạng dưới lực tay của anh.

Trên người cô bây giờ chỉ còn lại một mảnh giáp cuối cùng nơi giao điểm giữa hai chân.

Nhìn xuống một cái, hơi thở của Mạc Thuần Uy lập tức trở nên dồn dập.

Anh đã biết cô là Hiểu Thiên, nhưng anh là đang bảo vệ cô. Có điều cô lại không biết điều đó, cô lại đi thôi miên anh. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng ít nhiều tâm lý anh vẫn bị ảnh hưởng, khiến cho đầu óc anh lúc tỉnh táo lúc cuồng quay không phân rõ thực hư.

Hiểu Thiên...

Nhưng đây chính là Hiểu Thiên của anh...

Đây chính là Hiểu Thiên mà anh tìm kiếm đến muốn phát điên lên...

Nếu đã không thể...

Thì tại sao lại không buông thả một lần? Một lần coi như bản thân mình thật sự đang trở nên hồ đồ...

Nghĩ vậy, Mạc Thuần Uy lại càng hung mãnh, siết chặt lấy eo nhỏ của Hiểu Thiên. Bàn tay trên ngực vẫn chuyên tâm nhào nặn, bàn tay còn lại từ eo trượt xuống bờ mông cong, sau đó luôn vào bên trong quần lót của cô. Xoa nắn trên nơi tròn trịa kia, cảm giác khô nóng liền lan tỏa khắp người Hiểu Thiên.

Cô cố gắng vặn vẹo mông, miệng vẫn "ưm a" không thành tiếng.

Mạc Thuần Uy buông môi cô ra, trong mắt anh hiện giờ đục ngầu, mang theo dục vọng. Anh ghé sát bên tai Hiểu Thiên, thở hắt ra một luồng hơi thở nóng hổi: "Hiểu Thiên, em thật sự quyến rũ." Dường như còn sợ không đủ, anh từ tốn bổ sung thêm hai chữ: "Chết người."

Nghe Mạc Thuần Uy nói vật, hai má Hiểu Thiên càng đỏ, vành tai ửng hồng lên, trông bộ dạng cô hiện giờ thật mê ly. Mạc Thuần Uy kiềm chế không được, há miệng cắn lên tai cô một cái. Một loại xúc cảm tê rần truyền từ tai cô lên tới não rồi lan tỏa ra toàn thân khiến cho hai chân Hiểu Thiên run lên.

Bàn tay của Mạc Thuần Uy đi từ phía sau ra phía trước. Bàn tay thô ráp chạm tới da thịt non mềm, lướt tới đâu, cơ thể cô căng thẳng đến đó, sau đó ngón tay anh chạm tới nơi mật đạo âm ướt nơi hai chân của Hiểu Thiên. Xoa nắn nhè nhẹ, cả thân thể Hiểu Thiên liền run rẩy lên.

Cơ thể cô nhạy cảm tới mức, ngón tay anh vừa chạm tới nơi cửa huyệt non mềm liền hai chân đứng không vững, đầu óc quay cuồng, cả người mềm nhũn trên lồng ngực anh.

Ngay sau đó, trong ngực anh truyền đến âm thanh run rẩy kiều mị: "Ưm... không cần... đừng liếm... a... rất ngứa..."

Cái miệng nhỏ nhắn của cô cử động chạm vào da thịt trên người anh, cảm giác vừa nhột vừa khô nóng bao phủ lấy anh. Lại thêm âm thanh mị hoặc kia vang lên bên tai, càng thêm thập phần mời gọi.

Mạc Thuần Uy nhịn không được, ngón tay đang vuốt ve hạt trân châu nơi mật đạo khẽ dùng sức, nhấn mạnh một cái, cả người Hiểu Thiên lập tức run lên như có dòng điện chạy dọc khắp thân thể. Người cô xụi lơ, ánh mắt mơ màng, cắn nhẹ cánh môi nép vào lồng ngực Mạc Thuần Uy.

"A... ưm...đừng... ưm..." Cô cố cắn môi để không phát ra những âm thanh xấu hổ kia ra ngoài.

Còn chưa đợi cô kịp có thêm phản ứng, ngón tay của anh đã nhét vào bên trong, ngón tay thon dài cường thế xâm lấn, trêu đùa trong nhục huyệt.

"A...ưm... khó chịu..."

Hiểu Thiên bị đột kích bất ngờ, tòa thân căng cứng, da thịt nổi lên tầng tầng lớp lớp những mảnh hồng nhuận mê người.

Bầu ngực bị anh chà đạp vừa nóng rát, lại vẫn có phần thoải mái, Hiểu Thiên nhắm hai mắt, hai chân theo bản năng khép lại, kẹp chặt lấy tay Mạc Thuần Uy.

Bàn tay bị kẹt nơi ẩm nóng giữa hai chân, Mạc Thuần Uy nghiến răng gầm nhẹ một tiếng, xấu xa nói bên tai cô: "Bảo bối, em muốn kẹp anh sớm như vậy sao?"

21:40 29/5/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 43: Mị Hoặc (3)

Mặt Hiểu Thiên nóng bừng như lửa đốt.

Anh... Anh thật vô lại quá rồi. Những câu hỏi như vậy... sao cô có thể trả lời được.

Đang suy nghĩ thì thân thể cô bị Mạc Thuần Uy đẩy xuống giường.

Toàn thân cô lập tức bị bao phủ bởi một sức nặng khác. Sức nặng ba mươi bảy độ C mang theo mùi đàn ông quyến rũ nồng đậm.

"Hiểu Thiên, bao lâu nay tìm em. Thật sự... thật sự anh chỉ sợ em đã biến mất, anh sợ là sẽ không thể gặp em thêm lần nào nữa. NHưng mà bây giờ tìm được em. Anh... rất hạnh phúc."

Mạc Thuần Uy nói, kề trán mình lên trán của Hiểu Thiên, hai người yên lặng nhìn nhau, hơi thở dồn dập nóng bỏng phả lên mặt đối phương.

"Bây giờ tìm được em rồi. Mặc kệ là như thế nào, anh đều sẽ làm mọi cách để giữ em lại bên anh. Không cho phép em rời khỏi anh dù chỉ một bước."

"Thuần Uy." Hiểu Thiên nhìn anh, hơi ngẩng đầu lên khiến cho chóp mũi của hai người đụng vào nhau, trong ánh mắt lộ ra một vài điểm mông lung: "Anh bá đạo quá rồi."

Nói xong, Hiểu Thiên mỉm cười, vươn môi khẽ liếm lấy bạc môi mỏng của Mạc Thuần Uy. Trước sự khiêu gợi kia, Mạc Thuần Uy làm sao đủ khả năng kiềm chế.

Anh lại lần nữa điên cuồng chiếm lấy môi cô, bàn tay cô đưa lên thắt lưng anh, cởi bỏ đi quần áo trên người anh. Hai cơ thể trần truồng cọ xát nhau, phát ra những tiếng thở dốc. Những cái vuốt ve đụng chạm của Mạc Thuần Uy khiến cho cơ thể Hiểu Thiên nổi lên phiếm hồng.

Mạc Thuần Uy đặt chân của mình vào giữa hai chân cô, cọ xát vào cánh hoa đang mở rộng, Hiểu Thiên liền dâng đến một trận tê dại, thân thể mềm mại co quắp lại phát ra những tiếng rên rỉ.

"Ưm...nóng quá... Thuần Uy... khó chịu..."

Thật sự là khó chịu, cả người cô đang vô cùng khó chịu. Hạ thân khô nóng, toàn thân như phát hỏa.

Hiểu Thiên vặn vẹo người. Cảm giác được có một vật cứng đang đứng trước cửa huyệt, vật cứng vừa thô to vừa nóng ran, truyền tới cảm giác mê ly.

Dị vật trước cửa huyệt vô cùng to lớn, Hiểu Thiên đưa mắt nhìn xuống, trong lòng liền giật mình một cái.

Lớn quá. Sẽ rách mất.

"Hiểu Thiên, muốn không?" Mạc Thuần Uy nhỏ nhẹ hỏi. Nhưng ngữ khí đó, chắc chắn đó không phải là câu nghi vấn, mà đó chỉ là một câu tự sự.

Đúng vậy. Đơn giản chỉ là một câu tự sự. Bởi vì còn chưa đợi câu trả lời của Hiểu Thiên, anh đã dùng côn th*t to lớn kia hung hăng đánh phá vào trong mị thịt.

Cảm giác đầu tiên mà Hiểu Thiên nhận được, đó chính là đau.

Nhưng không đau như cô đã tưởng, mà chỉ là cảm giác đau nhẹ. Chỉ một khắc sau, cảm giác kia đã qua đi. Hiểu Thiên vươn đầu, há

miệng cắn mạnh lên vai của Mạc Thuần Uy. Mạc Thuần Uy cố cắn răng nhịn đau, sau đó mỉm cười tà mị.

"Em muốn để lại dấu ấn của lần đầu tiên sao?"

Hiểu Thiên đỏ mặt, may mà cô đang không nhìn anh lúc này, nếu không sẽ không biết nên nói gì. Hiểu Thiên xấu hổ, lại càng cắn mạnh hơn. Đến khi ngửi được mùi máu tanh nồng trong không khí, Hiểu Thiên mới nhả ra.

Cô nhìn vào mắt anh, nhẹ nhàng nói: "Để anh không quên em."

Mạc Thuần Uy cúi người xuống, hôn lên môi cô: "Dù em có bị đốt thành tro bụi, anh cũng sẽ không bao giờ quên."

Mạc Thuần Uy nhấc mông lên, sau đó lại đập mạnh xuống, khoái cảm tê dại khiến cho Hiểu Thiên cong lưng, ưỡn cao chiếc cổ dài tinh tế. Hai chân duỗi thẳng băng, cánh môi bị anh hôn nên chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ yêu mị.

Mạc Thuần Uy di chuyển từ môi của Hiểu Thiên, đi xuống cổ, rồi gặm nhẹ chiếc cổ đang ưỡn cao, sau đó há miệng cắn nhẹ lấy nhũ hoa đang kiêu ngạo vươn thẳng. Tay anh đưa xuống chiếc mông tròn trịa của cô, ép chặt khiến cho hạ bộ đang giao hợp của hai người lại càng sáp nhập sâu hơn vào bên trong.

Lại rút ra, lại đâm sâu vào một cái, toàn thân Hiểu Thiên căng cứng, tấm lưng cũng thẳng băng không dám cựa quậy.

Mười ngón tay của Hiểu Thiên bấu chặt lấy ga trải giường khiến cho nó nhăn nhúm lại. Miệng cô không thể ngừng thoát ra những âm thanh rên rỉ cám dỗ người khác muốn trầm luân.

Mạc Thuần Uy nhấp nhẹ nhàng, sau đó tốc độ ngày càng nhanh, khiến cho Hiểu Thiên dâng trào một khoái cảm bức người, khoái lạc như cơn sóng dữ cứ từng đợt ập đến qua từng ngõ ngách, từng tế bào trong cơ thể.

"A... không được rồi.. Lớn quá...ưmmm... chậm một chút... Thuần Uy... a...ưm..."

Mạc Thuần Uy bỗng nhiên gia tăng tốc độ khiến cho phía dưới cô tràn ngập khoái cảm, cô chưa từng có được loại cảm giác khoái hoạt này. Vừa đau khổ lại vừa khiến cho con người ta không thể buông ra.

Mạc Thuần Uy dừng lại, ánh mắt đục ngầu nhìn Hiểu Thiên: "Chậm một chút nhé."

Sự dừng lại đột ngột kia của Mạc Thuần Uy càng khiến cho Hiểu Thiên khó chịu, cả người bứt rứt như rơi xuống địa ngục: "A... Không... không cần dừng lại...aa...."

Mạc Thuần Uy nở nụ cười: "Được. Chiều ý em."

*****17:40 30/5/2017***

Góc phỏng vấn 1:

Nhân vật phỏng vấn số đầu tiên của chúng ta sẽ là một nhân vật không mấy nổi bật. Đó là...

Bốp!

"Á đau."

"Dám nói tôi không nổi bật, muốn chết hả Na?"

Ôm cái đầu với cục u to đùng, Na nước mắt lưng tròng nhìn Vô Dĩnh Kỳ.

"Đồ độc ác. Tôi đã cho anh xuất hiện đầu tiên rồi còn gì? Huhu..."

"Không nói nhiều. Vào vấn đề chính đi. Sao hôm nay cô lại dở hơi bày ra trò phỏng vấn vớ vẩn này rồi bắt bọn tôi tham gia?" Vô

Dĩnh Kỳ bước tới chiếc ghế sofa, ngồi lên. Rất nhàn nhã bắt chéo chân, dựa lưng ra phía sau.

Dở hơi? Tôi là đang tạo mối quan hệ tốt giữa các nhân vật với độc giả, vậy mà anh kêu công sức của tôi là dở hơi sao? Hứ...

"Khụ... " Na ngồi ngay ngắn, đưa micro lên trước miệng: "Có người nói muốn leo thuyền Uy - Kỳ. Anh nghĩ sao về việc này?"

Vô Dĩnh Kỳ: *cười* Chả nghĩ gì cả. Mỗi người có một sở thích riêng. Cũng như tôi thích "kế hoạch nhỏ" của tôi vậy.

Na: *nhíu mày* Kế hoạch nhỏ? Là ai vậy?

Vô Dĩnh Kỳ: *cắn nhẹ môi dưới, nở nụ cười yêu nghiệt, nháy mắt một cái*...

Sau đó Vô Dĩnh Kỳ nói gì đó, Na cũng không biết. Bởi Na đã ngất vì mất máu rồi.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 44: Mị Hoặc (4)

Mạc Thuần Uy ôm lấy cả người Hiểu Thiên, lưu luyến hôn lên làn môi non mềm, hôn lên từng tấc từng tấc da thịt trên khắp toàn thân cô. Hạ thân phía dưới lại không chút do dự mà động mạnh một cái, chôn sâu bên trong cô. Ngay sau đó, gia tăng tốc độ vừa nhanh vừa mạnh khiến cho Hiểu Thiên chỉ có thể rên rỉ theo từng nhịp.

Bên dưới hoa huy*t, nơi miệng nhỏ đang cắn nuốt côn th*t to lớn của Mạc Thuần Uy, không có lấy một điểm hở.

Thứ to lớn của anh cứ ra vào nơi đó, cảm nhận nhục huyệt đang co bóp cắn chặt lấy anh, từ hạ thân liền truyền đến khoái lạc cực lớn, cảm giác tê rần xông thẳng lên não, lan tỏa khắp toàn thân.

Cái mông yêu kiều cuả Hiểu Thiên theo từng đợt đi vào của Mạc Thuần Uy mà nhấp nhô lên xuống rất phối hợp. Nơi cửa huyệt non mềm tràn ra dịch mật, chảy xuống mông, ướt đẫm cả một vùng nệm.

"Aa... ưm... Mạnh quá... Chậm một chút...ưm..." Thứ to lớn kia của Mạc Thuần Uy quả thật quá mức tưởng tượng rồi. Mỗi lần đi vào bên trong lại khít khao nong đầy bên trong miệng nhỏ. Đại quy đầu cứng rắn dùng sức đánh phá, đập mạnh vào vùng nhạy cảm đang tràn đầy dịch mật, tại ra những vệt bọt nhỏ ti li.

"Vừa rồi em nói là muốn mà...aa... Chẳng phải là cực kỳ thoải mái sao?" Mạc Thuần Uy cũng thở dốc, ánh mắt mờ đục, toàn thân toát ra dục vọng điên cuồng.

"A... ư... không... mạnh quá... " Sóng triều từng đợt xông thẳng vào não khiến cho Hiểu Thiên hét toáng lên.

Sự tự hào của một người đàn ông chính là được người phụ nữ dưới thân mình nói rằng của mình thật lớn, thật vĩ đại, và hơn hết... sức lực của mình thật mạnh mẽ.

Đó là những thứ mà nãy giờ Hiểu Thiên đang làm. Tất cả đều khiến cho Mạc Thuần Uy càng trở nên hung mãnh, anh dùng eo nhấp mạnh, điên cuồng ra vào, hai hạ thân cọ xát tạo ra những tiếng nhóp nhép của mật dịch, tiếng da thịt va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh "bành bạch" vô cùng dâm mỹ.

"Hu... Nhẹ... a... Thuần Uy.... Mạnh quá... Á.... sâu quá rồi...." Dù miệng hét lớn nhưng eo nhỏ của Hiểu Thiên lại tự động đưa đẩy theo động tác Mạc Thuần Uy.

Mạc Thuần Uy cúi người xuống, há miệng gặm cắn lấy nhũ hoa trên đồi tuyết, anh dùng lưỡi gảy nụ hoa trên đó. Khoái cảm cả dưới lẫn trên cùng lúc dâng trào khiến cơ thể mẫn cảm của Hiểu Thiên run lên, xung điện cao áp chạy dọc khắp toàn thân. Cái lưỡi thô ráp ma xát đầu ngực làm cho Hiểu Thiên run rẩy, đại nhục bổng của anh lại không ngừng nghiền nát bên dưới.

Cơ thể của Hiểu Thiên không chịu nổi sóng kích đó, nhục huyệt liền co bóp, mút chặt lấy côn th*t của Mạc Thuần Uy như thể không muốn cho anh động đậy. Chính sự chật hẹp đó lại khiến cho anh càng dâng lên khoái cảm chết người.

Mạc Thuần Uy gầm nhẹ một tiếng. Rút ra cắm vào liên lục phía bên dưới, sức mạnh như vũ bão, Hiểu Thiên ưỡn cong lưng, hét lớn: "Áaaaaa.... Ma... Mạnh quá... Sâu quá... Á... Nhanh... Chậm....Áaa....."

Hiểu Thiên vừa hét, vừa lắc đầu cật lực, hai mắt nhắm chặt với hai gò má đỏ ửng mê ly như dụ hoặc.

******

Trong căn phòng còn vương lại mùi dâm mỹ

Mùi mồ hôi cùng tiếng thở dốc trộn lẫn vào nhau

Mạc Thuần Uy nằm một bên Hiểu Thiên.

Anh vừa trải qua một đợt kích tình đầy mê dại. NHưng là đầu anh đau quá.

Mạc Thuần Uy ôm lấy Hiểu Thiên đang nằm vô lực bên cạnh mình, mái tóc cô xõa tung với những giọt mồ hôi và vô số phiếm hồng trên làn da trắng nõn.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên tóc của cô.

Hiểu Thiên, anh yêu em.

Bỗng dưng một cơn đau đầu ập đến. TRí óc của anh bỗng trở nên mơ hồ, hai mắt như nhiễm sương mù.

Hiểu Thiên từ từ mở hai mắt ra, nhìn thấy Mạc Thuần Uy đang lấy tay đặt lên trán, mày kiếm cau lại. Cô khẽ mỉm cười.

Hiểu Thiên đưa tay, vuốt nhẹ khuôn mặt anh, từng nét từ đôi long mày, cho đến cái mũi cao thẳng, bạc môi mỏng.

"Thuần Uy." Giọng cô nhẹ nhàng như ru ngủ.

Mạc Thuần Uy đau đầu, bỗng dưng đâu đó văng vẳng một giọng nói êm tai, anh hơi nghi hoặc, muốn hỏi là ai?

Giọng nói này vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ...

"Anh nghe đây."

Ai vậy? Là ai vậy?

"Từ hôm nay, anh sẽ quên hết."

Ai đang nói chuyện với anh vậy?

"Mạc Thuần Uy không hề quen biết người con gái nào có tên là Diane Hiểu Thiên hay Lý Hiểu Thiên cả."

Không quen ư? Không đúng. Diane Hiểu Thiên, Lý Hiểu Thiên. Đó là người phụ nữ của anh. Anh không làm sao có thể không quen được.

"Bây giờ anh sẽ ngủ một giấc thật sâu, sau khi có người đánh thức anh dậy, anh sẽ quên hết nhưng gì có liên quan đến Diane Hiểu Thiên và Lý Hiểu Thiên."

Không. Anh không muốn ngủ. Anh sẽ không quên Hiểu Thiên của anh.

"Nào... Em đếm đến ba. Anh sẽ ngủ. Một, hai, ba."

Không ngủ.... Không được... Buồn ngủ quá... Không được rồi.... buồn ngủ...

Hiểu Thiên nhìn hai mắt của Mạc Thuần Uy đang dần khép lại. Cánh môi xinh đẹp lại nở nụ cười. Cô vươn đầu, hôn lên má của anh, lên môi anh.

Môi anh thật lạnh, nhưng cũng thật ấm áp.

Quên đi nhé.

Quên đi Diane Hiểu Thiên để em không còn liên quan đến anh. Quên đi Lý Hiểu Thiên để Địch Mẫn Nhu sẽ không thể làm hại anh.

Em đi đây. Em phải đi cứu đứa em gái tội nghiệp của em.

Hiểu Thiên bước xuống giường

Bỏ lại một căn phòng tràn đầy dư vị kích tình và một nam nhân tuấn mỹ.

20:48 1/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 45: Không Được Làm Cô Ấy Bị Thương

Tiếng gió nhàn nhạt mang theo mùi hương của tháng năm đầu hạ và mùi tinh khiết của hoa lưu ly nhẹ nhàng bay vào phòng

Cánh cửa sổ kính trong suốt hé mở, theo tiếng gió tạo ra âm thanh vù vù

Gió luồn qua khe cửa, thổi phất phơ những tấm rèm cửa mỏng manh

Ánh nắng chiếu vào tấm cửa kính, phản chiếu những tia sáng xinh đẹp

Trong căn phòng tràn ngập mùi nắng và mùi dư vị của buổi tối. Một người đàn ông đang nằm ngủ trên giường. Khuôn mặt sắc cạnh, nét mặt cương nghị. Từng đường nét đều toát ra uy khí khác thường.

Hai mắt anh đang nhắm lại. Mày kiếm anh khí khẽ cau nhẹ, hàng mi dày rậm run run trong làn gió.

Nhìn Mạc Thuần Uy như thế này, tựa hồ như một đứa trẻ.

Vô Dĩnh Kỳ đứng bên giường. Một tay bỏ túi quần, một tay đưa lên gãi gãi đầu.

Chậc, lão đại cũng có lúc dễ thương thế này.

Thật muốn đấm một cái để trả thù những lúc bị Mạc lão đại bắt nạt quá.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Vô Dĩnh Kỳ vẫn là không dám ra tay. Anh còn phải giữ gìn thân thể này cho tình yêu bé nhỏ đang chờ anh nữa. Không thể vì một phút nông nổi mà hi sinh đời trai được.

Vô Dĩnh Kỳ ho khan một tiếng: "Khụ... lão đại. Dậy đi."

Người trên giường vẫn yên lặng.

"Lão đại à. Dậy!" Vừa nói, Vô Dĩnh Kỳ vừa dùng chân đá đá vào chân giường.

Tiếng động khiến cho Mạc Thuần Uy khẽ động đậy mi mắt. Sau đó hơi mở mắt ra. Một đôi hắc ngọc sâu thẳm như hồ nước không đáy liền mở ra.

Mạc Thuần Uy nhấp nháy mắt, hơi cau mày nhìn xung quanh. Anh ngồi dậy, tay chống ra phía sau, đôi mắt mông lung như muốn tìm thứ gì đó.

"Lão đại, anh có phải ngủ nhiều đến ngốc rồi không?" Vô Dĩnh Kỳ khó hiểu nhìn Mạc Thuần Uy đang nhìn tứ phía, vẻ mặt có điểm ngơ ngác.

Mạc Thuần Uy vẫn không để ý đến lời nói của Vô Dĩnh Kỳ, anh đang tìm thứ gì đó. Nhưng anh lại không nhớ ra.

Anh bị làm sao thế này?

Mạc Thuần Uy đưa tay lên chống trên trán, nghiến chặt răng. Đau đầu quá. Dường như có cái gì đó đang ngăn cản anh tìm kiếm thứ mà anh đang quên kia.

Nhưng là quan trọng lắm. Anh không biết là cái gì, nhưng mà anh biết nó quan trọng lắm.

Bởi trái tim anh hiện giờ đang tựa hồ như trống rỗng. tâm trí anh hiện giờ như đang ngừng hoạt động.

Là cái gì?

Vô Dĩnh Kỳ đặt một tay lên vai Mạc Thuần Uy: "lão đại, anh không sao thật chứ?"

Mạc Thuần Uy lắc đầu: "Không sao! Tôi hơi đau đầu."

Mặc dù cảm nhận được sự khác thường nhưng Vô Dĩnh Kỳ vẫn không biết sự khác thường của lão đại hôm nay là từ đâu nên anh đành im lặng.

"Mà... tại sao tôi lại ở đây? Phòng này chẳng phải là phòng trống sao?" Mạc Thuần Uy nói, trong đầu anh hiện tại vẫn đang mơ màng.

Vô Dĩnh Kỳ vừa định cất bước đi ra ngoài, nghe thấy Mạc Thuần Uy nói vậy liền dừng lại, quay đầu nhìn Mạc Thuần Uy: "Lão đại. Anh thật sự không sao chứ? Đây là phòng của Diane Hiểu Thiên. Chẳng lẽ anh không nhớ tại sao anh lại vào đây sao?"

"Diane Hiểu Thiên?" Mạc Thuần Uy cắn răng, nhíu chặt mày kiếm, dường như anh đang cố nhớ cái tên mà Vô Dĩnh Kỳ vừa nhắc đến. Nhưng sau một khắc, anh liền ngẩng đầu lên, nhìn Vô Dĩnh Kỳ, thốt ra hai chữ: "Là ai?"

"Diane Hiểu Thiên là..."

"Thuần Uy...." Vô Dĩnh Kỳ còn chưa nói xong, một giọng nói ngọt ngào liền vang tới. Người đó không ai khác chính là Địch Mẫn Nhu. Thân phận hiện tại của người phụ nữ này ở Mạc gia chính là Lý Hiểu Thiên - người phụ nữ mà Mạc Thuần Uy tìm kiếm đến phát điên.

"Người ta nhớ anh quá." Địch Mẫn Nhu ngồi lên mép giường, hai tay ôm chặt lấy cổ của Mạc Thuần Uy, mềm mại nói.

Sau đó dường như nhận ra gì đó vội che hai mắt lại: "Aaaa... Thuần Uy, sao anh không mặc quần áo."

Hả??? Không mặc quần áo?

Mạc Thuần Uy lúc này mới ý thức được bản thân đang trần truồng, vội kéo chăn che đi bên dưới hạ bộ đến hết chân, sau đó hừ lạnh: "Đây là Mạc gia, tôi muốn làm gì còn cần cô quản sao?"

Trong giọng điệu của Mạc Thuần Uy lạnh lùng khiến cho Địch Mẫn Nhu khó hiểu, trong ánh mắt hiện lên tia nghi ngờ. Không phải là anh ta đã nhận ra điều gì đó rồi chứ?

"Huhu... Thuần Uy, sao anh lại nói em như vậy? Lý Hiểu Thiên em sống lăn lộn bao nhiêu năm bên ngoài, em vẫn sống được. Anh đã tuyệt tình như vậy thì em cũng không cần ở lại Mạc gia để bị chịu sỉ nhục nữa. Huhu..." Vừa nói, Địch Mẫn Nhu vừa quẹt nước mắt, chân bước vội về phía cửa như muốn chạy ra khỏi phòng.

"Khoan đã." Mạc Thuần Uy gọi lại.

Bước chân của Địch Mẫn Nhu liền dừng lại. Khóe miệng nhếch lên một độ cong.

"Cô nói... tên cô là Lý Hiểu Thiên?"

****

Gió lồng lộng

Nắng nồng đậm

Bóng của một người phụ nữ đổ dài trên vùng đất hoang vắng.

Người phụ nữ này mặc một bộ quần áo bó sát màu đen, mái tóc đen dài được búi gọn gằng phía sau. Cô đang nép mình sau bức tường lớn.

Đôi mắt xanh ngọc nheo lại, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, cánh môi anh đào khẽ mở: "Một... hai... ba..."

Đoàng!!! ĐOÀNG!!!!!

Tiếng nổ làm kinh động đến tất cả vệ sĩ và những người có mặt hiện tại ở trong mật ngục hoang. Mọi người cùng nhau báo động, liên lạc với nhau bằng bộ đàm:

"Nhanh. Có kẻ đột nhập."

"Báo cáo, an ninh khu B đã sụp đổ."

"Thủ Lĩnh, tường lửa phía Tây đã bị phá."

...

Khóe môi nhếch lên, Đối với cấu trúc và bài trí của Tổ Chức

Một kẻ có tầm ảnh hưởng lớn như Vô Sát thì đã được nắm rõ như lòng bàn tay

Muốn đi vào đây, là chuyện quá dễ dàng.

Nhìn người người đang xáo động, lợi dụng lúc này, thân ảnh nhỏ nhắn nhanh nhẹn lọt vào bên trong

Nhìn màn hình qua camera, đôi mắt sắc bén lóe lên tia lửa.

Căn phòng đầy ắp mùi hương cồn của nho và bị bóng tối nuốt trọn. Một giọng nói trầm thấp, lãnh băng phát ra: "Vũ. Không được làm cô ấy bị thương."

19:17 2/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 46: Chủ Nhân Muốn Gặp Cô

"Vũ, không được làm cô ấy bị thương." Âm điệu trong giọng nói của Ngân Kính trầm trầm, mang theo thập phần băng lãnh mị hoặc. Nhưng cũng chất chứa đầy thương tâm.

Cúi đầu một cái coi như là tuân lệnh. Người thiếu niên tên Vũ xoay người, cả người liền khuất trong bóng tối.

Nơi căn phòng âm u chỉ còn lại Ngân Kính

Hắn tựa lưng ra phía sau ghế, hai mắt nhắm lại.

Tình yêu của cô chưa đủ lớn. Tình cảm của Mạc Thuần Uy chỉ là cảm giác muốn trả nợ, có thể là lớn hơn vậy một chút.

Nhưng vô hình chung, quan hệ giữa Lý Hiểu Thiên và Mạc Thuần Uy hiện tại chỉ là mối dây dưa giữa người cho vay và kẻ mắc nợ.

Hắn không thể nhìn người phụ nữ của mình phải chịu uất ức.

Hắn...

Sẽ cố gắng biến mối dây dưa kia thành mối liên kết chặt chẽ.

Có như thế, hắn mới có thể mỉm cười mà hai tay dâng cô cho Mạc Thuần Uy.

Ngoài hắn ra, thì chỉ có duy nhất Mạc Thuần Uy mới có thể bảo vệ và che chở cho cô.

Chỉ là...

...đối với hắn...

...cô là một thứ gì đó...

...rất xa vời!

Trong bóng tối, khoé miệng Ngân Kính nở nụ cười chua chát khó thấy được!

(Na: tự dưng thấy thương tiểu Kính quá. *khóc một dòng sông*. Tiểu Kính à, đứa con này của ta thật bất hạnh mà😂😂😂)

****

Thân ảnh nhỏ nhắn của Hiểu Thiên trốn ở góc khuất trên mái nhà, cô xoay người một cái, chân đáp xuống đất.

Còn chưa kịp phủi tay, một lưỡi dao sắc nhọn từ phía sau đã đặt ngay cổ phía bên trái của cô.

Hiểu Thiên hơi bất ngờ vì bản thân lại bất cẩn đến mức không phát hiện ra có kẻ lạ, nhưng rất nhanh chóng cô lấy lại bình tĩnh.

Hiểu Thiên dơ hai tay lên, ý muốn đầu hàng.

Người phía sau thấy vậy liền hơi nới lỏng chuôi dao. Cảm nhận được điều đó, Hiểu Thiên liền phóng chân, đá một cước vào bụng dưới của người phía sau.

Nhưng là cô không ngờ hắn ta lại tránh được.

Là chuyện gì thế này? Tốc độ cú đá được so sánh như tốc độ ánh sáng của cô mà hắn có thể né được?

Hắn là ai? Bản lĩnh đến mức nào?

Hay là...

... cô đã kém cỏi đến mức không thể đá nổi một cước?

Trên thực tế, những đường đi nước bước và kể cả thực lực của Hiểu Thiên đều đã được Vũ nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bởi vì sự thật là mỗi lần cô được giao đi làm nhiệm vụ, người thiếu niên tên Vũ đều được phái đi theo sau để bảo vệ cho an nguy của cô.

Điều đó nói lên rằng, thật ra Diane Hiểu Thiên không phải là một người phụ nữ quá mức thần thánh, chỉ là cô được bảo vệ quá mức thần thánh mà thôi.

Vũ xoay tròn chuôi dao, nắm chặt, sau đó nhanh như chớp đã vặn hai tay của Hiểu Thiên ra phía sau, khóa chặt. Lưỡi dao lại lần nữa kề sát bên cổ cô.

"Chủ nhân muốn gặp cô." Vũ lên tiếng, giọng nói lạnh tanh tựa hồ là kẻ không có cảm xúc, nhưng âm thanh đang ở độ tuổi vỡ giọng cho thấy, đây là một chàng trai trẻ tuổi... vô cùng đáng sợ!

Lần này Hiểu Thiên hiểu rõ, cô không thể chống cự lại, đành ngoan ngoãn đi theo hắn để gặp người được gọi là "chủ nhân".

Cô cũng muốn gặp vị "chủ nhân" thần thánh này. Cô cũng muốn biết, kẻ đứng sau tấm mành được che phủ bởi bóng tối kia, rốt cuộc là ai.

*****

"Cô nói, tên cô là Lý Hiểu Thiên?"

Mạc Thuần Uy hiện lên tia nghi ngờ trong ánh mắt. Tuy không hiểu tại sao anh lại cảm thấy như vậy, nhưng là anh lại rất có cảm giác với cái tên này.

"Phải. Anh không nhớ em sao?" Địch Mẫn Nhu rưng rưng nước mắt chạy vội lại bên Mạc Thuần Uy, nắm lấy tay anh, khóc lóc tha thiết.

Diane Hiểu Thiên, cô có được tất cả của tôi. Địa vị của tôi, danh tiếng của tôi, ngay cả người đàn ông của tôi cô cũng cướp. Cô đã vô tình, vậy thì đừng trách tại sao tôi vô nghĩa.

Nhìn đáy mắt của người phụ nữ đang nắm lấy tay của Mạc Thuần Uy vừa vụt qua tia hận ý, Vô Dĩnh Kỳ nãy giờ đứng một bên có điểm giật mình, khẽ gật gù. Tựa như đã hiểu, cũng tựa như mơ hồ.

Rốt cuộc thì...

...tất cả vẫn chỉ đang là ẩn số. Không thể phán đoán bừa bãi.

"Được! Vậy từ hôm nay, đây là phòng của cô." Mạc Thuần Uy nói, sau đó còn bổ sung thêm: "Trước hết ra ngoài."

Anh cần phải mặc quần áo.

Địch Mẫn Nhu nghe câu nói của Mạc Thuần Uy thì gật đầu, tỏ ý đã biết, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

"Lão đại, tôi cũng ra ngoài." Vô Dĩnh Kỳ vừa định bước ra, liền bị Mạc Thuần Uy gọi lại.

"Khoan đã."

"Sao vậy?" Vô Dĩnh Kỳ nhíu mày nghi hoặc.

"Liên lạc với Trịnh Liệt, giúp tôi đàm phán để vận chuyển lô hàng bên địa bàn Tokyo của Nhật Bản." Dường như nhận ra sự không hài lòng của Vô Dĩnh Kỳ, Mạc Thuần Uy bất đắc dĩ đành nói thêm: "Làm xong vụ này, cậu có thể nghỉ ngơi sáu tháng để sang Việt Nam với kế hoạch nhỏ của cậu."

"Áaaa.... Thật không, thật không? Ôi lão đại, tôi biết anh là người vĩ đại nhất thế giới mà. Đời này kiếp này tôi sẽ ghi lòng tạc dạ ơn này của anh." Nói xong, Vô Dĩnh Kỳ nháy mắt với Mạc Thuần Uy một cái, sau đó không đợi anh kịp tung đấm liền chạy vù ra ngoài cửa.

Bên ngoài hành lang vẫn văng vẳng truyền đến âm thanh hò hét vô cùng vui sướng của Vô Dĩnh Kỳ.

21:00 3/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 47: Gặp Ngân Kính

Hiểu Thiên đi theo sau Vũ.

Hai mắt cô nhìn xung quanh cẩn thận một lượt

Cô đã tới đây rất nhiều lần, hành lang rộng dài, không có lấy một vật trang trí, lại thêm ánh sáng yếu ớt khiến cho không gian nơi đây càng trở nên âm u lạnh lẽo.

Thứ duy nhất ở đây có chỉ là tiếng bước chân lộc cộc vang lên theo từng nhịp chân

Không hiểu sao, trong người cô lại có một linh cảm không tốt cho chuyện này. Không phải không tốt, mà là bất an, một thứ cảm giác không thể nói thành lời.

Cô bất giác tự ôm lấy cánh tay của mình.

Bước chân dừng lại trước một căn phòng đang được đóng kín. Cánh cửa to lớn được điêu khắc tỉ mỉ, những họa tiết trên cửa vô cùng tinh tế. Chỉ là sự lạnh lẽo của không khí làm cho con người ta không thể cảm nhận được hết vẻ đẹp của nó, mà chỉ cố gắng điều chế bản thân để không trở nên run sợ.

Cộc Cộc Cộc

Sau ba tiếng gõ cửa thì một giọng nói trầm trầm phát ra: "Cứ vào."

Đẩy cửa bước vào trong, một hương thơm đầy chát cồn bay đến.

Mùi cồn nồng đậm mà cô rất thích, trùng hợp cũng là thứ đồ uống yêu thích của vị chủ nhân bí ẩn này, nên mỗi lần cô tới đây đều cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Đến rồi sao?" Âm thanh từ phía sau tấm mành che đang bay phất phơ khẽ thốt ra.

Hiểu Thiên có cảm giác quen thuộc. Trước giờ lúc nói chuyện với người khác, vị chủ nhân này đều điều chỉnh tần âm giọng nói khiến cho thanh âm của mình bị biến dạng để người khác không thể nghe được giọng thật.

NHưng mà lần này, anh ta không làm vậy. Thính giác của cô đang tiếp thu giọng nói thật của anh ta.

Quen... Thật rất quen...

Hai mắt Hiểu Thiên bỗng dưng mở lớn, ngước mặt lên nhìn thẳng như muốn xuyên thủng tấm mành che trước mặt.

Sau tấm mành, người kia phát ra một nụ cười cười trầm thấp bằng giọng mũi: "Đúng vậy. Không sai. Chính là tôi."

Nói xong, một thân hình liền bước ra.

Ánh nắng ngược hướng, chiếu từ phía sau lưng hắn khiến cho cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông trước mặt đang tiến về phía cô kia. Nhưng là mùi hương cơ thể này... cô không thể sai được.

Hắn chính là...

"Ngân Kính, anh là người đứng đầu tổ chức sao?" Hiểu Thiên hỏi.

Ngân Kính đi tới, cách cô khoảng bốn bước chân thì dừng lại. Hắn nở nụ cười, ánh mắt hắn cũng hiện lên một độ cong: "Đúng

vậy."

Hắn nói, sau đó bước tới chiếc bàn đặt giữa phòng.

Ngân Kính ngồi xuống, vươn tay cầm lấy chiếc điều khiển nhấn nút, tất cả các rèm che đều tự động kéo sang hai bên, qua những ô cửa kính sát đất, ánh sáng bên ngoài chiếu rọi, căn phòng u tối liền tràn ngập ấm áp.

Lúc này, gương mặt của vị chủ nhân trẻ tuổi mới được sáng rõ, từng đường nét, từng góc cạnh đều hoàn mỹ đến mức khiến cho Hiểu Thiên không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả.

Lần trước gặp, là cô quá đau đầu nên không nhìn rõ.

Nhưng lần này, thật sự là người đàn ông này đẹp đến yêu nghiệt. Nhìn một lần lại khiến người ta không thể rời mắt.

Hiểu Thiên ho khan một tiếng, sau đó cũng bước lại, ngồi xuống trước mặt Ngân Kính.

"Cậu ta nói anh muốn gặp tôi." Hiểu Thiên hất cằm về phía Vũ, nhếch miệng nói: "Không phải anh định trừng phạt tôi đi."

Dù biết là chắc chắn sẽ như vậy, nhưng là Hiểu Thiên vẫn cố gắng cứu vớt.

Ngân Kính mỉm cười, dựa lưng ra phía sau, hai tay chắp trên đùi: "Tôi đâu độc ác như vậy. Tôi chỉ muốn cho cô ngắm người em gái của cô một chút thôi."

Vừa nói xong, tim Hiểu Thiên liền đập lệch một nhịp.

Huyền Dao?

Toàn thân Hiểu Thiên trở nên căng thẳng, lưng cứng đờ nhìn vào Ngân Kính: "Huy...Huyền Dao thế nào rồi?"

Ngón tay Hiểu Thiên nắm lại, siết nhẹ. Cô đang cố giữ bình tĩnh.

Huyền Dao nhất định vẫn còn sống. Cô ấy sẽ không chết. Sẽ không...

"Cô yên tâm. Huyền Dao vẫn rất tốt." Ngân Kính nhướng mày một cái, nói tiếp: " Chỉ là..."

Ngân Kính kéo dài chữ là, ngón tay đưa lên môi, miết nhẹ cánh môi: "Tôi nghĩ nếu như trong vòng nửa giờ nữa mà không thể đưa Huyền Dao ra khỏi đó, thì cô ấy sẽ chết."

"Nói tôi biết, tôi phải làm gì?" Giọng nói của Hiểu Thiên lập tức trở nên lạnh băng. Đôi lam ngọc nhìn thẳng vào mắt của Ngân Kính.

"Nếu cô đủ khả năng thì cứ đưa cô ta ra khỏi mật lao đi." Ngân Kính đưa tay lên, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, thanh âm từ từ: "Cô còn hai mươi ba phút bốn mươi lăm giây."

Hiểu Thiên còn chưa kịp nghe hắn nói xong đã bật dậy khỏi ghế, mở toang cửa, chạy về mật lao của tổ chức.

NHìn theo bóng dáng cô khuất sau cánh cửa đang khép hờ, trong mắt Ngân Kính liền tĩnh lại, trong đó không còn sự khiêu khích cùng băng lãnh mà chỉ còn sự u tối sâu thẳm không thấy đáy.

Một bóng dáng thướt tha liền bước ra, Huyền Dao bước lại phía sau Ngân Kính, quay lưng về phía hắn, đưa mắt hướng ra bên ngoài.

Khuôn mặt mỹ lệ, hàng mi cong vút khẽ lay động trong gió. Trong đáy mắt Huyền Dao vụt qua tia xúc cảm không rõ là cảm giác gì.

Ngón tay cô đưa lên miệng, đưa điếu thuốc đang cháy dở, hít sâu một hơi, sau đó nhắm hai mắt, nhả ra làn khói trắng đục mờ ảo. Làn khói tản dần, tan biến thành vô hình, hòa quyện với không khí.

Không khí trong căn phòng liền thoang thoảng mùi thuốc lá nhàn nhạt.

"Anh thật sự muốn chị ấy nhớ lại hết sao?" Giọng nói của Huyền Dao có chút không đành lòng.

Nhưng Ngân Kính chỉ im lặng mà không nói gì.

"Anh thật sự muốn chị ấy nhớ ra anh chính là người đã diệt môn Lý gia sao?" Thật sự, anh muốn để chị ấy nhớ ra những ký ức không nên nhớ kia sao? Chị ấy sẽ hận anh cả đời!

Dĩ nhiên, vế sau Huyền Dao chỉ tự nói với bản thân mà không nói ra.

"Cô sợ sao?" Ngân Kính hỏi.

Huyền Dao mở hai mắt ra, Hiểu Thiên đã chọn cô hơn Mạc Thuần Uy, vậy là đủ với cô rồi, khóe miệng khẽ cong: "Cái gì tới rồi cũng sẽ tới, chỉ là tới sớm hay muộn thôi. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi. Chỉ sợ chị ấy sẽ không chịu nổi."

Ngân Kính mím môi.

Hắn không muốn cô đau khổ. Nhưng hắn có lý do của hắn.

23:02 4/6/2017

Góc Phỏng Vấn 2:

Lần này nhân vật được lên hình của chúng ta chính là Ưu Vệ cưa cưa.

"Vâng, và Ưu Vệ ca đang sẵn sàng cho những câu hỏi của chúng tôi chưa ạ?" Na hí hửng

Ưu Vệ: *cau mày, vẻ mặt khinh thường*

Na: *nội tâm* Xùy, đồ khó ưa.

Ưu Vệ: Có gì thì hỏi nhanh, tôi rất bận.

Na: Vâng vâng. (bận gì chứ? Tui cho anh bị ô tô đâm, tàn phế rồi ngồi ở nhà luôn cho hết bận bây giờ.)

Na đưa micro lên miệng: "Ưu Vệ ca, có người hỏi anh là gay đúng không?"

Ưu Vệ: Bảo họ đọc lại chương 30 đi.

Na: *bĩu môi* Vâng. Vậy câu hỏi khác, có người hỏi anh thích Mạc Thuần Uy ở điểm nào?

Ưu Vệ: *xoa cằm suy nghĩ* Thích một người vốn là không có lý do nào cả. Tôi thích tất cả của Thuần Uy.

Na: Anh là công hay thụ? *mắt long lanh, chảy nước miếng*

Ưu Vệ: Là công, nhưng nghĩ tới việc đè Thuần Uy là điều không thể. Nên nếu là Thuần Uy thì tôi tự nguyện nằm dưới.

Na: *chảy máu mũi, lau lau* Hắc hắc, vậy anh có định cướp tiểu Uy từ tay Thiên không?

Ưu Vệ: *Nhướng mày một cái* Có khả năng! Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 48: Cửu Sát

Tình yêu là không có lý do

Yêu là chấp nhận bản thân bị tổn thương

Yêu...

...là chấp nhận hi sinh!

Người ta nói yêu là vì chữ "nợ", trả hết "nợ" thì hết yêu.

Nhưng cũng có người nói, Nguyệt Lão rất thích trêu ngươi, có người chưa trả đã hết, còn có kẻ dùng cả đời để trả cũng không hết, đành phải dùng kiếp sau, kiếp sau nữa để tiếp tục "nợ"!

Các cựu trưởng bối bảo, người thành lập ra tổ chức này chính là Ngân Doãn Niên - ông nội của Ngân Kính đem lòng yêu Lý Ngân Hoàn - đại tiểu thư của Lý gia. Nhưng Lý Ngân Hoàn lại phải lấy một thương nhân theo ý nguyện của gia đình.

Lý Ngân Hoàn có một người em trai, tên là Lý Tịch. Năm hai mươi tám tuổi, Lý Tịch kết hôn sinh ra một bé gái vô cùng đáng yêu đặt tên là Lý Nhiệt Lâm.

Vị chủ nhân đời thứ hai của tổ chức sau một lần làm nhiệm vụ bị trọng thương, gặp được Lý Nhiệt Lâm xinh đẹp như hoa đã cứu giúp mình, liền đen lòng yêu say đắm. Chỉ tiếc là Lý Nhiệt Lâm bị bệnh nan y, đã chết sau đó chưa đầy một năm.

Lý Nhiệt Lâm có một người em gái cũng vô cùng xinh đẹp, hiền ngoan. Năm hai mươi ba tuổi, tức sau bốn năm Lý Nhiệt Ba chết liền

mang thai mà không rõ người kia là ai. Sau ba tháng bị giam lỏng, có một chàng trai đến nhận là mình.

Hắn liền ở rể tại Lý gia, sau đó cặp đôi song sinh được sinh ra, một trai một gái với mái tóc đen và làn da trắng, bé trai tên là Lý Nhậm Trình, bé gái tên là Lý Hiểu Thiên.

Cả Lý Nhậm Trình và Lý Hiểu Thiên đều rất ngoan ngoãn, hoạt bát, có đôi mắt màu xanh lam giống cha và mái tóc đen giống mẹ.

Vị chủ nhân đời thứ hai kia sau khi Lý Nhiệt Lâm chết năm tháng, hắn liền cưới một người phụ nữ với vòng hai đã khá lớn. Người ta nói, trong năm tháng đó, vị chủ nhân này đã vô cùng sa đoạ, ăn chơi giết người đến mức hai tay nhuốm đầy máu tanh. Lại gặp được một người có bộ dáng giống với Lý Nhiệt Lâm nên đã động tâm, quay về an ổn mà cai quản tổ chức.

Bốn năm trước, vị chủ nhân kia qua đời, con trai hắn lên ngồi chiếc ghế bí ẩn kia. Nghe nói người này tên Ngân Kính. Chỉ là...

...người này có còn mối liên kết nào với Lý gia hay không?

Không ai nói được.

Chỉ biết rằng, Ngân Kính là kẻ đã cầm đầu triệt tiêu Lý gia năm đó. Chỉ biết rằng, Lý gia đã không còn một ai còn sống sót.

Xoẹt... Xoẹt... Bộp...

Tiếng gió xé, tiếng âm thanh da thịt đụng mạnh vào nhau nói rằng đang có một vụ ẩu đả

Ở hành lang tối, tràn đầy mùi tanh và nồng, một thân ảnh nhỏ nhắn bay lên cao, một chân dơ cao đạp thẳng vào mặt người kia, ưỡn cong lưng, vươn tay cầm lấy đầu của người phía sau, dùng lực mà vặn, cổ người đó liền kêu lên một tiếng "rắc" và ngã xuống.

Thân ảnh nhỏ nhắn kia xoay người, đạp chân lên tường, lộn người trên không, dơ thẳng năm ngón tay, từ đầu ngón tay liền phun ra những sợi chỉ mỏng manh đến mức không thể nhìn thấy bằng mắt thường, năm người phía dưới đang dơ súng lên lập tức phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

"Yaaaa.....BỘP!!!" người cuối cùng cũng đã nằm xuống đất, Hiểu Thiên không kịp nhìn liền chạy một mạch về phía trước.

Từ đây cho tới lúc đến được mật lao còn có năm top vệ sĩ cảnh mật, cô còn phải đánh nhau thêm năm lần nữa. Nếu như năm lần đều giữ nguyên tốc độ như mấy lần vừa rồi thì cô vẫn còn bốn phút tám giây để đưa Huyền Dao ra khỏi đó.

Vẫn kịp!

Vừa chạy vừa thở, bước chân của Hiểu Thiên bỗng dừng lại. Có một top người đang đứng trước mặt cô. Đến rồi!

Hiểu Thiên nhíu mày... đội hình này.... quen quá!

Một top người chỉ có chín người, trong đó có một cậu bé với thân hình không mấy cao lớn và khuôn mặt trẻ con. Tất cả đều mặc chung một kiểu quần áo màu đen che kín mặt. Và đặc biệt, trên áo có chữ: Cửu Sát.

Cửu Sát???

Cô chưa từng nghe cái tên này trong tổ chức?

Hơn nữa... Cửu Sát... quen quá... Chín người... một cậu bé...

Đầu Hiểu Thiên bỗng dưng đau, cô cắn môi cố nhịn đau, sau đó hét lên một tiếng, nhảy lên cao, đánh với bọn người kia.

Keng... Choang... Bộp... Chát...

Không được... Mùi hương này.. Mùi hương này là gì....

Quen quá...

Nhưng bộ não lại dường như không cho phép cô nghĩ về nó, Bởi mỗi lần cô cố nhớ ra là đã từng gặp ở đâu thì đầu lại đau như búa bổ.

Không được rồi.

Áaaaa.....

"Hiểu Thiên, chạy đi...."

"Cha...hu... huhu... cha..."

Phập!

Phập Phập Phập!!!

Âm thanh đâm vào da thịt, mùi máu tanh tưởi, máu hòa thành sông...

"KHÔNGGGGG.... Cha...."

"Mẹ ơi.... không....huhu..."

Rét run... sợ hãi... ký ức bỗng nhiên ùa về...

Tại sao lại ùa về vào lúc này? Cô không cần, cô đã nhớ hết rồi, cô không cần nữa...

"Mày... muốn chết không?" Một giọng nói vang lên, giọng nói của một cậu bé còn chưa đến tuổi vỡ giọng.

Cậu ta cũng che mặt, khoác quần áo màu đen che kín cả người... Trên người cậu ta tỏa ra mùi hương giống với bọn người kia. Cô bé đang ngồi bệt dưới đất với những vết máu trên người run rẩy lắc đầu. Cánh môi nhỏ nhắn trắng bệch không còn giọt máu.

Mặc dù vậy, trong ánh mắt cô bé kia đã biết tới hận. Nỗi căm hận và sự sợ hãi cùng lúc dâng trào khiến cho con tim bé nhỏ nằm trong lồng ngực đập mạnh đến khó thở...

Thình... Thịch.... Thình... Thịch....

Cửu Sát... Trong khoảng khắc, hai chữ "Cửu Sát" trên áo choàng của cậu bé đang đứng trước mặt in sâu trong đôi lam ngọc sâu thẳm không thấy đáy.

AAAAAaaaaa..... Là các người...

Chính các người đã giết chết cả nhà họ Lý.

Hiểu Thiên siết chặt hai nắm đấm, toàn thân toát ra sát khí vô cùng mạnh mẽ.

23:43 5/6/2017

Có khả năng sẽ không thể mỗi ngày một chương được nữa.

Lý do: Bận học và kiếm tiền nuôi bản thân.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 49: Cô Là Ai

"Alo, Trịnh Liệt!... ừ tớ đây.... ừ... cảm ơn..."

Nhấn phím tắt, đặt điện thoại lên bàn và ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Khuôn mặt băng lãnh của Mạc Thuần Uy hiện lên sự khó hiểu bất thường.

Anh không rõ là cảm giác gì. Chỉ biết là bản thân anh rất trống rỗng. Dường như đã mất đu thứ gì đó rất quan trọng, nhưng lại không biết là bản thân đã mất đi thứ gì.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Giọng nói của Mạc Thuần Uy vừa dứt, Vô Dĩnh Kỳ liền đẩy cửa bước vào.

Cậu ta ném một tập tài liệu lên mặt bàn ở trước mặt Mạc Thuần Uy: "Lão đại. Lần làm ăn qua Nhật này khá trót lọt. Là nhờ vào Trịnh thiếu gia. Có nên cảm..."

"Không cần!" Mạc Thuần Uy cắt ngang, nói tiếp: "Tôi sẽ có cách cảm ơn riêng. Hơn nữa..."

Nói tới đây, khoé miệng anh khẽ nở nụ cười trào phúng: "Trịnh Liệt nói, nhờ lần này mà cậu ta đã tìm được một cô gái rất thú vị. Vậy nên coi như hoà. Không ai nợ ai!"

Vô Dĩnh Kỳ gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, cánh môi hồng nhuận cắn nhẹ nhìn Mạc Thuần Uy, sau đó đưa tay lên gãi gãi đầu, như muốn nói gì đó, lại không nói gì mà chỉ ho khan một cái như đánh động.

Mạc Thuần Uy liếc Vô Dĩnh Kỳ một cái, sau đó phất phất tay: "Đi đi đi. Đi tìm Khiên Thục Linh của cậu đi."

Chỉ đợi có vậy, Vô Dĩnh Kỳ liền trưng ra bộ mặt cún con, thiếu điều vẫy đuôi: "Mạc lão đại, huhu... nếu kiếp sau có cơ hội, tôi nguyện lấy thân này báo đáp."

Nghe câu nói rợn tóc gáy với cái miệng đang giả vìe mếu máo của Vô Dĩnh Kỳ, Mạc Thuần Uy thiếu điều nổi hết lông tơ lên: "Cút!"

"Vâng vâng vâng. Hihi... lão đại!" Vừa nói, Vô Dĩnh Kỳ vừa thối lui đi về phía cửa.

Phải đi khỏi đây nhanh, nếu không Mạc gia gia của cậu mà đổi ý thì cậu sống không bằng chết mất.

Bộp!!!

"Á... uida..."

Vừa nghe tiếng rên, Vô Dĩnh Kỳ liền xoay người, thấy một cô gái đang ngã xoài trên đất, khuôn mặt khả ái nhăn nhó lại, có vẻ đau đớn.

"Ây da ây da. Hiểu Thiên tiểu thư, tôi thật xin lỗi." Vô Dĩnh Kỳ chỉ nhìn cô gái kia một cái, sau đó đi ra cửa.

Trước khi đóng cửa lại, ánh mắt của cậu lại rơi trên người của cô gái kia lần nữa. Trong ánh mắt đào hoa phát ra tia sắc lạnh cùng nghi vấn.

Cạch! Cánh cửa đóng lại.

Lúc này, Địch Mẫn Nhu mới từ từ đứng lên, trong mắt nổi lên ướt át, đi tới gần Mạc Thuần Uy.

"Thuần Uy. Sao còn chưa ngủ?" Cô ta mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân, phảng phất vào bên tai Mạc Thuần Uy.

Anh nhìn cô ta một cái, không nói gì mà đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ này là Lý Hiểu Thiên, anh không quen cô ta. Nhưng anh lại có cảm giác rất mãnh liệt với cái tên "Lý Hiểu Thiên" mà cô ta đang mang.

Có thể là anh bị hoang đường rồi. Đã tự thôi miên chính mình, nhưng anh vẫn không thể nhớ ra bất cứ thứ gì liên quan tới cô ta hay cái tên Lý Hiểu Thiên Kia.

Anh không nói với Vô Dĩnh Kỳ, bởi vì điều đó không cần thiết.

"Anh đang nghĩ tới gì vậy?" Địch Mẫn Nhu đưa tay quàng lên cổ Mạc Thuần Uy. Ngón tay mềm mại như không xương vờn nhẹ lên da thịt trên cổ.

Lại lập tức bị anh hất ra.

"Cô ra ngoài đi." Giọng Mạc Thuần Uy lạnh lùng.

Bị hất tay ra khiến Địch Mẫn Nhu có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng cô ta lấy lại bình tĩnh. Cô ta cúi người xuống, từ phía sau ôm chặt lấy cổ anh, để bộ ngực tròn trịa nóng bỏng qua lớp áo ngủ mà cọ xát vào vai anh.

"Nhưng đêm nay... em muốn ngủ cùng anh. Được không?" Thanh âm của cô ta nhẹ nhàng như dụ dỗ, phát ra dục khí vừa mềm mại lại vừa khó chống đỡ.

Vành tai của Mạc Thuần Uy bị luồng hơi nóng từ mũi cô ta phả vào liền trở nên nóng bừng. Bất giác, ngón tay anh siết chặt lại: "Ra ngoài!"

"Thuần Uy, em thật sự..."

"Tôi bảo RA NGOÀI!" Mạc Thuần Uy hét lên. Đây là lần đầu tiên anh tức giận.

Anh không biết bản thân mình tức giận vì điều gì. Nhưng thật sự là anh đang tức giận.

Mãi tới sau này, mỗi lần nhớ lại đêm hôm nay anh mới biết, anh giận là vì anh lại có thể nổi phản ứng với một người phụ nữ khác. Và cảm giác của anh lúc đó là, thật may mắn, anh vẫn giữ được sự trong sạch của bản thân cho vợ anh.

Sau đó anh lại tự gật đầu cảm thán, mình đúng là người đàn ông ưu tú.

Địch Mẫn Nhu bị quát liền giật mình, cô ta cắn môi đứng dậy, không thèm nhìn lại mà đi thẳng ra phía cửa.

Vừa bước ra khỏi cửa, một giọng nói băng lãnh liền lọt vào tai Địch Mẫn Nhu khiến cô ta cứng người lại:

"Rốt cuộc cô là ai?"

21:45 8/6/2017*

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 50: Bỏ Cô Ta Ra

"Cô là ai?"

Địch Mẫn Nhu giật mình khựng người lại. Sau đó quay đầu nhìn.

Một người đàn ông với áo sơ mi trắng và quần jean tối màu. Tay áo được xắn lên gần khuỷu tay, ngón tay đưa lên, nâng gọng kính, sau đó anh ta đứng thẳng người. Hai mắt sắc như lưỡi dao nhìn thẳng vào Địch Mẫn Nhu khiến cho cô ta không tự chủ mà run lên.

Nhưng rất nhanh cô ta lại nở nụ cười, khoé miệng cong lên mềm mại: "Anh hỏi tôi là ai? Tất nhiên là Lý Hiểu Thiên rồi."

Địch Mẫn Nhu chắp hai tay sau lưng, mũi ngón tay chạm vào nhau, khẽ siết chặt.

Người đàn ông kia nghe cô ta nói vậy thì cười khẩy một cái châm biếm, sau đó anh ta lại dựa lưng vào tường, một tay bỏ túi quần, một tay đưa ra lên môi sờ nhẹ cánh môi anh đào: "Ồ... là Lý Hiểu Thiên."

Người đàn ông kia gật gật đầu ra chiều đã hiểu, nhưng lại ngay lập tức nhíu mày như có điều bất thường.

Cái nhíu mày của anh ta càng khiến cho tâm tình của Địch Mẫn Nhu trở nên căng thẳng.

Dù mới vào Mạc gia chưa tới ba ngày, nhưng mà cô ta chưa từng gặp qua anh ta và hiện tại, cô ta có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ người đàn ông này vô cùng rõ ràng.

Một nỗi sợ hãi không rõ nguồn gốc bỗng nhiên dâng lên. Tim Địch Mẫn Nhu chợt đập lệch một nhịp.

Người đàn ông kia quay mặt sang nhìn cô, lưng anh ta vẫn đang dựa vào tường, chân phải co lên, đạp đế giày vào tường, lấy đà mà đứng thẳng.

"Tôi quên mất cô là Lý Hiểu Thiên." Anh ta hướng khuôn mặt về phía Địch Mẫn Nhu, nở nụ cười, hai hàng mi cong dài cong lên nhưng khép chặt.

Một nụ cười hàm chứa sự nguy hiểm...

...đến rợn gáy!

Thình... thịch... thình... thịch...

Đối với phụ nữ, trực giác luôn là một thứ vũ khí tối lợi hại.

Và vũ khí này nói cho Địch Mẫn Nhu biết rằng, người đàn ông trước mặt kia đang có bao nhiêu nguy hiểm.

Cô ta dường như nghe rõ mồn một tiếng tim mình đang đập.

Đây là cảm giác gì?

Tựa hồ như rơi xuống một cái hố không đáy, vô tận. Chỉ có sự lạc lõng và sợ hãi bao lấy.

Rốt cuộc là vì sao... cô ta lại có thứ cảm giác chết tiệt này?

Ngay cả những lúc đối mặt sinh tử ở tổ chức, cô ta cũng chưa từng có lại cảm xúc này.

Bất giác, chân của Địch Mẫn Nhu lùi về phía sau một bước.

Hai mắt cô ta phát ra tia sợ hãi nhưng rất nhanh được che giấu bằng sự cảnh giác.

"Anh... là ai?!"

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ kia vẫn chưa biến mất, hai mắt anh ta vẫn cong lên thành hai đường parabol.

Bước chân anh ta dơ lên, bước về phía Địch Mẫn Nhu.

Một bước...

"Tôi là ai không quan trọng!"

Hai bước...

"Mà điều quan trọng là..."

Ba bước...

"Tôi cần phải kiểm chứng..."

Bốn bước...

"Cô có phải là Lý Hiểu Thiên hay không?"

Dừng lại!

Anh ta đứng tại chỗ, một tay vẫn bỏ túi quần, tay kia nâng gọng kính lên cao thêm một chút mặc dù hai mắt vẫn đang khép lại.

Cánh môi anh ta vẫn đang cong lên, lộ ra hàm răng trắng đều, thẳng tắp.

Khoảng cách từ anh ta cho tới nơi mà Địch Mẫn Nhu đang đứng chỉ là hai bước chân.

Nhưng dường như cô ta đang cảm thấy đây lại là một khoảng cách cùng cực của vô tận.

Đáng sợ quá!

Người đàn ông này...

Đến cùng là ai?

Nuốt ực một ngụm nước bọt: "Tôi là Lý Hiểu Thiên. Dù anh có kiểm chứng như thế nào thì cũng là sự thật. Mà đã là sự thật..."

"Thì không thể thay đổi. Cô muốn nói như vậy đúng không?"

Anh ta cắt ngang lời nói của Địch Mẫn Nhu.

Thậm chí anh ta còn biết cô ta định nói gì.

Còn chưa kịp trả lời câu hỏi như có như không kia thì Địch Mẫn Nhu đã cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân đứng không vững. Liền sau đó, một loại cảm giác đau nhói khắp toàn thân xuất hiện.

Lảo đảo một chút rồi cố gắng đứng vững. Địch Mẫn Nhu ngước mắt nhìn lên người kia, giọng nói hiện ta tia căm giận: "Mạc Thuần Uy sẽ không tha cho anh."

"Ồ. Mạc Thuần Uy à? Hắn đã quên hết rồi thì làm sao nhớ nổi cô chứ."

Bỗng cằm cô ta bị nắm giữ, siết nhẹ: "Cô nghĩ lừa nổi Mạc Thuần Uy, lừa được cả tôi sao? Ngây thơ thật đấy. Hôm nay tôi sẽ khiến cô muốn sống không được, mà... muốn chết cũng không xong!"

Đúng lúc Địch Mẫn Nhu cảm giác được toàn thân bị rút cạn sức lực, cả người trở nên mềm nhũn. Trong lúc lý trí đang mơ hồ nghĩ tới cái chết và sự đau đớn thì có tiếng cánh cửa mở và sau đó là một giọng nói âm trầm phát ra: "Bỏ cô ta ra."

Dường như còn chưa đủ, liền bổ sung thêm: "Nếu nghĩ muốn làm hại cô ấy, thì từ bây giờ chỉ cần cô ấy rơi một sợi tóc, trên người cậu sẽ có một vết dao."

Người đứng ở cửa, không ai khác chính là Mạc Thuần Uy!

****22:56 11/6/2017***

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 51: Sẽ Bảo Vệ Hiểu Thiên

"Bỏ cô ta ra." Mạc Thuần Uy một tay đang cầm nắm đấm cửa, hai mắt hướng về phía náo nhiệt, thanh âm lạnh lùng tựa hồ như phát ra từ dưới địa ngục.

Thanh âm của anh mang theo thập phần băng lãnh khiến cho kẻ đối diện không tự giác mà trở nên run sợ cúi đầu.

Nhưng đối với Địch Mẫn Nhu lúc này mà nói, sự xuất hiện của Mạc Thuần Uy lại chính là chiếc phao cứu sinh vững chắc.

Ngay lập tức, cô ta lại bày ra bộ dạng yếu đuối.

Hai mắt đỏ hoe ướt đẫm, hàng lông mày thanh mảnh nhíu chặt lại trông như đang vô cùng đau đớn, cô ta mấp máy môi, nhưng âm thanh lại dường như bị nghẹn lại không thể thốt ra nổi.

"A...a...sợ quá đi." Người đàn ông kia không nhìn lại phía sau, miệng vẫn nở nụ cười khoe hàm răng trắng, nhưng là hai mắt đã mở ra, trong đó tràn ngập sự băng lãnh đến khiến người ta nghẹt thở: "Ý của anh là không được làm cô ta rụng tóc đúng không? Vậy thì..."

Bàn tay chuyển từ cằm đi xuống, vuốt nhẹ lên da thịt trơn nhẵn trên cổ.

Địch Mẫn Nhu cảm nhận được những ngón tay của anh ta trên cổ mình, từng tấc da thịt trên người cô ta cũng vì thế mà rùng mình, từng cọng lông tơ trên người đều trở nên nhạy cảm mà dựng thẳng lên.

Người đàn ông này, quả thật làm người ta cảm thấy rợn gáy.

Còn chưa kịp định hình, Địch Mẫn Nhu đã thấy cổ họng mình đau buốt, thêm nữa lại không thể thở nổi.

Cô ta đưa hai tay lên để chống cự, muốn gỡ tay của anh ta ra khỏi cổ mình. Nhưng dường như sức lực của cô ta là không đủ.

"Vậy thì tôi sẽ giết cô ta mà không cần đụng vào tóc." Người đàn ông kia dùng sức bóp chặt lấy chiếc cổ nhỏ của Địch Mẫn Nhu. Anh ta quay đầu nhìn về phía Mạc Thuần Uy, cười.

Vẻ mặt anh ta từ khi gặp Địch Mẫn Nhu cho tới lúc mày, đều là một vẻ bình thản, tựa như đùa giỡn, lại tựa như đang bàn chuyện hiển nhiên.

Địch Mẫn Nhu bị bóp nghẹt, không thể thở nổi mà cả mặt đỏ bừng lên vì thiếu oxi.

Môi mấp máy, hướng về phía Mạc Thuần Uy mà lên tiếng: "Thu...Thuần Uy...ặc... ặc... cứ... cứu em... Thuần Uy... hự... Hiểu Thiên xin lỗi...ặc... Hiểu Thiên sai rồi..."

BỘP!!!

"Tôi đã nói là buông ra!" Mạc Thuần Uy bước tới, hất mạnh tay của anh ta ra khỏi người Địch Mẫn Nhu. Sau đó cúi người, ôm lấy Địch Mẫn Nhu mà bế lên.

Anh nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đang nở nụ cười kia, trầm lãnh nói: "Nếu còn có lần sau. Tôi sẽ giết cậu. Thật đấy, Lục Mộ Ca."

Nói xong, Mạc Thuần Uy liền đi thẳng, hướng về phía căn phòng ở phía cuối dãy bên trái hành lang.

Người đàn ông vừa được gọi là Lục Mộ Ca vẫn đứng đó. Hai mắt, cánh môi dường như vẫn đang cười, nhưng là nắm tay anh ta đã siết chặt đến mức có thể nghe thấy tiếng "răng rắc" của khớp xương.

"Tôi đã nói là cậu sẽ bị dần cho tơi tả mà." Bỗng từ phía sau góc khất của hành lanh, Vô Dĩnh Kỳ xuất hiện, cậu ta đứng dựa vào tường, khoé môi nở nụ cười giễu cợt.

"Tin tôi đập nát cậu tại đây không?" Lục Mộ Ca hướng mắt về phía Vô Dĩnh Kỳ, cười.

"Haha... đó chỉ mới là suy đoán của tôi. Hơn nữa... Mạc lão đại rốt cuộc có bị mất trí nhớ hay không thì tôi vẫn chưa chắc chắn. Anh cũng quá nóng vội rồi. Nhưng mà... Chuyện còn lại đành nhờ Mộ Ca đại hiệp hết vậy."

"Nhờ?" Lục Mộ Ca nhíu mày nghi hoặc.

"Ờ. Đã được sự đồng ý của lão đại. Đợi tôi dùng sức ép lên bộ y tế và một vài mối quan hệ, tôi sẽ tiếp cận với tình yêu bé nhỏ của mình với thân phận là con riêng của chồng hiện tại của cô ấy. Và rồi..."

"Chậc... ồn nữa là tôi giết cậu đấy."

"Mộ Ca, sao anh nói tới giết người mà anh vẫn có thể cười như vậy? Hâm mộ quá. Dạy tôi đi. À mà anh biết không..."

"ỒN QUÁ!"

******

Rầm!!!

Dùng chân đạp cửa

Cánh cửa liền đập mạnh vào bức tường. Sức lực mạnh đến mức tưởng chừng như như có thể phá nát bức tường kia.

Điều đó cho thấy, người vừa đạp cửa đang rất tức giận.

Bước vào trong, Mạc Thuần Uy ném người phụ nữ trên tay xuống giường.

Tấm lưng vì tiếp xúc mạnh với mặt giường mà có chút đau, Địch Mẫn Nhu nhíu mày khẽ kêu đau.

Thấy Mạc Thuần Uy không những không dỗ dành mà còn xoay người chuẩn bị đi ra, Địch Mẫm Nhu lập tức ngồi dậy nắm lấy tay Mạc Thuần Uy, hai mắt long lanh như con mèo nhỏ ngước nhìn anh: "Thuần Uy, đừng đi. Hiểu Thiên sợ."

Từ khi ở tại Mạc gia thì cô ta đã nhận ra một điều, đó là chỉ cần nhắc đến cái tên "Lý Hiểu Thiên" thì cho dù là trong trường hợp nào, Mạc Thuần Uy cũng sẽ trở nên dịu dàng và mềm lòng hơn.

Đó là lý do mà lúc bị Lục Mộ Ca bóp cổ, cô ta đã cố tình nhắc đến hai chữ Hiểu Thiên.

Đúng như dự đoán, khi nghe đến hai chữ "Hiểu Thiên", Mạc Thuần Uy liền dừng bước, anh quay lại ngồi bên mép giường.

Tay anh rút ra khỏi tay của Địch Mẫn Nhu, sau đó do dự một chút, đưa lên vuốt nhẹ tóc Địch Mẫn Nhu, vén sợi tóc trên mặt cô ta ra phía sau tai, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ. Tôi sẽ bảo vệ cô."

Nhưng dường như thấy có điểm không đúng, Mạc Thuần Uy lập tức bổ sung thêm: "Nhất định sẽ bảo vệ được cho Hiểu Thiên. Yên tâm đi. Ngoan!"

Phải!

Sẽ bảo vệ.

Bảo vệ Hiểu Thiên.

Khi nói câu "bảo vệ Hiểu Thiên", trong lòng anh xuất phát một cảm giác thân quen. Tựa hồ như đó là một lẽ dĩ nhiên vậy.

Nhưng...

Sao anh vẫn không thể nhớ ra, người phụ nữ này đến cùng là gì của anh!???

17:06 13/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 52: Làm Kẻ Xấu

Dạo này Na đang nghiền anime. Ai có bộ nào hay thì giới thiệu Na đi. Thèm xem mà chả có bộ nào hay nữa hết.

***

"Á..."

Keng... Bộp... choang...

"Zdaaaaaa...."

Tiếng hét, tiếng đụng độ

Ở trên màn hình hiện lên rất rõ những thân ảnh đang kịch liệt đánh nhau.

Khuôn mặt của Ngân Kính bị bóng tối che khuất đi một nửa, nửa còn lại có thể thấy rõ hàng lông mày hắn đang nhíu chặt lại.

Trên cánh tay cô ấy vừa bị một mũi dao sẹt qua.

Tim hắn cũng như bị bóp nghẹt.

"Trong hoàn cảnh đó thì không bị thương tích gì là điều bất khả thi. Anh nên cảm thấy Vũ đã làm đúng." Huyền Dao ngồi ở ghế sofa giữa phòng, mặc dù quay lưng về phía Ngân Kính nhưng biểu hiện lúc này của hắn thì cô cũng phần nào đoán ra được.

"Ờ."

Ngân Kính không có tâm trạng, chỉ trả lời coi như là có nghe và hiểu câu nói của Huyền Dao.

Cánh tay đang cầm điếu thuốc cháy dở khẽ dao động, khiến cho những tàn thuốc rơi xuống sàn: "Đó là cách tốt nhất để chị ấy không bị shock tinh thần. Chỉ cần để cho chị ấy nhớ lại từ từ, từng thứ một. Nếu để một lần nhớ lại tất cả thì anh sợ chị Thiên sẽ không chịu nổi mà phát điên nên mới nghĩ ra trò này đúng không?"

"..."

"..."

"Ờ!"

Lại một âm thanh duy nhất được phát ra từ cuống họng, và rồi lại im ắng như thể âm thanh vừa rồi là hư vô.

"Còn bao nhiêu cửa nữa?"

"Một."

"Vậy à?" Huyền Dao nói xong, lông mi khẽ cụp xuống. Cô vươn tay, dí điếu thuốc vào trong gạt tàn, điếu thuốc lập tức bị dập tắt đi những đốm sáng, và thay vào đó là làn khói mờ mờ bay lên: "Đến lúc rồi!"

Huyền Dao đứng lên, khoé môi như có như không ẩn hiện nụ cười.

Nhưng bước chân vừa cất, lại có một giọng nói cắt ngang: "Về vấn đề kia, để sau đi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Huyền Dao vì khuất sau bóng tối nên chỉ thấy được cánh môi đang mở ra, dường như là ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó, cô khép môi lại, vẽ ra một đường cong.

"Ờ. Đành làm kẻ xấu vậy." Nói xong liền đi thẳng. Một nơi vô định mang đầy hơi thở lạnh lẽo của bóng tối.

***

RẦMMMMMM

Cánh cửa sắt bị đá tung ra

Một thân ảnh mang theo mùi tanh nồng và đầy gấp gáp chạy vào bên trong.

Trước mắt Hiểu Thiên lúc này, Huyền Dao đang bị trói ngồi trên chiếc ghế đặt giữa phòng.

Trên người cô ấy đầy rẫy vết thương và... máu!

Khoé miệng Huyền Dao dính máu khô, bờ môi bạc nhợt đến khó coi.

Tay và chân đều bị trói chặt bằng xích.

Nhìn thấy cảnh này, Hiểu Thiên lại càng thêm thâp phần căm hận.

Cô hận!

Cô hận kẻ đã giết Lý gia.

Cô hận kẻ đã biến máu thành sông.

Cô hận hắn.

Hận tên đứng đầu tổ chức man rợ này.

Cô hận Ngân Kính.

Chính hắn là kẻ đã giết cả cha lẫn mẹ cô.

Chính hắn đã giết đi anh trai cô.

Chính hắn...

Nhưng cô lại hận bản thân mình hơn.

Vậy mà cô đã cống hiến bản thân, hi sinh sức lực và trí tuệ của chính mình để phục vụ lũ man rợ bấy lâu nay. Giờ lại còn làm hại tới Huyền Dao.

Cũng là chính cô làm hại cô ấy.

Cởi trói xong cho Huyền Dao, Hiểu Thiên cúi người, ôm lấy Huyền Dao, muốn đưa cô ấy ra khỏi đây.

Huyền Dao lúc này hai mắt nhắm chặt, sức lực dường như đã kiệt quệ, toàn thân vô lực như một cái xác chết.

Hiểu Thiên cứ nâng cô ấy đi được vài bước lại ngã xuống một lần.

"Huyền Dao. Cố lên. Chúng ta sắp rời được khỏi đây rồi."

Cố cắn răng ôm lấy thân thể của Huyền Dao, thêm một lần nữa nâng người, bước về phía trước.

Chết tiệt!

Đánh nhau quá lâu và quá nhiều khiến cho cơ thể cô cũng không còn sức nữa rồi.

Bỗng cánh tay đang đặt trên cổ Hiểu Thiên nhẹ bẫng. Còn chưa kịp nhận ra là chuyện gì đã xảy ra thì một con dao găm sáng loáng đã kè sát cổ Hiểu Thiên.

"Xin lỗi chị, em cũng muốn rời khỏi đây lắm. Nhưng mà chắc là chỉ được tới đây thôi."

Hai mắt Hiểu Thiên mở lớn, đầu gối cô run lên.

Không... không thể nào...

Đừng đùa như vậy. Huyền Dao... cô ấy không thể nào lại làm cái bẫy này để dụ cô được.

"Huyền Dao, em..."

"Chị định nói là em bị ép buộc sao? Không hề. Chắc là chị vẫn chưa nhớ ra thôi. Nhưng mà..." ngừng một lát, nói tiếp: "Tôi phát ngấy khi phải cố gắng tươi cười với chị mỗi ngày rồi."

Giọng nói này, âm thanh này, là của Huyền Dao. Nhưng sao lại lạnh lùng tới đáng sợ. Tựa hồ như phát ra từ cõi âm khiến cho cả người Hiểu Thiên sởn gai ốc.

"Giờ làm sao đây? Mang chị ra trao đổi với Mạc Thuần Uy nhé?"

Giọng nói của Huyền Dao nhẹ nhàng như đang nói đùa với cô hằng ngày.

Đây...

Đáy mắt Hiểu Thiên dao động, nhẹ nhàng dậy lên một đợt sóng ngầm nhỏ.

Cố hít sâu một hơi, sau đó thở ra.

"Mạc Thuần Uy đã mất đi ký ức về chị rồi. Em có làm gì cũng vô dụng thôi."

Lúc này, Hiểu Thiên cảm thấy thật may mắn khi đã xoá đi ký ức về mình đối với anh. Như thế, anh sẽ không bị liên luỵ.

"Ồ. Thật sao? Nhưng mà anh ta đã đồng ý đàm phán rồi đấy."

Sao cơ???

Hai mắt Hiểu Thiên lần này mở lớn hết cỡ. Không thể nào. Anh... đồng ý?!!!

Bỗng nhiên, đâu đó trong lòng Hiểu Thiên nổi lên một dòng cảm xúc khó diễn tả thành lời.

Anh... yêu em nhiều đến mức, phép thôi miên kia không có tác dụng sao?

Thuần Uy...

Khoé mắt Hiểu Thiên long lanh, một chất lỏng nóng ấm nổi lên, muốn trào ra.

****

Mạc gia

Lục Mộ Ca đang ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm một tờ giấy.

Trên giấy có dãy số: 1206.

Và địa điểm tại: toà nhà X.

1206? Có ý nghĩa gì chứ?

Cánh môi của Lục Mộ Ca vẫn nở nụ cười. Tay anh vươn ra, muốn xé tờ giấy. Nhưng lại lập tức ngừng động tác.

Mà... như thế cũng được!

Nghĩ vậy, Lục Mộ Ca cầm lấy tờ giấy, xoay người bước ra khỏi phòng. Sau đó, hướng về phòng của Mạc Thuần Uy mà đi tới.

18:02 14/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 53: Gặp Lại (1)

Cộp...

Cộp... cộp...

Âm thanh bước chân vừa dứt, cánh cửa liền mở ra.

Hiện ra sau cánh cửa là một thân hình hoàn mỹ trong bộ vest đen và đôi giày da sáng loáng.

Bộ quần áo được thiết kế riêng ôm sát lấy từng đường nét mạnh mẽ mà quyến rũ trên cơ thể, tạo nên một sự cuốn hút đến khó có thể rời mắt.

Làn gió nhẹ lướt qua, khiến cho những sợi tóc đen nhánh rủ xuống trước trán khẽ động, mày kiếm anh khí, hàng mi dày rậm cùng đôi mắt sắc sảo dài hẹp tựa hồ như chim ưng.

Toàn thân anh toát ra một cỗ bức khí của kẻ nắm quyền toàn năng, làm cho người đứng trước mặt không tự giác mà tự mình cúi đầu trước anh.

Người đàn ông vạn người mê này, không ai khác chính là Mạc Thuần Uy, lão đại của toàn hắc đạo trên thế giới.

Người đàn ông trẻ tuổi nhưng tài năng và có tài lãnh đạo đến kinh ngạc.

"Lão đại." Lục Mộ Ca đang đứng trước cửa, đối diện với Mạc Thuần Uy, cười.

Trên tay anh ta cầm một tờ giấy, dơ đến trước mặt Mạc Thuần Uy.

Anh nhíu mày nhìn tờ giấy kia, trên giấy có dãy số gồm bốn chữ số là 1206 và địa chỉ toà nhà X.

Sau một hồi nhìn vào nó, anh mới mở miệng, hỏi: "Gì vậy?"

Ồ? Không có ấn tượng gì sao? Đúng là có gì đó không ổn rồi!

Dù nghĩ là nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt, Lục Mộ Ca vẫn nở nụ cười, từ tốn nói: "Người quen muốn tái ngộ. Đi chứ... lão đại?"

Mạc Thuần Uy vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, anh liếc mắt nhìn Lục Mộ Ca một cái, sau đó lách người bước qua anh ta.

Trước khi đi khuất còn không quên để lại một câu: "Tất nhiên phải đi rồi!"

Đứng lại ở phía sau nhìn theo dáng dấp của Mạc Thuần Uy khất đi sau góc rẽ, đuôi mắt Lục Mộ Ca hiện lên ý cười càng đậm.

Tất nhiên...

...phải đi chứ!

Sau khi tiếng bước chân của Mạc Thuần Uy cũng mất hẳn, lúc này Lục Mộ ca xoay người, hướng về phía cuối hành lang mà đi tới.

Trên môi vẫn giữ nụ cười và độ cong thường thấy, đưa tay lên gõ cửa, một thân ảnh mềm mại liền hiện ra.

"Mẫn Nhu tiểu thư, cô có muốn đi cùng chúng tôi không?"

*****

Cạch

Cánh cửa vừa mở ra

Một giọng nói trầm thấp từ tóin vang lên: "Mẫn Nhu tiểu thư, cô có muốn đi cùng chúng tôi không?"

Cái...?!!!

Hai mắt Địch Mẫn Nhu mở lớn.

Mẫn Nhu... sao?

Anh ta biết coi là ai sao?

Ngón tay đang cầm lấy nắm đấm cửa của Địch Mẫn Nhu run lên. Sắc mặt lập tức trở nên bạc nhợt khó coi.

"Aizz... đừng làm cái bộ mặt sợ hãi đó. Làm tôi tổn thương lắm đấy."

"Anh... sao... sao biết được..."

"Hả? Biết gì cơ? Biết là cô sẽ đi cùng chúng tôi hả? Tại vì giờ chúng tôi sẽ đi gặp Lý Hiểu Thiên, nên chắc chắn là cô cũng muốn đi cùng rồi." Ngừng một lát, Lục Mộ Ca hơi ngiêng đầu, nở nụ cười, hỏi: "Đúng chứ?"

"Tôi... tôi..."

Địch Mẫn Nhu run rẩy, lời nói định nói ra lại không thể thốt ra nổi.

Lúc này, Lục Mộ Ca cúi xuống, ghé sát bên tai cô ta, phả ra một luồng khí nóng, bạc môi mấp máy.

Tiếng gió, đem từng sợi nắng bay vào trong phòng, thổi bay những tấm rèm cửa mỏng manh.

Hương hoa nương theo từng sợi nắng, phảng phất, hoà quyện vào từng góc nhỏ của không gian. Đem theo âm thanh của Lục Mộ

Ca quyện lẫn.

Chỉ là trong một thoáng...

Khoé môi Địch Mẫn Nhu...

... khẽ cong!

****

Trước cổng Mạc gia

Một chiếc xe hơi màu đen sang trọng bóng loáng đang dừng ở trước cửa.

Mũi xe hướng ra ngoài cùng tiếng nổ máy cho biết, nó sắp rời đi.

Lúc chiếc xe chuẩn bị lăn bánh ghì một giọng nói thanh thoát vang lên: "Chờ một chút."

Ngay sau đó, thân atnh nhỏ nhắn của Địch Mẫn Nhu chui tọt vào bên trong xe.

Ngồi ở ghế sau, bên cạnh Mạc Thuần Uy.

Anh liếc mắt nhìn sang. Lại lạnh lùng quay mặt nhìn thẳng về phía trước. Anh dựa lưng ra phía sau ghế, hai mắt nhắm lại.

Nhìn biểu hiện này của anh, Địch Mẫn Nhu đoán chắc là anh đã ngầm đồng ý để cô ta đi cùng. Liền mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay anh.

Chỉ là tay cô ta còn chưa kịp chạm tới thì cánh tay của Mạc Thuần Uy đã nâng lên, đưa sang bên kia, tránh sự đụng chạm đối với cô ta.

Trong thoáng chốc, nụ cười trên mặt cô ta cứng lại. Nhưng rất nhanh lại cong lên.

"Chúng ta đi thôi."

Lục Mộ Ca ngồi phía trước, anh ta đưa mắt nhìn qua gương chiếu hậu thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Địch Mẫn Nhu thì nhếch lên khoé miệng chế giễu. Rồi đạp chân ga, khởi động xe, đi ra khỏi cánh cổng Mạc gia.

Chiếc xe chạy trên con đường lớn giữa lòng thành phố

Dòng người nhộn nhịp

Hàng người cứ nối đuôi nhau trên đường. Đèn đỏ, xe cứ thế nối nhau cả một đoạn đường dài.

Trên tờ giấy kia chỉ ghi địa chỉ, không ghi thời gian cụ thể.

Nhưng ẩn ý trong đó không phải không thể hiểu. Đó là: ngay lập tức!

Không khí trong xe có chút im ắng. Địch Mẫn Nhu đang loay hoay tìm chủ đề để nói chuyện thì giọng nói trầm ấm tràn đầy từ tính của Mạc Thuần Uy đã lên tiếng trước: "Vô Dĩnh Kỳ sang Việt Nam rồi sao?"

Hai mắt anh vẫn nhắm lại, giống như đang ngủ say. Hơi thở đều đặn, đầy nam tính xộc vào mũi khiếm cho Địch Mẫn Nhu không nhịn được khẽ cắn môi.

"Đúng vậy. Vừa xuất phát khi nãy." Lục Mộ Ca trả lời.

Trong xe, lại một lần nữa chìm trong im lặng.

KÉTTTT....

Tiếng xe phanh gấp

Dừng lại trước toà nhà X

Căn nhà này có vẻ cổ kính, được đặt ở giữa một khoảng đất trống

Xung quanh, trong vòng bán kính bốn trăm mét không có lấy một bóng người

Cạch!

Cánh cửa xe mở ra, một đôi giày da đen bóng chạm xuống đất. Theo đó là thân hình với bộ vest đen.

Mạc Thuần Uy bước xuống, khuôn mặt trầm lãnh nhìn về phía cổng toà nhà trước mặt.

Nơi đó...

...có một người phụ nữ đang bị trói hai tay ra phía sau.

Miệng cô ấy bị bịt lại, hai mắt ánh nước nhìn về phía anh.

17:46 15/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 54: Gặp Lại (2)

Người phụ nữ đang đứng ở cửa và hướng mắt về phía anh. Dường như trong đáy mắt còn có ánh nước.

Mạc Thuần Uy bỗng nhiên có cảm giác rất thân quen truyền tới, sau đó nổi lên rồi lan toả khắp toàn thân.

Anh không rõ cảm giác này là từ đâu mà có, nhưng nơi ngực trái của anh đang đập liên hồi. Như đang mong chờ, cũng như là đang hối thúc.

Cụp mắt xuống một chút để che giấu đi thứ cảm xúc đột ngột xuất hiện này, sau một khắc anh mới ngẩng đầu nhìn lên.

Bước chân vừa định nhấc lên, lại lập tức khựng lại.

Người phụ nữ kia...

... đã không thấy đâu nữa.

***

Mạc Thuần Uy ngồi xuống ghế. Căn phòng màu tối cộng với số lượng ánh sáng ít ỏi càng trở nên u ám hơn.

Lạnh! Và cả áp bách toát ra từ hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau làm cho không khí đã bức bách càng thêm ngột ngạt.

Hai người đàn ông đó...

Một người mang vẻ đẹp ma mị và khí chất có chút yêu ma. Trên người hắn toát ra sự hào sảng nhưng lại như mê cung khiến cho người nhìn vào không thể không chìm đắm trong u mê của hắn.

Một người mang trên mình sự lãnh khốc. Nét mặt cùng lãnh khí toát ra áp đảo kẻ khác. Đôi mắt anh ta dài hẹp tựa hồ như chim ưng trên cao đang nhìn mồi.

Trong khoảng khắc, sự ngột ngạt bỗng nhiên gia tăng.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh người đàn ông với lãnh khí kia đang đảo mắt nhìn quanh. Ngón tay cô ta chạm tới tay anh, khẽ siết: "Thuần Uy. Hiểu Thiên sợ."

Mạc Thuần Uy không để ý đến cô ta mà ánh mắt anh đang chăm chú nhìn về phía đối diện.

"Ngân Kính. Hoá ra người hẹn tôi lại là anh. Có việc gì?"

Ngân Kính mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhún vai một cái rồi nói: "Mới gặp một lần mà nhớ tên tôi. Thật vinh hạnh." Ngừng một lát, nói tiếp: "Tôi chỉ là muốn cho anh xem một thứ. Nhưng trước tiên, hãy thoải mái tinh thần đã nhé."

Vừa nói xong, từ phía cửa chính đang mở ra bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài được uốn xoăn màu hồng đất. Cô ta mặc một chiếc váy dài bó sát, cổ được khoét sâu lộ ra vòng một no tròn đầy đặn.

Người phụ nữ kia bước tới sau lưng Mạc Thuần Uy, hai cánh tay ôm lấy cổ anh, dùng bộ ngực cọ xát lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Cất lên giọng nói nũng nịu: "Ây da, người ta nhớ anh quá à."

Lưng Mạc Thuần Uy có điểm cứng lại nhưng rất nhanh chóng lại thả lỏng. Cảm nhận được sự nóng vội của Địch Mẫn Nhu ở bên cạnh, Mạc Thuần Uy không nhanh không chậm chạm vào mu bàn tay của cô ta như để trấn an.

"Cô là ai?"

Người phụ nữ kia từ sau lưng Mạc Thuần Uy đứng thẳng người lên, ngồi bên cạnh anh. Bàn tay vẫn như rắn cuộn trên người anh: "Ngài thật vô tâm. Tôi là Mari mà ngài nói không nhớ sao."

Mari là một mỹ nhân được tôn vinh là "nữ thần sắc đẹp" ba năm liên tiếp. Thật ra khi nghe Mạc Thuần Uy hỏi "cô là ai" thì cô ta đã giật mình, nhưng hơn hết mà nói thì cô ta tức giận. Trên đời này có kẻ dám hỏi cô ta là ai. Vậy thì cô ta phải bắt kẻ đó nhớ kĩ Mari là người nào.

Mari nhìn Ngân Kính một cái, từ tận thâm tâm thì cô ta chưa từng thấy một người đàn ông nào đẹp như hắn, hoàn mỹ như hắn. Vậy nên cô ta mới chấp nhận lời mời của Ngân Kính đến cái nơi quái quỷ này.

Nhưng không ngờ, ở đây lại còn có một người còn hoàn hào hơn cả hắn. Cả về khí chất lẫn sự cuồng ngạo.

Cô ta nhất định phải có được người đàn ông này!

Ở bên trong căn phòng còn có một căn phòng khác được ngăn cách bởi cánh cửa kính một chiều*.

(*: cửa kính một chiều tức là cánh cửa được làm bằng chất liệu kính chỉ nhìn được một chiều. Có nghĩa là mặt bên này có thể nhìn được bên kia kính nhưng khi đứng ở mặt bên kia thì lại không thể nhìn được phía bên này.)

Hiểu Thiên đang ngồi trên một chiếc ghế. Hai tay cô hị trói lại phía sau. Đứng phía sau ghế chính là Huyền Dao, người mà cách đây nửa tiếng còn là em gái, là người thân duy nhất của Hiểu Thiên.

"Hiểu Thiên thân mến, chị nhìn cho kỹ người đàn ông của chị nhé." Bàn tay Huyền Dao đặt lên vai Hiểu Thiên, dùng sức siết nhẹ.

Trong tâm Hiểu Thiên khẽ run lên một nhịp. Cô biết, anh sẽ không bao giờ để yên như vậy đâu, người phụ nữ tên Mari kia hẳn sẽ không được toàn ý đâu. Nhưng mà sao lòng cô lại nổi lên một trận cuồng phong không tên.

Vì sao...

Đôi mắt màu ngọc bích của Hiểu Thiên nhìn theo từng cử động ngón tay của Mari đang uốn lượn như rắn trên cổ anh. Ngón tay cô ta chạm vào chiếc cúc áo trên cùng của áo sơ mi, ý định muốn cởi ra, lại lập tức bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

Khoé môi Mari cong lên.

Cô ta biết mà, không một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được ham muốn trước sự quyến rũ của cô ta mà.

Nhưng sự đắc ý trên khuôn mặt của Mari lập tức bị biến dạng khi sức tay của Mạc Thuần Uy quá lớn khiến cho cô ta chỉ biết cắn răng: "Ai zda... người ta đau."

"Mục đích anh hẹn tôi ra đây là gì? Nói mau." Mạc Thuần Uy không hề quan tâm đến Mari mà chỉ một mực nhìn Ngân Kính, âm thanh lạnh băng hỏi hắn.

Ngân Kính hơi mỉm cười, dựa lưng ra phía sau, hai tay đan chéo: "Mục đích của tôi là..."

"Thuần Uy về thôi." Địch Mẫn Nhu ngồi bên cạnh bỗng nhiên cắt ngang lời nói của Ngân Kính.

Cô ta được Ngân Kính phái tới Mạc gia để đóng giả là Lý Hiểu Thiên cho nên lúc này mà cô ta có diễn thì chắc chắn Ngân Kính cũng sẽ không nói gì đâu. Đúng chứ?

Hơn nữa...

...Địch Mẫn Nhu là không yên tâm. Còn không yên tâm về điêu gì thì cô ta cũng không rõ. Chỉ đơn giản là có cảm giác không tốt đang dâng lên.

Ngân Kính bị ngắt lời liền liếc sang Địch Mẫn Nhu một cái, nhướng mày lên, trong đát mắt như hiện lên tia chế giễu.

"Mạc Thuần Uy hoá ra còn mang theo phụ nữ bên cạnh. Sao đây? Cô ta là ai?"

Im lặng một chút. Mạc Thuần Uy hít sâu một hơi, sau đó nói:

"Là người phụ nữ của tôi."

Là người phụ nữ của tôi...

Là người phụ nữ của tôi...

Người phụ nữ của tôi...

Đau quá. Có cái gì đó cay cay... không đúng. Không phải cay cay mà là cay nồng. Có thứ gì đó cay nồng vừa bay vào mắt Hiểu Thiên.

Mắt cô nóng lên.

À hoá ra là thế. Hoá ra không phải anh đến đây vì cô?!

*** 15:47 21/6/2017***

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 55: Gặp Lại (3)

"Đây là người phụ nữ của tôi." Mạc Thuần Uy nói, sắc mặt không có điểm nào thay đổi, không thể nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì.

Giọng nói của anh lạnh như băng đá. Cái lạnh của nó nhiễm vào không khí, khiến cho bầu không khí vốn đã loãng nay càng loãng hơn.

Địch Mẫn Nhu nghe được câu nói của Mạc Thuần Uy thì thả lỏng tinh thần. Hoá ra là cô ta đã lo lắng dư thừa rồi.

"Thì ra là người phụ nữ của Mạc lão đại. Quả thật là mỹ sắc hơn người." Ngân Kính khẽ cười, vỗ tay chầm chậm như thể tán dương. Nhưng trong giọng nói của hắn lại tràn đầy mùi thuốc súng: "Hoá ra cũng chỉ có vậy."

Hoá ra cũng chỉ có vậy. Dù đã nghĩ tới nhưng hắn vẫn luôn nghĩ rằng Mạc Thuần Uy sẽ yêu Hiểu Thiên đến sâu đậm, sẽ không thể nào bị thuật thôi miên của cô ấy làm cho mê muội.

Nhưng hắn nhầm rồi.

Mạc Thuần Uy và tình yêu của anh ta cũng chỉ có vậy. Mỏng manh đến mức có thể hiển nhiên làm tổn thương Hiểu Thiên.

Hắn chỉ là muốn thử xem tình yêu của Mạc Thuần Uy lớn đến đâu, có thể để hắn yên tâm gửi gắm người phụ nữ mà hắn toàn tâm toàn ý yêu thương không.

Nhưng có lẽ không được rồi.

Hiểu Thiên của hắn lúc này...

...có lẽ đang rất đau lòng!

Lòng hắn cũng sẽ đau, còn đau hơn cô gấp trăm ngàn lần.

Ngón tay Ngân Kính siết chặt vào lòng bàn tay để kiềm chế sự hối hận của kẻ hồ đồ là mình khi để Hiểu Thiên gặp Mạc Thuần Uy.

Là hắn cố ý giao cho cô nhiệm vụ ám sát Mạc Thuần Uy để có thể tìm lại thân thế của mình như một điều tự nhiên.

Là hắn cố ý ép Huyền Dao chế thuốc để Hiểu Thiên có thể nhớ lại nhanh chóng theo một lẽ tự nhiên.

Là hắn...

... khiến cô đau lòng như một lẽ tự nhiên của những người phụ nữ bị phản bội.

Mạc Thuần Uy không được rồi. Nhưng bây giờ có thể tìm được ai đủ tin cậy để bảo vệ Hiểu Thiên của hắn đây?

Hiểu Thiên nhìn vậy thôi nhưng lại là một cô gái rất yếu đuối, rất cần được che chở.

Cô đã từng bật khóc khi nhìn thấy một cậu bé tên Ngân Kính bị ngã và chảy máu ở đầu gối.

Cô đã ôm lấy cậu bé có tên Ngân Kính khi cậu ngồi co ro nơi góc phòng tối đen mà run sợ.

Cô đã từng cầm lấy bàn tay của cậu bé tên Ngân Kính và nói: "Đừng sợ. Tớ sẽ bảo vệ cậu."

Cô nói: "Yên tâm đi, tớ là Lý Hiểu Thiên. Tớ có một người luôn sẵn sàng bảo vệ tớ tên là Mạc Thuần Uy. Nhất định anh ấy sẽ tới đưa hai bọn mình rời khỏi đây."

Cô không hề hỏi cậu bé đó tên gì. Cô không hề biết cậu bé đó chính là kẻ đã giết cả Lý gia.

Cô chỉ là một bé gái luôn tỏ vẻ cứng rắn và thích giúp đỡ người khác.

Sau đó cô quên hắn. Bởi vì cô bị xoá sạch đi ký ức, xoá luôn cả hắn.

Giờ sẽ đến lượt hắn bảo vệ cô...

Chỉ là...

...hắn không còn thời gian để sắp xếp bất cứ thứ gì nữa rồi.

Nếu đã vậy...

"Thật ra mục đích tôi hẹn Mạc lão đại ra đây rất đơn giản." Ngân Kính nhìn thẳng vào mắt lạnh của Mạc Thuần Uy, trầm thấp nói: "Tôi không buông tay được rồi."

Im lặng...

Oxi như bị rút cạn.

Không khí ngột ngạt bức bối.

Ngân Kính và Mạc Thuần Uy đang nhìn chằm chằm vào mắt nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Kể cả kẻ ngoài cuộc như Mari cũng nhận ra điều khác thường. Nhưng là cái đau nơi cổ tay của cô ta không cho phép cô ta quan tâm được tới những thứ khác.

Mari cắn nhẹ môi, hai mắt rớm nước long lanh ngước nhìn Mạc Thuần Uy, bàn tay còn lại đưa lên chạm vào mu bàn tay to lớn của anh, mục đích chỉ để anh biết là đang làm đau cô ta mà buông lỏng lực tay: "Mạc lão đại, đau..."

"Ưu Xuyên. Chặt tay cô ta." Mari còn chưa nói hết liền bị Mạc Thuần Uy cắt ngang. Giọng nói như âm hồn dưới địa ngục vang lên khiến kẻ khác lạnh gáy.

Có điều, Mari nghe xong thì không những lạnh gáy mà còn lạnh cả óc.

Mạc Thuần Uy nói chặt tay cô? Đúng là điên mà. Cô ta là "nữ thần sắc đẹp", là biểu tượng quyền năng của cái đẹp. Hơn nữa, dù anh ta có là ai đi nữa, cô ta không tin là Mạc Thuần Uy này không biết đến thế lực chống lưng đằng sau cô ta.

Anh ta chắc chắn là đang nói đùa thôi, muốn doạ nhau thì cũng...

Bàn tay cứng ngắc của Mari bị một lực kéo nắm lấy.

Kéo mạnh một cái, giật Mari đứng dậy và cả người bị kéo ra hướng cửa chính. Nơi mà cô ta vừa bước vào chưa được bao lâu.

"Điên rồi. Thả tôi ra. Ngân Kính, anh ngồi im như vậy là sao? Anh sẽ không được chết toàn thây đâu.... Áaaaa...."

Chỉ nghe một tiếng thét lớn. Sau đó im bặt. Có vẻ như Mari đã ngất đi.

Có vẻ như Mari cũng không tinh tường cho lắm. Rằng thế lực chống lưng đằng sau mà cô ta luôn tự hào đó, chỉ cần Mạc Thuần Uy hô một tiếng, thế lực kia cũng sẽ biến thành hư vô.

Ưu Xuyên bước vào đứng phía sau lưng Mạc Thuần Uy. Trên khoé môi anh dính một giọt máu. Cảm nhận được ánh mắt có điểm sợ hãi mơ hồ của Địch Mẫn Nhu đang nhìn mình, Ưu Xuyên liếc nhìn cô ta một cái, vươn lưỡi liếm đi giọt máu kia. Sau đó mỉm cười với Địch Mẫn Nhu.

Thoáng chốc, Địch Mẫn Nhu rùng mình.

Ưu Xuyên? Sao lại giống hệt với Ưu Vệ?

Nhưng tính cách thì lại như hai mặt của nam châm, hoàn toàn trái ngược nhau. Dù ai cũng là nhân tài đắc lực bên cạnh Mạc Thuần Uy, nhưng Ưu Xuyên mang lại cho kẻ khác sự nguy hiểm đến nổi da gà.

Hơn nữa... hôm nay không thấy Ưu Vệ đâu.

Trong đầu Địch Mẫn Nhu đân hình thành ra một suy nghĩ: đa nhân cách!

"Thuần Uy..." cô ta đang muốn lôi kéo Mạc Thuần Uy quay về Mạc gia. Nhưng còn chưa nói xong đã bị anh cắt ngang.

"Anh nói không buông tay được là ý gì?"

"Ý gì? Chỉ đơn giản là tôi không muốn người phụ nữ của mình phải đau khổ?"

"Người phụ nữ của anh?" Mạc Thuần Uy nhíu mày: "Thì có liên quan gì tới tôi?"

Nói xong, Mạc Thuần Uy tự nhiên ôm lấy vai Địch Mẫn Nhu, thấp giọng nói: "Tôi chỉ cần cô ấy là đủ."

Địch Mẫn Nhu mỉm cười, vươn tay ôm lấy eo săn chắc của anh.

Cô ta biết, nhất định Hiểu Thiên đang ở quanh đây. Cô hiểu rõ tính cách của Ngân Kính.

Chắc chắn hắn phải để Hiểu Thiên ở gần đây để nhìn thấy được Mạc Thuần Uy.

Nếu như Mạc Thuần Uy nhớ ra Hiểu Thiên thì hắn sẽ cam tâm buông tay. Còn nếu là ngược lại, thì Lý Hiểu Thiên sẽ đau lòng mà buông bỏ.

Đúng là con người vừa xảo quyệt, lại vừa đáng thương.

Cô ta đem lòng yêu Ngân Kính. Hi sinh vì Ngân Kính như thế nào hẳn là hắn biết rõ. Vậy mà hắn mảy may coi cô ta như một dụng cụ để đưa Diane Hiểu Thiên đến với hạnh phúc và mặc kệ hạnh phúc của cô ta.

Địch Mẫn Nhu yêu Ngân Kính.

Ngân Kính yêu Diane Hiểu Thiên.

Diane Hiểu Thiên lại yêu Mạc Thuần Uy.

Haha...Đúng là một vòng luẩn quẩn mà.

Đã vậy. Cô sẽ cho Diane Hiểu Thiên nếm mùi đau đớn đến từng khúc ruột là như thế nào. Cô ta sẽ cướp lấy Mạc Thuần Uy, nhất định sẽ khiến cho Diane Hiểu Thiên biết cảm giác khi người mình yêu lại yêu người khác và bảo vệ người khác là như thế nào.

Ngân Kính... người đàn ông một tay che trời này vốn dĩ sẽ thuộc về cô ta nếu như không có người tên là Lý Hiểu Thiên.

Càng nghĩ, móng tay của Địch Mẫn Nhu càng siết chặt vào eo của Mạc Thuần Uy. Anh không biểu lộ sắc thái gì, chỉ nhìn xuống cô ta một cái. Liền thấy ánh mắt cô ta lướt qua cánh cửa kính phía đối diện vô cùng ác cảm, sau đó lại nhìn Ngân Kính với sự bi thương.

Đáy mắt anh phát ra quang mang vô định.

***

Ở căn phòng phía sau tấm cửa kính

Gió tràn vào từ cánh cửa sổ bằng gỗ đang mở ra lay nhẹ những tấm mành mỏng uốn lượn. Tia nắng nhàn nhạt len qua khung cửa sổ đậu xuống nền đất. Loang lổ những vệt sáng tối.

Hương trời và mùi của nắng hoà vào gió, bay vào phòng, lay động những sợi tóc thẳng mềm phất phơ.

Hiểu Thiên ngồi trên ghế mà như một kẻ ngốc. Hai mắt cô cong lên, khoé miệng cô cũng cong lên.

Nhưng là ánh nước trong mắt lại ngày càng rõ rệt. Tia nước long lanh nhẹ nhàng lưu động, sau đó rơi xuống, một giọt lăn nhanh trên gò má trắng nõn.

Cô đang mong muốn điều gì chứ?

Chẳng phải chính là cô muốn như thế này sao? Chính cô là người muốn anh quên đi cô, quên đi tất cả thì cô lại còn hi vọng gì nữa?

Chẳng phải cô đã chọn Huyền Dao thay vì chọn anh sao? Là cô không tốt trước.

Nhưng mà làm sao bây giờ?

Lồng ngực cô như đang co thắt lại. Khó thở lắm.

Khoé mắt cô đang cay nồng. Khó chịu lắm.

Bàn tay bị trói phía sau ghế của Hiểu Thiên khẽ siết chặt. Bờ vai cô khẽ khẽ run lên.

À... thì ra nước mắt có vị mặn!

Nhìn thấy bờ vai của Hiểu Thiên đang run rẩy, Huyền Dai khẽ cụp mắt xuống rồi lại nhanh chóng đánh mắt đi phía khác.

Người chị gái này quả thật cần phải dạy dỗ thêm một chút mới được. Cứ yếu đuối thế này rồi sẽ có ngày bị Mạc Thuần Uy bắt nạt mất thôi.

Bàn tay của Huyền Dao đưa ra, đặt lên vai Hiểu Thiên.

Chỉ đơn giản là cái chạm nhẹ vào vai nhưng lại khiến cho Hiểu Thiên vốn dĩ yếu đuối như người sắp chết đuối vớ được chiếc cọc.

Từ nơi nào đó trong tận sâu bên trong Hiểu Thiên liền trỗi dậy, cảm giác muốn được xoã bày và trút đi mọi gánh nặng ập đến.

Cô cắn chặt môi dưới.

Nước mắt trào ra.

Thật ra trong lòng cô mệt mỏi quá rồi. Cô chỉ là một người con gái, cũng chỉ là một khối mềm yếu cần được che chở.

Cô đã phải ngụp lặn trong máu và dao súng, cô chưa từng cho phép bản thân được yếu đuối mà che giấu nó bằng sự cứng rắn sắt thép.

Nhưng hôm nay cô mệt quá rồi. Cho cô khóc đi. Một lần thôi.

Nước mắt từng giọt từng giọt cứ nối đuôi nhau rơi trên khuôn mặt đã có chút bạc nhợt của Hiểu Thiên.

Mắt cô nhoè đi, tai cô ù lên.

Hoá ra...

... anh không yêu cô nhiều như cô tưởng!

***

Góc Phỏng Vấn:

Nhân vật phỏng vấn hôm nay của chúng ta chính là tiểu Dao.

Na (cười): Huyền Dao tỷ, chúng ta trùng tên đấy

Huyền Dao (liếc, hút thuốc, nhả khói): Thế thì sao?

Na (bĩu môi, nhún vai): Làm như tôi thích cùng tên với cô lắm ấy.

Huyền Dao: Không hỏi gì thì tôi đi tắm rồi ngủ đây (đứng dậy)

Na (kéo tay, cười ngốc): hihi... Huyền Dao tỷ, phỏng vấn, phỏng vấn thôi. Có người hỏi tỷ thích Kính ca phải không?

Huyền Dao: Ừ!

Na (há hốc mồm, ngậm lại): tỷ có ý định đến với Kính ca không?

Huyền Dao: Không!

Na: Vì sao?

Huyền Dao: Tính cách quá giống nhau sẽ khó hoà hảo với nhau lắm.

Na: Vậy tỷ có ý trung nhân chưa?

Huyền Dao (gật đầu): Tầm một năm sau tôi sẽ gặp anh ấy ở quán Bar. Anh ấy tên là Paul Khải Ân.

Na: Đệch! Biết trước tương lai luôn hả má? (Đơ cơ mặt, mắt giật giật)

****

Hết phần 1!

Tác giả sẽ quay lại vớiHuyết Tình Hắc Đạo phần 2trong thời gian sớm nhất!

Na: từ giờ sẽ đăng cho hết bộtrước.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 56: Gặp Lại (4)

Na: nếu có ai hỏi rằng "tác giả viết tiểu thuyết mà Na thần tượng là ai?". Thì dù là bảy năm trước lúc tôi mới bắt đầu đọc quyển truyện đầu tiên hay là bây giờ thì tôi vẫn sẽ trả lời rằng "Idol của tôi là Minh Hiểu Khê".

Tôi vừa đọc lại một bộ truyện của Minh Hiểu Khê, và cảm hứng viết truyện trong tôi lại lần nữa dội lên. Đọc truyện của bà cứ trầm trầm, giọng điệu nhẹ nhàng, buồn nhưng sâu, hút hồn và có gì đó không thể cưỡng lại được.

Đọc xong của má Khê, tự dưng tôi thấy truyện mình đúng là í ẹ😂😂😂

Thôi dài dòng quá. Viết tiếp đây!

*****

Tiếng thở chầm chậm

Yên lặng...

Căn phòng yên lặng tới mức chỉ có thể nghe thấy tiếng lá cây lao xao ở bên ngoài. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng tinh khôi, ánh nắng rực rỡ như muôn vàn sợi tơ vàng chiếu rọi vào bên trong.

Mạc Thuần Uy mỉm cười. Cái mỉm cười của anh dường như chất chứa sự bi thương và cam chịu.

Mạc Thuần Uy đưa mắt ra bên ngoài nhìn hàng cây liễu ở đang đung đưa trước gió: "Có vẻ như Ngân Kính anh đã hiểu lầm gì đó.

Vậy tôi xin phép."

Mạc Thuần Uy đứng dậy, bước chân nhanh chóng đi về phía cửa, nắm tay anh siết chặt lại.

Địch Mẫn Nhu thấy Mạc Thuần Uy đi về thì cảm thấy mừng rỡ như bắt được vàng. Cô ta chạy theo phía sau anh, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Choang!!!

Đúng lúc này thì một tiếng động phá vỡ bầu không khí.

Mạc Thuần Uy khựng lại, anh xoay người nhìn về phía phát ra tiếng động của thuỷ tinh vỡ tan kia. Hai mắt anh xao động.

Nhìn những mảnh vụn thuỷ tinh đang rải rác khắp nơi trên mặt đất của cánh cửa kính một chiều khi nãy, phía sau cánh cửa đó chính là một cô gái mặc bộ quần áo bó sát màu đen.

Hai tay của cô gái đó đang bị cố định ở phía sau, mắt cô nhìn thẳng vào anh chớp nhẹ hàng mi.

Hốc mắt cô gái đó ướt và đỏ ửng như vừa mới khóc. Chiếc cổ thon dài trắng ngần của cô đang bị một lưỡi dao kim loại kề sát, cứa vào và rit ra một ít máu tươi.

Màu máu đỏ rực ở trên làn da trắng nõn càng thêm chói mắt.

Mạc Thuần Uy nhíu mày, chất giọng trầm trầm nói: "Lục Mộ Ca. Cậu đang làm gì vậy?"

Lục Mộ Ca chính là người đang cầm lấy con dao kề cổ Hiểu Thiên.

Khi nghe thấy đến cái tên này từ miệng của Mạc Thuần Uy, cả Ngân Kính và Hiểu Thiên đều có tia ngạc nhiên vụt qua đáy mắt.

"Sao nào? Thấy bất ngờ không? Haha..." Lục Mộ Ca nhìn Hiểu Thiên rồi ngửa đầu cười lớn.

Lục gia là gia đình bạch đạo, luôn làm ăn hợp pháp. Nhưng bốn năm trước, bỗng nhiên bị giết sạch.

Toàn bộ Lục gia đều bị giết không còn một ai.

Từ người già đến trẻ con đều không còn một ai.

Người ta nói Lục gia đắc tội với bang Mạc Tiên của Mạc gia nên đã bị Mạc Thuần Uy ra lệnh diệt môn.

Lục Mộ Ca là người duy nhất còn sống sót, hắn đã ở dưới tầng hầm của Lục gia để luyện võ. Sau ba ngày hắn bước ra khỏi mật đạo của Lục gia thì cảnh tượng trước mắt chỉ toàn là máu và thây chết chồng chất lên nhau.

Mùi tanh tưởi của máu, mùi cơ thể bắt đầu thối rữa và bị ruồi nhặng bâu vào.

Lục Mộ Ca có chết cũng không bao giờ quên được cảnh tượng và sự ớn lạnh lúc đó. Hắn đã nôn mửa suốt cả tiếng đồng hồ và rồi khi cạn nước mắt, hắn tìm đến Mạc gia để gia nhập Mạc Tiên.

Trên đời này, nơi duy nhất đủ bản lãnh để chứa chấp và cho hắn quyền tự do tìm hiểu chỉ có thể là Mạc Tiên.

Sau khi vào Mạc gia, hắn lao vào tìm kiếm về cái chết của Lục gia. Và cái tên duy nhất hắn nhận được, chính là Vô Sát.

Nhưng những gì mà hắn biết được chỉ có Vô Sát. Còn về thân thế của cô ta, tên thật của cô ta, ngoại hình hay tuổi tác của cô ta, tất cả đều là một ẩn số được tuyệt giấu.

Lại không ngờ nửa tháng trước, kẻ thù không đội trời chung mà Lục Mộ Ca đã cố lật tung từng tấc đất lên tìm lại tự mang thân mình

tới đòi mạng Mạc Thuần Uy - chủ nhân của Mạc gia.

Còn Lục Mộ Ca lại chính là Gia Cát Lượng của Mạc Tiên. Vì nói đến thông thái thì cam đoan hắn đứng thứ hai sẽ không có ai dám lớn tiếng nói mình thứ nhất.

Đó cũng chính là lý do mà Mạc Thuần Uy chấp nhận hắn gia nhập Mạc gia.

Nhưng là gần đây hắn đều ẩn mình không lộ diện, sau đó Mạc Thuần Uy nhận ra Hiểu Thiên chính là người phụ nữ mình đang tìm kiếm thì mới hốt hoảng nhận ra cô đang gặp nguy hiểm.

Nói về văn, Lục Mộ Ca là nhất. Nói về võ, Lục Mộ Ca cũng không thua kém bất kỳ ai.

Lực tay trên Hiểu Thiên mạnh hơn, Lục Mộ Ca ngưng cười nhìn vào mắt Ngân Kính: "Ngân Kính đúng không? Xong cô ta thì sẽ đến lượt anh."

"Khoan đã." Ngân Kính hét lớn khi nhìn thấy lưỡi dao sắc nhọn đè mạnh vào da thịt Hiểu Thiên.

"Sao? Anh muốn nói gì?"

"Chuyện của Lục gia không liên quan tới cô ấy."

"Haha... anh đang đùa tôi đấy à? Có nhìn thaya gì đây không?" Lục Mộ Ca liếc mắt xuống một thân hình đang nằm phía dưới nền nhà, là Huyền Dao.

Cô ấy đã bất tỉnh khi giao đấu với Lục Mộ Ca, và Hiểu Thiên thì bị trói nên không làm được gì.

"Anh muốn là kẻ tiếp theo nằm đó trước Vô Sát đúng không?" Lục Mộ Ca cười, hai mắt cong thành hai đường cong: "Nhưng tôi không cho phép. Tôi phải giết cô ta trước."

Bởi vì Lục Mộ Ca biết, nếu kéo dài thời gian thì có thể sẽ không thể giết được cô ta. Bởi vì hắn chỉ có một, còn Ngân Kính thì có hàng trăm, xung quang đây có vô số cao thủ khác đang nhắm về hắn. Nguyên nhân mà bọn họ vẫn im lặng chưa dám làm gì là vì Lục Mộ Ca hắn đang nắm lấy con át chủ bài mà thôi.

Nói chung thì Ngân Kính cũng rất tốt, bày biện ra đủ thể loại như phòng cách âm, hay cái cửa kính một chiều này, còn cả máy ghi âm để Vô Sát có thể nghe rõ cuộc trò chuyện nữa.

"Thật sự là không liên qua đến cô ấy." Ngân Kính vẫn cố tránh né nhắc đến hai chữ Hiểu Thiên.

Là một người đàn ông thì vốn dĩ không muốn dâng hiến người phụ nữ của mình cho kẻ khác. Trong thâm tâm hắn, vẫn muốn một lần được Hiểu Thiên chấp nhận, vẫn muốn được một lần ôm lấy Hiểu Thiên mà độc chiếm.

(Na: có cảm giác sắp hết truyện.😊😊😊)

Hiểu Thiên nãy giờ vẫn im lặng nhìn Mạc Thuần Uy, cô đang cố gắng nhìn ra một tia lo lắng trong mắt anh. Nhưng mà không có, không hề có thứ gọi là lo lắng đó.

Khoé môi Hiểu Thiên cong lên, khẽ mấp máy môi.

Một làn gió từ bên ngoài bay vào cuốn theo cả giọng nói mỏng manh như sợi tơ của Hiểu Thiên.

Mắt ưng của Mạc Thuần Uy nheo lại, khép hờ, ngón tay siết chặt vào nhau. Chỉ thấy trong tích tắc, lưỡi dao ân mạnh vào cổ Hiểu Thiên cũng là lúc chân Mạc Thuần Uy cử động, chạy về phía cô.

Roẹt!!!

Tiếng da thịy bị kim loại cứa đứt rõ rệt trong không khí.

Một chất lỏng màu đỏ đặc sệt chảy tóc tách xuống nền nhà lát đá hoa cương sáng bóng.

Một giọt... hai giọt... ba giọt...

Sau đó là cả một dòng chảy xuống như thác đổ.

Ngân Kính nhìn xuống bàn tay đang vừa bị cắt sâu đến mức có thể nhìn thấy lớp biểu bì rõ ràng đang co giật. Hắn khẽ cắn môi, hai mắt trừng Lục Mộ Ca: "Không được làm hại cô ấy."

Lục Mộ Ca cười nửa miệng như khinh bỉ, tay hắn vẫn đang giữ được cả con tin là Hiểu Thiên và con dao găm. Hắn chỉ nhướng mày rồi "ồ" lên một tiếng như để đáp lại lời của Ngân Kính.

Hai mắt của Địch Mẫn Nhu nhìn chằm chằm vào bàn tay của Ngân Kính. Lồng ngực cô ta như thắt lại. Địch Mẫn Nhu bước từng bước đi tới gần Ngân Kính.

Ngân Kính của cô ta đang bị thương... hắn đang chảy rất nhiều máu... không được làm hại Ngân Kính. Cô ta không cho phép.

Bước chân của Mạc Thuần Uy khựng lại khi thấy Hiểu Thiên đã thoát khỏi nguy hiểm. Anh đang suy nghĩ nên làm thế nào để cứu cô thoát khỏi tay Lục Mộ Ca.

Mất trí nhớ? Thôi miên?

Anh chỉ là phòng ngừa trường hợp ngày hôm nay. Chính anh vẫn chưa thể đưa ra biện pháp để có thể bảo vệ cô khỏi Lục Mộ Ca nên anh phải nhắm mắt giả vờ là một thằng ngốc làm tổn thương cô.

Nhưng bây giờ thì muộn quá rồi, anh rốt cuộc là nên kết thúc cuộc trò chuyện với Ngân Kính nhanh hơn một chút.

Đang suy nghĩ thì bờ vai của anh bị đụng, Địch Mẫn Nhu bước qua người anh như kẻ ngốc.

Cô ta quỳ xuống đất, xé đi áo của mình mà băng lại vết thương cho Ngân Kính.

Nhưng máu vẫn chảy. Vết thương sâu quá, nhì thấy cả xương luôn rồi, nếu như không chữa trị kịp sẽ thành tàn phế mất.

Hốc mắt Địch Mẫn Nhu nóng lên... tên ngốc Ngân Kính này lại tự làm mình đau nữa rồi.

"Thật là cảm động." Lục Mộ Ca vẫn giữ nguyên nụ cười, giơ con dao trước mặt rồi chĩa mũi dao từ cổ Hiểu Thiên, rà một đường thẳng đi xuống ngực bên trái: "Nhưng vẫn là không cứu được cô ta đâu."

Gió như mang theo mùi của máu và sự chết chóc.

Hiểu Thiên khẽ cười, nhìn Mạc Thuần Uy. Cô lắc nhẹ đầu, nước mắt chực trào ra.

Phập!

Im lặng...

Tiếng gió...

Tiếng hơi thở...

Không khí tựa hồ như đông cứng lại trong khoảnh khắc máu bắn lên khuôn mặt đang cười của Lục Mộ Ca.

Ngay sau đó, một thân hình mềm mại ngã xuống đất!

22:46 27/6/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 57: Kẻ Giết Lý Gia Là Cô Đấy

Phịch!!!

Một thân hình mềm mại ngã xuống.

Máu như một sợi tơ chảy dọc theo từng đường cong trên cơ thể xuống dưới sàn, lan ra.

Hai đầu gối của Hiểu Thiên vì đập mạnh xuống nền mà đau rát, chỉ là cái đau đó không chạm được tới xúc cảm lúc này của cô, bởi vì thần kinh của cô lúc này đang căng ra, từng tế bào trong người cô đang gào thét.

Hai mắt Hiểu Thiên mở lớn...

Đồng thời với đó là tiếng cười của Lục Mộ Ca vang lên: "Hahaha... thật không ngờ. Lý Hiểu Thiên, cô cảm thấy thế nào khi người cứu cô lại là kẻ ghét cay ghét đắng cô, Địch Mẫn Nhu vậy?"

Hiểu Thiên vẫn đang ở đó với tư thế quỳ gối, mắt ngọc xanh lam của cô nhìn xuống người đang nằm dưới đất với dòng máu loang lổ nhức mắt.

Ngón tay bị trói phía sau của Hiểu Thiên run lên nhè nhẹ, bả vai cũng khẽ động. Tất cả những biểu hiện đó cho biết, cô đang rất rối loạn.

Địch Mân Nhu luôn căm ghét cô, Địch Mẫn Nhu luôn coi cô như kẻ thù, Địch Mẫn Nhu...

...là em gái cùng cha khác mẹ với cô.

Từ khi lấy lại toàn bộ ký ức thì Hiểu Thiên cũng có lại những thứ và những cảm xúc trước giờ chưa từng sở hữu.

Và trong đó còn có cả người em gái này.

Vì là mang trong mình dòng máu của cha cô nên được mẹ cô đồng ý mang về Lý gia nuôi dưỡng.

Dù vậy cô ta không được dùng họ Lý mà phải dùng họ của mẹ ruột cô ấy là Địch. Tên cô ấy vẫn không hề bị tổ chức thay đổi, Địch Mẫn Nhu.

Là hôm đó chính cô đã ôm lấy cô em gái này và cầu xin được sống sót.

Nói cách khác... Địch Mẫn Nhu chính là người thân ruột thịt duy nhất của cô trên đời này. Là người duy nhất còn sống sót.

Máu nhiều quá... máu cứ chảy ra nơi ngực trái của Địch Mẫn Nhu khiến cho chiếc áo mà cô ta đang mặc trên người ướt thẫm như thể vừa đi ngoài trời mưa.

Làn vải dính chặt lại nơi da thịt, lộ rõ ra vết thương do dao đâm đang há miệng mà mở đường cho dòng máu trong người thoát ra ngoài.

"Cư... cứu... cứu lấy cô ấy..." Giọng Hiểu Thiên nghẹn lại, hai mắt nhoà đi.

Sự bi thương hiện rõ trong từng mảng không khí bao quanh người cô.

"Làm ơn... làm ơn có ai cứu lấy Mẫn Nhu... hu... cầu xin các người..."

Trong cơn bấn loạn, câu từ của Hiểu Thiên rối rắm, dường như không thốt ra nguyên vẹn được câu nào.

Hai mắt của Địch Mẫn Nhu khép hờ nhìn về phía Hiểu Thiên, sau khi nhìn thấy nước mắt đang như một con suối cứ rơi xuống không ngừng trên khuôn mặt cô thì hơi hé môi, nhưng là còn chưa kịp nói gì đã nhắm mắt lại, toàn thân bất động.

Tách...

Nước mắt rơi xuống!

Làm ơn đi Mẫn Nhu. Làm ơn ai đó cứu Mẫn Nhu đi.

Mạc Thuần Uy đứng đó siết chặt nắm tay. Nhìn vào tình hình trước mắt thì anh vẫn không thể làm gì khi mà Lục Mộ Ca đứng chắn trước Hiểu Thiên như vậy. Thêm vào đó thì tay hắn vẫn đang cầm con dao, nhìm vào cách cầm dao của hắn thì có thể thấy được chỉ cần động một chút cũng sẽ gây nguy hiểm cho Hiểu Thiên.

Khốn kiếp!

Anh vì biết Địch Mẫn Nhu chính là em gái Hiểu Thiên nên mới nhắm mắt giả vờ ngu ngơ và cũng không muốn làm cô ta bị thương để tránh việc sau này Hiểu Thiên sẽ đau lòng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy sự yếu đuối này của cô thì anh lại chỉ có thể đứng nhìn. Vô dụng, anh đúng là đồ vô dụng.

Cảm giác được người đứng gần mình có chuyển động, Mạc Thuần Uy lúc này mới để ý rằng, hoá ra lúc anh đang chú tâm vào Hiểu Thiên và tự trách bản thân thì Ngân Kính đã tiến lên phía trước.

Hắn định làm gì? Sẽ nguy hiểm cho Hiểu Thiên mất!

Đúng như dự đoán, Lục Mộ Ca nhanh chóng biết tới hành động của Ngân Kính. Hắn cúi người xuống, chĩa mũi dao sắc nhọn vào chính yết hầu của Hiểu Thiên.

Bước chân của Ngân Kính liền khựng lại, không dám nhúc nhích.

Khoé miệng Lục Mộ Ca nhếch lên.

"Cô sống có tình quá nên ai cũng muốn chết thay kìa. Hôm nay tôi sẽ lần lượt giết hết những người thân quen trước mặt cô để cô nếm đủ cái cảm giác mất hết người thân là như thế nào?" Ngừng một lát, Lục Mộ Ca tiếp tục nói: "-À mà quên mất. Nếu không nhầ thì bố cô cũng bị giết chết, mẹ cô cũng chết vì bảo vệ cô nhỉ? À... là máu của toàn Lý gia bị hoà trộn với mưa đúng không?"

Từng chữ mà Lục Mộ Ca nói khiến cho tâm Hiểu Thiên run lên. Từng hình ảnh cứ hiện lên trong đầu, quá khứ vào cả hiện tại, nỗi đau chồng chất lên nỗi đau.

"Tôi tìm kiếm cô bốn năm. Là bốn năm rồi đấy. Thật ra khi tìm hiểu về cô tôi có điều tra được một bí mật, muốn nghe không?"

Hiểu Thiên ngước mặt lên nhìn hắn, trong đáy mắt long lanh, lưu động.

Mây trắng vẫn bay từng tảng lững lờ, bầu trời ngoài kia vẫn xanh, gió như muốn an ủi mà lùa vào phòng, đậu trên từng tấc da thớ thịt trên người cô rồi khẽ vuốt ve an ủi.

Những sợi tóc xoã xuống nhẹ bay phiêu du.

Trong gió có mùi máu và hận thù khiến cho không gian quanh nó đều tràn ngập mùi thuốc súng.

Mũi dao chạm vào cổ cô đau buốt.

Hiểu Thiên nhắm mắt lại, hai hàng mi cong dài nhẹ nhàng run rẩy.

"Cái chết của Lý gia là vì cô đấy. Đừng hận ai khi chính cô mới là kẻ giết người."

9:14 1/7/2017

Na: sắp hết ngược rồi, nhận ra nhau là sủng ngọt sún răng nhé.

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 58: Tôi Xin Lỗi

Hiểu Thiên không hiểu Lục Mộ Ca đang nói gì, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn như muốn hỏi: anh nói tôi giết Lý gia là có ý gì?

Lục Mộ Ca dường như hiểu được nghi vấn của cô khẽ mỉm cười: "Ồ... cô quên rồi sao?

Là năm đó cô cùng với bố mẹ cô đến hoàng gia Anh, năm đó là cô nói rằng cô muốn chiếc vương niệm của nữ hoàng Anh quốc - Emili, là cô vì không có được chiếc vương niệm kia nên đã giãy dụa khóc lóc."

Cô nhớ rồi...

Cô nhớ ra rồi...

Bởi vì không có được chiếc vương niệm kia nên đã tự mình nhốt trong phòng không chịu ăn uống, cô tuyệt thực suốt sáu ngày liền nên đã ngất xỉu và được đưa tới bệnh viện.

Sau khi cô tỉnh dậy tại bệnh viện thì cô đã rất bất ngờ và hơn hết là rất vui. Bởi vì trước mặt cô chính là chiếc vương niệm mà cô muốn.

Cô ôm lấy chiếc vương niệm cả lúc ăn, lúc ngủ, cả lúc đi vệ sinh cô cũng măng nó theo bên mình.

Cô biết là Lý ba và Lý mẹ vì thương cô nên mới lấy về cho cô.

Nhưng sao sắc mặt của cả Lý ba lẫn Lý mẹ khi nhìn thấy cô cầm chiếc vương niệm thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Hiểu Thiên nhớ rõ lúc đó Lý ba đã mắng cô, là lần đầu tiên ba mắng cô.

Cô cũng nhớ rõ hôm đấy Lý mẹ đã run rẩy cả ngày, đứng ngồi không yên và không có tâm trạng quan tâm cô mặc dù cô bị mắng đến la khóc vì tủi thân.

Cô không hiểu...

Lúc đó cô đã hoàn toàn không hiểu...

Nhưng giờ thì cô đã hiểu vì sao thái độ của bố mẹ lại tỏ ra lo sợ như vậy. Bởi ngay hôm sau, toàn bộ Lý gia đã nằm trong vũng máu.

Hiểu Thiên cắn cắn môi anh đào đã có chút bạc nhợt đi. Sắc mặt cũng có chút thất sắc nhìn vào Lục Mộ Ca.

"Cô biết cảm giác khi tất cả người thân trong gia đình bị giết chết thảm hại mà chỉ mỗi bản thân mình vẫn còn sống nó đáng sợ như thế nào chứ? Cô biết mà. Vậy tại sao cô còn muốn người khác cũng phải chịu cảnh đó?"

Con ngươi đen láy của Lục Mộ Ca lay động, trong mắt hằn lên tia máu, sự sợ hãi và thù hận hiện rõ trong từng tế bào, phát ra khắp người đến đáng sợ.

Mạc Thuần Uy đứng nghe, bạc môi khép lại thành một đường thẳng, nắm tay siết chặt lại.

Ngân Kính vẫn đang đứng bất động nhìn Hiểu Thiên và Lục Mộ Ca đối thoại. Hai mắt hắn linh động, thính giác sắc bén đã cảm nhận được gì đó.

Bàn tay đang rỉ máu của hắn run lên một cái rồi nắm chặt thành nắm đấm.

Lưỡi dao kề sát cổ Hiểu Thiên, rỉ ra một giọt máu tươi.

"Đau không?" Lục Mộ ca nói, giọng nói vẫn trầm ổn không mang theo kích động: "Chắc là chưa đủ đau. Vậy thế này thì sao?"

Mùi dao trượt xuống dưới, vì sắc bén mà áo bị cắt rách như một tờ giấy mỏng, lộ ra một đường máu kéo dài từ cổ cô xuống ngực, mũi dao dừng lại nơi ngực trái.

Phập!

Mũi dao đâm vào bên trong da thịt, Hiểu Thiên nhíu chặt lông mày, cắn răng chịu đựng cơn đau đang thấm dầm vào da thịt.

"Đau sao? Nhưng cô có biết tôi đã phải trải qua nỗi đau còn gấp vạn lần thế này?" Lục Mộ Ca lúc này đã thu lại nụ cười vốn dĩ luôn thường trực trên môi: "Cô nghĩ cô cũng trải qua một lần diệt môn, trải qua một lần đau rồi sao? Không có! Rất nhiều thứ cô không hiểu được. Rất nhiều..."

Nhìn máu của Hiểu Thiên từ ngực trái chảy ra thấm ướt áo, lồng ngực Ngân Kính nhói lên.

Là do hắn!

Tất cả đều là một tay hắn gây ra nên bây giờ cô mới phải chịu đau khổ như thế này.

Nếu như năm đó hắn không diệt môn Lý gia thì cô đã không phải mất đi cha mẹ.

Nếu như không phải hắn ra lệnh diệt môn Lục gia thì bây giờ cô đã không phải chịu đau đớn về thể xác như vậy.

Bước chân Ngân Kính nhấc lên.

"Á.." dù đã cố cắn răng nhưng Hiểu Thiên vẫn không thể nào ngăn được sự đau đớn mà phải thốt ra thành tiếng khi con dao trong tay Lục Mộ Ca đâm sâu thêm.

"Ngân Kính, nếu anh còn dám động, tôi sẽ giết cô ta ngay lập tức đấy."

Khốn kiếp!

Khốn kiếp!

Ngân Kính nghiến chặt răng để kiềm chế bản thân. Tại sao? Tại sao lại làm người phụ nữ của hắn đau?

Hắn có thể chịu đau thay cô. Vậy nên làm ơn hãy buông tha cho cô ấy.

Trong lúc Ngân Kính đang dằn vặt bản thân thì Mạc Thuần Uy liếc mắt sang hắn một cái, trong ánh mắt vừa có hận ý lại vừa có sự cảm thương.

Anh cúi đầu...

Ngón tay thả lỏng, gót giày nhấc lên...

Bốp! Keng!

"Á!!!"

Tiếng thét đau đớn của Hiểu Thiên vang vọng cả căn phòng trong ánh mặt trời ráng chiều đầm đậm.

Lục Mộ Ca đang dùng con dao vừa đâm Hiểu Thiên để đỡ lấy chiếc phi tiêu bay tới phía sau gây mình.

Nhưng là khi Lục Mộ Ca phải đỡ lấy mũi tiêu có đọc kia thì từ đâu bay tới một bóng dáng khoá chặt lấy tay hắn, dùng chân đá một cái, đầu gối của hắn liền khuỵ xuống nền nhà.

"Ưu Vệ... à không! Ưu Xuyên, tôi thật ngu ngốc khi quên mất anh."

Ưu Xuyên đang khoá tay Lục Mộ Ca phía sau, khẽ mỉm cười: "Giờ mới biết mình ngu ngốc sao? Tôi tưởng cậu biết lâu rồi."

Nhân lúc này, Mạc Thuần Uy chạy tới, nhanh chóng ôm lấy thân thể đang quằn quại vì đau đớn của Hiểu Thiên, muốn đưa cô tránh xa Lục Mộ Ca một chút.

Vết thương trên ngực cô vì bị rút dao ra rất mạnh và đột ngột nên chảy máu vô cùng nhiều. Dường như toàn bộ máu trong người cô đều tụ tại miệng vết thương để chờ chực mà trào ra vậy.

Lúc Mạc Thuần Uy đứng dậy muốn mang cô đi thì Hiểu Thiên lại níu lấy tay áo của anh. Anh quay đầu lại như muốn hỏi có chuyện gì.

"Xin...anh... đưa Mẫn Nhu ra khỏi... đây... hự... làm ơn. Xin anh..."

Hiểu Thiên nói, âm thanh khàn đặc, khó khăn thốt ra từng chữ.

Tim Mạc Thuần Uy run lên. Anh nghiến chặt răng, gật đầu một cái.

Anh nhẹ nhàng để cô xuống, sau đó đi tới chỗ mà Địch Mẫn Nhu đang nằm, bế lấy cô ta rồi xoay người đi về phía chiếc ghế salon dài ở cuối góc phòng.

Cả người Địch Mẫn Nhu mềm nhũn nhưng hơi thở vẫn còn mặc dù có chút yếu ớt. Anh vừa đặt cô ta xuống thì.

Xoẹt... phập...

"Ngân Kínhhhhh...."

Giọng nói tựa hồ như dùng hết sức bình sinh để hét lên của Hiểu Thiên làm chấn động đến Mạc Thuần Uy. Anh vội vàng quay đầu, cảnh tượng trước mắt chính là Ngân Kính đang đứng che trước mặt Hiểu Thiên, hắn đứng đối mặt với cô, và sau tấm lưng của hắn đang co giật mạnh.

Mạc Thuần Uy chạy tới, tiếng giày da nện lên nền nhà sầm sập.

Hai mắt anh nhíu lại, dùng tay xé toạc chiếc áo sơ mi của Ngân Kính ra. Tấm lưng to lớn của hắn đang chi chít những chiếc kim châm rất nhỏ.

Từ những vết kim đâm đang rỉ ra máu và da thịt ở đó đang dần đổi màu sang màu tím sẫm.

Trước đôi mắt đang mở lớn hết mức của Hiểu Thiên, Ngân Kính nhìn cô khẽ mấp máy môi. Sau đó khoé miệng hắn cong lên.

Hắn cười... nụ cười thê thương mà cũng chất chứa sự mãn nguyện.

Phịch một tiếng.

Ngân Kính ngã xuống đất!

Tiếng gió thổi vi vu bên tai, lùa bay từng sợi tóc phất phơ, hàng mi dài cong ướt đẫm lay động trong gió.

Gió mang theo múi tanh của máu, mùi nồng của sự chết chóc.

Câu mà Ngân Kính nói trước khi ngã xuống, Hiểu Thiên có thể nghe được.

Hắn đã nói: "Tôi xin lỗi, cuộc đời này của tôi được gặp em là một hạnh phúc mà ông trời ban tặng. Tôi xin lỗi, thất bại nhất cuộc đời này của tôi là làm em đau. Lần này, tôi đã có thể chuộc lỗi rồi."

*** 16:45 7/7/2017***

Na: Tôi đã khóc các cô ạ. Thương Kính quá ahuhu☹☹☹

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 59: Có Đáng Không?

"Tôi xin lỗi, cuộc đời này của tôi được gặp em là một hạnh phúc mà ông trời ban tặng. Tôi xin lỗi, thất bại nhất cuộc đời này của tôi là làm em đau. Lần này, tôi đã có thể chuộc lỗi rồi."

Đó là câu nói mà Ngân Kính đã nói trước khi ngã xuống.

"Hahaha... Lý Hiểu Thiên... kẻ thù của cô lại cứu mạng cô kìa. Cô nên vui mừng đi chứ? Haha..."

Lục Mộ Ca cười lớn, vì vừa rồi lơ đãng mà hắn đã dùng kim châm phóng ra, nên để đảm bảo an toàn thì lần này Ưu Xuyên khoá chặt tay lại bằng còng số tám.

Mạc Thuần Uy đang nắm chặt mảnh vải áo sơ mi của Ngân Kính trong tay, anh nhìn Lục Mộ Ca.

"Cậu quậy đủ chưa? Làm loạn đủ chưa?" Mạc Thuần Uy trầm thấp giọng nói. Nghe thấy câu nói đó của Mạc Thuần Uy thì Lục Mộ Ca có chút bất ngờ.

Hắn đã xác định sau lần này chắc chắn sẽ bị Mạc Thuần Uy băm thành nghìn mảnh. Nhưng mà... giọng điệu của anh hiện tại có vẻ không phải như thế.

Lục Mộ Ca mang theo vẻ mặt ngây ngốc ngước lên nhìn anh: "Mạc... Mạc lão đại!"

"Còn biết tôi là lão đại của cậu sao? Hử?" Mạc Thuần Uy chỉ điềm nhiên hỏi như vậy, sau đó bước lại gần Lục Mộ Ca, ngồi xuống nhìn hắn: "Nếu đã biết sai thì tôi cho cậu một cơ hội chuộc lỗi."

Chuộc lỗi? Cơ hội?

Lục Mộ Ca dường như không tin vào tai mình, hắn hơi nhíu mày nghi ngờ như muốn hỏi cơ hội kia là gì?

Mạc Thuần Uy cúi đầu mỉm cười, tuy miệng cười nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy bi thương. Anh nói: "Quay về Mạc gia cậu sẽ biết."

Hiện tại, tất cả mối nguy hiểm đều đã được giải trừ, nhưng Hiểu Thiên vẫn còn như chưa thể chấp nhận nổi, cô nhìn Ngân Kính, nhìn Huyền Dao, lại nhìn về phía Địch Mẫn Nhu đang nằm bất động.

Sao lại thành ra thế này?!

Cha mẹ của cô, người anh trai song sinh của cô, người thân của cô, những người cô quen biết, những người muốn bảo vệ cô đều vì cô mà chết sao?

"Thuần Uy. Làm ơn... cứu... lấy họ."

Cô nằm xuống, bất động, đến thở cũng có cảm giác trở nên khó khăn. Những gì cô có thể bây giờ, chỉ là cầu cứu Mạc Thuần Uy.

Mạc Thuần Uy nghe thấy tiếng cầu cứu của cô, tim anh nhẹ ngưng đi một nhịp.

Anh đứng lên, bế cô trên tay, khoé miệng anh mỉm cười: "Tôi biết rồi."

Anh biết rồi.

Anh biết trách nhiệm của mình là phải cứu lấy những người thân của cô. Anh sẽ hoàn thành mọi mong muốn của cô. Anh sẽ không tiếc rẻ bất cứ thứ gì, kể cả là mạng sống.

Bạc môi khép lại thành một đường thẳng. Mạc Thuần Uy bước đi, bóng lưng anh ngược hướng với ánh mặt trời bỗng chốc trở nên cô

độc và lạnh lẽo.

*****

Bóng tối là khoảnh khắc lên ngôi của sự kích động.

Ban đêm là khoảng không gian của sự tội lỗi và dằn vặt trỗi dậy.

Từng làn khói trắng mờ nhạt theo gió hoà quyện với không khí. Từng tàn thuốc rơi rụng xuống đất, và trên tay, điếu thuốc đang cháy dở dập dờn đỏ lên.

Mạc Thuần Uy ngồi trên ghế, nhìn ra cửa sổ kính sát đất, hai mắt anh nhìn vào một điểm vô định, vẻ mặt băng lãnh không nhìn ra được tâm trạng hiện có.

"Cảm ơn cậu, Bạch Nghiên!" Anh nói, âm thanh trầm khàn.

Từ phía sau, một thân hình cao lớn bước tới, hắn ta mặc áo sơ mi thẳng tắp không có lấy một nếp nhăn, quần âu màu đen ôm sát lấy từng cơ bắp cuồn cuộn.

Một người đàn ông với vẻ đẹp cuồng dã bá đạo. Hắn chính là Trần Bạch Nghiên của Trần gia, là lão đại của tứ đại thiếu gia của tứ đại gia tộc trong truyền thuyết.

Hắn ngồi xuống ghế, cởi găng tay y tế màu trắng ra: "Sao không gọi Vô Dĩnh Kỳ về?"

"Vô Dĩnh Kỳ đang có việc, tớ không muốn làm lỡ chuyện của anh ta."

Nhẹ gật đầu một cái, đây chính là ưu điểm khiến cho thuộc hạ của Mạc Thuần Uy vô cùng tôn kính anh. Dù là một lão đại hô phong hoán vũ nhưng anh luôn suy nghĩ cho các thân tín của mình, dù cho bản thân có phải thiệt hại thì anh vẫn luôn đặt lợi ích của thuộc hạ mình lên trên hết.

Trần Bạch Nghiên lại từ tốn nói: "Cậu không hỏi tình hình của bọn họ sao?"

Mạc Thuần Uy bật cười nhẹ: "Trần đại thiếu gia đã ra tay, thì tớ còn phải lo lắng điều gì nữa?"

Trần Bạch Nghiên nghe thấy vậy thì bật cười, nhưng rất nhanh chóng nghiêm túc lại. Hắn hỏi: "Cậu định sẽ làm như vậy thật sao?"

Im lặng...

"Dù đã mất bấy nhiêu năm tìm kiếm người phụ nữ đó, dù đã hi sinh hàng ngàn thuộc hạ chỉ vì tìm ra tung tích của cô ta, dù cậu đã suýt chết bao nhiêu lần chỉ vì tìm cô ta, dù cho..." Ngưng một lát, Trần Bạch Nghiên nói tiếp: "Thời gian gần đây Mạc gia đã khốn đốn vì cố bảo vệ khỏi các thế lực muốn giết cô ta trả thù. Có đáng không?"

Mạc Thuần Uy lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng anh lặng đi một chút.

Đúng là gần đây vừa phải bảo vệ cô cả bên ngoài lẫn bên trong khiến cho anh gần như cạn kiệt sức lực. Nhưng là cái này không phải là "đáng" hay "không đáng", mà đây là nghĩa vụ của anh. Là lẽ tự nhiên như việc anh sinh ra là để yêu cô vậy.

"Chuyện của tớ tớ tự biết nên và không nên. Cậu không cần phải để tâm nhiều làm gì. Mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện của cậu thế nào rồi? Có vẻ như Trịnh Liệt vẫn chưa biết gì cả."

"Bao nhiêu năm như vậy, vốn dĩ không biết vẫn là tốt nhất. Hơn nữa, dường như cậu ta đã tìm được một nửa rồi."

"Ý cậu là con gái của Lâm Trạch sao? Đúng là dường như cậu ta đã tìm được đích đến của mình rồi. Ninh Kiến Thần cũng đã có em gái của Trịnh Liệt. Một chuỗi dây mơ rễ má nhưng cuối cùng chỉ còn lại hai chúng ta bơ vơ."

Mạc Thuần Uy nói, hai người cùng nhìn nhau, sau đó bật cười thành tiếng.

Tiếng cười nhẹ nhàng trong không gian như thể đang cố lấp đi những sâu kín không thể bày tỏ ra ngoài.

Cười, nhưng trong lòng lại khóc. Đó quả là một cực hình.

23:38 8/7/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 60: Nuôi Chó

Mạc Thuần Uy và Trần Bạch Nghiên cười, nụ cười phảng phất sự bi thương, nụ cười như đang cố lấp đi khoảng trống của bản thân.

Lâu lắm rồi, cũng không nhớ là từ khi nào mà họ đã không thể giữ nổi nụ cười, cho dù là giả tạo.

Phút chốc nụ cười tan biến đi trên bạc môi.

Cả hai người đưa mắt nhìn ra bên ngoài, bầu trời đêm tràn ngập những vì sao lấp lánh lấp lánh.

Họ là những con người tối cao, là sự ngưỡng mộ, là cái gai chọc mù mắt hàng vạn kẻ khác, là thứ ánh sáng chói đến mức phải mù loà. Nhưng đó chỉ là bề ngoài, họ cũng là con người.

Có người nói: Nếu như một trong số tứ đại gia tộc sụp đổ thì thế giới ắt hẳn sẽ loạn.

Thế nhưng mọi người lại không để tâm tới việc, để một gia tộc lớn mạnh thì cũng chỉ có một người đứng đầu lãnh đạo. Và họ cũng chỉ là con người, là con người bằng xương bằng thịt.

Có người ước chỉ một lần trở thành họ, nhưng không ai nghĩ tới, bọn họ thật ra cũng chỉ muốn một lần được là người bình thường.

Được làm mọi thứ mình thích, được nổi loạn, được điên cuồng.

Cộc cộc cộc

Tiếng gõ cửa vang lên phá đi sự yên tĩnh.

Lục Mộ Ca bước vào trong, tới gần Mạc Thuần Uy thì ngưng lại.

"Lão đại."

"Ừ." Mạc Thuần Uy thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân. Thấy Lục Mộ Ca có vẻ ngập ngừng như không muốn nói trước mặt Trần Bạch Nghiên thì anh mới mở miệng: "Cứ nói đi."

Lục Mộ Ca cúi đầu một cái, nói: "Tôi đã hoàn thành xong việc anh giao." Lục Mộ Ca nói, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

"Có gì sao?" Mạc Thuần Uy nhíu mày.

"Vâng. Anh nói là làm cô gái có tên Lâm Vĩnh Túc bị thương và Trịnh thiếu tới cứu, nhưng mà lúc chúng tôi định bắn cô gái đó thì Trịnh thiếu lại bỗng nhiên xuất hiện và bị thương."

Cảm nhận được ánh mắt khẩn trương của Trần Bạch Nghiên, anh khẽ thở dài, hỏi:

"Nguy hiểm không?"

"Không nguy hiểm, đạn chỉ bắn ở dưới vai phải một chút, dường như Trịnh thiếu cũng đã tính toán đường đạn khá chính xác."

"Được rồi. Ra ngoài đi."

Ngập ngừng mật chút, hắn nói "vâng".

Lục Mộ Ca bước ra ngoài, vừa đi hắn vừa cảm thấy khó hiểu, Mạc Thuần Uy nói cho hắn cơ hội để chuộc lỗi, hoá ra chỉ là việc đưa người sang Việt Nam để giúp Trịnh Liệt thực hiện cái kế hoạch ngu ngốc kia.

Nói thật là đến hắn cũng không bao giờ nghĩ tới một trong tứ thiếu lại có thể nghĩ ra được cái kế hoạch "anh hùng cứu mỹ nhân" ngu ngốc đến mức đó. Nhưng điều mà hắn càng không nghĩ là Mạc

Thuần Uy chỉ bảo hắn vậy và dường như quên hẳn đi việc mà hắn đã gây ra.

Chỉ là Lục Mộ Ca không biết, Mạc Thuần Uy hiểu rõ là hắn không muốn giết Hiểu Thiên, là hắn đang cảm thấy tội lỗi và cắn rứt với Lục gia nên không thể không đe doạ tính mạng của Lý Hiểu Thiên.

Nhưng hắn lại cố tình kéo dài thời gian. Nếu như muốn thì Lục Mộ Ca hắn đã giết ngay từ đầu chứ không cần dây dưa làm gì.

Là Lục Mộ Ca đang mong chờ có ai đó hãy ngăn cản hắn mà thôi.

Vậy nên Mạc Thuần Uy mới không quá truy cứu vấn đề này.

Lúc này điện thoại bỗng rung lên, Mạc Thuần Uy cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiện tên người gọi tới khẽ nhíu mày rồi liếc sang Trần Bạch Nghiên mỉm cười nói: "Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới."Sau đó nhấn phím nghe: "Alo..."

Từ bên kia đầu giây, giọng trầm thấp mang theo hàn khí phát ra: "Mạc Thuần Uy. Cậu hơi quá rồi đấy. Tôi mà có làm sao thì cậu biết tay tôi."

Mạc Thuần Uy chống tay lên trán, nhẹ day day thái dương.

"Hử? Chả phải cậu vẫn đang nói chuyện với tôi đây sao? Chưa chết là tốt rồi."

"..."

Không thấy Trịnh Liệt nói gì, Mạc Thuần Uy mới bắt đầu lên tiếng.

"Nhưng mà...theo cậu nói thì chẳng phải làm cô ta bị thương sao? Tại sao người bị thương lại là cậu? Người của tôi chắc chắn sẽ không phạm sai lầm như vậy." Trong giọng nói của Mạc Thuần Uy lộ rõ vẻ nghi ngờ không chút dấu giếm.

"Kế hoạch có chút thay đổi. Tôi tự biết mình nên làm gì." Nói xong tắt máy.

Mạc Thuần Uy nghe thấy tiếng "tút tút tút" vang lên liền chậc lưỡi một cái.

Kế hoạch thay đổi gì chứ?

Yêu thì cứ nói là yêu, chữ "hận" suy cho cùng thì cũng sẽ vì chữ "yêu" mà tan biến thôi.

Cuộc đời này được mấy lần tìm thấy một nửa, thằng nhóc này mãi không thể lớn được. Là nói hắn ngu ngốc hay là giả vờ ngu ngốc không nhận ra tình cảm của mình vậy chứ?

"Tốt nhất đừng làm gì để rồi phải hối hận." Trần Bạch Nghiên nói.

Mạc Thuần Uy dựa lưng vào thành ghế, nhắm hai mắt lại: "Với tính cách của Trịnh Liệt thì có thể phải làm gì đó hối hận, cậu ta mới nhận ra cái gì mới là quan trọng."

Trần Bạch Nghiên vừa định mở miệng nói gì đó, điện thoại trong túi quần bỗng rung lên. Hắn lấy điện thoại ra, bấm phím nghe, lập tức nghe thấy một giọng nói tức giận của đàn ông: "Trần giáo sư, tôi nghĩ kỹ rồi, là tôi sai nên để chuộc lỗi thì Nhiên Thuần Hạo tôi sẽ mời giáo sư anh ăn một bữa."

"Không cần đâu."

"Này tên giáo sư thối. Anh có cần phũ phàng thế không hả? Đồ đáng ghét."

"Ghét tôi sao? Chuyện nhỏ. Mục đích sống của tôi không phải là để làm vừa lòng cậu."

"Anh..."

Cảm thấy bên kia đã cứng họng không biết nói gì, Trần Bạch Nghiên định tắt máy thì Nhiên Thuần Hạo lại nói: "À Shaly hả? Ngày mai sao? Được rồi. Mai tôi rảnh... ừ. Hẹn mai gặp lại."

"Mai đi đâu?" Trần Bạch Nghiên nghiêm mặt hỏi.

"Hả? À... anh nói không đi ăn với tôi nên tôi đồng ý đi ăn với Shaly. Có chuyện gì sao?"

"Tôi đổi ý rồi. Tôi nhận lời."

"Hả..."

Còn chưa đợi Nhiên Thuần Hạo nói xong, Trần Bạch Nghiên đã tắt máy.

Hắn ta đứng dậy, cầm lấy găng tay đeo vào: "Thuần Uy, tôi có chút việc về trước. Tình trạng của ba người bọn họ đều đã ổn định, bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi."

Nói xong câu thì hắn đã bước tới của chính, dường như nhận ra gì đó, bước chân của Trần Bạch Nghiên khựng lại. Hắn quay người, thấy Mạc Thuần Uy đang nhìn mình cười, liền lớn tiếng: "Cậu cười cái gì? Con chó nhà tôi bị xe cán chết nên tôi phải về."

"Nhà cậu có nuôi chó sao?"

"..."

"Thôi về đi không con chó nhà cậu lại bị trộm mất. Thấy bảo Việt Nam dạo này có tệ nạn trộm chó."

Trần Bạch Nghiên thốt ra một câu "đồ điên" rồi đi khỏi.

Căn phòng còn lại một mình Mạc Thuần Uy.

Khoé môi anh hạ xuống.

Vậy là còn mỗi một mình anh. Có khi nào anh cũng nên nuôi một con chó, để khi về già còn có nó chơi với mình không nhỉ?

Chứ ba bọn họ chắc sẽ lãng quên anh mất thôi.

Aizzzz...

Mạc Thuần Uy đứng dậy, tiến vào căn phòng mà Trần Bạch Nghiên vừa bước ra. Ở đó, Hiểu Thiên đang nằm trên chiếc giường trắng toát, khuôn mặt cô bạc nhợt.

Anh cúi xuống, hôn lên trán cô một cái.

Người con gái anh yêu... anh xin lỗi!

13:16 12/7/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 61: Tên Lưu Manh Đại Ngốc

"Người con gái anh yêu... anh xin lỗi."

Mạc Thuần Uy nhẩm lại câu nói đó thêm một lần nữa, anh đứng thẳng người dậy muốn quay người đi ra. Bàn tay anh lại bị kéo ngược lại khiến anh bất ngờ mà đứng không vững suýt ngã trên người Hiểu Thiên.

Hai mắt cô vẫn nhắm chặt, thì ra là cô nắm lấy tay anh trong vô thức.

Vậy mà trong một khoảnh khắc đó, lòng anh đã nhảy lên vui sướng.

"Anh nói yêu xong lại xin lỗi muốn bỏ đi là sao? Gieo tình yêu cho người ta rồi lại rũ bỏ trách nhiệm chăm sóc người ta sao?" Hiểu Thiên mở mắt ra, hàng lông mi cong dài khẽ động như cánh bướm, cánh môi nhợt nhạt thốt ra hai chữ: "Lưu manh."

Nói xong cô dùng sức kéo mạnh anh về phía mình, Mạc Thuần Uy vẫn đang ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt cô đang tươi cười mà không để ý rằng môi mình và môi cô đang chạm vào nhau.

Một giây...

Hai giây...

Máu anh bỗng dưng sôi trào, toàn thân anh nóng bừng như lửa đốt, nhịp tim không thể kiểm soát mà đập nhanh liên hồi như trống gõ.

"Thuần Uy... này! Anh nghe em nói gì không Thuần Uy???"

Mạc Thuần Uy lúc này giật mình nhìn Hiểu Thiên. Anh khẽ kho khan một tiếng, hắng giọng nói: "À...ừ..."

"Sao mặt anh đỏ thế?"

"À... thực ra... ừm..."

"Anh bị sốt sao? Chết thật, vậy vừa rồi em hôn anh có bị lây không?" Hiểu Thiên vẫn giương ánh mắt ngây thơ vô tội ra nhìn anh, con ngươi linh động long lanh, cái miệng nhỏ không ngừng trêu chọc anh càng khiến cho hai má Mạc Thuần Uy đỏ lên.

Anh... bối rối quá!

Làm ơn có ai tới cứu anh đi! Tim anh sắp nổ tung đến nơi rồi!

"Lỡ như anh bị sốt thật thì..."

Hiểu Thiên đang nói, cánh tay bỗng dưng bị anh kéo, cả người cô ngã vào lồng ngực anh. Nụ cười lanh lợi trên môi cô tắt đi, thay vào đó là một độ cong mãn nguyện hàm chứa cả hạnh phúc.

Cảm nhận được tay anh đang siết chặt lấy cô như bảo vật sợ bị người khác cướp đi, cô nhắm hai mắt lại, ghé sát má vào lồng ngực rộng lớn của anh, lắng nghe từng nhịp tim đang đập mạnh, môi cô cong lên, tay cô đưa ra vòng sau lưng anh, ôm lấy eo thon chắc của anh.

"Đồ ngốc. Đã sợ mất đi như thế thì phải giữ chặt chứ sao lại muốn buông? Tên lưu manh đại ngốc!"

Đã ai nói chưa? Nếu như hạnh phúc bất chợt ghé qua vào khoảng không gian màu đen của đêm thì đó cũng là lúc cảm giác như hạnh phúc của toàn thế giới đang dồn hết vào mình vậy.

Mùi hương của tiết trời cuối thu nhẹ đem những làn gió lành lạnh bay vào phòng, thổi bay tấm rèm cửa mỏng manh. Ánh trăng bàng bạc soi qua ô cửa, kéo dài một dải ánh sáng loang lổ trên sàn nhà.

Nơi chiếc giường trắng có hai thân ảnh đang ôm lấy nhau, không khí như lưu chuyển, nhẹ nhàng bao bọc lấy cả hai.

Cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô, mùi hương trên tóc cô thoảng bay vào mũi, mùi hương hoa nhàn nhạt mà tinh khiết như sương mai.

"Đau em đấy." Hiểu Thiên nhăn mày, khịt khịt mũi nói.

Cảm thấy bản thân mình đúng là đang siết cô quâ chặt, lực tay của Mạc Thuần Uy lúc này mới hơi nới lỏng ra một chút. Nhưng bạc môi của anh lại bất ngờ cúi xuống hôn lên cánh môi anh đào nhạt của Hiểu Thiên.

Hành động quá đột ngột khiến Hiểu Thiên không kịp thích ứng nên có chút ngẩn người, nhưng rất nhanh chóng khẽ mở miệng, để lưỡi anh luồn vào bên trong quấn lấy chiếc lưỡi đinh hương của cô.

Nụ hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, Mạc Thuần Uy tựa hồ như hổ đói ngàn năm tìm được con mồi, anh ngấu nghiến lấy từng tấc ngõ ngách trong miệng cô, càn quấy cắn mút lấy môi cô, nuốt lấy vị ngọt đầu lưỡi cô.

Ở chiếc giường bên cạnh, có một thân ảnh to lớn mặc quần áo bệnh nhân đang nằm bất động, áo hắn bị cởi ra lộ rõ phần thân trên đang được bao bọc rất kỹ bởi lớp băng trắng toát.

Bàn tay của hắn cũng được bó bột lại cẩn thận hơi nhúc nhích. Hắn đang nằm hướng khuôn mặt tuấn mỹ về phía hai người. Nhưng sau một khắc, hắn quay người về hướng ngược lại, cảm giác đau buốt đến tận xương tuỷ khiến hắn khó cử động hơi nhíu mày.

Hắn quay lưng về phía hai người, cánh môi mỏng nhẹ cong lên.

Có lẽ, đây là kết thúc tốt nhất đối với hắn. Được nhìn thấy người phụ nữ hắn yêu hạnh phúc.

Thật tốt khi anh ta yêu em như thế, cô gái của tôi.

Miệng Ngân Kính cười, hắn mãn nguyện vì điều đó. Khoé mắt Ngân Kính rơi ra một giọt chất lỏng, lần đầu tiên hắn biết nước mắt là gì, là lần đầu tiên hắn biết hoá ra trên đời này còn có một nỗi đau mang tên cam tâm.

Ngân Kính khẽ mở mắt ra, trước mặt hắn lại là khuôn mặt của Địch Mẫn Nhu. Cô ta đang nằm đối diện với hắn, bốn mắt nhìn nhau, Địch Mẫn Nhu mỉm cười, hắn liền lập tức nhắm mắt lại.

Gì vậy? Cười nhìn gớm chết đi được!

22:55 13/7/2017

Đấy, sủng chết đi được lại còn bảo tui lừa đi *hờn*

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 62: Đêm Hoan Ái (1)

Thấy Ngân Kính nhắm hai mắt lại, Địch Mẫn Nhu tắt đi nụ cười trên môi.

Luôn là thế. Hắn không bao giờ để mắt đến cô.

Tâm hắn... cũng luôn hướng về một người phụ nữ khác không phải cô.

Vết thương trên người bỗng dưng nhói lên nhức nhối. Đau! Nhưng mà có cái gì đó nghẹn ở cổ họng còn khiến tim cô đau hơn.

Hắn khóc. Lần đầu tiên cô ta thấy một Ngân Kính cao cao tại thượng lại rơi nước mắt, cũng là vì người phụ nữ kia.

Ngón tay Địch Mẫn Nhu muốn vươn ra để lau đi giọt nước mắt của hắn, bàn tay Địch Mẫn Nhu muốn vỗ về an ủi hắn. Cô chỉ cần như thế. Định mệnh của cô chỉ cần đứng nhìn hắn tìm được một nửa, vậy là cô đã đủ mãn nguyện.

Địch Mẫn Nhu nhắm mắt lại. Hàng mi run run, cánh môi khẽ mím lại. Mũi cô hít một hơi, cảm nhận không khí lành lạnh của bầu trời đêm New York. Luồng khí lạnh bay vào phổi, khiến cho tinh thần cô trở nên dễ chịu hơn một chút.

Ở phía bên này, Hiểu Thiên và Mạc Thuần Uy đang hôn nhau đến cuồng nhiệt. Môi hai người vẫn chưa tách khỏi nhau, anh đưa tay bế bổng cô lên, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.

****

Trong phòng của Mạc Thuần Uy

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái rộng lớn ở giữa phòng.

Ánh đèn vàng mờ mờ chiếu lên hai người, phát ra một loại ám muội khó diễn tả.

Hơi thở của Mạc Thuần Uy trở nên gấp gáp, anh cúi mặt xuống nhìn cô, hai chóp mũi cao thẳng chạm vào nhau.

Từng hơi thở nóng rực phả lên khuôn mặt đã có chút ửng hồng của Hiểu Thiên càng khiến cho cô trở nên mê người.

Ánh mắt cô mê ly mờ ảo nhìn anh, ngón tay thon dài vuốt ve từng đường nét góc cạnh tinh tế trên khioon mặt cương nghị của anh, sau đó di chuyển xuống chiếc cô rồi lục lọi trước ngực anh, chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi.

Thế này, không được. Mạc Thuần Uy dơ tay đè lên cái tay không ngoan ngoãn kia thở ra một hơi thật sâu, sau đó nói: "Hiểu Thiên. Em đang bị thương. Chúng ta..."

Một ngón tay đưa lên trước miệng anh, anh liền không nói nữa.

Hiểu Thiên say đắm nhìn người đàn ông trước mặt.

Mặc dù anh đã nổi lên dục vọng, dù cho bên dưới của anh đã bắt đầu có phản ứng mà căng lên, anh vẫn nghĩ cho cô.

Một dòng cảm xúc ngọt ngào lập tức len lỏi qua từng tế bào mà đi thẳng vào tim cô.

"Đã hơn một tuần. Một tuần nay đều là Trần Bạch Nghiên và các hầu nữ vào chăm sóc cho em. Nhưng anh không hề vào, lý do là vì sao? Anh không biết là em rất nhớ anh sao?"

Mạc Thuần Uy khẽ ngập ngừng, anh mỉm cười ngượng ngịu, anh mắt có chút lơ đãng tránh đi cô: "Anh... thật ra..."

"Anh sợ em hận anh sao? Không có đâu. Em yêu anh."

Môi cô chủ động tìm lấy môi anh. Sự va chạm như thể khiến toàn bộ sinh khí trong người anh ồ ạt nổi lên.

Câu nói "em yêu anh" như một ngọn lửa châm vào nòng pháo, dội lên trong anh sự mãnh liệt dồn dập.

Mạc Thuần Uy mở miệng, mút lấy môi cô. Tay anh phối hợp cởi từng chiếc cúc áo bệnh nhân, để lộ ra đôi nhũ ngọc ngà trắng nõn.

Da thịt cô trơn bóng không tì vết, dưới ánh đèn vàng nhạt hiện lên như trân châu, đôi ngực, eo thon, cái mông, mỗi phân mỗi tấc đều như một toà thiên nhiên hùng vĩ đến quên cả hít thở.

Thân thể cô như đang mời gọi anh, hai bàn tay anh đặt lên ngực cô, lòng bàn tay thô ráp chà xát vào nụ hoa mẫn cảm khiến cô lập tức xuất hiện một dòng cảm giác thoải mái như bị điện giật mà khẽ ngâm nga một tiếng rên rỉ.

Điều đó càng làm cho phần chinh phục của đàn ông trong Mạc Thuần Uy càng mãnh liệt hơn. Anh xoa bóp, nhào nặn đôi nhũ ngọc tuyết trắng ra đủ mọi loại hình dạng.

Một tay anh từ từ di chuyển xuống bụng, sau đó luồn vào trong chiếc quần rộng của cô, cách lớp vải mỏng hình tam giác mà sờ nhẹ vào nơi giao điểm giữa hai chân cô.

"Ưm... a..." Hiểu Thiên vô thức rên lên một tiếng.

Chiếc lưỡi anh buông tha cho môi cô rồi chuyển sang bên tai, anh liếm nhẹ vành tai cô, cảm nhận được thân thể bên dưới khẽ rùng mình thì khoé miệng anh mỉm cười.

Thở ra một luồng khí nóng bên tai cô, nói: "Cơ thể em thật mẫn cảm."

Câu nói đầy ám muội của Mạc Thuần Uy khiến cho máu trong người Hiểu Thiên như sôi trào, toàn thân nóng bừng như bị lửa đốt.

Bên dưới vì bị tay anh cọ xát mà nổi lên lửa nóng, cô cảm nhận được một dòng nóng ấm chạy dọc từ bụng xuống phía dưới.

13:25 16/7/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 63: Đêm Hoan Ái (2)

Mạc Thuần Uy hôn lên từng tấc da thịt trên người Hiểu Thiên, thân thể trắng nõn của cô liền tràn ngập những dấu hôn ái muội.

Ánh mắt của Mạc Thuần Uy như đang nhìn một bảo vật xinh đẹp, ngón tay ở dưới hoa huy*t không ngừng động khiến cho mật dịch đã hơi tràn ra, tản ra mùi hương mê người.

Đôi nhũ phong theo bàn tay của anh vỗ về chơi đùa mà run rẩy từng nhịp, đỉnh đầu nhũ phong hồng nộn xinh đẹp đứng thẳng, giống như hai quả anh đào chín nở rộ, làm cho người ta muốn hái, muốn cắn thật mạnh.

Mạc Thuần Uy vùi đầu vào giữa khe núi hùng vĩ kia mà liếm láp trên làn da non mượt trơn bóng, sau đó lại không ngừng liếm lên trên, đến khi môi ngậm hai nụ hoa hồng nhuận kia vào miệng, Hiểu Thiên không kiềm chế được mà run rẩy toàn thân.

"Ư...ưmm..."

Tiếng kêu run run vừa mị hoặc vừa quyến rũ, làm cho Mạc Thuần Uy nhịn không được gầm nhẹ một tiếng: "Tiểu yêu tinh. Em là đang cố ý câu dẫn anh đúng không?"

Anh gắt gao đặt cơ thể mềm mại của cô ở dưới thân, môi mỏng thô bạo trên đôi môi mềm mại không ngừng mạnh bạo chiếm đoạt triền miên.

Hai thân thể xinh đẹp lại dính sát cùng một chỗ, một nhỏ nhắn mê người, một lại cường tráng bá đạo với khí chất ngang tàng, tựa hồ như thế gian này tạo hai người là để dành cho nhau vậy.

"Hưmmm... a..." Hiểu Thiên bị Mạc Thuần Uy càn quấy đến mức tưởng chừng như sắp tan ra, cô ngâm nga rên nhẹ.

"Thoải mái sao?" Mạc Thuần Uy nhếch lên khoé môi mỏng.

Hai tay cầm hai hai quả anh đào to lớn mà nhào nặn, làm cho nhũ phong vốn mẫn cảm càng thêm căng ra.

"Xoẹt" một tiếng, chiếc quần bệnh nhân vừa mỏng vừa rộng của cô liền bị xé rách. Sau đó là chiếc quần tam giác nơi giữa hai chân cũng bị cởi ra.

Hiểu Thiên có điểm hơi giật mình nhưng sau đó lại tiếp tục phối hợp để cho Mạc Thuần Uy tách hai chân mình ra, một bàn tay của anh nhanh chóng tách hai mảnh hoa đã ướt át ra: "Nơi đây của em thật mềm, thật muốn..." ngừng một lát, anh nở nụ cười xấu xa nói tiếp: "Đâm chết em."

Lần này thì hai mắt Hiểu Thiên lập tức mở lớn.

Một Mạc Thuần Uy cao cai tại thượng, lúc nào cũng này ra vẻ mặt băng lãnh xa cách, lại có thể thốt ra những lời như thế?

Thật không thể tin nổi!

Đột nhiên đưa ngón tay luồn vào hoa huy*t bên trong mà chơi đùa quấy phá, làm cho Hiểu Thiên không ngờ tới mà co giật, càng thở gấp nhanh hơn, một luồng hoả nhiệt nóng bừng từ nơi hoa huy*t lan toả khắp toàn thân.

"Ưm...a..." hoa huy*t bị tra tấn khiến cho Hiểu Thiên khó chịu vặn vẹo cơ thể. Hai gò má cô ửng lên hai mảnh hồng nhuận càng thêm mê người.

"Ưm... Á..." hai mắt của Hiểu Thiên đang mơ màng bỗng mở lớn, Mạc Thuần Uy không báo trước mà đã đâm thẳng cái thứ dị vật kia vào bên trong cô rồi.

Nam căn vừa thô vừa lớn không ngừng tiến vào tiểu huyệt, cơ hồ muốn xuyên qua cô.

"Em cảm thấy thế nào?" Mạc Thuần Uy nhe răng cười, nhìn sâu vào khuôn mặt vẫn đang đơ cứng chưa thể chấp nhận của Hiểu Thiên.

Của anh lớn quá, không nói trước khiến cho toàn thân cô ngay tức thì liền căng cứng như sợi dây đàn. Nhục huyệt không ngừng co giật.

Còn hỏi cô có cảm giác thế nào sao?

Cảm giác của cô lúc này là muốn đánh chết anh, cầm con dao thật sắc cắt đi bộ phận dư thừa nào đó trên người anh.

Thứ to lớn tráng kiện của anh chợt trướng đại hơn bên trong hoa huy*t, sự chặt chẽ làm cho anh phát điên, toàn lực chọc sâu vào, để cho toàn bộ của mình chôn sâu trong cô, không ngừng cuồng sáp mãnh liệt.

"Á...ưm..." Hiểu Thiên há miệng thở dốc, cắn nhẹ cánh môi cố không phát ra những tiếng rên rỉ khó nghe.

Nhưng toàn thân căng cứng, hai chân thon dài vô lực mở ra, hoa huy*t hồng phấn đang cắn mút côn th*t kia cứ thể mà bị thu vào tầm mắt của Mạc Thuần Uy khiến cho anh càng hung mãnh. Càng muốn ăn sạch sành sanh cô không chừa lại dù chỉ là một mẩu xương.

"Aaa.... Không... nhanh quá... ưm... a..."

"...Em câu dẫn như vậy... là đang cố ý khiêu khích anh... đúng không...hôm nay... người đàn ông của em sẽ cho em thấy... anh ta có đủ bản lĩnh để ăn sạch em... cho đến khi em khóc lóc cầu xin hay là cả lúc em cạn kiệt sức lực..." Mỗi một câu nói, thứ thô to kia lại một lần hung hăng đi vào, rồi lại mạnh mẽ rút ra, khiến cho cả người

Hiểu Thiên rã rời tựa hồ như bị rút cạn sức lực, đến cả việc thở gấp cũng trở nên khó khăn.

"A...nhanh... nhanh quá rồi... ưm..."

Tiếng thở dốc tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong căn phòng

Không khí tựa như nóng đến bỏng rát

Trên giường, hai người bọn họ vẫn triền quấn vào nhau. Tấm lưng màu đồng của người đàn ông đều đặn đưa đẩy, rịn ra những giọt mồ hôi nồng đậm.

Trên thân thể trắng noãn của cô hiện lên những vùng ửng hồng và vết xanh tím.

Cô ôm lấy cổ anh, ép đầu anh vùi sâu vào ngực mình.

Anh ngẩng đầu, khoé miệng hiện lên ý cười, giọng nói trầm đục mang theo dục vọng, nói: "Em thật mê người."

Cô đưa ánh mắt tràn ngập sương mù, nhìn anh, ngón tay thon dài vẽ loạn lên lồng ngực của anh, kiêu ngạo nói: "Mạc Thuần Uy, anh đang dùng lời nói để cảm nhận sự quyến rũ của em đấy à?"

"Không. Là anh đang dùng sự vĩ đại của mình để cảm nhận sự chặt chẽ của em."

Trong đêm, không biết qua bao nhiêu lần, trải qua bao nhiêu hoan ái, đến khi cả hai đều mệt rã rời thì mới ôm nhau ngủ thiếp đi.

Trong vòng tay và lồng ngực của Mạc Thuần Uy, cô yên ổn nép má mình lên đó, cảm nhận nhịp tim anh và bình yên ngủ một giấc với nụ cười trên khoé môi.

*** 23/7/2017***

Na: Mình sẽ hoàn bộ "" trước rồi viết tiếp bộ này nhé. Bộ "lấy em làm điểm tâm" khoảng 5-10 chương nữa là hoàn thôi (dự kiến).

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 64: Ngân Kính, Em Cũng Yêu Anh

Tấm chăn màu trắng có chút nhăn nhúm nhàu nát, thân thể trên đó khẽ động đậy.

Hàng mi mắt run run, mi tâm nhẹ cau lại, sau đó là một đôi mắt xanh đen sắc sảo mở ra. Màu xanh rộng lớn như thu cả đại dương vào bên trong đó.

"Nằm yên đi." Bàn tay của Mạc Thuần Uy đặt lên eo cô ở trong chăn, anh cúi đầu hôn lên trán cô, hít hà một hơi, cảm nhận hương thơm từ cơ thể cô: "Anh muốn ôm em thêm một chút."

Cảm giác này... là cảm giác của hạnh phúc!

Hiểu Thiên khép lại hai mắt, cô co lại đôi vai, rúc đầu vào lồng ngực của anh.

Chỉ cần thế này thôi. Chỉ cần bình yên như thế này là ổn rồi.

Khoé miệng Hiểu Thiên cong lên, hàm chứa một ít màu hồng.

Rầm rầm rầm...

Tiếng đập cửa ùng ùng vang lên.

"Lão đại. Có chuyện lớn rồi."

Cánh cửa lớn mở ra, bị chân ai đó đạp mạnh khiến nó đập vào bức tường, phát ra một tiếng "rầm" thật lớn như muốn phá nát bức tường ra thành từng mảnh.

"A xin lỗi lão đại. Tôi chưa thấy gì hết." Lục Mộ Ca sau một khắc đứng hình, trừng lớn hai mắt vì ngạc nhiên thì hắn liền đỏ bừng mặt, dùng tay che hai mắt lại rồi nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng.

Trước khi cánh cửa phòng đóng lại còn không quên cười hối lỗi và để lại một câu: "Hai người cứ tiếp tục. Cứ tiếp tục. Tôi chưa thấy gì hết. Ha... haha..."

"Cạch" - cánh cửa lại lần nữa được đóng lại.

Chỉ là không khí trong phòng không còn sự nồng nàn ban nãy mà thay vào đó là vẻ mặt không thể đen hơn của lão đại nhà chúng ta.

Bàn tay anh siết thành nắm đấm, hai mắt anh nhắm lại khẽ hôn lên tóc cô, nói: "Anh đi giải quyết chút việc. Em ở trong phòng đừng đi đâu nhé."

Hiểu Thiên vì đang xấu hổ mà rúc mặt trong chăn, cảm nhận môi anh chạm lên đỉnh đầu mình thì hai má càng đỏ ửng, khẽ gật nhẹ đầu một cái rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc Hiểu Thiên trở mình tỉnh dậy thì trời đã xế chiều.

Qua khung cửa sổ, ánh mặt trời đỏ rực đang nấp nửa mình dưới đường chân trời. Tiếng lá bên ngoài khẽ rung runh xao động.

Hiểu Thiên cố gắng đẩy chăn ra, ngồi dậy.

Toàn thân đau nhức như vừa bị chặt ra từng khúc khiến cô có chút nhíu mày.

Mạc Thuần Uy chết tiệt, cô là người đang bị thương đấy, không biết nhẹ nhàng một chút sao chứ?

Hiểu Thiên bước xuống giường, vào nhà tắm.

(Na: ủa, sao không tắm lúc mới xong ấy tỷ, khoa học đã chứng mình tắm lúc ấy và nhất là tắm bằng nước nóng thì sẽ không có thai.

Hiểu Thiên: *Bộp* bản tiểu thư muốn có còn chả được. Na à, nên nói là cô ngu ngốc hay đần độn đây?

Na:... >"<)

Tắm xong, Hiểu Thiên đi ra ngoài. Cô có cảm giác rất lạ. Từ khi tỉnh dậy cô đều chưa thấy bóng dáng của Mạc Thuần Uy. Rốt cuộc là anh có việc gì?

Vừa đẩy cửa, Hiểu Thiên đã gặp ngay Lục Mộ Ca đang đứng trước cửa, dựa lưng vào bức tường phía sau, hai mắt anh ta đen như gấu trúc. Không cần hỏi thì cô cũng hiểu lý do rồi nên đành vu vơ đánh trống lảng: "À... khụ... chào buổi sáng."

"Buổi tối rồi, sáng sủa gì nữa." khuôn mặt Lục Mộ Ca lộ rõ vẻ bực tức, anh ta cắn môi, liếc cô một cái rồi nhìn sang bên khác biểu thị cho việc không muốn nhìn thấy mặt cô.

Hiểu Thiên dở khóc dở cười với Lục Mộ Ca. Trong lòng không khỏi cảm thán một câu: Trẻ con!

"Vậy... vậy à? Mà anh đến đây có việc gì không?"

"Có. Chứ tôi tới đây để ngắm cô chắc?" ngừng một lát, nói tiếp: "Ngân Kính và Địch Mẫn Nhu đã rời khỏi đây. Trước khi anh ta đi còn nhờ tôi nhắn với cô "phải sống thật hạnh phúc, hạnh phúc thay cả phần của tôi"."

***

Tại căn phòng lớn được bao phủ bởi màu đen. Cô đứng dựa tấm lưng trần của mình vào tường, mặc cho bàn tay của hắn mò loạn khắp người mình.

"Là em, thật sự là em rồi, Hiểu Thiên." Giọng nói lè nhè, mùi cồn từ khắp người hắn tràn ra, lan toả mọi ngõ ngách trong căn phòng. Vừa nói hắn vừa cúi xuống hôn lên cánh môi màu anh đào của cô,

bàn tay thô to đặt lên bộ ngực cao vút, nhẹ nhàng vuốt ve, bắp đùi hắn chen vào giữa hai chân của cô mà cọ sát.

Phải. Người con gái hắn gọi tên trong lúc say không phải là cô. Người phụ nữ mà con tim hắn hướng tới cũng không phải là cô. Mà là một người khác, một người không phải Địch Mẫn Nhu.

Địch Mẫn Nhu nhắm lại hai hàng mi cong dài run rẩy, ngẩng đầu lên, đón nhận những nụ hôn của Ngân Kính càng lúc càng đi xuống, Mẫn Nhu đưa ngón tay của mình lên chạm tới từng đường nét trên gương mặt của Ngân Kính, vuốt ve gò má hắn.

Em xin lỗi Ngân Kính, em không phải là Hiểu Thiên của anh. Em thật sự xin lỗi. Nhưng em yêu anh. Em chỉ cần được ở bên cạnh anh.

Anh có thể gọi tên của người phụ nữ đó khi đang làm tình với em, có thể coi em là Hiểu Thiên khi đang hôn em, anh có thể khóc vì cô ấy trước mặt em, anh cũng có thể nhớ về cô ấy khi đang ở cạnh em. Anh có thể, có thể làm tất cả mọi thứ. Chỉ xin anh hãy ở bên em, chỉ xin anh đừng bắt em phải rời xa anh.

Một giọt nước long lanh chảy ra từ khoé mắt của Mẫm Nhu. Dòng chất lỏng nóng hổi chảy dọc theo gò má xuống chiếc cổ thon dài tinh tế.

Ngân Kính đưa tay giữ lấy khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Địch Mẫn Nhu, đặt lên đó một nụ hôn nóng bỏng, đem đầu lưỡi dò vào khoang miệng thơm tho của Mẫn Nhu và mút lấy chiếc lưỡi mềm mại, nụ hôn sâu và dai dẳng mãi không dứt khiến cho Mẫn Nhu bị hôn đến thở không nổi. Sau một lúc gần như bị rút cạn oxi thì Ngân Kính mới buông tha cho đôi môi của Mẫn Nhu. Lúc này cô mới nhân cơ hội mà đỏ mặt thở gấp.

Hai người trán kề trán, yên lặng không nói gì,hơi thở dồn dập nóng bỏng phả lên trên mặt đối phương

"Hiểu Thiên. Hiểu Thiên à. Tôi yêu em." Âm thanh tràn đầy mùi cồn bay loạn bên tai Địch Mẫn Nhu.

Cứ mỗi lần Ngân Kính nói ra tên của người phụ nữ kia là một lần tim của cô ngưng lại.

Một cảm giác đau đến thấu tận tâm can.

"... Ngân Kính, em cũng yêu anh."

Trong bóng tối, cô cảm nhận được nụ cười mãn nguyện đầy mê hoặc của Ngân Kính, hai mảnh môi lại dây dưa với nhau. Tiếng thở dốc phát ra từ hai cơ thể trần truồng, từng nụ hôn lẫn những cái vuốt ve làm cho cả người Địch Mẫn Nhu nhiễm phiềm hồng. Cự vật to lớn của Ngân Kính ma sát vào cánh hoa đã có chút ướt át, dâng lên một trận tê dại, thân thể mềm mại liền co quắp lại phát ra những tiếng rên rỉ.

Ngón tay của Ngân Kính từ nơi ngực cao xoa bóp sau đó lại đi xuống, chen vào giữa mật huyệt ẩm ướt, thỉnh thoảng anh lại dùng ngón tay xoa bóp, chạm vào hạt trân châu mẫn cảm của Mẫn Nhu mà ma sát.

"A...ưm...ưmmm..." Mỗi một lần ngón tay của Ngân Kính khuấy động hoa huy*t là một lần khiến cho Địch Mẫn Nhu trở nên dục tiên dục tử, làm cho cô không thể khống chế mà phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Dễ chịu không?" Ngân Kính trong cơn say, xấu xa hỏi người phụ nữ trong lồng ngực mình.

"Th...Thích..." Địch Mẫn Nhu đỏ mặt nói, đưa ánh mắt mê ly nhìn Ngân Kính. Trong đêm tối, ánh mắt cô như chứa đựng những ánh sáng nhỏ li ti mê người.

Dù là sai lầm, dù cho bị anh khinh bỉ, cô nguyện một lần được ở cùng với anh. Có chết, cũng sẽ không hối hận.

Đang suy nghĩ, bỗng phân thân to lớn giữa hai chân của Ngân Kính hung hăng đánh phá vào trong mị thịt, khoái cảm như giật điện khiến Mẫn Nhu ngẩng đầu lên ưỡn lên chiếc cổ dài tinh tế, mũi chân duỗi thẳng băng, phát ra âm thanh rên rỉ mị hoặc!

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 65: Con Hạc Giấy Trong Ngăn Kéo

Ánh dương tịch mịch

Mây trên trời nhiễm một ít sắc đen càng làm cho không khí trong Mạc gia trở nên u ám

"Thuần Uy. Chuyện này là sao đây?" Hiểu Thiên nhíu đôi lông mày thanh tú quay sang nhìn Mạc Thuần Uy đang đen mặt.

"..." im lặng.

"Sao bọn họ bỗng nhiên lại kéo tới đây đông như vậy?" Hiểu Thiên không chịu bỏ cuộc vẫn cố gắng chất vấn thêm Mạc Thuần Uy, cô chỉ ngón tay trỏ thon dài về phía một đoàn người trước mặt, sau đó nói tiếp: "Chẳng lẽ anh có hứng thú với đàn ông sao?"

Rầm...

ĐOÀNGGG....

Như sét đáng ngang tai, mặt của Mạc Thuần Uy đã đen nay nghe lời đó của cô lại còn đen hơn gấp bội.

Đen đến mức nếu lấy ra so sánh thì than cũng phải cúi đầu chào thua.

"Mộ Ca."

"Vâng, lão đại." Lục Mộ Ca hiểu ý của Mạc Thuần Uy liền cúi đầu một cái, sau đó quay sang Hiểu Thiên, nói: "Từ sáng tới giờ tôi đã

tra khảo vài người, bọn họ... khụ... tới vì muốn được trở thành ấy ấy của Mạc lão đại."

Hai chữ "ấy ấy" được Lục Mộ Ca hạ xuống thật thấp, nhưng Hiểu Thiên vẫn nghe được rất rõ ràng.

Sau một khắc đứng hình thì dường như Hiểu Thiên đã vỡ lẽ mọi chuyện,

Thứ nhất, Mạc Thuần Uy chưa từng có phụ nữ.

Thứ hai, bên cạnh Mạc Thuần Uy chính là ba người đàn ông có diện mạo xuất chúng, hoa gặp hoa thẹn, người gặp người thương là Ưu Vệ, Vô Dĩnh Kỳ và Lục Mộ Ca.

Thứ ba, hôm gặp mặt Ngân Kính đó, Mạc Thuần Uy đã chặt đứt tay của Mari, người phụ nữ được mệnh danh là nữ thần sắc đẹp ba năm liên tục chỉ vì cô ta chạm vào tay anh.

Ừm... suy nghĩ thế nào thì cũng có vẻ là...

"Em còn dám suy nghĩ bậy bạ thì tôi sẽ quăng em vào mật lao, bỏ đói ba ngày đấy."

Mạc Thuần Uy nhìn Hiểu Thiên bằng ánh mắt hình viên đạn. Anh thừa biết là cô đang nghĩ gì đấy nhé, trên mặt hiện lên hết rồi kìa.

Hiểu Thiên giả vờ không nghe thấy, vội đảo mắt qunah một vòng rồi cười hì hì chạy tới ôm lấy cánh tay của Mạc Thuần Uy, cô hét không lớn nhưng đủ để tất cả cùng nghe: "Lão đại à, tôi nghe nói Vô Dĩnh Kỳ đã sang Việt Nam nên mấy hôm nay anh rất cô đơn, đêm không ăn, ngày không ngủ đúng không?"

Câu nói của Hiểu Thiên vừa dứt, cả căn phòng lớn của Mạc gia đang nín bặt nãy giờ chợt có tiếng hoan hỉ cùng vui sướng.

"Đấy thấy chưa? Tin đồn đúng là thật."

"Vậy hơn hai mươi mấy người từ sáng tới giờ bị người tên là Lục Mộ Ca đó mang đi tra khảo đều không quay trở lại."

"Có lẽ nào..."

Đồng loạt hướng mắt về Mạc Thuần Uy, toàn thân anh dựng tóc gáy, không tự chủ được mà run rẩy một cái.

Anh âm thầm nghiên răng, gằn giọng: "Lý Hiểu Thiên, cô đang đùa với lửa đấy."

Anh vốn là sợ đánh thức giấc ngủ của cô nên mới đang cố gắng giải quyết từ tốn nhất trong im lặng, vậy mà cô không những tỉnh dậy, lại còn làm loạn tới mức này. Đúng là không thể không trừng phạt rồi.

Cảm nhận được sự nguy hiểm, Hiểu Thiên giật mình dùng hai tay che trước ngực như thể con gái nhà lành sợ bị cưỡng bức, ngây ngô cười: "ha...Haha.. lão đại à... tôi đang bị thương, không thể vận động mạnh được." Nhận được ánh mắt nghi ngờ của Mạc lão đại, Hiểu Thiên mở lớn hai mắt, bên trong long lanh ánh nước. Có điều vẻ ngây thơ này của cô dường như không khiến cho Mạc Thuần Uy sẽ từ bỏ ý định trừng phạt cô.

Càng rối, Hiểu Thiên lại chớp chớp mắt. Vẫn không có chuyển biến. Cô chớp liên tục.

Bỗng nhiên cả người cô nhẹ bẫng, Mạc Thuần Uy cúi người xuống rồi bế bổng cô trên tay, chân anh bước vội về phía căn phòng mà cô vừa đi ra, miệng anh vẫn không quên để lại một câu: "Lục Mộ Ca, trước khi tôi mở cửa phòng đi ra thì cậu hãy xử lý hết lũ man rợ kia cho tôi."

"Vâng, lão đại."

Rầmmm...

Cánh cửa phong được đóng lại. Mạc Thuần Uy bước nhanh tới chiếc giường rồi thả Hiểu Thiên xuống.

Chiếc nệm giường được làm bằng chất liệu mềm mại liền lập tức bị lún xuống bởi sức nặng của cô. Còn chưa kịp định thần việc mình bị vứt một cách phũ phàng như vứt một bao tải thì cả người cô lại bị một sức nặng đè lên, cặp môi lành lạnh của anh xâm chiếm lấy môi cô, mút lấy chiếc lưỡi đinh hương nhỏ nhắn.

"Tiểu yêu tinh, em đang quyến rũ tôi phạm tội đấy à?"

Hiểu Thiên được buông tha cho đôi môi thì vội vàng hít thở, hơi thở nóng rực phả lên mặt Mạc Thuần Uy, hai má cô đỏ ửng lên hai mảnh hồng nhuận xinh đẹp, đôi lam ngọc trong mắt càng thêm long lanh mê người: "Mạc Thuần Uy, anh đừng có vô lý như vậy có được không? Em mới là không có quyến rũ anh. Đúng là tự mình đa tình mà. Xì!"

"Tự mình đa tình?" Mạc Thuần Uy nhíu mày nguy hiểm: "Thật vậy sao? Vậy để anh kiểm chứng xem có đúng như vậy không?" Vừa nói, bàn tay to lớn của anh vừa không an phận mà đưa lên phía trước nơi đồi núi cao ngạo của cô."

Reng Reng Reng...

Tiếng điện thoại chết tiệt nào đó rất biết chọn thời điểm mà vang lên: "Alo." Mạc Thuần Uy bấm phím nghe, giọng nói lộ rõ vẻ tức giận.

"Thuần Uy, tớ Ninh Kiến Thần đây."

"Ờ. Tớ biết." Có đui mù đâu mà không thấy số điện thoại hiện lên màn hình đâu.

"Có chuyện lớn, tớ cần Mạc gia vào cuộc."

Nghe Ninh Kiến Thần nói vậy, Mạc Thuần Uy lập tức điều chỉnh nét mặt nghiêm nghị. Ninh Kiến Thần tính khí rất trẻ con, có tính độc chiếm bá đạo, những cũng vô cùng tài trí. Từ khi quen biết Ninh Kiến Thần thì chưa từng thấy có chuyện gì có thể làm khó được hắn, hay ít nhất là khiến hắn phải suy nghĩ quá ba giây.

Nhưng giọng điệu lần này của Ninh Kiến Thần vô cùng hoảng sợ cùng lo lắng, anh có thể nhìn thấy rõ trong đó còn có cả dằn vặt và thống khổ. Điều đó chứng tỏ có chuyện vô cùng lớn đang xảy ra.

Đối với tứ thiếu của tứ đại gia tộc bọn họ, tuy người ngoài nhìn vào có thể thấy bọn họ rất xa cách, chỉ là tương đồng về gia thế và quyền lực nên được thế giới tôn sùng, nhưng lại không biết rằng, thật ra tứ thiếu chính là bạn bè trong hoạn nạn, đã cùng nhau vào sinh ra tử cận kề với cái chết hàng trăm ngàn lần, chỉ cần một người bị thương thì cả ba ngươi còn lại sẽ cùng hợp sức diệt tận gốc kẻ xấu số kia.

"Được, tớ sẽ tới chỗ cậu ngay." Nói xong dập máy, Mạc Thuần Uy xoay đầu nhìn Hiểu Thiên, định mở miệng nói chuyện thì thấy cô gật đầu một cái. Anh mỉm cười, sau đó mở cửa bước ra khỏi phòng.

Cánh cửa "cạch" một tiếng xong liền trả lại cho căn phòng không gian yên lặng đến tĩnh mịch.

Hiểu Thiên nằm trên giường, hai mắt nhìn trần nhà được treo những chùm đèn neon sang trọng tinh tế.

Tất cả dường như chỉ là một giấc mơ vậy.

Cô muốn tìm lại thân thế, lại hóa ra tìm lại cái chết đầy đau khổ của gia tộc do chính cô tạo nên. Cô đã suy sụp, đã hận chính mình... không đúng. Không phải là "đã" mà là vẫn.

Cô vẫn không thể quên đi được hình ảnh mẹ cô, cha cô, các gia nhân lần lượt bị chém chét, lần lượt máu chảy thành sông.

"Hiểu Thiên, đừng sợ, anh sẽ...huhu... anh sẽ... bảo vệ em."

Gì vậy? Hiểu Thiên chợt giật mình ngồi bật dậy. Trong đầu cô vừa rồi đã hiện ra hình ảnh một cậu bé trông rất giống cô, khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng ngà và đôi mắt màu xanh lam.

Anh... Anh... Anh trai cô? Người anh trai song sinh của cô, Lý Nhậm Trình.

Đúng rồi.

Cô vẫn còn một người anh trai song sinh, anh ấy... trong trí nhớ của cô không thấy máu của anh ấy.

Sống sao? Còn sống không?

Tim Hiểu Thiên đập thịch một tiếng, nhói lên.

Cô siết nhẹ lấy những ngón tay thon dài xanh xao, đi tới chiếc bàn làm việc phía cuối góc phòng. Cô không hiểu mình đang muốn làm gì, chỉ là bản năng kêu gọi cô tới đây, như thể ở đây sẽ tìm ra được thông tin về người anh trai kia của cô vậy.

Bật laptop lên. Hết pin?

Hiểu Thiên mở ngăn kéo để lấy sạc pin, lại có một vật rơi ra.

Một con hạc giấy đã cũ, màu giấy đã ngả vàng và có chút nhàu nát.

Đầu hạc được vẽ một dấu chấm biểu tượng cho con mắt, nhưng khi nhìn phía bên kia thì lại không có dấu chấm kia. Một người cẩn trọng như Mạc Thuần Uy sẽ không bao giờ cho phép chuyện hi hữu này xảy ra. Có chăng...

... Đây không phải là con mắt hạc mà là dấu chấm câu. Một câu ước nguyện.

Nhưng sao ngực trái của cô lại đập mạnh như thế này? Tại sao cô lại có linh cảm không lành như thế này?

Ngón tay Hiểu Thiên run run mở ra từng nếp gấp của con hạc giấy.

"Hiểu Thiên, anh xin lỗi! Lý gia, con xin lỗi! Là tại con, là lỗi của con nên Lý gia phải chịu cảnh biển máu như ngày hôm nay, con xin lỗi, con thật sự xin lỗi."

Dòng chữ không rõ, nét chữ run rẩy. Có vẻ như người viết lúc đó đang rất bấn loạn.

Nhưng...

... tại sao lại giống nét chữ của Mạc Thuần Uy thế này?

Tại sao chứ?

1:49 20/8/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 66: Chúng Ta Sinh Ra Không Phải Là Để Dành Cho Nhau

Hiểu Thiên run rẩy đặt mảnh giấy hình vuông trên tay xuống.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Một cảm giác ngột ngạt đến khó thở bỗng nhiên ập đến, lấn áp mọi cảm xúc của cô lúc này.

Trong giấy viết: Xin lỗi.

Anh đã viết: cái chết của Lý gia là do anh.

Một tia sáng vụt qua đầu Hiểu Thiên.

Cô ngồi dựa lưng hẳn về sau, vẻ mặt mang theo hoang mang cùng sợ hãi.

Hoá ra là thế.

Sau một khắc suy nghĩ, dường như Hiểu Thiên đã hoàn toàn hiểu ra mọi việc.

Là cô đòi chiếc vương miện của nữ hoàng Anh, vì cô đã tuyệt thực đến ngất xỉu phải vào viện nên anh mới là người lấy chiếc vương miện đó về cho cô.

Là anh chứ không phải ba mẹ cô.

Vì anh...

Không đúng.

Là vì cô. Tuy anh có phần trách nhiệm, nhưng hoàn toàn là lỗi của cô.

Nếu như cô không bướng bỉnh, nếu như cô không nhất quyết đòi nó thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.

Nhưng sao... thứ cảm giác hiện tại này là gì?

Đau đớn như xé nát tâm can.

Hiểu Thiên nhíu chặt hai hàng lông mày, bàn tay đưa lên vạt áo trước ngực, siết chặt thật chặt khiến cho mảnh áo lập tức trở nên nhăn nhúm lại.

Buồng phổi của cô hít thở khó khăn, sắc mặt lại biến thành bạc nhợt đến trắng bệch.

Có điều, dù là lỗi của ai thì cô biết... hiện tại cô và anh chính là hai điểm cực cách biệt. Hai người không thể nào đến được với nhau mà có một sự haqjnh phúc trọn vẹn cả.

Mạc Thuần Uy... có vẻ như chúng ta sinh ra không phải là để dành cho nhau rồi.

Hiểu Thiên chậm rãi đứng dậy, cô gắng hít thở một hơi thật sâu. Trong đầu cô nhớ về những hình ảnh không đáng nhớ kia.

"Á...xin đừng giết... hự..."

"Hiểu Thiên... chạy đi..."

"Á..."

"Hu..huhu... Thuần Uy... cứu... Hiểu Thiên sợ quá... huhu... sợ quá...."

"Mẹ... Không... mẹ ơi...huhu...."

"Đừng... Bố ơi... Hiểu Thiên xin lỗi... Hiểu Thiên sẽ nghe lời, đừng giết cha của Hiểu Thiên.

...

"Đừng... đừng mà... huhu..."

"Hiểu Thiên, đừng sợ, anh sẽ...huhu... anh sẽ... bảo vệ em."

Phập....

Đùng.... Đoàng....

Khôngggg! Hiểu Thiên ôm lấy đầu mình, khụy xuống nền đất. Hai mắt xanh lam của cô dao động run rẩy.

Máu... máu khắp mọi nơi... tiếng la hét...

Không... Hiểu Thiên há miệng để hít thở, buồng phổi dường nhưu đang càng ngày càng bị thu hẹp, không thể thở nổi, khóe mắt Hiểu Thiên ánh lên những tia nước long lanh.

Mẹ... Cha... Lý gia... Anh hai....

Con xin lỗi... con xin lỗi nhưng con không thể trả thù được cho mọi người đâu. Con không thể, thật đấy. Tất cả đều là lỗi của Hiểu Thiên nên mới thành ra như vậy. Hẫy cứ để con tự trừng phạt mình.

Nước mắt rơi vào miệng, mặn chát. Tiếng nấc hòa với gió, quyện vào gió rồi bay xa. Chỉ còn lại một mảnh không gian ban đêm đầy rẫy bóng tối và đau thương.

Trong màn đêm

Một bóng dáng thanh mảnh nhỏ nhắn bước ra từ căn biệt thự to lớn của Mạc gia. Khi bước ra khỏi cánh cổng, bóng dáng ấy còn lưu luyến mà dừng chân, quay đầu nhìn lại nơi đây một lần nữa rồi nhanh chóng

Thuần Uy, đừng tìm em! Em không dám chắc khi gặp lại anh thì em sẽ có thể tha thứ cho anh một lần nữa đâu. Vậy nên Thuần Uy à, tạm biệt.

Từ khung cửa sổ đang mở ra, một bàn tay vén tấm mành cửa số mỏng manh lên, lộ ra cặp mắt sắc lạnh nhìn xuống, cánh môi mỏng của hắn khép lại thành một đường thẳng lạnh lùng: "Lý Hiểu Thiên, tốt nhất cô hãy biến mất hẳn khỏi đây, khỏi thế giới này."

Cầm điện thoại lên, nhấn một dãy số: "Theo sát cô ta, nhớ làm cho gọn ghẽ vào."

Đầu dây bên kia chỉ nghe "vâng" một tiếng rồi tắt máy. Tấm rèm được hạ xuống.

Bên ngoài, tiếng gió rít nhẹ bên tai như tâm sự, Hiểu Thiên đã mặc trên mình bộ quần áo bó sát, bốt da đen bóng cùng chiếc mũ lưỡi trai che đi gần hết cả khuôn mặt.

Bước trên con đường đêm, bóng tối lan tỏa khắp mọi ngõ ngách, ánh đèn đường màu vàng nhạt chiếu lên người cô, hắt xuống đường một bóng đen mờ nhạt.

Đi, bước chân của Hiểu Thiên cứ đi, nhưng cô hiện tại đang không biết nên đi đâu, có lẽ cô phải đi một nơi thật xa, thật xa để tránh đi ồn ào vồn vã. Có lec cô cần có yên tĩnh, để suy nghĩ về những vấn đề còn tồn đọng.

Cạch!

Âm thanh kim loại nặng chạm mạnh với mặt đường khiến cho bước chân của Hiểu Thiên dừng lại.

Cô ngước mắt lên, còn chưa kịp nhìn thấy gì thì BỘP một tiếng, phía sau cổ đau nhói, và sau đó đầu óc cô lập tức chìm vào vô thức.

00:09 28/8/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 67: Trốn Thoát (1)

Hiểu Thiên bị kéo lê trên đường, sau đó bị nhét vào một chiếc xe.

Trên xe có tất cả ba người đàn ông và cả cô nữa là bốn.

Mi mắt của Hiểu Thiên khẽ động. Hai người ngồi phía trước, một người ngồi phía sau để canh chừng. Cũng không phải là không thể thoát, nhưng là cô muốn biết ai là kẻ đứng sau muốn hãm hại mình.

Hiểu Thiên hơi nhíu mày vì phía sau gáy có hút nhói. Ngón tay cô nhúc nhích, duỗi thẳng, từ đầu ngón tay xuất ra một thanh kim loại dài mỏng như cây kim.

Lợi dụng bóng tối và góc khuất tầm nhìn nơi ghế sau xe, Hiểu Thiên khéo léo ma sát thanh kim loại vào chiếc còng sắt đang cố định cổ tay mình.

Thanh kim loại này là loại vũ khí tối tân chuyên dụng cho sát thủ chuyên nghiệp. Hơn nữa... nói đúng hơn là trên thế giới này chỉ có Vô Sát mới sử dụng nên độ hiểu biết về nó là mật thiết. Ít ai biết được rằng, cây kim nhỏ kia được làm từ loại hợp kim đặc biệt có độ cứng so với kim cương và sắc bén đến có thể chặt đứt cả một con voi trưởng thành chỉ trong tích tắc.

Âm thanh hai thứ kim loại ma sát nhẹ nhàng được át đi bởi tiếng xe rồ rồ và cuộc trò chuyện của ba người bạn "đồng hành" kia.

"Mày nói xem, cậu chủ muốn bắt cô ta làm gì?"

Cậu chủ?

Bộ não của Hiểu Thiên bắt đầu vận động, phân tích.

Nhưng sau một hồi vận động, thì cô vẫn không thể tìm ra ai chính là "cậu chủ" mà bọn họ đang nói tới.

Nhưng cô có thể phân ra hai khả năng có thể xảy ra.

Một, là người của tổ chức.

Hai nữa, là người trong Mạc gia.

Bởi người ngoài không một ai biết về tung tích về Vô Sát nên chắc chắn sẽ không ai có thể nhắm tới cô mà trả thù được.

Chiếc xe dường như đi qua ổ gà nên xốc lên một cái, vì đang mải suy nghĩ nên đầu cô đập mạnh vào thành ghế phía trước, theo bản năng Hiểu Thiên mở miệng định kêu nhẹ một tiếng vì đau, lại lập tức nhận ra hoàn cảnh hiện tại mà ngậm miệng lại.

"Sắp tới nơi rồi đúng không?"

"Ừ, theo tốc độ này thì tầm một đến hai phút nữa là tới nơi."

"Mà này..."

"Gì?"

"Con bé này xinh đẹp là vậy, mày nhìn xem... từng đường cong quyến rũ đến chết người."

Cảm nhận được ba luồng ánh mắt nóng bỏng như khí hỏa truyền thẳng tới thân thể, Hiểu Thiên không tự chủ được mà siết chặt hai nắm đấm.

"Mày nói giết ngay có phải uổng phí không?"

"Ý mày là..."

"Chứ còn gì nữa. Phải tự thưởng một chút chứ. Hahaha..."

Tiếp đó là một tràng cười đầy ghê rợn đến kinh tởm vang lên trong xe.

Hừ... Hiểu Thiên cô là ai mà bọn chúng nghĩ có thể làm loại chuyện đó với cô? Nực cười. Một lũ não tàn.

Ngón tay cô vẫn kéo đều thanh kim loại vào chiếc còng sắt trên tay, sắp được rồi, một chút nữa thôi.

Một phút, cô vẫn còn một phút trước khi đi tới hố tử thần. Nhanh lên, cô phải nhanh tay mở được chiếc còng này sớm nhất có thể, bởi dù cho cô là ai đi chăng nữa thì khi bắt cô, chắc hẳn bọn chúng đã chuẩn bị tất cả cho các tình huống xấu nhất rồi, cô không thể nào thoát khỏi đây với cái cục sắt này được.

ROẸT....

cảm giác mát lạnh đột ngột luồn vào da thịt khiến Hiểu Thiên kêu lên: "Á..."

Tiếng kêu đó không những vì lạnh, mà còn vì kinh ngạc, còn cả vì một điều gì đó không thể nói rõ nên lời.

"Ô em gái, tỉnh rồi sao?"

20:54 5/9/2017

Na: Xin lỗi mọi người, thật ra hôm qua Na viết dài lắm mà không hiểu sao wattpad lại bỗng nhiên không lưu, thành ra Na phải viết lại từ đầu nên hơi ngắn. Hic

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 68: Trốn Thoát (2)

"Ô em gái, tỉnh rồi sao?" người đàn ông nhìn bằng ánh mắt dâm đãng như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức, Hiểu Thiên cố nén thứ cảm xúc ghê tởm đang xuất hiện trong lồng ngực mình mà điềm tĩnh mỉm cười.

"Chẳng phải là anh khiến tôi tỉnh sao?" Cô nói: "Nói đi, các anh là ai?"

Người đàn ông vẫn nhìn cô đau đáu, hai mắt hắn vụt qua tia lóe sáng khiến Hiểu Thiên có cảm giác không lành.

"Là ai sao? Còn ai được nữa, bọn anh chính là người đàn ông của em tối nay đấy. Hahaha..." người đàn ông vừa cười vừa liếc mắt với kẻ đang ngồi trước ghế lái, cả bọn cùng nổi lên một trận cười lạnh gáy.

"Người đàn ông của tôi tối nay?" Hiểu Thiên nhếch miệng: "Đang đùa à?"

BỘP....

Một cú đấm thẳng vào mặt tên trước mặt, hắn đưa tay ôm lấy mũi, nhíu chặt mày, còn chưa kịp hét lên lên vì đau thì lại nhận thẳng thêm một cú đá bằng chân với sức lực cực lớn ở hạ bộ giữa hai chân.

"Á...." Hắn hét lớn, cúi gập người lại.

Hai tên còn lại thấy cảnh này thì lập tức hoảng hốt, tên cầm vô lăng vội vàng lái xe tạt vào lề đường, tên kia vươn người xuống đưa

tay ra muốn bắt lấy cô.

Nhưng tay hắn chưa kịp vươn xuống dưới thì đã bị một bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo bắt lấy cổ tay, vặn trái. Hắn chỉ kịp hét lớn một tiếng, rồi nghe "choang" - cửa kính ô tô vỡ ra.

Hiểu Thiên cắn răng nhịn đau vì mảnh thủy tinh cắm vào cánh tay, sau đó thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng nhảy ra bên ngoài.

Cả người cô vừa tiếp đất, cô đứng nhìn quanh chọn một hướng chạy, đứng lên để chạy.

BỘP!

Lưng Hiểu Thiên bị đè xuống dí sát với mặt đất, trên đó là một đôi giày da cũ của người đàn ông ngồi phía trước mà cô vừa vặn tay.

Đau! Nhưng cô không thể chú tâm tới tiểu tiết, vì quan trọng hơn là cô phải thoát khỏi đây.

Gồng mình, trên trán cô cơ hồ đã nổi lên gân xanh, mồ hôi và bụi quyện vào nhau, thấm ướt những sợi tóc đen nhánh dính bết vào dương mặt khả ái.

Nghiến răng thật lực, Hiểu Thiên nâng người cao so với mặt đất dù chân của người kia vẫn đang dùng sức đè cô xuống.

"Chát!"

"Muốn trốn hả ranh con? Đâu cố dễ." Lúc này, người đàn ông cầm lái đang đứng trước mặt cô, ngồi xổm xuống, vành mắt hắn đỏ lừ vì những sợi tơ máu nhìn khuôn mặt của cô đang nghiêng sang một bên, đỏ ửng năm hằn ngón tay sưng tấy. Hắn vươn tay, nắm lấy tóc cô, giật mạnh ra sau, ép cô nhìn đối diện với hắn.

"Tao chẳng cần biết mày là ai, nhưng thiếu gia bảo giết mày thì tao sẽ giết mày. Ranh con, mày nghĩ có thể chạy khỏi Tam Tử bọn

tao? Cho dù là Vô Sát ở đây thì cũng chưa chắc đã có thể thoát được khỏi tay bọn này, huống chi mày chỉ là một con bé miệng còn hôi sữa."

Tam Tử?

Miệng cô cong lên chế giễu.

Hóa ra là hắn. Tên khốn!

BỤP! một cú móc tay từ dưới lên, đấm thẳng vào quai hàm của tên trước mặt.

Xoay chân, đá móc, bay người, tiếng gió xé, tiếng hét và cả tiếng bước chân vội vã.

Một cô gái với thân hình mỏng manh đang chạy phía trước, ôm lấy cánh tay bên phải với dòng máu đỏ đang rỉ xuống cánh tay trắng như ngà của cô. Tóc tai đã rối tung, miệng cô thở gấp, cô cứ thế chạy về phía trước mà không biết sẽ đi tới đâu.

Phía đằng sau, ba người đàn ông với tình trạng cũng thảm hại không kém đang đuổi theo.

Tiếng thở gấp tràn ngập trong không khí, mùi máu tanh nồng lẫn vào gió, bay đi khắp mọi nơi. Gió mang theo sự lạnh giá cuốn đi một vài chiếc lá vàng, những cánh hoa cũng theo đà mà rơi xuống, xoay vài vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng chạm đất. Một bàn chân đạp lên, không chút lưu tình mà dẫm nát, để lại một dấu hoa dính chặt vào mặt đường, tan tác.

Bước chân dừng lại.

Hai mắt Hiểu Thiên mang theo hoang mang nhìn về phía trước rồi lại quay đầu nhìn về đằng sau.

Bọn chúng đã đuổi tới sát nơi rồi. Nhưng đi tiếp là vực. Vực thẳm ngun ngút không thấy đáy với cái tên "Valley Die".

Valley Die, cái tên vừa nghe thôi cũng đã hiểu nó mang ý nghĩa gì. Nó chính là biểu tượng của cái chết vĩnh cửu tại New York, một khi rơi xuống mà không có đầy đủ bảo hộ và dụng cụ cần thiết thì vô phương sống sót, đó là những gì người ta nói về Valley Die. Dù cô chưa từng tới đây, nhưng không có nghĩa rằng cô chỉ hy vọng đó là tin đồn, bởi nếu là tin đồn thì hắc đạo cũng sẽ không đặt một lớp bảo vệ xung quanh để mọi người bình thường có thể không nhìn thấy mà không bước tới nơi này.

Có điều, cô lại đi tới đây, hàng rào bảo vệ kia hẳn là đã bị hắn phá để chuẩn bị cho cái chết của cô.

Hắn cẩn thận đến mức nghĩ rằng Tam Tử có thể giết được cô mà vẫn giăng sẵn bẫy này. Thật không hổ danh...

"Sao vậy? Không chạy tiếp sao?" Một tên cười khẩy, nhấc chân chầm chậm bước lên phía trước, ý định muốn tiếp cận Hiểu Thiên.

Dù sao nhảy xuống cũng chỉ có chết, nhưng đã được lệnh là giết, nên hắn nhất định phải làm tròn nhiệm vụ đã nhận. "Sống thấy người, chết thấy xác" như vậy mới có thể an tâm.

Một bước...

Hai bước...

Hiểu Thiên cắn môi, chân vô thức bước về phía sau!

Một mình cô không thể thay đổi vòng quay của vận mệnh, nhưng cô sẽ không để vận mệnh của mình bị định đoạt bởi kẻ khác.

Vút...

Cả người Hiểu Thiên ngã xuống, thân hình thanh mảnh theo đà rơi xuống vực sâu. Gió thổi tung làn tóc dài của cô bay lên, mềm mại uốn lượn như những sợi tơ lụa, mồ hôi, những tia máu cũng bay lên không trung, trước mắt cô, sau đó nhanh chóng mất hút, chỉ còn lại sự lạnh lẽo, sương mù và âm thanh ù ù tràn đầy trong đại não.

Bên tai cô là tiếng gió, trên mặt cô là sương lạnh, trong đầu cô là một mảnh hỗn độn. Âm thanh xung quanh thưa dần, mất hẳn. Cô chìm vào vô thức khi vẫn còn đang rơi tự do trên không trung.

Một giọt chất lỏng bên khoé mắt rơi ra, bay lên cao, rồi lại như vương vấn mà rơi xuống má cô, dù trong vô thức nhưng cô vẫn cảm nhận được sự giá buốt, lạnh đến thấu tâm can!

08:52 17/9/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 69: Dạ

Na: có ai quên Na chưa? Huhu... các bạn dạo này bơ Na quá làm Na buồn.

*****

Hàng lông mi dài cong như cánh bướm khẽ động đậy trong gió.

Mái tóc dài suôn mượt chảy dài từ trên gối xuống đất.

Ngón tay của người đang nằm trên giường khẽ cử động. Mi mắt mở ra, để lộ một đôi mắt xanh lam sắc sảo mà mênh mông như màu của đại dương.

Cô đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Một căn phòng nhỏ, xung quanh giường là những tấm mành che đang bay phất phới, nhẹ nhàng mà phiêu dật theo làn gió.

"Cô đã tỉnh?"

Một giọng nói từ đâu vang vọng tới làm cho người đang nằm trên giường khẽ giật mình liếc mắt sang bên, lập tức nhìn thấy một thân hình cao lớn đang bước tới.

"Anh là ai? Tôi đang ở đâu?"

"Tôi là người nhặt được cô trong tình trạng mê man..."

"Tôi bất tỉnh sao? Lúc nào?"

"Ba tháng trước, tối hôm đó tôi đang đi dạo bên bờ biển thì thấy cô dạt vào bờ. Lúc đó còn tưởng cô là quái vật biển nên suýt nữa thì..." Nói đến đây, người đàn ông kia cười cười, sờ sờ chóp mũi ngại ngùng.

"Tôi trôi trên bờ biển? Tại sao vậy?" Vẻ mặt của cô ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt.

"Cô không còn nhớ chút gì sao?"

Cô mím nhẹ cánh môi, lắc đầu.

Người đàn ông trước mặt hơi nhíu mày nhìn cô một chút rồi mỉm cười: "Không sao, cứ từ từ rồi sẽ nhớ ra. Cô còn nhớ mình tên là gì không?"

Lắc đầu.

Suy nghĩ một chút, anh ta nói: "Tôi tìm thấy cô vào buổi tối, vậy từ nay tôi sẽ gọi cô là Dạ. Được không?"

"Dạ?" Cô lẩm bẩm cái tên vừa rồi trong miệng, sau đó nở nụ cười sáng rỡ: "Hay lắm. Tôi thích cái tên này."

"Cô thích là được rồi. Tôi tên là..." Ngừng một chút, anh ta nói: "Cứ gọi tôi là Jeams."

"Vâng, James." Cô nói xong, hướng về phía anh ta nở nụ cười xinh đẹp.

James ho khan một tiếng, đứng dậy nói: "Mau dậy ăn cơm đi, tôi vừa nấu xong bữa tối."

"Cơm?" Chần chừ nhìn dáng vẻ của người đàn ông đang khựng lại, Dạ tròn xoe đôi mắt xanh biếc nhìn anh: "Là gì?"

James: "..."

Sau khi ăn thứ được gọi là "cơm" thì Dạ rất thỏa mãn leo lên giường nằm ngủ.

"Đợi một chút."

Cô dừng tay lại, ngước mắt nhìn James, chớp chớp: "Sao vậy?"

"Có muốn đi dạo một chút không?"

Gật đầu.

***

Trên bờ biển vắng, chỉ có một vài ánh đèn le lói bên ngòi khơi xa, qung quanh là tiếng sóng nước tràn lên bờ, rì rào rì rào hòa cùng với làn gió nhẹ phảng phất.

James và Dạ đang ngồi trên bãi cát rộng mênh mông mà không có một bóng người nào.

Dạ nhìn sang James, anh đang đưa đôi mắt hướng ra phía biển, gương mặt anh nhìn nghiêng rất đẹp. Từng đường nét lạnh lùng sắc cạnh được ánh đèn vàng chiếu rọi càng tạo nên thập phần quyến rũ mị hoặc.

"James thật đẹp." Cô thì thầm. Dù giọng nói rất nhỏ nhưng câu nói của cô đã lọt vào tai anh.

James quay mặt, anh khẽ mỉm cười: "Tôi xấu lắm. Đừng tin những gì mắt em thấy, mà hãy đánh giá bằng cái này."

Bàn tay của anh đặt lên lồng ngực rộng lớn sau lớp áo sơ mi trắng tinh. Anh lúc này trông càng đẹp, đẹp tựa hồ như một thiên sứ không vướng bụi trần.

Dạ cầm lấy tay anh, ngón tay của James thon dài đẹp đẽ, cứ như anh sinh ra vốn dĩ là để giành hết mọi cái đẹp của nhân gian. Thế nhưng đầu ngón tay anh chai sạn, lòng bàn tay anh cũng chai sạn.

"Anh chắc đã trải qua quá khứ rất cực khổ."

James thất thần, sau đó như giật mình rụt tay về. Ánh mắt hiện lên ý cười mà lại tỏa ra nét bi thương.

Dạ cảm thấy James là một người rất thần bí, những cũng rất cô độc. Cô thấy mình nên đưa anh ra khỏi đó, ra khỏi nỗi ám ảnh không thể dứt của quá khứ.

Cô rướn người lên, cánh môi đỏ mọng chạm vào má James: "Em sẽ giúp anh tìm lại bản thân. Giúp anh thoát khỏi quá khứ."

Sau một khắc như trống rỗng, James mới nhận ra mình vừa bị cô cưỡng hôn, anh đỏ mặt, lúc quay lại định mắng cô thì thân ảnh nhỏ nhắn bên cạnh đã đứng dậy đi về phía xa.

Anh đuổi theo, nhưng lúc sắp đuổi kịp cô thì từ đằng sau có tiếng xì xầm.

"Ê... Anh ấy giống James quá."

"Không phải đâu... à không, giống thật."

"Đúng vậy, nhìn đi. Tóc vàng, da trắng, body chuẩn đó không thể ai khác được."

"ÔI MẸ ƠI... chữ kí... sổ đâu... ôi bút đâu... idol của tôi..."

Trong lúc giọng nói của những người kia đang rối loạn, James cầm lấy tay cô gái đang bước đi trước mặt. Thì thầm bên tai cô: "Đừng thắc mắc, chạy thôi."

Dạ rất nhanh trí, dường như bắt kịp ý của anh rất nhanh, khi bước chân của anh chỉ vừa mới nhấc lên thì chân cô đã chạy xong môt bước, tay cô nắm chặt lấy tay anh, thật chặt, thật ấm. Sau một giây ngạc nhiên thì anh nở nụ cười, chạy theo sau cô.

Trên bờ biển, một màn rượt đuổi diễn ra trong đêm vắng.

Cảm giác bình yên và ấm áp này...

...Thật hạnh phúc!

Nếu tim anh lỡ đập sai một nhịp, nếu như anh lỡ yêu cô thì có sao không?

Sẽ không sao cả.

Anh sẽ đem tất cả của mình...

...giao hết cho cô.

***

NewYork, Mỹ.

RẦM!!!

"Sao vẫn chưa tìm ra? Hả" Giọng nói của Mạc Thuần Uy hét lớn, vẻ mặt của anh đang vô cùng tức giận. Đã ba tháng trôi qua, từ lúc giúp Ninh Kiến Thần cứu được người phụ nữ của hắn xong thì anh nhận được điện thoại báo Hiểu Thiên mất tích. Anh đã lên trên máy bay riêng mà một mạch bay thẳng về Mạc gia.

Thế nhưng từ lúc đó tới giờ là đã ba tháng, anh vẫn chưa thể tìm ra nổi tung tích của cô.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Trong vòng mười ngày nữa nhất định phải đưa được thông tin của cô ấy về đây. Rõ chưa?"

"VÂNG!" Ưu Vệ và Lục Mộ Ca cúi đầu sau đó nhanh chóng xoay người đi ra khỏi cửa.

Cánh cửa được đóng lại, một tiếng "cạch" vang lên cũng chính là lúc sau cánh cửa có một nụ cười ma quái hiện ra.

Sống phải thấy người? Chết phải thấy xác sao?

Chỉ sợ là xác này đã không còn một mảnh vụn nào rồi.

11:27 28/9/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 70: Thuận Theo Tự Nhiên

Mạc Thuần Uy ngồi trước bàn làm việc, nghe thấy tiếng đống cửa thì anh dựa hẳn lưng ra phía sau. Nắm tay anh siết chặt, hai mắt nhắm lại.

Tim anh thắt lại. Lồng ngực nhói lên khó chịu.

Hiểu Thiên. Xin em... đừng xảy ra chuyện gì.

Trong một góc tối sau tảng đá, tiếng thở dốc xen lẫn sóng biển. Có hai dáng người đang ngồi xuống bờ cát, lưng tựa vào tảng đá lớn phía sau lưng, bên tai vẫn nghe văng vẳng tiếng nhốn nháo.

"Đâu rồi..."

"Tìm thử xem, mới chạy qua đây mà."

"Trời ơi idol của tôi. Sao lại có thể gặp được anh thế này..."

"Anh ấy đâu rồi... kiếm đi..."

Âm thanh hỗn loạn ngày một xa, Jeams nhìn Dạ đang thở dốc bên cạnh mình, đôi con ngươi xanh lam long lanh, gò má ửng hồng xinh đẹp, bàn tay anh vẫn đang nắm lấy tay cô, khoé môi anh khẽ cười rồi siết chặt tay hơn một chút.

Cảm giác này...

...thích quá!

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Dạ rất ấm được tay anh lành lạnh cầm lấy, hai cảm giác ấm lạnh trái ngược hoà lẫn vào nhau, quyện lại, trong khoảnh khắc đáy mắt Jeams hiện lên tia hạnh phúc, đôi môi cũng hiện lên nét vui sướng trẻ con.

Dạ vẫn đang dáo dác ngó xung quanh, khi xác định là không còn ai nữa thì mới thở phào một hơi.

Lúc này cô mới nhận ra tay cô đang nằm trong tay anh. Vội vàng rụt tay về, ấp a ấp úng đỏ mặt không biết nói gì.

Có chút hụt hẫng nhưng Jeams nhìn cô nở nụ cười. Anh đưa tay lên xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Về nhà thôi."

Về đến nhà, trong ngôi biệt thự to lớn năмg vững chãi trên hòn đảo tách biệt với đất liền.

Jeams đứng trước cửa sổ kính sát đất, trên người là một bộ quần áo ngủ kiểu dáng yukata Nhật Bản được biến tấu cách điệu với chất liệu vải mềm mại. Mái tóc anh đen nhánh bay bay theo từng đợt gió thoảng vào trong phòng.

"Sao trên đảo này lại có người lạ?"

Sau câu hỏi của anh, từ đầu dây bên kia điện thoại, một giọng nam hơi hốt hoảng truyền đến: "Tôi xin lỗi thiếu gia, là do tôi bất cẩn."

"Ừm, không có lần sau."

"Vâng!"

"Liên lạc với Mạc gia chưa?"

"Vâng rồi ạ, nhưng Mạc Thuần Uy nói là Mạc gia hiện không tiếp nhận bất cứ dự án hay gì hết. Tạm ngưng mọi hoạt động một thời gian."

"Như vậy chẳng phải sẽ rất hỗn loạn sao? Có khi còn khiến cho các bè phái đối nghịch với Mạc gia nhân cơ hội này mà liên kết với nhau để triệt để bọn họ?"

"Vâng đúng là như vậy. Theo tình báo thì gần đây bọn họ dường như cũng đã có hành động bất thường rồi."

Ngẫm nghĩ một lát, Jeams nhíu mày hỏi: "Có biết lý do không?"

"Tôi đã tìm hiểu nhưng không thể có được chút thông tin nào."

"Vậy à? Cố liên lạc với Mạc Thuần Uy hoặc thân cận bên cạnh hắn đi, dự án lần này cần phải có Mạc gia nhúng tay vào mới được."

Jeams tắt điện thoại, bóng hình anh đứng dưới ánh trăng, hoà quyện vào không gian mà tạo nên một khung cảnh tuyệt mỹ tựa như mỹ cảnh trong các thần thoại.

Anh ngước mắt nhìn lên cao, bóng trăng vằng vặc như thế, anh ghét nó như thế nhưng hôm nay ngay cả nó anh cũng thấy đẹp đến lạ thường.

Ngón tay anh đưa lên trước mặt, nắm lại nắm tay.

Hơi ấm của tay cô dường như vẫn còn ở đây. Jeams đưa nắm tay tới trước miệng, đặt lên tay mình một nụ hôn.

Đêm hôm nay, có chất chứa hạnh phúc của ai đó.

Buổi sáng

Dạ dậy sớm, dường như đó đã là thói quen. Cô bước vào nhà tắm, loay hoay nhìn xung quanh, nhìn mãi cũng không biết mình đang tìm cái gì.

"Em đang làm gì vậy?"

Lắc đầu

"Em không biết. Em muốn vào tắm, nhưng lại không biết mình đang cần gì. Dường như là có gì đó, thiếu một cái gì đó."

Khuôn mặt của Jeams hơi cứng ngắc. Anh khẽ cười:

"Em tìm gì nào? Sữa tắm hay là..."

"Đúng rồi! Là sữa tắm!"

Jeams còn chưa nói xong liền bị cô cắt ngang. Nhìn vẻ mặt vui sướng của cô làm anh có chút hụt hẫng.

Sau đó rất nhanh chóng lại nở nụ cười hiền từ, ấm áp.

"Jeams à, hình như ở đây không có sữa tắm hương hoa linh lan đúng không? Em thích mùi của hoa linh lan." Dạ nhìn qua góc phòng có một giá gỗ để đặt các loại sữa tắm, sữa rửa mặt, dưỡng da, nước hoa hồng... rồi quay sang nhìn Jeams nói.

Cái giá gỗ và đống mỹ phẩm đó là hôm qua anh vừa lệnh cho trợ lý của mình đặt gấp để Dạ được thoải mái.

Thế nhưng trong số hàng chục loại sữa tắm mà anh mua về, lại thiếu hương hoa linh lan của cô mất rồi.

Jeams cười.

Mọi chuyện hãy cứ để thuận theo tự nhiên vậy.

*** 5/10/2017***

Góc tự kỷ

Na: Uy ca, em có ý kiến này anh xem sao nhé?

MTU: *liếc* Nói.

Na: *vặn vẹo* à khụ... em thay Jeams làm nam chính nha?!

MTU: *Cúi đầu tiếp tục đọc sách* Nếu Hiểu Thiên muốn thì tôi... *ngừng một lát* sẽ chúc phúc cho cô ấy. *mỉm cười*

Na: (ai nha... nhìn anh như thế này sao em nỡ) *khóc ròng*

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 71: Sang Italia

Mưa

Từng hạt nước xiên xiên theo hướng gió đập vào ô cửa kính tạo thành những vệt chảy dài

Hơi nước bám lên mặt trong của cửa kính rồi lại từ từ tan biến, hoá thành hư vô

Gió cũng trốn tránh những hạt mưa mà chen lấn lùa vào phòng qua kẽ hở nhỏ giữa hai cánh cửa đang khép chặt, thổi bay phất phới tấm rèm cửa mỏng manh.

Dạ ngồi trên giường, hướng mắt ra bên ngoài, chăm chú vào những vệt mưa đang chảy dọc xuống trên tấm kính.

Cô ghét mưa.

Ngồi cuộn mình lại trong góc giường, đặt cằm mình vào giữa hai đầu gối đang co lại, ánh mắt cô đượm thẫm một nỗi buồn.

Cô không biết mình bị làm sao, nhưng vừa rồi cô mơ, cô nằm mơ thấy trời đang mưa, những giọt mưa đỏ thẫm như màu của máu, mang theo mùi linh lan ngào ngạt trút xuống nhân gian.

Trong cơn mưa đó có một bàn tay từ trong bóng tối đưa ra trước mặt cô, bàn tay to lớn, ngón tay thon dài, cô muốn nhìn rõ mặt người kia nhưng không thể. Cô càng chạy về phía trước, người kia càng chìm dần vào bóng tối. Chỉ thấy bạc môi của hắn mấp máy.

Hắn nói rất nhiều, nhưng nói gì cô nghe không rõ. Cô chỉ biết đôi môi kia, cử chỉ kia, cả dáng người kia, từng chút từng chút đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến cho cô hít thở không thông.

Sau đó hắn đã nói gì?

Anh đợi em?

Biến mất rồi. Cô vươn tay, nước mắt cô ướt nhòe khoé mắt muốn nắm lấy người đàn ông đó nhưng cái cô nắm được chỉ là khoảng bóng tối hư vô.

Dạ ngồi đó, cúi đầu xuống chôn mặt mình giữa hai đầu gối. Đầu óc cô lúc này hỗn loạn.

Jeams nói cô mất đi trí nhớ, cô cũng đang cố gắng để lấy lại. Nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì bức tường ngăn cản vô hình lại càng trở nên to lớn bấy nhiêu.

Đôi bàn chân của Dạ bước xuống giường, làn da trắng muốt trong đêm tối càng đối lập, dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt màu vàng lại dường như là trong suốt khiến người khác nhìn thấy đều xuất hiện một loại cảm giác muốn ôm lấy, che chở. James cũng không ngoại lệ.

Anh đưa tay ôm lấy Dạ từ phía sau, cằm anh chôn tại hõm gáy của cô, giọng anh cất lên trầm thấp.

"Dạ, sao giờ này em còn chưa ngủ?""

Dù có chút giật mình nhưng Dạ rất nhanh trả lời: "Em nằm mơ."

"Mơ? Em thấy gì?"

"Bóng tối..."

"..."

"...và cả đau lòng."

Ở một nơi khác...

"Vẫn chưa tìm thấy sao?" Mạc Thuần Uy dựa lưng vào ghế, ngón tay đưa lên day day huyệt thái dương.

Đã hơn ba tháng nay anh đều lật từng gốc cây ngọn cỏ, nhưng vẫn không thấy tung tích của cô. Một chút cũng không.

Làm sao có thể như vậy được?

Mạc Thuần Uy phất phát tay. Ưu Vệ và Lục Mộ Ca hiểu ý liền cúi đầu đi ra ngoài. Bỏ lại một mình Mạc Thuần Uy còn trong phòng.

Anh mở mắt ra, hai mắt sắc dài đã mất đi sự sắc bén mà thay vào đó là mệt mỏi cùng cực.

Anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài, mưa.

Anh đứng dậy, mở cửa sổ ra. Mưa tạt vào mặt, buốt lạnh.

Gió thổi từng cơn tán loạn những tập tài liệu trên bàn làm việc.

Mây trên trời âm u, rơi xuống những hạt nước trong suốt. Hiểu Thiên ghét mưa, không biết cô ấy bây giờ ra sao rồi.

Cầm lấy áo khoác gió màu đen, mặc vào. Mạc Thuần Uy đi về phía cửa lớn, quản gia cùng hầu nữ dã ở sẵn ở đó, cúi chào anh bước vào bên trong xe.

Chiếc xe đen bóng sang trọng nổ máy, sau đó lăn bánh chạy đi, để lại một vệt nước tung tóe.

"Lão đại đi đâu vậy? Sao không cho chúng ta đi cùng?" Ưu Vệ hỏi.

"Không nhìn thấy lão đại cầm theo tập tài liệu?" Lục Mộ Ca đứng cạnh trả lời.

"Nhưng lâu nay lão đại dẹp hết chuyện giang hồ, có thèm liên lạc gì với ai nữa đâu." Mắt Ưu Vệ vẫn nhìn vào chiếc xe đang lao đi phía xa chỉ còn lại một chấm đen.

"Là James. Đại gia tộc James của Italia đấy." Lục Mộ Ca cũng đang hướng mắt về nơi chiếc xe vừa khuất bóng, không động đậy.

"James sao? Là cậu quý tử độc tôn không thèm dòm ngó tới gia tộc mà chỉ một mực đi theo ham muốn của bản thân là tham gia vào giới giải trí đó hả?"

"Là hắn, là hắn đấy..."

***

Bước chân xuống máy bay

Sân bay rộng lớn với số lượng người tấp nập chen chúc nhau đến ngẹt thở. Tựa như ô xi trong không khí đều bị số lượng người đang có mặt ở đây cướp đi hết.

Mạc Thuần Uy nhìn quanh, sau đó bước nhanh ra phía cửa. Ở trước cửa đã có người đứng chờ sẵn đang mở cửa xe mời anh ngồi vào.

ANh đi lại, nói chuyện với người tài xeeskia bằng tiếng Ý: "Anh về đi, tôi sẽ tự lái xe."

"Nhưng..." Còn định nói gì thêm, nhưng bắt gặp ánh mắt sắc như dao của anh, người tài xế liền cúi đầu nghe theo.

Anh không nói thêm gì, đi them vài bước thì có người chạy tới, đưa chìa khóa cho anh, nhận lấy chìa khóa xe, anh ngồi vào lái, chạy xe đi hòa vào biển người.

Chỉ là, xe của anh vừa chạy đi thì có một chiếc xe lập tức dừng lại. Người ngồi trong xe không bước xuống mà chỉ hơi hé cánh cửa kính. Người tài xế vừa nãy liền chạy tới, cúi người nói.

"Thưa thiếu gia, tôi đã không đón được Mạc..."

Đưa tay lên biểu thị sự m lặng.

"Tôi biết rồi." Quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi bên cạnh: "Dạ, tạm thời em ngồi xe của ông Lý, anh có chút việc cần phải giải quyết."

Người phụ nữ nhìn anh, trong mắt lam có tia khẩn trương, nói: "Em hiểu rồi."

Không hiểu sao, vừa rồi cô lại có một cảm giác quen thuộc, vô cùng quen thuộc. Nhưng khi cô nhìn xung quanh thì không thấy một ai. Chỉ là... cô dường như đã bỏ sót điều gì đó... rất quan trọng.

1:50 18/10/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 72: Lướt Qua

Trên con đường tấp nập, đại lộ rộng lớn chỉ toàn là những gương mặt xa lạ.

Mạc Thuần Uy đặt một tay trên vô lăng, một tay chống lên cánh cửa mà nghiêng đầu tựa vào. Ánh mắt nhìn thẳng nhưng lại mông lung không có điểm xác định.

Trong đầu anh hiện tại, chỉ toàn là Hiểu Thiên. Anh nhớ tới lần đầu gặp cô sau bao nhiêu năm tìm kiếm, cô nhìn anh bằng ánh mắt chứa đầy sát khí. Anh nhớ tới lúc cô cố gắng nắm bắt suy nghĩ của mình và chứng tỏ bản thân qua vụ án của FBI kia. Nhớ cả lúc cô thôi miên anh để đi cứu Huyền Dao. Dáng vẻ mê người của cô lúc nằm dưới thân anh, và tưởng tượng ra cả lúc cô sợ hãi dưới trời mưa nhìn màu đỏ của máu Lý gia đổ thành sông.

Nắm tay anh siết chặt, bạc môi khẽ mím lại.

Là do anh. Tất cả là vì anh đã ngu ngốc đi cướp lấy chiếc vương miện kia mà không nghĩ tới hậu quả.

Nếu như không nông nổi như vậy thì Lý gia đã bình yên vô sự. Nếu như không lấy cắp chiếc vương miện thì Hiểu Thiên giờ vẫn sẽ là một nàng công chúa cao cao tại thượng, vẫn sẽ là một đoá hoa anh túc xinh đẹp kiêu ngạo khiến vạn kẻ mê.

Anh biết bản thân không xứng với cô. Anh cũng biết sự thật này lại càng là bức tường chắn ngang giữa hai người.

Vậy nên từ lần đầu gặp, anh đã không dám nói hết, anh đã đè nén bản thân coi cô như xa lạ.

Vậy nên anh chọn cách im lặng, chọn cách bảo vệ cô trong âm thầm.

Anh biết anh và cô chỉ như hai đường thẳng song song, nhìn thấy đó, yêu đó, nhưng mãi không chung đường.

Nhưng tình yêu là thứ khiến cho con người trở nên ngu ngốc. Là anh trong vô thức lại muốn cô nhớ về mình, cho phép tính ích kỷ của mình lấn áp hết mọi suy nghĩ mà để yên cho Ngân Kính bày trò. Anh tự lừa dối bản thân rằng mọi việc là do Ngân Kính, cô lấy lại được trí nhớ là nằm ngoại dự đoán của anh. Anh tự lừa gạt mình bằng suy nghĩ, cô nhớ lại là do ý trời. Là ông trời hiểu được tình cảm của anh dành cho cô nên sắp đặt như vậy.

Nhưng anh sai rồi.

Một lần nữa anh lại khiến cuộc đời cô gặp biến cố.

Trong mớ suy nghĩ hỗn độn không ngừng hiện lên hình ảnh nhỏ nhắn của Hiểu Thiên, âm thanh trong veo mà nhẹ nhàng như làn nước mùa thu của Hiểu Thiên.

Làm sao đây?

Tim anh đang thắt lại.

Vừa rồi khi đầu anh chợt lướt qua suy nghĩ rằng "nếu như Hiểu Thiên xảy ra chuyện..." thì toàn thân anh liền đông cứng, tựa hồ như máu toàn thân cũng ngừng lưu thông, tâm can ngừng hoạt động.

Gió từ bên ngoài bay vào bên trong, thổi bay từng sợi tóc đen nhánh, hàng lông mày rậm anh khí nhíu lại.

Mạc Thuần Uy...

Lão đại của hắc đạo...

Danh chấn bốn phương...

Lãnh mặc uy nghiêm...

Vậy nhưng lại chỉ là một tên đàn ông yêu đuối. Yếu đuối đến mức... hiện giờ khoé mắt của anh đang đong đầy một loại chất lỏng trong suốt, dưới ánh dương tịch mịch sau cơn mưa chuyển mùa của bầu trời Italia tự động rơi xuống, lăn dài trên gương mặt tuấn mỹ.

Hiểu Thiên, chỉ xin em đừng xảy ra chuyện gì. Chỉ cần em bình an vô sự, dù tay phải nhuốm máu của ác quỷ hay thánh thần thì anh cũng sẽ làm.

Dòng suy nghĩ cứ rối loạn trong đầu, bỗng có một chiếc xe lướt qua với hướng ngược chiều với anh ở làn đường bên kia, cửa sổ xe phía sau mở một nửa, lộ ra khuôn mặt thanh tú cùng đôi mâu màu xanh lam.

Đó là Hiểu Thiên!

Chính là đôi mắt đó, chính là khuôn mặt đó, là Hiểu Thiên mà anh đang tìm kiếm.

Mạc Thuần Uy gọi lớn: "HIỂU THIÊN?"

Nhưng chiếc xe kia đã đi khuất khỏi tầm mắt của anh, chỉ còn có thể nhìn qua gương chiếu hậu. Anh vội vàng quay đầu xe, vội vàng đến mức quên mất rằng đây là đường cao tốc, anh còn chưa kịp quay đầu xe thì tiếng còi đã vang vọng cả một đoạn đường dài. Đầu óc anh đã nhận ra sai lầm nhưng tốc độ điều khiển của cánh tay không kịp.

RẦMMMMMM.....

CHOANGGGG....

Tiếng còi xe kéo dài cả một con đường.

Mạc Thuần Uy chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt, sau đó lan dần đến lòng bàn tay, trong khoảnh khắc, toàn thân tê cứng, buốt đến tận nơi lồng ngực, máu cũng tựa hồ như ngưng đọng không còn lưu chuyển nữa.

Ý thức dần mất đi, hai mắt mờ dần đi. TRước khi ngất đi, môi anh vẫn mấp máy ra hai chữ: "Hiểu Thiên."

Ngồi ở hàng ghế sau, Dạ đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Làn gió lùa vào má cô, có chút lạnh, thổi bay làn tóc dài đen mượt như tơ lụa, không biết là gió hay bụi bay vào mắt, mà cô lại rơi xuống một giọt nước mắt, chạm tới môi, mặn chát!

20:19 21/10/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 73: Chạm Ánh Mắt

Không biết các bạn có để ý chưa . Nhưng Na đã xoá chữ HE ở phần giới thiệu truyện rồi. Hiện tại Na chưa xác định là sẽ có kết như thế nào . Nói chung là hiện tại bản thân Na cũng đang hoang mang. 😳

****

Dạ đưa ngón tay lên lau đi nước mắt. Nhưng dòng nước trong suốt dưới ánh nắng nhàn nhạt lại càng thêm phần long lanh rơi xuống, ướt đẫm cả khuôn mặt cô.

Lồng ngực cô không tự chủ được mà nhói lên, buồng phổi căng cứng không thể hô hấp nổi, tựa như không khí bên trong đã bị cạn kiệt.

"Quay xe lại." Cô nói.

Chiếc xe quay đầu đi về con đường cũ. Dạ đưa mắt nhìn xung quang, cô đang tìm kiếm một thứ gì đó mà ngay cả chính cô cũng không rõ. Chỉ là ở phía bên kia đường sao lại đông người như vậy? Có cả xe cấp cứu và tiếng còi xe cảnh sát nối tiếp nhau réo vang.

Qua cửa kính xe đang mở ra, đôi lam ngọc của cô in rõ một gương mặt dính đầy máu đang được các cô gái mặc đồng phục trắng cẩn thận nâng lên trên chiếc giường kéo..

Khuôn mặt người đàn ông đó trắng bệch, đôi môi tím tái như thể máu toàn thân đều đã bị rút cạn.

Reng reng reng...

"Alo..." Dạ bắt máy, tiêu điểm của sự chú ý đã rời khỏi đám đông.

"Dạ? Em đang ở đâu?"

NGhe trong giọng nói của James có vẻ khẩn trương, linh cảm nói cho cô biết là có điều gì đó không ổn. Cô không nhanh không chậm hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Ừ... em quay về biệt thự đi. Cố chút chuyện."

"Được rồi." Nói xong Dạ tắt máy, cô hướng ánh mắt về phía tài xế phía trước bảo ông ta quay về biệt thự. Hướng quay về biệt thự cũng chính là hướng mà chiếc xe đang đi nên trong tích tắc, cô lướt ngang qua đám đông với người đàn ông đầy máu kia.

Đôi lam ngọc của Dạ không có lý do vẫn nhìn vào gương mặt đó của người đàn ông, bởi vì...

...anh ta cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy đó, nhìn vào cô tựa như trên đời này không có bất cứ gì khác tồn tại ngoài cô. Cái nhìn của anh ta khiến cho lồng ngực cô thoáng chốc không hiểu sao lại căng cứng khó chịu.

Cô cố lảng tránh đi cái nhìn đó bằng cách nhắm mắt lại, đóng cửa sổ xe.

Chiếc xe chạy qua...

... mất dấu!

Chỉ còn không khí bức bối trong xe. Bàn tay cô siết chặt thành nắm đấm, đặt lên ngực trái: "Đau quá." Cô nói, đáy mắt nổi lên tia mất mát.

"Tiểu thư, cô có sao không? Trông sắc mặt cô không được khỏe." Tài xế hơi hoảng sợ khi nhìn thấy mặt cô trắng bệch.

"Tôi không sao."

Xe chạy băng băng qua những con đường lớn, cảnh vật hai bên đường như làn nước trôi vụt qua tầm mắt, nhanh chóng biến mất mà không để lại dấu vết gì. Trong đầu cô hiện tại chỉ còn in rõ cái hình ảnh vừa rồi. Người đàn ông đó nhìn cô, thẳng vào nơi sâu nhất trong mắt cô nhưu muốn truyền đạt ý gì đó. Đôi môi của anh ta mỏng, đường vân môi nứt nẻ rõ nét vì những vệt máu chảy xuống đã khô lại. Môi anh ta mấp máy...

Nhưng là nói gì?

Đầu lại nhói đau, Dạ ôm lấy đầu mình, rồi khẽ buông lỏng bản thân một chút, tựa lưng vào thành ghế, lim dim mắt.

Mặc kệ đi, đó có thể là do cô quá nhạy cảm thôi.

Sau khi ngủ một giấc thì âm thanh trầm ấm bên tai làm cô tỉnh dậy. Dạ mở mắt, khuôn mặt của James ngay sát mặt cô, sát đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả lên mặt mình, sát đến mức cô có thể nhìn thấy đỉnh mũi hai người gần như đang chạm vào nhau.

Dạ vội vàng né tránh, cô giả vờ đáng mắt đi chỗ khác. JAMES luôn như vậy, luôn khiến cô cảm thấy khó xử.

James rất tốt, tốt đến mức khiến cho cô tự cảm thấy mình thật xấu xa. NHưng cô không thể, cô vẫn đang tìm kiếm thứ gì đó, có gì đó vẫn chưa đủ...

NHưng lần này không như vậy, bàn tay to lớn của James nắm lấy cằm nhỏ của cô mà kéo về, ép cô phải đối diện với anh, sau đó chưa đợi cô kịp chuẩn bị mà đã đặt lên môi cô một nụ hôn.

Dạ vùng vẫy, đẩy James ra, nhưng cô còn chưa kịp làm điều đó thì anh đã buông tha cho môi cô, sau đó không nói gì mà quay đầu đi thẳng lên lầu.

Nụ hôn vừa rồi của James nhẹ nhàng, như chuồn chuồn lướt qua vậy. Cô ngồi đó, vẫn ngây người như phỗng, ngón tay bất giác đưa lên môi... nơi này vẫn còn lưu lại một chút hơi ấm. Nhưng nụ hôn này là sao? Coohoafn toàn không hiểu.

Ở trên lầu hai, nơi góc rẽ hành lang có một đôi mắt sắc đang chăm chú nhìn cô, như là phản xạ tự nhiên Dạ liếc mắt nhìn, nhưng ở đó không có một ai.

Có lẽ cô đã nhầm.

"Điều tra đúng chứ?"

"Vâng thiếu gia, Dạ tiểu thư chính là người phụ nữ mà Mạc Thuần Uy đang tìm kiếm bấy lâu."

"Vẫn chưa ai biết chuyện này đúng không?" James cuộn tròn tập tài liệu trong tay lại: "Tiêu hủy hết bằng chứng đi."

Dứt lời, James quay người bước đi về phòng mình, đôi mắt lóe lên tia sáng.

Dạ là cửa anh. người phụ nữ của anh... sẽ không ai được đụng tới!

21:27 2/11/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 74: Nhất Định Cứu Được

Bóng tối bao vây lấy, toàn thân anh lạnh toát. Anh đang tìm kiếm một chút ánh sáng, ở đây tối quá.

Mạc Thuần Uy đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì. Đây là đâu? Sao lại tối đen mà lại chỉ có mình anh? Rõ ràng vừa rồi anh đã thấy Hiểu Thiên.

Cô đã nhìn anh. Nhưng ánh mắt đó lại xa lạ đến khó tin.

Lẽ nào anh đã nhầm?

Không khí bỗng trở nên buốt giá, anh co lại hai vai. Bên tai vang vọng những tiếng lạch cạch kim loại của dao kéo đụng vào nhau.

"Kéo."

"Truyền thêm máu."

"Bác sĩ, loại máu này trong kho đã hết, phải làm sao bây giờ?"

"Tìm gấp."

"Bác sĩ, nhịp tim đang giảm."

"Sốc điện. Chuẩn bị sốc điện."

Bọn họ đang nói gì vậy? Sao anh chỉ nghe thấy âm thanh mà không nhìn thấy gì hết?

À nhớ rồi. Anh vừa bị đụng xe.

Có vẻ như tình hình của anh đang nguy kịch nhỉ? Nhưng mà không sao đâu, anh vẫn còn phải đi tìm Hiểu Thiên nữa. Cô đã nhìn anh, có nghĩa là cô đang chờ anh. Anh không thể để cô chờ lâu được. Người ta nói rồi, phụ nữ rất dễ nản lòng, nếu chờ một chiếc BMW mà lâu quá lâu quá chưa thấy tới thì họ rất dễ sẽ bắt đại một chiếc xe taxi khác để đi.

Vậy nên phải ngủ lấy sức đã. Lấy sức để tìm lại Hiểu Thiên và để cô không nản lòng mà ngồi nhầm taxi được.

"Tất cả tránh ra. CÚT!"

"Bác sĩ Lân, chúng tôi đã cố ngăn cản nhưng chàng trai này một mực xông vào..."

"Các ngươi im miệng!"

Ủa? Cãi nhau à? Này này, các người đang cấp cứu cho tôi đấy, lỡ xảy ra mệnh hệ gì thì sao hả?

Nhưng mà giọng nói vừa rồi quen quá.

"Dĩnh Kỳ, cậu đến thật đúng lúc."

"Đưa găng tay cho tôi. Lập tức phổ biến lại tình trạng của lão đại."

"Lão đại à, anh có nghe tôi nói không?"

Có nghe nhưng không trả lời được. Mà gọi tôi có chuyện gì?

"Lão đại yên tâm, có Hắc Y tôi ở đây thì mạng sống của lão đại sẽ an toàn."

Tôi tin cậu mà.

"Dù cho lão đại có mất tay cụt chân, dù có thành người thực vật cả đời thì tôi vẫn sẽ giữ lại bộ não cho anh."

Dĩnh Kỳ à, cảm ơn cậu. Nghe được câu này của cậu mà tôi cảm động đến mức hận mình không thể tỉnh lại để đạp cậu một phát đi gặp Diêm Vương luôn.

Mà... dù sao cũng đã có Vô Dĩnh Kỳ ở đây, anh có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Mệt quá... cơ thể anh mệt quá rồi.

Ý thức lại lần nữa chìm vào bóng tối.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Mạc Thuần Uy đang nằm trên giường phẫu thuật, Vô Dĩnh Kỳ hơi nhíu mi tâm.

Quả thật tình trạng của Mạc Thuần Uy đang vô cùng nghiêm trọng. Những gì cậu vừa nói... hoàn toàn không phải chỉ là đùa giỡn.

Xương tay phải gãy, tay trái bị kính cắt vào mạch máu, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, nếu không sẽ mất máu mà chết rồi. Chân của anh cũng không khá khẩm hơn.

Tóm lại là thật sự có thể sẽ trở thành người thực vật. Đó hoàn toàn là sự thật!

"Kéo." Vô Dĩnh Kỳ nói, cả gương mặt được bịt kín bằng khẩu trang y tế chỉ còn lại đôi mắt nghiêm túc, lộ rõ sự nghiêm trọng.

Tôi nhất định sẽ cứu được anh, lão đại!

***

Trong căn phòng ánh lên màu vàng nhạt của đèn ngủ

Ánh đèn hắt lên một bên mặt của Dạ. Đôi mắt cô sâu thẳm nhìn vào một nơi vô định. Bầu trời bên ngoài mang theo màu đen bao vây lấy mọi vật, những ánh đèn phát sáng trong đêm, như những ngọn lửa đang bùng cháy để toả sáng.

Qua ô cửa kính Dạ có thể nhìn thấy bên dưới con đường lớn, xe cộ vẫn đông đúc chen chúc nhau, từng hàng nối đuôi nhau. Thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng còi xe cảnh báo về sự cản trở hoặc vượt lên.

Nhìn dòng xe trước mặt, Dạ lại nhớ tới người đàn ông đó. Anh ta vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức cô tưởng như chân mình đã chạy ngay đến bên cạnh đó.

Nhưng không hiểu sao cô vẫn không thể nhớ ra nổi, hay có chăng đó chỉ là một sự ngẫu nhiên?

Lồng ngực trái đau nhói.

Từ trong thâm tâm, cô cảm nhận được mình đang mất mát. Dường như cô đang mất đi thứ gì đó, rất quan trọng!

Từ khe cửa chưa đóng kín lại, Jeams đứng đó nhìn Dạ. Cô như một bức tranh tĩnh vật đầy mê hoặc khiến cho anh nhìn mãi cũng không thể rời mắt. Nắm tay anh đặt trên nắm đấm cửa siết lại, cánh môi mỏng khẽ mím.

"Em vẫn chưa ngủ sao?"

Từ đằng sau, giọng nói của Jeams truyền đến. Cô quay đầu lại thì bờ môi cô đã nhận được một nụ hôn.

"Em đã hứa là sẽ ngủ sớm rồi mà. Không ngoan gì hết."

"Jeams? Em cảm thấy... em cảm thấy dường như mỗi lần em muốn nhớ về quá khứ thì có một bức tường vô hình rất lớn ngăn lại. Làm sao bây giờ? Lỡ như em không thể nhớ lại..."

"Ngoan, không nghĩ linh tinh nữa." Jeams vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô an ủi: "Nếu không thể nhớ lại thì cứ như thế này cũng được rồi. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, chăm sóc cho em."

"..."

"Dạ à, em có biết không? Anh đã từng nghĩ về vô số tương lai, nhưng trong tất cả đều có em xuất hiện."

"..."

"Anh đã nghĩ chúng ta sẽ xây một ngôi nhà, em là vợ còn anh là chồng. Sáng dậy em sẽ nấu cơm còn anh đi làm, tối về anh sẽ tặng một món quà bất ngờ cho em, như là một bông hoa hay là một cái ôm từ phía sau chẳng hạn. Rồi chúng ta sẽ có con, sẽ nuôi dạy chúng thật ngoan thật xinh đẹp giống như mẹ."

"..."

"Ngủ rồi sao?" Jeams cúi xuống nhìn gương mặt kiều lệ đang nhắm hai mắt của cô, khẽ cười. Vòng tay anh ôm cô càng chặt, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Hai hàng lông mi dày rậm của anh run rẩy: "Em biết không, anh đã từng mơ về một hạnh phúc như thế. Nhỏ bé, đơn giản, nhưng mà lại vô cùng xa vời."

Phải! Jeams? Nhắc đến cái tên này thì ai cũng sẽ mong muốn có được vị trí của anh. Nhưng vị trí này, có ai biết được anh đã phải trải qua và đánh đổi những gì?

Một đứa trẻ mồ côi, có được ngày hôm nay, đó hoàn toàn không phải là sự may mắn!

*** 00:41 7/11/2017***

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 75: New York Times

Na đã tìm ra cách để dày vò và đày đoạ Uy ca rồi. Uy ca à, em xin lỗi nhưng trời đã định số phận của anh nằm trong tay em rồi, vậy nên anh buộc phải diễn tốt vai ăn hành. 😊

***

Sau bốn tháng không ngừng suy nghĩ về người đàn ông đó, Dạ cũng bắt đầu nghi ngờ phải chăng cô đã quá nhạy cảm.

Có thể là vậy rồi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Bầu trời xanh thẳm, cao vút không có lấy một chút gợn mây. Càng làm cho tầng đới lưu thêm vời vợi.

Dạ đưa tay lên che đi ánh nắng đang chiếu thẳng vào mặt mình, cô nhìn lên mặt trời, nheo mắt.

Vậy là đã tới mùa xuân. Bầu không khí cũng trở nên thoải mái, trong lành hơn.

Cô hít sâu một hơi rồi thở hắt ra, như thể làm vậy thì những nặng trĩu trong lòng bấy lâu nay cũng sẽ theo đó mà được vứt bỏ.

Bàn tay cô nhận được sự ấm áp, cô quay đầu, ngước mắt lên nhìn người đàn ông bên cạnh, khoé miệng mỉm cười.

"Em sợ không?" Jeams hỏi.

Cô lắc đầu, nhún chân rồi vòng tay ôm lấy anh,nhot nhẹ nói bên tai anh: "Em đã quyết định rồi, sẽ không hối hận."

Hôm nay anh sẽ dẫn cô về nhà, nhà của anh đương nhiên chính là gia tộc Jeams. Anh hoạt động nghệ thuật chủ yếu ở Italia và người người biết tới gia tộc Jeams đều thường nhắc tới Italia, nhưng thật ra biệt thự nhà họ Jeams chính là đặt tại Anh quốc.

Kéo theo vali hành lý, chân cô bước song song với Jeams, hai người một anh tuấn mê hoặc, một kiều mị diễm lệ, tựa như một bức tranh tuyệt tác thu hút người nhìn vào. Và nhất là lúc này đây hai người chính là trung râm giữa một vòng tròn kín mịt người đang cầm những tấm bảng la hét.

"JEAMS.... EM YÊU ANH..."

"Jeams nhìn em đi... "

"Jeams cho em xin chữ kí..."

"Jeams...aaaaaa.... anh ấy vừa nhìn tôi kìa...aaaaa hạnh phúc quá...."

"I LOVE YOUUUUU..... JEAMSSSS...."

Dù đã được các vệ sĩ bảo vệ nhưng những tiếng la ó của rừng người cũng khiến cho cả Jeams và Dạ đều cảm thấy ồn ào khó chịu.

Dạ nhìn anh, bờ môi anh đang mím lại, làn da anh trắng mịn như men sứ hơi ửng hồng vì tức giận, nhưng cơ hàm anh lại nghiến chặt, anh đang kiềm chế?

Đúng rồi, anh là ngôi sao, là người nổi tiếng, nên để giữ được hình tượng thì nhất thiết không được để cảm xúc chi phối.

Giả tạo là thứ anh ghét nhất trên đời. Jeams đã từng nói như thế, vậy thì có nghĩa là... anh cũng đã từng căm ghét chính bản thân mình nhất trên đời?

Nghĩ đến đây, tâm cô trào lên cảm giác thương xót, bàn tay đang nắm lấy tay anh siết lại chặt hơn. Jeams hơi ngạc nhiên nhìn cô, chỉ thấy nụ cười xinh đẹp của cô đang hướng về mình. Tâm trí anh bất giác sững lại.

Cô thánh thiện là vậy, dù là người yêu anh nhưng khi bị tất cả coi như vô hình thì cô vẫn cười dịu dàng với anh như vậy.

Jeams đứng lại, nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt sắc lạnh, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, vậy nên mong mọi người im lặng một chút, nếu không cô ấy sẽ tổn thương."

Anh sợ cô bị tổn thương mà lại khiến cho hàng ngàn hàng vạn cô gái khác trên thế giới bị tổn thương. Đáng không?

"Chỉ cần em ở bên anh, dù cho bị cả thế giới ruồng bỏ, anh cũng không ngần ngại." Jeams nhìn cô, mỉm cười.

Sau một khắc lặng thinh thì tất cả lại ồ hú lên như vỡ chợ.

"Oaaaa.... anh Jeams..."

"Jeams của em thật chung tình..."

"Jeams là nhất..."

"Em yêu anh Jeamsssss...."

Hình ảnh hai người cất bước vào trong sân bay, và cả hình ảnh chiếc máy bay hiên ngang dang rộng cánh bay lên trời cao, để lại đằng sau một làn khói trắng như những đám mây hiện lên trên trang nhất của báo New York Times.

"Đang đọc gì vậy?"

Nghe tiếng nói phát ra, Vô Dĩnh Kỳ vội vàng cất đi tờ báo trên tay. Cậu đứng dậy khỏi ghế đi tới cạnh Mạc Thuần Uy đang ngồi trên xe lăn.

"Lãi đại, anh tới đây làm gì? Đã nói bao nhiêu lần là phòng nghỉ ngơi đi, việc ở đây đã có tôi và..."

"Và kế hoạch nhỏ của cậu lo chứ gì? Tôi mệt với cậu mất thôi, khoe mãi. Cậu và Khiên Thục Linh chạy đến nhà tôi lánh nạn để tránh Trịnh Liệt và Lâm Vĩnh Túc mà chưa được sự đồng ý của tôi đâu đấy."

"Haha... lão đại nhân, anh nghĩ mà xem, tôi đã cứu mạng anh, thì anh cũng phải trả ơn gì đó chứ! Cho tôi và tiểu Thục Linh ở lại Mạc gia không những vừa có thể trả ơn, mà chúng tôi còn có thể giải quyết đống việc chất núi đang chờ anh nữa. Đấy, quá tiện còn gì." Vô Dĩnh Kỳ vừa nói vừa thuận tay đẩy Mạc Thuần Uy đi ra cửa.

Mạc Thuần Uy cũng không nói gì nhiều mà cứ để cho Vô Dĩnh Kỳ đuổi ra như vậy. Có điều...

Lúc bị đuổi ra thì mắt anh đã nhìn thấy thứ mà Vô Dĩnh Kỳ vội vàng cất giấu. Tờ báo New York Times!

19:50 8/11/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 76: Phải Giành Lại

New York Times...

Cuộn chặt lại tờ báo trong tay, Vô Dĩnh Kỳ cầm lấy điện thoại, nhấn phím gọi.

"Thông báo cho tất cả mọi người, dùng mọi biện pháp, ngăn chặn mọi tin tức báo chí từ bên ngoài, không cho lọt vào Mạc gia nửa chữ."

Nói xong tắt máy.

Ánh mắt liếc qua vừa rồi của Mạc Thuần Uy, cậu cũng tám chín phần đã đoán ra anh đã biết cậu đang cố giấu diếm thứ gì đó. Vậy thì phải ngăn chặn mọi ung nhọt từ trong trứng.

Lúc ở Việt Nam, vì đã quá quan tâm vào Khiên Thục Linh mà cậu quên bẵng đi việc ở bên Mỹ quốc này.

Dù cho chuyện gì đã xảy ra, nhưng chính Lý Hiểu Thiên muốn bỏ đi, dù là nguyên nhân gì thì cô cũng là người sai.

Là Vô Ảnh của FBI, nhà tâm lý học mà lại trở nên hồ đồ.

Trong tình yêu, chuyện duy nhất có thể làm đó là chia sẻ.

Tình yêu cũng chỉ là một loại giao dịch tình cảm, vậy nên nó cũng cần sòng phẳng. Nếu là Mạc Thuần Uy sai, cô nên nói rõ với anh. Nếu là cô sai, Mạc Thuần Uy đã không để ý thì việc gì cô phải bận tâm? Còn nếu cả hai đều không đúng, thì cái cần thiết là cùng phá bỏ vách ngăn đó chứ không phải trốn tránh.

Trong tình yêu, trốn tránh là một loại hành vi của kẻ hèn nhát, có thể gây tổn thương rất lớn đến người còn lại.

Mà Vô Dĩnh Kỳ cậu, tuyệt sẽ không để lão đại phải gồng mình gánh chịu như vậy.

Để tìm được Lý Hiểu Thiên, lão đại đã phải chịu từng dày vò, dù cho không có một chút hi vọng nào nhưng anh luôn tự lừa dối bản thân rằng cô vẫn còn sống và bắt mình không được từ bỏ trong khi thâm tâm anh lại gần như đã buông xuôi và tuyệt vọng.

Con người khi phải sống trong sự dối trá, ân hận và tuyệt vọng, nó có thể giết chết tiềm thức trong sự dày vò khôn nguôi.

Nếu như cô đã chọn ra đi, thì cậu sẽ nhất định thoả mong muốn của cô. Nhưng tốt nhất... cô nên đi thật xa, khuất khỏi tầm mắt của Mạc Thuần Uy thì hơn.

Lão đại, tôi chỉ là muốn tốt cho anh!

Ngước lên bầu trời cao thẳm bên ngoài. Lá bay trong gió, tuyết nhẹ cũng rơi trong gió chiều.

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó liền có người bước vào.

"Có chuyện gì mà chặn hết tin tức từ bên ngoài vậy hả? Vừa về đã lộng quyền rồi." Ưu Vệ bước vào, dù miệng chửi rủa nhưng nụ cười trên môi là bằng chứng cho thấy anh đang rất vui: "Cuối cùng cũng chịu về rồi, thằng quỷ này." Ưu Vệ vừa cười vừa đập tay lên vai Vô Dĩnh Kỳ.

"Aiza... anh Vệ à, bỏ tay ra đi, nhà em mà thấy thì lại kiện anh vì tội lạm dụng thân thể bây giờ." Vô Dĩnh Kỳ nhăn mũi, phủi phủi tay nơi Ưu Vệ vừa chạm vào.

"Nhà em? Nói như vậy là cái "kế hoạch nhỏ - Khiên Thục Linh" kia đã thuận buồm xuôi gió?"

"Chuyện. Em đã ra tay thì chuyện lại dám không thành sao?"

Búng tay trên trán Vô Dĩnh Kỳ một cái: "Tự mãn vừa thôi nhóc. Chả biết đứa nào trước khi sang Việt Nam để gặp Khiên Thục Linh đã chạy sang phòng anh uống rượu nói nhảm..."

"À... E hèm..." Vô Dĩnh Kỳ đỏ mặt: "Mình bàn chuyện chính thôi...khụ khụ..."

Đúng là hôm đó cậu hơi say nên lảm nhảm nào là "lỡ như em thất bại", "em sẽ quyết tâm đến cùng", "dù cho bị cự tuyệt bao nhiêu lần",...

Không ngờ một Hắc Y phi thường của Hắc Đạo lại có thể hò hét khóc lóc như vậy.

Sáng hôm sau tỉnh lại thì cậu chỉ muốn đâm đầu vào tường vì xấu hổ.

"Chuyện chính?" Ưu Vệ nhíu mày.

"À ừ... " đảo mắt quanh một lượt, bèn tìm cái cớ để chuyển chủ đề: "Lục Mộ Ca đâu rồi?"

"Ra ngoài rồi."

"Vậy à? Đi đâu?" Vô Dĩnh Kỳ hơi nheo mắt, cảm giác có chuyện không hay.

"Lão đại nói ở ở trong nhà lâu quá nên bảo cậu ta chở đi loanh quanh...."

Còn chưa nói xong, Vô Dĩnh Kỳ đã chửi thề một câu "Chết tiệt." Sau đó liền đẩy Ưu Vệ sang một bên mà chạy thẳng ra ngoài.

Ưu Vệ dù không hiểu gì nhưng cũng theo sau: "Có chuyện gì vậy?"

"Lão đại có mang theo điện thoại không? Dùng định vì dò ra vị trí. Nhanh lên, trên đường em sẽ giải thích."

"Được."

******

Xe chạy như bay

Gió thổi mạnh qua ô cửa kính xe hơi hé mở tạt thẳng vào mặt

Những bông tuyết nhẹ tênh của ngày đầu xuân rơi trong không trung cũng lưu luyến hơi ấm mà bay vào bên trong chạm vào làn da rắn chắc màu đồng rồi lại nhẹ nhàng tan ra, biến mất chỉ còn lại chút lạnh lẽo còn vương lại nơi má.

"Để tôi đóng cửa xe." Lục Mộ Ca liếc nhìn qua gương rồi bấm nút đóng cửa xe lại.

Mạc Thuần Uy vẫn thế, khuôn mặt trầm ngâm như chất chứa vạn sầu. Anh im lặng nhìn ra bên ngoài cửa kính vừa đóng lại, những hạt bụi mà trắng đã bám đầy trên đó.

Anh thở nhẹ một hơi, làn khói trắng tràn ra từ phổi, mờ ảo một vùng kính.

"Máy bay đã tới chưa?" Mắt anh vẫn nhìn vào nơi vô định nào đó.

"Vâng..." Ngập ngừng một lát: "Nhưng anh thật sự sẽ đi tới Anh quốc sao?"

"Ừm. Dù gì cũng phải giành lại chị dâu cho cậu chứ."

Đến lúc này mà còn giỡn được. Lão đại à, anh bị tai nạn nên não cũng ảnh hưởng luôn rồi! Lục Mộ Ca than thầm.

Chỉ là...

Môi cậu cong lên nụ cười.

Có thế mới là lão đại chứ!

14:58 21/11/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 77: Tới Anh Quốc

Ban đêm ở Anh quốc lạnh đi rất nhiều, Dạ mặc một chiếc áo khoác lông màu trắng dài tới đầu gối và đôi giày da màu đen cao cổ, cô run vai, thu mặt mình vào bên trông chiếc khắn quàng đồng màu với áo, chỉ chừa lại cánh mũi thon gọn có chút ửng đỏ ra ngoài. Cô khịt khịt mũi, thở ra một hơi, làn khói trắng mờ mờ liền bay ra, phun đầy trước mặt.

Dạ quay đầu nhìn tòa biệt thự lớn tựa như lâu đài của nhà James. Đây là nhà họ James quyền quý, có thể nói là quyền lực chỉ đứng sau một thế lực duy nhất, đó là Hoàng Gia Anh.

James đã giới thiệu cô với bố mẹ và gia đình của ánh ấy, đã nói rằng muốn lấy cô làm vợ, dù cho bố mẹ của James đã đồng ý nhưng nhìn ánh mắt của họ lúc nhìn mình thì cô cũng phần nào đoán ra được là bằng mặt mà không bằng lòng.

Dạ cúi đầu, mấy hôm nay cô ở trong ngôi biệt thự này và nhận lâys những ánh mắt soi mói. Cũng không thể trách khi cô không danh không phận, là một đứa con gái đến cả tên cũng không nhớ thì làm sao mà có thể được chấp thuận trong nhà họ James cao quý như vậy. Có điều...

"Em không sao chứ?" James vuốt lọn tóc ra phía sau tai cô, quan tâm hỏi.

Dạ lắc đầu.

"Haiz... em đừng nghĩ nhiều. Mình đã chọn ngày đính hôn rồi, sẽ không ai dám ngăn cản chúng ta đâu. Đừng để ý tới bọn họ."

James vươn tay, ôm cô trong tỏng lồng ngực rắn chắc mà ấm áp.

Cô đẩy anh ra: "Nhưng anh sẽ phải bỏ nghề diễn và con đường nghệ thuật mà anh đã cố gắng bấy lâu..."

"Ngốc này." James mỉm cười, xoa tóc cô: "Anh là con duy nhất của nhà họ James nên trước sau gì cũng sẽ phải tiếp quản cơ ngơi này. Chỉ là sớm hơn một chút thôi. Nào đi, chẳng phải em nói muốn đi dạo cho thoải mái sao?"

Hai người bước đi trên con đường lớn, dù là buổi tối nhưng vẫn còn rất tấp nập người qua lại. Xe cộ như nêm chạy trên đại lộ thành phố.

Hai bên đường là những ngôi nhà cao chọc trời được thắp đèn sáng rực như những cột sáng to lớn.

Bên tai tiếng gió lạnh rít quá, nhức buốt, vànhbtai cô đỏ ửng lên vì lạnh. Hai người cứ đi như thế, không ai nói gì. Đến ngã tư đèn đỏ thì hai người mới dừng chân lại, nơi đây thật khác, nước Anh thật khác.

Đã bao nhiêu lần cô từng nghĩ sẽ tới đây nhưng lại không nghĩ tới sẽ có được bình yên như thế này, lại còn có cả tình yêu và sự che chở của James.

Xung quanh có những tiếng xì xào nhỏ, thỉnh thoảng có một vài tiếng máy ảnh điện thoại kêu lên tanh tách.

Dạ ngước mắt lên nhìn James, mỉm cười.

Xương hàm của anh nhìn nghiêng thật vô cùng đẹp. James biết cô đang nhìn mình nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì ngoài việc vành tai hơi ửng hồng.

Đèn xanh, cô hướng ánh nhìn về phía trước, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của anh vừa nắm lấy tay mình mà bước đi, nụ cười trên môi

cũng tắt dần, đáy mặt loé lên tia quang mang kiên định.

"James này... khi nào thì mình tới Hoàng Gia Anh? Anh nói là muốn tới đó để gặp nữ hoàng Anh đúng không?"

"Ngày mai. Em muốn đi cùng không?"

"Có được không?" Dạ nhìn James, ánh mắt như hiện lên ý cười, vẻ mặt toát ra vui sướng.

James cười: "Được. Em là người của anh mà."

Ý tứ câu nói này có nghĩa là anh muốn xác định và nắm chặt lấy cô... trong tay!

***

Hôm nay trời có nắng, nhưng cái lạnh vẫn thấm vào da thịt buốt cóng.

Nhìn qua ô cửa kính xe ô tô, cảnh vật hai bên rơi vào từng vòng mờ ảo rồi trôi tuột ra phía sau.

Két...

Xe dừng lại. James mở cửa cho cô, hai người đi đến trước cổng cung điện Hoàng Gia Anh. Tòa Biệt thự lớn và tráng lệ đến mức dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần thì Dạ vẫn phải mở lớn mắt vì ngạc nhiên.

"James thiếu gia, mời." Vệ sĩ Hoàng Gia đã ra đứng đón ở đó từ trước, James và Dạ cùng đi vào bên trong.

Con người của Dạ di chuyển rất nhanh, nhìn quanh tứ phía, dường như là đang cố ghi nhớ mọi chi tiết cơ cấu của cung điện.

"Đến nơi rồi." James dừng bước: "Em có sợ không?"

Dạ lắc đầu.

James có chút hơi cúi sấp hàng lông mi dài rậm xuống, như thể để che đi sự mất mát trong đó.

"Em sẵn sàng chưa?"

Dạ mỉm cười: "Rồi. Rất sẵn sàng."

***

Trên đại lộ lớn, một chiếc xe màu đen sang trọng đang phóng như bay, tiếng còi xe náo loạn hết cả một đoạn đường dài.

Nhưng nhìn vào biển số xe thì không ai dám lên tiếng, kể cả cảnh sát cũng chỉ có thể bặm môi để tỏ vẻ tức giận.

Trên thực tế cho thấy, tiền không phải là tất cả nhưng vừa có tiền vừa có quyền thì nó chính là tất cả.

"Đi nhanh lên." Người đàn ông phía sau hối thúc người đang điều khiển tay lái.

"Mạc lão đại à, tốc độ đang là 200km rồi, dù anh có nóng vội thì cũng vậy thôi, tôi không thể đùa với tính mạng được." Lục Mộ Ca nhếch miệng: "Nhưng mà thỉnh thoảng đùa một chút cũng không sao đâu. Nhỉ?"

23:30 7/12/2017

Thành tâm xin lỗi mọi người vì dạo gần đây bận quá nên không ra chương mới được. Từ tuần sau sẽ cố gắng ra chương đều (mà truyện cũng gần hết rồi nè ^^)

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 78: Em Đã Từng Thích Anh

Nghe Lục Mộ Ca nói vậy, Mạc Thuần Uy khẽ cười: "Lắm chuyện. Đi nhanh đi, trễ việc là tôi quăng cậu vào mật lao cho sói ăn đấy."

"Đến lão đại tôi còn không sợ thì chẳng lẽ mấy con sói đói đó lại có thể khiến tôi sợ?" Nói là nói vậy, nhưng chân của Lục Mộ Ca đã nhấn ga, chiếc xe cũng đã lao vút trên đường như mãnh thú đang lao theo mồi.

Phía xa xa trên nền trời, dường như mây đen vừa xuất hiện.

Ở một nơi khác, Dạ đang đứng trước nữ hoàng Anh và đứa cháu trai độc nhất của bà - hoàng tử Paul Khải Ân.

Nữ hoàng Anh là một người phụ nữ đã lớn tuổi nhưng ngạo khí và uy nghiêm tỏa ra từ trên người bà vẫn vô cùng bức bách, khiến cho người đối diện cảm nhận được một sự áp lực vô hình. Còn nhắc đến vị hoàng tử đang ngồi dưới nữ hoàng Anh một ghế kia thì phải nói đến hoa nhường nguyệt thẹn. Diện mạo bên ngoài của hắn đủ để điên đảo chúng sinh.

Dù đang mặc trên người bộ quần áo của hoàng gia nhưng không thể che giấu được ngoại hình vô cùng gợi cảm với cơ ngực nở và cơ bụng thon chắc, bờ vai rộng, cơ bắp được bao bọc bởi lớp quần áo vô cùng săn chắc, tất cả những gì có trên người đàn ông này đều đẹp đến khiến cho kẻ khác cuồng mê. Chỉ là có vẻ như do bên trong người có một nửa dòng máu Châu Âu nên da dẻ hắn rất trắng, trắng nhưng không thiếu sức sống, trắng đến hút hồn tất cả phụ nữ trên thế giới khi nhìn vào.

Hắn ta nhìn chằm chằm vào Dạ, cánh tay nâng tách trà trên bàn lên sát bên miệng, hít hà làn khói bay lên rồi nhấp một ngụm, sau đó đặt tách trà xuống, ánh mắt quét dọc một lượt trên người cô từ trên xuống dưới, cặp mắt sắc bén như có như không muốn lột sạch quần áo trên người cô xuống khiến cho Dạ không tự chủ được mà hơi rụt vai lại.

Paul Khải Ân nhếch miệng, liếm nhẹ môi. Cánh môi vốn đã hồng hào nay được cấp ẩm càng thêm đỏ và bóng hơn, tô điểm thêm thập phần câu dẫn ma mị, nhưng kèm theo đó cũng không kém phần mờ ám khó nói.

"Đây là người phụ nữ mà con nói sao? James?" Nữ hoàng Anh lên tiếng, giọng nói uy lãnh nhưng không giấu được sự yêu chiều trong đó.

"Vâng." James chắc chắn.

"Hừm..." Đặt tách trà xuống: "Cuối cùng con cũng chịu lập gia. Cháu ta có mỗi hai đứa, bây giờ chỉ cần Khải Ân nữa là ta mãn nguyện rồi."

Paul Khải Ân nghe tới đây liền ngưng ngay nụ cười trên mặt, hai mắt cụp xuống: "Không phải hai mà là ba mới đúng chứ ạ..."

"Con im miệng."

"..." Paul Khải Ân cắn môi: "Vâng."

Paul Khải Ân siết chặt nắm tay, đứng dậy đi thẳng ra cửa.

"Hỗn xược. Con đứng lại đó cho ta."

Bước chân Paul Khải Ân dừng lại: "Trên đời này, còn có người có thể ra lệnh cho con sao? Nữ Hoàng à, chắc ngài già nên lú lẫn mất rồi." Nói xong, hắn mở cửa đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng sầm lại, bỏ lại trong phòng còn ba người.

Dạ ngước mắt nhìn James, anh mỉm cười trấn an cô, bàn tay anh nắm chặt tay cô, chặt như thể sợ cô sẽ tan biến, như thể đây là lần cuối cùng có thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé này.

Dạ nhún chân, ghé sát tai James: "Cảm ơn anh, em đã từng thích anh, thật đấy!"

Khoé môi James cong lên, chất chứa hạnh phúc.

Chỉ cần như thế là được rồi. Mong muốn của anh cũng chỉ cần được một lần cô yêu anh mà thôi.

Bịch!!!

James ngã xuống, nằm trên tấm thảm thêu phượng tinh xảo, khuôn mặt của nữ hoàng Anh còn chưa kịp hoảng hốt thì một con dao sắc nhọn đã kề cạnh chiếc cổ trắng ngần.

Dù xung quanh có rất nhiều vệ sĩ hoàng gia nhưng tất cả đều không theo kịp tốc độ của Dạ, lúc này đây đều đang hướng mắt và chĩa súng vào hai người phụ nữ quyền lực.

Vậy mà nữ hoàng không hề thất sắc hay sợ hãi, hay đúng hơn là địa vị của bà ta không cho phép điều đó xảy ra.

Thêm vào đó...

"Không ngờ con gái của Lý gia đã lớn thế này rồi. Aizzz... Lý Hiểu Thiên, con gái của Lý Tịch, hai mẹ con quả là giống nhau như hai giọt nước."

Bà ta đã nhận ra cô từ đầu!

23:23 10/12/2017

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 79: Gặp Lại

"Quả nhiên bà đã nhận ra tôi." Cô cười, mái tóc đen chảy dài như dòng suối, làn gió nhẹ thổi bay những sợi tóc trước mặt, bàn tay thon dài trắng muốt đưa lên vén làn tóc ra phía sau vành tai càng làm cho hình ảnh của cô lúc này thêm vạn phần hư ảo.

Đẹp như một nàng tiên nữ...

"Đứa cháu ngu ngốc của ta... aizz... thật đáng thương. Từ nhỏ đã bị tổn thương quá nhiều, một lần tưởng như sẽ trao hết tình cảm của mình cho một cô gái thì có lẽ lại là lần cuối cùng nó có thể giao tình cảm của mình cho ai đó."

"Bà đừng ở đó mà cuồng ngôn. Về chuyện của James tôi sẽ xử lý sau, nhưng ngay lúc này đây tôi phải xử lý bà." Hiểu Thiên nói, đáy mắt hằn lên thù hận, bàn tay nắm lấy con dao dí sát cổ nữ hoàng. Lưỡi dao sắc nhọn cứa vào, trên chiếc cổ trắng ngần như tuyết lập tức chảy ra một dòng chất dịch mau đỏ tanh tưởi.

"Đau sao?" Hiểu Thiên nhếch miệng: "Tôi sẽ cho bà chết từ từ, để bà biết như thế nào mới gọi là đau."

Vệ sĩ hoàng gia chĩa súng, vẻ mặt căng thẳng được giấu sau tay bắn.

Ngón tay đặt lên cò súng.

Con dao cứa qua kéo lại trên chiếc cổ.

Quai hàm xinh đẹp của nữ hoàng bạnh ra vì hai hàm răng nghiến chặt lại.

Không gian như lắng đọng trên từng hạt phân tử không khí.

Máu chảy xuống.

Cò súng... kéo mạnh.

ĐOÀNG!!!!

Phập!

Máu tuôn ra...

Tóc... tách...

Hai con mắt của Hiểu Thiên mở lớn nhìn người đang đứng chắn trước mặt mình.

Máu trên người anh đang chảy ra, bắn ra vô vàn giọt đỏ dính trên một vùng áo khoác bông màu trắng. Màu đỏ nổi bật đến chói mắt.

Anh ngã xuống, đôi môi vẫn mỉm cười nhìn cô ấm áp.

"Cô bé ngốc này, sao lại làm loạn vậy chứ?"

Há miệng nhưng lại không thể thốt ra nổi lời nào, cô chỉ biết nhìn hình ảnh to lớn trước mắt ngã phịch xuống, cô lắc đầu như không thể tin nổi.

Không... không thể nào.

Anh ấy... Lý Nhận Trình - người anh trai song sinh của cô vẫn còn sống?

"ANHHHHH....."

Đúng lúc này tiếng cánh cửa kéo ra, Mạc Thuần Uy, Lục Mộ Ca và cả Paul Khải Ân đều mang theo gương mặt hoảng hốt chạy vào.

Tiếng thét như ai oán, như tủi hận, như có cả tang thương vang vọng khắp mọi ngóc ngách trong cung điện Hoàng Gia. Tiếng súng lạch cạch vang lên, chĩa về phía người con gái đang quỳ trên mặt đất với nước mắt.

Nữ hoàng đưa tay ra ám chỉ không được bắn.

Mạc Thuần Uy đứng thẳng người, cúi đầu xuống trước mặt bà, như để chào hỏi, cũng là như để gửi lời cảm ơn đến bà.

Hiểu Thiên quỳ hai gối xuống đất, run rẩy sờ lên khuôn mặt trắng bệch của người đang nằm trên đất.

Không thể sai, Khuôn mặt này, hàng lông mi rậm, đôi mắt xanh lam và mái tóc đen này, là của Lý gia, là dòng máu Lý gia cô đang mang.

"Anh... em... em..."

"Bé con, lại mít ướt rồi? Mau cứu James thiếu gia trước đã."

Giọng nói của Lý Nhậm Trình khản đặc, gắng gượng nói chuyện với đứa em gái giống mình tựa như hai giọt nước.

Hiểu Thiên quẹt nước mắt: "Hu... James không sao, anh ấy chỉ bị hôn mê thôi... huhu... sao anh không tìm em? Em tưởng anh chết rồi. Hu..."

Lý Nhận Trình mỉm cười, xoa đầu Hiểu Thiên: "Nín nào, ngoan. Thuần Uy lại cười cho bây giờ."

Nghe Lý Nhậm Trình nói xong, cô mới để ý tới trước cửa đang có người đứng đó.

Nước mắt trong hốc mắt nóng bừng trào ra, tuôn rơi thành một hàng dài.

Đáy mắt cô, in rõ hình ảnh của một người đàn ông!

***

Bầu trời vào cuối hè thật trong, xanh thẳm như vô tận.

Nhìn lên cao, Hiểu Thiên khẽ nheo mắt

"Anh là người của hoàng tử Paul Khải Ân vậy mà em tìm kiếm thế nào cũng không ra."

Nằm tựa trên chiếc giường trắng, dù mặc quần áo bệnh nhân nhưng nhìn phong thái của Lý Nhận Trình vẫn vô cùng khí chất.

"Em nghĩ hoàng gia Anh chỉ là cái tên gọi thôi sao?" Lý Nhận Trình lắc đầu mỉm cười.

"Không được cười em ngu ngốc." Hiểu Thiên mím môi tức giận: "Ra ngoài đi, em dẫn anh đi dạo."

Lý Nhậm Trình nhìn cô như sinh vật lạ: "Em dẫn anh? Vậy ai là người hôm qua đi lạc vào phòng cấm của Paul lúc đang..."

"Khụ... anh à. Đó là em tò mò."

"Vậy ai là người hôm trước ngồi rưng rưng vì lạc anh hả?"

"À há... đó là em giả vờ yếu đuối."

Gõ đầu cô một cái: "Hay quá ha. Này thì giả vờ yếu đuối này."

"Ui da đau, em sẽ mách với Thuần..." đang nói bỗng nhiên Hiểu Thiên ngừng lại. Sắc mặt liền trở nên không tốt.

Nụ cười trên mặt Lý Nhậm Trình cũng tắt đi: "Em không định cho cậu ấy cơ hội sao?"

Hiểu Thiên ngước mắt lên trời: "Em nợ James."

14:14 14/12/2017

Chap sau chap cuối. Ố la la...

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 80: Đại Kết Cục

"Nợ?" Lý Nhậm Trình nhắc lại một chữ này, sau đó ngửa đầu ra phía sau, hai mắt nhắm lại lộ ra hàng lông mi cong dày quyến rũ: "Trong tình yêu, duyên đến rồi đi, mỏng manh như sợi tơ, hai người yêu nhau là vì chữ nợ, hết yêu bởi vì không còn nợ."

Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Em yêu James hay Thuần Uy... chỉ có trong lòng em mới biết. Còn chuyện ai nợ ai thì cả đời này em cũng không thể biết được trò đùa của vận mệnh."

Hiểu Thiên nhíu mày. Cô biết anh trai cô đang lo lắng cho cô, nhưng...

"Em không thể quên được ngày Lý gia bị xoá sổ..." giọng cô nghẹn lại, như có gì đó đang đâm mạnh vào cuống họng, đau rát.

"Vậy là em đã biết?" Lý Nhậm Trình mở mắt ra, chăm chú nhìn vào đứa em gái xinh đẹp.

Cô gật đầu một cái biểu thị cho câu trả lời.

"Em biết Thuần Uy làm vậy là vì em. Lúc đó anh ấy làm vậy là vì còn trẻ con nên chưa nghĩ tới hậu quả nhưng..."

***

"Lão đại, nói vậy là..." Lục Mộ Ca ngồi ở ghế lái, hơi ngập ngừng nhìn Mạc Thuần Uy qua gương chiếu hậu.

Chỉ thấy gương mặt vương vấn mệt mỏi của anh đang ngửa đầu ra phía sau.

"Đúng vậy đấy." Mạc Thuần Uy vẫn nhắm mắt như thế, chậm rãi nói: "Năm xưa là tôi đã lấy cắp chiếc vương miện của nữ hoàng Anh cho cô ấy, chính tôi mới là kẻ khiến cho Lý gia biến thành biển máu ngày hôm đó."

Lục Mộ Ca giữ im lặng vì cậu biết, trong mối quan hệ này cậu là người ngoài cuộc.

Cậu chỉ mới được Mạc Thuần Uy thu nhận vào Mạc gia cách đây bốn năm, mà chuyện này đã xảy ra từ mười ba năm trước.

Có điều...

Nếu là mười ba năm trước, lúc đó Mạc Thuần Uy cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Một thằng nhóc mười bốn tuổi thì làm sao có đủ bản lĩnh để lấy cắp được vương miện của hoàng gia?

"Có thể do cậu quá chú trọng vào việc trả thù của mình nên không tìm hiểu về tổ chức, nhưng bang Mạc Tiên đã ra đời cách đây mười bốn năm, tức là đúng năm cô ấy nhận tôi về Lý gia."

Lục Mộ Ca nhíu mày, hình như cậu có nghe chuyện này, có điều mối thù của gia tộc quá lớn nên cậu đã tự động bài trừ những thứ không liên quan.

"Năm đó tôi gặp Ưu Vệ đang bị một đám trẻ đánh đến thừa sống thiếu chết, tôi đã lao vào đánh lại bọn chúng, mặc đu chúng tôi là lần đầu gặp nhau nhưng từ lúc đó Ưu Vệ cứ bám lấy tôi mãi. Sau đó tôi nhận ra anh ta rất có tài năng trong lĩnh vực máy tính nên đã..."

***

"Vì nhận ra tôi rất có tài năng trong lĩnh vực tin học máy tính nên lão đại đã cho tôi đi theo bên cạnh."

Ưu Vệ và Vô Dĩnh Kỳ ngồi trên chiếc ghế dài trong hoa viên Mạc gia. Vô Dĩnh Kỳ gật gật đầu.

"Vì Thuần Uy cứu mạng nên cậu mới có tình cảm với cậu ta?" Thở dài một cái, ngửa đầu nhìn trời như để hồi tưởng lại đoạn ký ức không vui: "Thật ra tôi cũng được cậu ta cứu mạng. Sinh ra trong một gia đình có truyền thống làm sát thủ, nhưng tôi lại chỉ có hứng thú với y học vậy nên tôi luôn là vết nhơ của dòng tộc. Năm tôi bảy tuổi, bị chính bố mẹ ruột cầm dao muốn giết tôi, may là anh trai tôi đã đứng ra chặn họ lại và để tôi đi. Lang thang trong trời mùa đông rét buốt đến mức tay tôi không còn cảm giác, chỉ biết rằng toàn thân tôi đông cứng lại, tai tôi ù đi, cả người tôi lã đi, tôi chỉ còn nghĩ đến cái chết thì một người phụ nữ bước tới, cởi chiếc khăn đang quàng trên cổ và cho tôi một chiếc bánh bao còn đang nóng hổi. Lần đầu tiên tôi biết, hóa ra trên đời này còn có thiên thần."

"..."

"Haha... Sau khi tôi ăn xong chiếc bánh bao đó, đã chạy khắp nơi đi tìm người phụ nữ xinh đẹp kia, tôi xin phép gia nhập một băng nhóm tội phạm vị thành niên khá mạnh ở New York, chủ yếu là muốn có được một nơi để có thể thu thập được thông tin về cô ấy, nhưng lần phạm tội đầu tiên của tôi đã thất bại thảm hại, tên cầm đầu băng nhóm đó đánh ngất rồi vứt xuống sông, tôi tưởng mình đã chết. Rất sợ, tôi sợ khi cảm nhận được từng đợt nước lạnh ùng ục chui vào trong cuống họng, toàn thân tôi như bị đông thành băng. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu sao cậu ta lại nhảy xuống sông vào cái tiết trời lạnh đến thấu xương đó, nhìn thấy tôi và cứu mạng tôi."

"Ngốc thật, nếu không cứu thì cuộc đời đã bớt đi được một tên vô dụng rồi. Suốt ngày bê tha, lại còn bỏ nhà theo gái"

Vô Dĩnh Kỳ bật cười: "Cậu nói cũng đúng."

Sau đó cả hai nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

***

Lục Mộ Ca vẫn im lặng lái xe, chiếc xe cứ đi như không có đích đến, chỉ một mực băng trên đại lộ rộng lớn.

"Sau khi tập hợp được Ưu Vệ và Vô Dĩnh Kỳ, đều là kẻ tài hiếm có trong thiên hạ nên tôi đã nảy ra ý tưởng lập nên một tổ chức của riêng mình, đặt tên là Mạc Tiên. Sau khoảng một tháng, Ưu Vệ làm chủ một tổ chức trên mạng internet có tên gọi là Ảo...""

"Ảo?" Lục Mộ Ca giật mình kinh hãi: "Đó chẳng phải là bang phái mạnh tập hợp những thành viên giỏi nhất về công nghệ thông tin trên thế giới sao?"

Lại còn là người thành lập ra Ảo. Chỉ biết rằng Ưu Vệ là một người vô cùng giỏi về máy tính, nhưng cũng không ngờ rằng thế lực của anh ta lại lớn như vậy.

"Phải. Mạc Tiên dần dần lớn mạnh, nhưng không ai biết rằng kẻ đứng sau tổ chức lại chỉ là ba thằng nhóc còn ở tuổi mới lớn. Sau khi họp mặt tổ chức, bị những thành viên lớn tuổi lên mặt và đánh tan tác. Tôi được Lý Hiểu Thiên của Lý gia đưa về. Từ đó Mạc Tiên vẫn hoạt động ngầm và tôi vẫn đóng vai một thằng nhóc bên cạnh Hiểu Thiên."

"Tôi hiểu rồi, vậy là ngày xưa Hiểu Thiên tiểu thư đòi chiếc vương miện kia của nữ hoàng Anh, vì muốn cô ấy được vui nên anh đã huy động Mạc Tiên lấy về?"

Gật đầu một cái.

Chỉ là không ngờ....

Chỉ vì thiếu suy nghĩ mà anh đã khiến cho Lý gia biến thành biển máu, Hiểu Thiên thì mất tích.

Anh đã từng sụp đổ đến mức muốn chết đi để được xuống dưới kia tạ lỗi với cô ấy. Vậy nhưng anh lại vẫn tự lừa bản thân rằng cô ấy vẫn còn sống, Hiểu Thiên của anh vẫn còn sống.

Anh cầu mong ông trời rằng cô ấy vẫn sống, chỉ cần Hiểu Thiên còn sống thì anh nguyện sẽ dùng cả cuộc đời này hiến dâng cho cô.

Chỉ cần cô muốn, anh có thể chết vì cô. Chỉ cần cô muốn, anh có thể làm những điều trái với luân thường đạo lý. Chỉ cần cô vẫn sống, vậy là đủ. Anh sẽ thuận theo mọi lựa chọn của cô.

"Anh không định chào Hiểu Thiên tiểu thư một câu thật sao?" Lục Mộ Ca vẫn đắn đo hỏi lại.

Mạc Thuần Uy lắc đầu: "Cô ấy muốn trả hết nợ cho James, tôi cũng muốn trả hết nợ cho cô ấy. Tôi nợ cô ấy một kiếp tình thâm, cô ấy nợ James một đời tình ái."

***

Lý Nhậm Trình gõ lên trán cô: "Ngốc này, chuyện đã qua rồi sao em vẫn giữ trong lòng làm gì? Đời người được mấy hồi, một chút nhớ, một chút yêu rồi lại trở về với cát bụi. Cứ làm những gì mà em muốn, để sau này không phải quay đầu lại mà nói hai chữ "giá như"."

Hốc mắt cô đỏ ửng, nóng bừng lên. Một dòng chất lỏng trong suốt tuôn ra.

Cô muốn gặp anh. Nhưng giờ này anh lên máy bay mất rồi. Cuộc đời hai người vốn chỉ là hai đường thẳng cắt nhau.

"Đi tìm anh ta đi."

Một giọng nói trầm ấm vang lên bên cửa.

James đứng ở cửa, mỉm cười nhìn cô.

"Đi đi, đi tìm Mạc Thuần Uy đi."

"James...Anh..." Hiểu Thiên ngập ngừng...

James bước lại, kéo tay Hiểu Thiên lên, đẩy cô ra khỏi cửa, sau đó không đợi cho cô nói thêm gì mà đóng sầm cửa lại.

***

Mạc Thuần Uy đứng trên đại sảnh sân bay, bây giờ trên đại sảnh đã rảnh người không còn mấy người nữa. Mặc dù vậy anh vẫn đứng đó, hướng mặt ra bên ngoài cửa nơi dòng xe cộ đang đông đúc, anh vẫn mang theo một hy vọng rằng cô sẽ tới.

"Chuyến bay tới New York lúc hai mươi giờ bốn mươi lăm phút sắp xuất phát, kính mời hành khách kiểm tra lại hành lý và..."

Tiếng phát thanh phát ra vang vọng khắp đại sảnh sân bay.

Lục Mộ Ca cúi đầu thở dài, sau đó không nói gì mà quay người bước vào cửa soát vé. Bỏ lại Mạc Thuần Uy vẫn đứng đó.

"Xin nhắc lại, chuyến bay về New York sắp xuất phát, kính mong quý hành khách..."

Cụp lại hàng lông mi để che đi vẻ thất vọng trong đáy mắt.

Anh quay người.

"Anh định cứ thế mà đi sao?"

Bước chân củaMạc Thuần Uy dừng lại.

Giọng nói này... Giọng nói này...

"Anh định rũ bỏ trách nhiệm mà quay về New York một mình sao?"

Mạc Thuần Uy dường như vẫn không tin vào tai mình, anh cũng không muốn mộng tưởng này bị dập tắt quá nhanh chóng nên chỉ dám từ từ quay đầu lại. Anh sợ quay lại nhanh quá thì cái trước mắt không phải là cô.

Nhưng mà...

Cái gì đây?

Là cô. Là Hiểu Thiên.

Đúng là Hiểu Thiên của anh.

"Em... Em nói... Rũ bỏ trách nhiệm..." anh mấp máy môi...

"Em có em bé rồi, ba tháng..."

Mạc Thuần Uy mở lớn mắt...

Ba tháng...???

"Là hôm đó sao?"

"Đúng vậy! Chính là hôm mà..."

Còn chưa nói hết, Mạc Thuần Uy đã ôm chầm lấy cô, vòng tay siết chặt cô trong vòm ngực rộng lớn, cằm anh nh đặt trên hõm vai cô, hơi thở nóng bừng.

"Cảm ơn em, Hiểu Thiên. Cảm ơn em đã sinh ra trên cuộc đời này để đến bên anh."

Hốc mắt anh cũng hồng lên nhàn nhạt, mũi anh cay cay.

Reng...

Điện thoại reo, vừa bắt máy thì đầu dây bên kia đã vội vàng vang lên âm thanh vui vẻ của Trịnh Liệt: "Mạc Thuần Uy, tớ sắp được làm bố rồi." Lập tức tắt máy.

Mạc Thuần Uy nhìn điện thoại, khẽ cười.

Hôm nay... có vẻ như là ngày hạnh phúc của tất cả mọi người.

END!

01:39 17/12/2017

Còn 5 ngoại truyện, có ai muốn đọc không vậy? Hay là thôi ^^

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện 1: Phỏng Vấn

Khụ... có quá nhiều sạn trong bộ này mà Na vẫn chưa thể giải thích rõ ràng cho mọi người nên ở cuộc phỏng vấn này chúng ta cùng nhau giải đáp mọi thắc mắc nhé.

Nhưng trước tiên thì...

Happy new year. Chúc tất cả mọi người trên thế giới nói chung và những bạn đang đọc truyện của Na nói riêng một năm mới hạnh phúc, bình an và luôn luôn vui vẻ, xinh đẹp *hôn gió*

"Chậc! Dông dài nãy giờ hoá ra là chỉ để chúc năm mới. Na làm gì thì làm nhưng nhanh lên, đừng làm mất thời gian của bọn tôi."

Giọng nói này?

Không sai! Đó chính là nữ chính của chúng ta, Lý Hiểu Thiên.

Nhưng trước tiên thì tôi phỏng vấn Huyền Dao trước. Hihi

Na cầm mic, hắng giọng: "Dao nhi, có rất nhiều độc giả hỏi là sau khi hợp tác với Ngân Kính bắt Hiểu Thiên và bị Lục Mộ Ca đánh ngất vì bảo vệ Hiểu Thiên thì con đã đi đâu. Con có thể tiết lộ không, Dao nhi?"

Huyền Dao ngồi trên ghế, đôi chân thon dài bắt chéo nhau. Gió... thổi bay những lọn tóc đen mềm mại, toả ra mùi hương nhàn nhạt mà trong lành như làn nước mùa thu.

Mắt đẹp của cô khẽ ngước lên, hàng mi cong chớp nhẹ: "Thôi miêu tả đi Na, và vấn đề chính lẹ lẹ đi Na."

Huyền Dao nhíu mày, phất phất tay vẻ khó chịu.

"E hèm... vậy thì vào vấn đề chính..."

"Tôi bị đánh ngất và được Mạc Thuần Uy đưa về Mạc gia chữa trị nhưng sau đó tôi cảm thấy có lỗi với chị Hiểu Thiên nên đã tự ý bỏ trốn. Trước khi đi tôi có viết lại lời nhắn là đừng tìm tôi, nhưng đi chưa được bao lâu thì tôi bị một bọn người bắt giữ và may mắn thoát được, có điều tôi lại bị mất trí nhớ. Sau đó tôi hành nghề lừa đảo và lừa phải chồng tôi."

Này này, Na chưa nói xong mà cô dám chen ngang vậy hả? Con cái gì bất hiếu quá đáng.

Ủa cơ mà...

"Dao nhi lừa chồng mình? Tức là sao?" Na tròn mắt.

"Thì chồng tôi chính là Paul Khải Ân. Là hoàng tử Anh quốc cũng là anh trai song sinh của Trịnh Liệt trong tứ đại gia tộc. Hôm đó tôi đến quán bar và lừa được một người chồng..."

Còn nếu muốn biết chi tiết thì mọi người cố gắng đợi má Na viết truyện về Huyền Dao có tên là Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất nhé.

Huyền Dao cười, hai mắt cong hình trăng khuyết, xinh đẹp. Nhưng có trời mới biết, đây chính là chính sách PR truyện trá hình của Na. Muahaha...

Ok đã xong Huyền Dao, sau đây sẽ phỏng vấn Lục Mộ Ca.

"Mộ Ca, có người hỏi sao con lại ghét Hiểu Thiên đến mức muốn giết con bé mà sau này con lại nhanh chóng muốn Mạc Thuần Uy tìm được con bé?"

"Tha cho tôi đi." Lục Mộ Ca ngồi trên bệ cửa sổ, tựa lưng ra phía sau, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn mở miệng nói chuyện.

"Cái này gọi là khinh thường người khác nè." Na hét lên!

Bộp!

Một chiếc giày bay vào mặt Na: "Này thì khinh này, cái này phải gọi là ngầu. Hiểu chưa hả?" Lục Mộ Ca gằn giọng, gắt gao nhíu chặt hai hàng lông mày.

Con cái của ta... toàn một lũ bất hiếu! Hừ!

"Thật ra tôi chỉ là đang tự lừa dối bản thân và bắt ép mình phải trả thù cho gia tộc thôi, sự thực chứng minh, tôi không hề muốn giết Lý Hiểu Thiên. Nếu thật tâm muốn giết thì hôm đó cô ta bị trói tôi đã giết rồi, với cả nếu tôi muốn giết cô ta thật, Na nghĩ Mạc lão đại còn có tâm tư để lại cho tôi cái mạng sống này sao? Ngu ngốc!"

Này này, đừng tự phán người khác ngu ngốc như thế chứ. Đau lòng lắm đấy biết không hả?

Xuỳ. Tôi chuyển đối tượng sang một người có học thức, có đủ khả năng nhìn xa trông rộng là Jeams đây. Chắc chắn Jeams sẽ nhìn ra được sự thông minh tìm ẩn của Na. Hừ!

"Na à, Na ngốc từ trong trứng rồi không thông minh được đâu. "Tiềm ẩn" chứ không phải "tìm ẩn". Với cả có thể Na cũng có thông minh "tìm ẩn" thật."

Đấy thấy chưa. Chỉ có Jeams là tốt nhất thôi.

"Một sự thông minh càng "tìm" thì càng "ẩn"."

"..."

Thôi dẹp!

Dẹp hết nhé. Na ứ cần mấy đứa dỗ nữa đâu nhé. Có dỗ cũng không hết giận đâu nhé.

Kết quả là...

Mọi người có mặt ở đó đều xúm lại dỗ dành Na.

Các bạn tưởng sẽ như vậy sao? Không không. Làm gì có chuyện đó. Kết quả là chả ai thèm quan tâm đến Na.

Cố nhịn! Cố nhịn!

"Jeams à, tại sao con lại yêu Hiểu Thiên và tại sao con yêu nó nhiều như vậy vẫn để nó quay về với Thuần Uy?"

Jeams gập cuốn sách trên tay lại, nụ cười thấp thoáng trên môi: "Tôi thích cô ấy đơn giản là thích thôi. Lần đầu gặp cô ấy tôi đã thích, mặc dù toàn thân cô ấy lúc đó thương tích đầy mình, mặt mũi còn khó nhận dạng. Tôi để cô ấy về bên Mạc Thuần Uy... là vì... trái tim cô ấy chỉ có hắn. Chỉ có ở bên hắn thì cô ấy mới có được hạnh phúc. Mà tôi... muốn thấy được nụ cười hạnh phúc của cô ấy."

Giọng Jeams nhỏ dần, nhỏ dần đến mức gần như là thì thầm.

"Ê Na, Na mà khóc là tôi vứt ra ngoài bãi rác cho xe chở rác đem đi tái chế đấy."

"Người ta đang cảm xúc dâng trào. Tự dưng... mất hứng quá đó nha Thuần Uy." Na lườm.

Mạc Thuần Uy bật cười.

Má ơi, cười thôi cũng có cần đẹp trai đến thế không? Nước miếng Na chảy thèm thuồng.

"Ây da, Thuần Uy à, tối qua anh mãnh liệt quá nha. Làm người ta đến bây giờ vẫn còn ê ẩm này."

Ok ok.

Đang đánh dấu ranh giới đó hả?

Thuần Uy là của cô đấy cô gái. Tôi ứ thèm hoa đã có chủ nhé. Xuỳ!

Mạc Thuần Uy bị bàn tay "vạch định ranh giới" của Hiểu Thiên làm loạn trên người mà ánh mắt nổi lên dục vọng mờ đục. Hắn nắm lấy tay cô, bắt trọn cả người cô ôm vào lồng ngực. Sau đó đứng thẳng người dậy, bế Hiểu Thiên đi về phía cửa.

"Ê NÀY... phỏng vấn. Na còn chưa phỏng vấn hai đứa mà." Việc tập dưỡng sinh cứ để phỏng vấn xong rồi tính cũng được mà. Na còn đang FA đấy!

"Hoả dục khó nhịn. Na chịu khó chờ đi." Mạc Thuần Uy không quay đầu mà đi thẳng ra cửa, Hiểu Thiên vì câu nói kia của hắn mà đỏ ửng mặt, núp trong lồng ngực hắn, sau đó khuất hẳn.

"Ơ? Ơ? Vậy là hết rồi à?"

"Ừ! Hết rồi. Nhớ viết ngoại truyện sau đàng hoàng tí đi Na." Tất cả cùng lườm Na và đồng thanh nói.

Ơ?

"Rồi rồi. Ngoại truyện sau sẽ viết đàng hoàng. Nhưng mà..." nhìn về phía độc giả: "Các bạn muốn ngoại truyện sau viết về cái gì? Comment cho Na biết nhé. Dạo này độ ngu của Na tăng lever nên cũng không biết nên viết gì hết." *cười*

07:39 3/1/2018

HUYẾT TÌNH HẮC ĐẠO

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 82: Nt2: Ngân Kính Và Địch Mẫn Nhu

Hôn lễ của Diane Hiểu Thiên và ông trùm hắc đạo Mạc Thuần Uy được thông báo trên toàn thế giới.

Chuyện này cũng đến tai của người đàn ông này - Ngân Kính. Hắn đang cầm tấm thiệp mời được thiết kế sang trọng với hình ảnh xinh đẹp của cô dâu và chú rể được in lên tấm thiệp. Khóe mắt hắn hiện lên ý cười ôn nhu.

Hiểu Thiên, cuối cùng thì em cũng có được tình yêu của chính mình.

Từ phía sau một vòng tay ôm lấy hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả ra trên cổ anh: "Em tỉnh rồi à?"

Khuôn mặt mềm mại đó không nói gì, chỉ vùi sâu vào hõm vai anh.

"Trời lạnh vậy sao em lại ra đây?" Ngân Kính ôn nhu hỏi.

"Vì ngoài này có anh."

Ngân Kính mím môi.

Cô vẫn ngốc nghếch như thế.

"Em chỉ là yêu anh thôi. Dù ngốc một chút cũng được."

Ngân Kính nghe vậy, cong khoé môi, quay người lại ôm lấy cô vào lòng mình: "Em có biết sáng nay soi gương xong anh liền lập tức đến tìm em ngay không?"

Mẫn Nhu ngẩng đầu: "Anh đến phòng em? Để làm gì?"

Anh cúi xuống hôn lên môi cô: "Em biết đấy, trước giờ anh luôn muốn dành cho em những điều tốt đẹp nhất mà."

Hai người nhìn nhau, bật cười!

***

Hôn lễ của Hiểu Thiên và Mạc Thuần Uy được tổ chức vô cùng rầm rộ. Giới thượng lưu quý tộc và cả những tên tuổi có máu mặt đều tụ họp lại một chỗ.

Trong ngoài rất nhộn nhịp, nhưng mấy ai biết được đằng sau một buổi tiệc xa hoa có những gì diễn ra.

Ví dụ như nơi này...

"Này Mạc Thuần Uy, nhìn cậu đẹp trai thế này tớ cũng muốn gục đổ mất." Ninh Kiến Thần ôm ngực ra vẻ thê lương tiếc nuôi.

Mạc Thuần Uy không nói gì, lườm hắn một cái: "Để Hiểu Thiên nghe được cậu sẽ chết không có chỗ chôn." Vừa nói anh vừa nhìn vào gương chỉnh lại caravat.

Ninh Kiến Thần bĩu môi: "Có vợ là quên anh em ngay. Nói cho mà biết, cậu đã có Mạc Vỹ Hàm, Trịnh Liệt đã có Trịnh Thế Phong. Đều là con trai nhé! Chờ Vỹ Tinh nhà lão đây sinh con gái, nhất quyết không gả con cho cậu."

Trịnh Liệt đang nói chuyện với vợ ở dưới lầu một hắt xì một cái. Hắn liền lôi điện thoại ra, bấm phím gọi. Sau hai tiếng tút thì có người bắt máy: "Ninh Kiến Thần tôi cảnh cáo cậu, dám nói xấu tôi nữa thì tôi xử đẹp cậu đấy." Nói xong tắt máy.

Ninh Kiến Thần đang há miệng định nói thì bên kia đã tắt. Chỉ còn biết kêu oan: "Lão đại, Trần Bạch Nghiên ca ca, tên khốn Trịnh Liệt

dám ăn hiếp..."

Bốp...

Quyển sách từ trong tay Mạc Thuần Uy ném tới đầu Ninh Kiến Thần, anh nhìn hắn, khẽ lắc đầu.

Bỗng bên ngoài nhộn nhịp hẳn lên, Ninh Kiến Thần lườm lườm rồi đi ra khỏi phòng, vừa mở cửa phòng liền đông cứng người lại, lắp bắp: "Anh... anh... Thuần Uy, xem ai đến này."

Người bên ngoài mỉm cười với Ninh Kiến Thần, rồi lách qua người hắn đi tới trước mặt Mạc Thuần Uy. Người đó chìa tay ra: "Chào cậu, lâu rồi."

Mạc Thuần Uy cũng hơi bất ngờ, ánh mắt khẽ mang ý cười vươn tay ra: "Lâu ngày, Ngân Kính! Vợ anh cũng đến chứ?"

"Ừm! Cô ấy đang sang chỗ cô dâu rồi."

" Tốt rồi, hai chị em họ cũng lâu rồi mới gặp lại."

Sự nhẹ nhõm mang theo hạnh phúc lướt qua đáy mắt của cả hai người đàn ông.